ELIZABETH HOYT

Bana Aşkını Söyle

PEGASUS

BAŞTAN ÇIKARAN BİR ARZU ONLARI ESİR ALMIŞTI...

Melisande Fleming uzun zamandır gizliden gizliye Lord Vale'i sevmektedir. Lord'un başka kadınları ustalıkla baştan çıkarmasını ve onlarla flört etmesini uzaktan izler. Uslanmaz bir sosyete çapkını olan Lord, bu sevginin farkında bile değildir.

Evlilik gününde terk edilen Lord Vale umutsuz bir keder içindeyken karşısına çıkan Melisande, sürpriz biçimde Lord'a evlilik teklifinde bulunur.

Gizemli bir kadın olan Melisande mutluluğa kavuşabilecek midir? Beklenmeyen bir evlilik, bu iki insanı kendi geçmişleriyle ve en gizli tutkularıyla baş başa bırakır. Lord Vale ya kendi geçmişine ait sırları karısıyla paylaşacak ya da onu kaybetmeyi göze alacaktır.

"Keyif verici biçimde seksi... Ustaca bir yazım tarzı."
Booklist

"Elizabeth Hoyt'un anlattığı hikâyelerde aşkın büyüsüne inandıran bir sihir var."
Romantic Times Book Reviews

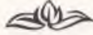

Babam ROBERT G. McKINNEL'a...

Yazarlık kariyerimde beni sonuna kadar desteklediği için.

(Babacığım, maalesef sen bu kitabı okuyamıyorsun!)

Giriş

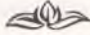
Bir zamanlar isimsiz, yabancı topraklarda, savaştan dönen bir asker evine doğru ilerliyormuş. Katıldığı savaş nesillerden beri sürmekteymiş. Hatta bu savaş o kadar uzun bir zaman sürmüş ki insanlar neden savaşmakta olduklarını bile unutmuşlar. Günün birinde askerler savaştıkları adamlara bakmışlar ve onları neden öldürdüklerini bilmediklerini fark etmişler. Subayların bu karara varmaları biraz daha uzun bir zaman almış ama sonunda onlar da ikna olmuşlar ve savaşan her iki taraf da silahlarını bırakmışlar. Barış ilan edilmiş.

Sonuç olarak askerimiz ıssız yolda evine doğru ilerliyormuş ama savaş çok uzun yıllardır devam ettiği için, artık dönecek bir evi de yokmuş ve aslında hiçliğe doğru yürüyormuş. Hâlâ sırtında bir çanta dolusu tayına, başının üzerinde parlayan bir güneşe, seçmiş olduğu düz ve katetmesi kolay yola sahipmiş; sahip olduklarıyla yetinmeyi biliyormuş.

Onun adı Gülen Jack'miş.

GÜLEN JACK'ten

Bölüm Bir

Jack mutlulukla ıslık çalarak yürümeye devam etti, kendisi dünyanın en umursamaz adamlarından biriydi...

GÜLEN JACK'ten

Londra, İngiltere

Mayıs 1765

Bir erkeğin hayatında düğün gününde müstakbel gelini tarafından terk edilmekten daha kötü şeyler de vardır mutlaka, diye düşündü Jasper Renshaw, namıdiğer Vikont Vale. Ama aşırı miktarda alkol alınmış olan bir gecenin ardından ızdırap çekerken düğün gününde terk edilmiş olmak... Bu, herhalde kötü şansın, kendi lanet olasıca rekorunu kırdığı günlerden biriydi.

"Çok... çok üzgünüm!" Söz konusu müstakbel gelin Bayan Mary Templeton insanın beynini kafatasından dışarı uğratacak, tiz çığlıklarla konuşmasına devam etti. "Seni aldatmak gibi bir niyetim yoktu!"

"Elbette," dedi Jasper. "Öyle olduğunu umuyorum."

Jasper ağrıyan başını ellerinin arasına almak istiyordu ama Bayan Templeton hayatındaki en dramatik zamanlardan birini yaşıyordu ve bu hareketi anın ciddiyetine yakışmayacaktı. Neyse ki oturuyordu. Kilisenin giyinme odasında yüksek arkalıklı, ahşap bir sandalye vardı ve buraya girdikleri anda hiç de kibar olmayan bir hareket yaparak ona el koymuştu.

Bayan Templeton bunu umursuyor gibi durmuyordu zaten.

"Ah, efendim!" diye bağırdı, muhtemelen kendisinden bahsediyordu ama bulundukları mekân göz önüne alındığında kendisinden daha güçlü bir Varlığa sesleniyor da olabilirdi. "Kendime hâkim olamadım. Bunu gerçekten yapamadım. İradesiz ve rezil bir kadınım! Bir ihtiras fırtınasına dayanamayacak kadar zayıf ve şefkatliyim!"

İhtiras fırtınası mı? "Hiç şüphesiz," diye mırıldandı Jasper.

Sabah keşke bir kadeh şarap içecek kadar vakti olsaydı ya da iki. Bu aklının biraz olsun başına gelmesine ve nişanlısının ona ne anlatmaya çalıştığını kavramasına yardımcı olurdu... Dördüncü Vale Vikontesi olmak istemediğini anlayabilmişti. Sabah yataktan kalktığında bugün sıkıcı bir düğün töreni ve ardından da bitmek tükenmek bilmeyecek uzunlukta bir düğün yemeğinden daha kötüsünü yaşayacağını hiç düşünmemişti, zavallı salak. Oysa kilisenin kapısında Bay ve Bayan Templeton tarafından karşılanmıştı; ilki oldukça ciddi, ikincisi ise daha asabi görünüyordu. Buna ek olarak, güzel gelini de gözlerinde yaşlarla ona bakıyordu. Aslında anlamıştı, ruhunun derinliklerinden gelen bir ses ona bugün düğün pastasını yiyemeyeceğini söylemişti.

İç geçirmesine engel olarak bir zamanlar gelini olacak olan kıza baktı. Mary Templeton oldukça hoş bir kızdı. Siyah ışıltılı saçları, parlak mavi gözleri, taze krema gibi bir cildi ve dolgun

göğüsleri vardı. O suratını asmış bir şekilde önünde dolanıp dururken adam aslında bu dolgun göğüslere bakıyordu.

"Ah, Julius!" Bayan Templeton güzel kollarını açarak bağırmaya başlamıştı. Giyinme odasının bu kadar küçük olması kötüydü. Ona daha büyük bir sahne gerekiyordu. "Keşke seni bu kadar çok sevmeseydim!"

Jasper gözlerini kırpıştırarak öne doğru eğildi, bir şeyleri kaçırmış olduğu kesindi, Julius denen bu şahsı hatırlamıyordu. "Ah, Julius?"

Dönerek nar bülbülü yumurtası maviliğindeki gözlerini iyice açtı. Bu gözler gerçekten büyüleyiciydi. "Julius Fernwood. Babamın kır malikânesinin bulunduğu yerdeki papaz yardımcısı."

Bir papaz yardımcısı yüzünden mi terk ediliyordu?

"Ah, keşke onun o sevecen, kahverengi gözlerini, yağ sarısı saçlarını ve heykelimsi duruşunu görebilseydin. Sen de kesinlikle benim hissettiklerimi hissederdin."

Jasper bir kaşını kaldırdı. Bu olası değildi.

"Onu seviyorum Lordum! Ona tüm ruhumla âşığım."

Endişe verici bir hızla tam önünde diz çöktü; yaşlarla bezenmiş o güzel yüzü, yukarı çevrilmiş elleri, şekilli sinesinin üzerinde birleşmişti. "Lütfen! Lütfen, sana yalvarıyorum beni bu zalim bağlardan kurtar! Bana kanatlarımı geri ver ki gerçek aşkıma uçabileyim, seninle evlenmeye zorlasalar bile bu aşk yüreğimde yaşamaya devam edecek, kollarına atılmaya zorlasalar da, hayvani arzularına cevap vermeye zorlasalar da, seninle kalmaya..."

"Tamam, tamam." Jasper, kendisini aşağılık tecavüzcü bir canavar haline getirmeden önce kızın sözünü kesti. "Tereyağı rengi saçlı bir papaz yardımcısına hiç benzemediğimin farkın-

dayım. Bu evlilik töreninden çekiliyorum. Lütfen. Gerçek aşkına git. Sana mutluluklar dilerim."

"Ah, teşekkür ederim Lordum!" Ellerini tutarak nemli dudaklarıyla onları öptü. "Sana sonsuza kadar müteşekkirim ve borçlu kalacağım. Eğer..."

"Tamam. Tereyağı rengi saçlı bir papaz yardımcısına ya da onun karısına ya da öyle bir şeylere ihtiyaç duyarsam aklımda olacaksın." Jasper ani bir ilhamla elini cebine soktu ve oradan bir avuç dolusu yarım kuron çıkardı. Bunlar düğünün sonrasında havaya atılacaktı. "Al. Düğünün için. Sana, eee, Bay Fernwood ile mutluluklar dilerim."

Paraları avuçlarının içine bıraktı.

"Ah!" Bayan Templeton'ın gözleri daha da açıldı. "Ah, *teşekkür ederim*!"

Eline nemli bir öpücük daha kondurduktan sonra odadan çıktı. Muhtemelen aslında birkaç sterlin değerindeki bu cömertliği anlık bir dürtü olup orada biraz daha kalırsa, yaptığının doğru olup olmadığını düşünmeye başlamaktan korkmuştu.

Jasper içini çekerek cebinden büyük mendilini çıkardı ve ellerini sildi. Küçük giyinme odasının duvarları da evlenmeyi planladığı kilisenin duvarları gibi eski, gri taştan yapılmıştı. Bir duvar baştan başa ahşap raflarla doluydu ve üzerlerinde kilise malzemeleri duruyordu: Eski şamdanlar, kâğıtlar, *İncil*'ler ve kalaylı kaplar. Onun üzerinde baklava biçiminde bir pencere vardı. Beyaz tombul bulutların yüzdüğü, mavi gökyüzünü buradan görebiliyordu. Bir kez daha küçük bir odada terk edilmişti. Mendilini yeleğinin cebine yerleştirirken bir düğmesinin eksik olduğunu gördü. Bunu Pynch'e söylemeyi unutmamalıydı. Jasper dirseğini sandalyesinin yanında duran masaya yasladı ve başını ellerinin arasına alarak gözlerini kapadı.

Uşağı Pynch ona ağır geçen gecelerin ardından mükemmel bir kendine-getirici hazırlardı. Birazdan eve gidecek ve o karışımı içecekti, belki biraz uyurdu. Lanet olsun, başı çok ağrıyordu ve henüz buradan ayrılmaya hazır değildi. Giyinme odasının dışındaki sesler yükseldi, eski kilisenin eğimli kubbesi ve taş duvarlarında yankılanarak büyüyorlardı. Seslere bakılırsa Bayan Templeton romantik rüyalarını anlattığı babasının tepkisiyle boğuşuyordu. Jasper'ın dudağı yukarı doğru kıvrıldı. Babası muhtemelen o tereyağı rengi saçlardan kızı kadar etkilenmiyordu. Ne olursa olsun dışarıdaki akrabalara ve misafirlere dert anlatmaktansa Fransızlarla savaşmayı tercih edecek bir durumdaydı.

İçini çekerek ayaklarını öne doğru uzattı. Altı aylık yoğun çalışma boşa gitmişti. Bayan Templeton'a tam altı ay boyunca kur yapmıştı. Bunun bir ayı uygun kızı bulmakla geçmişti; iyi bir aileden, ne çok genç ne çok yaşlı ve yatılabilecek bir güzelliğe sahip olan kızı. Üç ay boyunca dikkatli bir cilveleşme, balolarda ve davetlerde küçük küçük flörtler, onu arabasıyla gezilere çıkarma, şekerlemeler, çiçekler ve ufak tefek hediyeler alma. Sonra ona gereken soruyu sorma ve olumlu cevabı aldıktan sonra onun bakire yanağından bir öpücük çalma. Bunların ardından yapılacak tek şey kalmıştı; düğün için gerekli davetiyelerin hazırlanması, düzenlemeler için yapılan harcamalar ve düğün.

Yanlış neredeydi? Planları yolunda gidiyordu. Bu sabahın öncesinde herhangi bir şikâyeti yoktu ya da şüphesinden bahsetmemişti. Tam tersine incilerle süslü altın küpeleri hediye ettiğinde son derece coşkulu davranmış olduğu bile söylenebilirdi. Yağlı saçlı papazla evlenmek için bu ani dürtü nereden çıkmıştı?

Ağabeyi Richard bu nişanlı kaybetme sorununu hiç yaşamamıştı, vikontesini bulma zamanı gerçekten gelmiş miydi? Belki de sorun bende, diye düşündü Jasper. Belki sahip olduğu bir özellik karşı cinse itici geliyordu; en azından evlilik söz konusu ol-

duğunda. İnsan bir yıldan kısa bir zaman zarfında *ikinci* kez evlilikten dönmeyi görmezden gelemiyordu. İlki Emeline idi, tabii dürüst olmak gerekirse o bir sevgiliden çok bir kız kardeşti. Ama ne olursa olsun bir erkek...

Giyinme odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve Jasper'ın düşüncelerine bir son verdi. Gözlerini açtı.

Uzun boylu zayıf bir kadın kapıda tereddütle durdu. Emeline'in bir arkadaşıydı... Adını hatırlamayı asla başaramadığı bir arkadaşı.

"Özür dilerim, uyandırdım mı?" diye sordu.

"Hayır, sadece dinleniyordum."

Başıyla onayladıktan sonra, omzunun üzerinden arkasına bir göz attı ve kapıyı arkasından kapatarak onunla birlikte, uygunsuz bir şekilde o küçük odaya kapanmış oldu.

Jasper kaşlarını kaldırdı. O dramatik tavırları olan bir kadın değildi ama bu konulardaki algıları da hatalı olabilirdi.

Karşısında dimdik durdu, çenesi de her zamankinden biraz daha yukarıdaydı. Sade bir kadındı, bir erkeğin zorlukla hatırlayabileceği özelliklere sahipti; onun adını hatırlayamama sebebi de muhtemelen bundan kaynaklanıyordu. Kahverengi ile kumral arası açık renk olan saçları başının arkasında bir topuz olarak toplanmıştı. Gözleri tanımlanamayacak bir kahverengiydi. Elbisesi sıradan, kare kesimli yakaya sahip olan grimsi bir kahverengiydi ve sıska göğüslerini hafifçe gözler önüne seriyordu. Cildi hoş diye düşündü Jasper. Mavimsi-beyaz bir saydamlığı vardı ve mermerle kıyaslanabilirdi. Yakından baksa bu hoş cildin altındaki damarları görebileceğinden emindi.

Bakışlarını yüzüne doğru kaldırdı. Orada kıpırdamadan duruyordu, incelemesine devam etti, yanaklarındaki pembelik hafifçe artmaya başlamıştı.

Onun bu hafif rahatsızlığı bir anda kendini bir sapık gibi hissetmesine sebep oldu. Bu duygunun etkisiyle biraz sert bir cümle sarf etti. "Size herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyim hanımefendi?"

Sorusuna soruyla cevap verdi. "Mary'nin sizinle evlenmeyeceği doğru mu?"

İç geçirdi. "Görünüşe göre kalbini bir papaz yardımcısına kaptırmış, bir vikont ona yetmiyormuş."

Gülümsemedi. "Onu sevmiyorsunuz."

Ellerini iki yana açtı. "Maalesef doğru ama yine de bunu itiraf etmek kulağa bir küfür gibi geliyor."

"O zaman size bir teklifim var."

"Ah?"

Ellerini önünde kavuşturduktan sonra imkânsız olanı yaptı. Biraz daha dikleşti. "Onun yerine benimle evlenir miydiniz?"

Melisande Fleming hâlâ dimdik duruyor ve dosdoğru Lord Vale'in gözlerinin içine bakıyordu, o gözlerde kızlara özgü bir heyecan ya da telaş yoktu. Zaten o küçük bir kız da değildi. Yirmi sekiz yaşında bir kadındı, turuncu çiçeklerin açtığı bahar düğünlerini düşleyecek çağı çoktan geçmişti. Mutluluğu ümit etme yaşını da. Ama görüldüğü üzere umut zorlu bir duyguydu ve insanı yere devirebilirdi.

Teklifi son derece komik ve saçmaydı. Lord Vale varlıklı bir adamdı. Unvanlı bir adam. Hayatının baharında olan bir adam. Ondan çok daha genç ve güzel kızları dilediğince seçme şansına sahipti. Beş parasız bir papaz için mihrapta terk edilmiş bile olsa bu böyleydi.

Melisande kendini kahkahalara, aşağılanmaya ya da çok daha kötüsüne hazırlamıştı, acınmaya.

Lord Vale bunları yapmayıp ona bakmaya devam etti. Belki de duymamıştı. Güzel mavi gözleri kan çanağı gibiydi ve odaya girdiği andaki başını tutuş şeklinden düğününden önceki geceyi oldukça yoğun geçirmiş olduğu anlaşılıyordu.

Sandalyesine yaslandı uzun bacaklarını öne doğru uzatmıştı ve gereğinden fazla yer kaplıyordu. Şaşkınlık verici bir ışıltıya sahip olan yeşil-mavi gözleriyle ona bakıyordu. Kanlı olmalarına rağmen ışıldıyorlardı ve onlar hakkında söylenebilecek tek güzel söz de buydu. Yüzü uzundu, göz ve dudak çevresinde derin kırışıklıklar vardı. Burnu hem uzun hem de genişti. Göz kapaklarının kenarları aşağı düşüktü ve bu durum ona uykulu bir görüntü veriyordu. Ve saçları... işin aslı saçları hoş sayılabilirdi, dalgalı ve kalın telliydi, kızıl kahverengiydi. Başka bir erkekte çocuksu hatta süslü görünebilirdi.

Bugün neredeyse düğüne gelmeyecekti. Mary, hayatında bugüne kadar bir ya da iki kez konuşmuş olduğu uzak bir kuzeniydi. Melisande'nin yengesi Gertrude sabah kendini kötü hissetmiş ve Melisande'nin düğünde aileyi temsil etmesi gerektiğini söylemişti. Buradaydı ve hayatının en pervasız hareketini yapmakla meşguldü.

Kader çok garipti.

Sonunda Lord Vale harekete geçti. Büyük kemikli elleriyle yüzünü ovuşturduktan sonra uzun parmaklarının arasından ona baktı. "Ben tam bir salağım, lütfen beni affedin ama ne yaparsam yapayım adınızı hatırlayamıyorum."

Doğal olarak. O hep kalabalıkların çevresinde gezinenlerden olmuştu. Hiç odak noktası olup dikkatleri üzerine çekmemişti.

Karşısındaki adam ise tam tersiydi.

Derin bir nefes aldı ve hâlâ heyecanla titreyen parmaklarını iyice gerdi. Bu tek şansıydı ve yüzüne gözüne bulaştırmamalıydı.

"Ben Melisande Fleming'im. Babam Northumberland Fleming'lerinden Ernest Fleming." Oldukça eski ve saygın bir aileye sahipti ama bundan bahsetmeye gerek görmedi.Onları bugüne kadar duymadıysa şu an saygınlık iddialarının ona hiçbir faydası olmazdı. "Babam öldü ama iki erkek kardeşim var, Ernest ve Harold. Annem Prusya'dan göç etmişti ama o da öldü. Leydi Emeline ile olan arkadaşlığımdan dolayı beni hatırlayabilirsiniz ki..."

"Evet, evet." Onun kim olduğu hakkında daha fazla bilgi vermesine engel olabilmek için ellerini yüzünden uzaklaştırarak salladı. "Kim olduğunuzu biliyorum, bilmediğim şey..."

"Adım."

Başını eğdi. "Kesinlikle. Dediğim gibi, tam bir salağım."

Melisande yutkundu. "Cevabınızı alabilir miyim?"

"Ben," başını iki yana sallarken elleriyle de anlamsız hareketler yaptı, "dün gece çok içtiğimin farkındayım ve Bayan Templeton'ın gidişinin etkisiyle de hâlâ biraz sersemlemiş durumdayım, bu nedenle de kafam tam olarak çalışmıyor olabilir. Benimle neden evlenmek istediğinizi anlayamıyorum."

"Siz bir vikontsunuz, Lordum. Tevazu size yakışmıyor."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir erkekle evlenmek isteyen bir hanım için oldukça sivridillisiniz değil mi?"

Boynunun ve yanaklarının iyice ısınmaya başladığını hissetti ve içinden gelen kapıyı açıp koşarak kaçma dürtüsünü bastırmaya çalıştı.

"Neden" diye sordu yumuşak bir sesle, "yeryüzünde birçok vikont varken neden benimle evlenmek istiyorsunuz?"

"Siz onurlu bir adamsınız. Bunu Emeline'den biliyorum." Melisande öne doğru bir adım atarken kelimelerini özenle seçmeye

çalıştı. "Mary ile yaşadığınız nişanlılık devresinin kısalığından bir an önce evlenmek istediğinizi anlıyorum, yanılıyor muyum?"

Başını havaya dikti. "Sanırım öyle."

Melisande onayladı. "Ben de kardeşlerimin cömertliğinden faydalanmak yerine kendi evimde yaşamayı istiyorum." Kısmi gerçek.

"Kendinize ait bir geliriniz yok mu?"

"Mükemmel bir çeyizim ve gelirim var. Ama bekâr bir kadının yalnız yaşaması alışıldık bir durum değil."

"Doğru."

Onu bir kez daha inceledi, kral ricacıları gibi karşısında duruyor olması çok hoşuna gitmişti. Kısa bir süre sonra başını sallayarak ayağa kalktı, boyunun uzunluğu Melisande'nin başını kaldırmasına yol açmıştı. Uzun boylu bir kadın olabilirdi ama o daha uzundu.

"Beni affedin ama daha sonra utanç verici durumlarla karşılaşmamak için açıksözlü olmam gerekiyor. Ben gerçek bir evlilik istiyorum. Tanrı'nın da lütfuyla doğacak bebekler ve aynı yatağı paylaşmayı istiyorum." Etkileyici bir tavırla gülümsedi, turkuvaz gözleri hafifçe parlıyordu. "Sizin aradığınız da bu mu?"

Umut etmeye cüreti olmasa da gözlerinin içine bakmaya devam etti. "Evet."

Başını eğdi. "O zaman evlenme teklifinizi kabul ediyorum Bayan Fleming."

Göğsünün sıkıştığını hissetti, göğüs kafesinin içinde vahşi bir şeyin çırpınıp durduğunu da, dışarı çıkıp odada mutlulukla koşuşturmak istiyordu sanki.

Melisande elini uzattı. "Teşekkür ederim Lordum."

Meraklı gözlerle elini inceledikten sonra tuttu. Anlaşmayı mühürlemek üzere elini sıkmak yerine başını eğdi ve Melisande onun yumuşak dudaklarının eline dokunduğunu hissetti. Bu basit dokunuşun verdiği ürperme hissini ve duyduğu özlemi bastırmaya çalıştı.

Lord Vale doğruldu. "Düğün gününden sonra da bana hâlâ teşekkür ediyor olmanızı umarım Bayan Fleming."

Cevap vermek için ağzını açtı ama o çoktan arkasını dönmüştü. "Korkarım başım çok kötü. Üç gün sonra erkek kardeşlerinizi ziyarete geleceğim olur mu? Sanırım terk edilmiş sevgili rolünü en azından üç gün oynamam gerekir, siz de öyle düşünmüyor musunuz? Daha kısa bir süre Bayan Templeton açısından iyi olmayabilir."

Müstehzi bir gülümsemenin ardından kapıyı arkasından kapadı.

Melisande rahatlama hissiyle birlikte omuzlarını düşürüverdi. Kısa bir süre kapıya baktıktan sonra odayı inceledi. Sıradan, küçük ve biraz da dağınık bir odaydı. İnsanın hayatını ters yüz etmek isteyeceği ve bunu sonsuza kadar hatırlamayı isteyeceği türden bir yer değildi. Buna rağmen son on beş dakika içinde bir düşte yaşamış gibiydi ve bu oda hayatının baştan aşağı değişerek yepyeni bir yola sapmasına sebep olan yerdi.

Elinin üzerini inceledi. Onu öptüğüne dair hiçbir iz yoktu. Jasper Renshaw'u, namıdiğer Lord Vale'i yıllardan beri tanırdı ama bunca zaman boyunca kendisine hiç dokunmamıştı. Gözlerini kapatarak elini dudaklarının üzerine bastırırken onunla öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Bu düşünce bile bedenini titretti.

Sonra yeniden sırtını dikleştirdi, elbisesini düzeltti, parmaklarını saçlarında gezdirerek her şeyin yerli yerinde olduğundan

emin oldu. Odadan ayrılmaya hazırdı ama adımını attığı anda ayağı bir şeye çarptı. Taş döşemenin üzerinde gümüş bir düğme vardı ve eteklerinin arasına gizlenmişti. Melisande onu yerden alarak parmaklarının arasında çevirdi. Gümüşe *V* harfi kazınmıştı. Onu manşetinin altına gizlemeden önce bir süre daha inceledi. Kilisenin giyinme odasından çıktı.

"Pynch, insanın aynı gün gelinini yitirdiğini ve yeni bir nişanlı bulduğunu hiç gördün mü?" diye sordu Jasper akşamüstünün ilerleyen saatlerinde.

Oldukça geniş olan özel yapım metal küvetinde uzanmıştı.

Özel uşağı Pynch odanın diğer köşesinde elbiseleri toparlayıp dolaba asmakla meşguldü. Dönmeye gerek görmeden cevap verdi. "Hayır, Lordum."

"O zaman sanırım bunu tarihte ilk gerçekleştiren benim. Londra'ya adıma anıt dikilmeli. Küçük çocuklar gelip ağzı açık bir şekilde onu izlerken dadıları onlara benim yaptığımı yapmamalarını öğütlemeli."

"Kesinlikle, Lordum," diyen Pynch monoton bir sesle cevap verdi.

Pynch'in ses tonu mükemmel bir uşağa son derece uygundu –düzgün, biraz derin ve sakin– bu özelliğinin dışında da o zaten mükemmel bir uşaktı. Pynch iri bir adamdı. Oldukça iri bir adam. Omuzları bir öküzünkiler kadar genişti, elleri akşam yemeği tabağını örterdi, boynu Jasper'ın üst bacağının kalınlığındaydı ve başında oldukça büyük bir kel vardı. Pynch düşman hatlarını yok etmek üzere orduda kullanılan bombacı piyadelere benziyordu.

Bu doğruydu Pynch, Majesteleri'nin Ordusu'nda bombacıydı. Bu, çavuşuyla bir konuda fikir ayrılığına düşmeden önce

yaptığı işti, bu fikir ayrılığı onun malzeme ofisine sürülmesiyle son bulmuştu. Jasper onu ilk kez orada görmüştü, sabırla çürümüş sebzelerle uğraşıyordu. Bu görüntü Jasper'ı çok etkilemişti ve Pynch özgür kalmıştı, Jasper ona emir eri olmasını teklif etmişti. Pynch bu teklifi hemen kabul etmişti. İki yıl sonra Jasper görevini tamamladığında, Pynch'in komisyonunu da yatırmıştı ve Pynch özel uşağı olarak onunla birlikte Londra'ya dönmüştü. Herkesi tatmin eden bir olaylar dizisiydi, Jasper ayağını küvetin kenarına uzattı ve başparmağından bir su damlası yere sıçradı.

"O mektubu Bayan Fleming'e yolladın mı?" Bu arada fikrini değiştirmemiş ise üç gün sonra kardeşlerini ziyaret etmek istediğini bildiren kibar bir not yazmıştı.

"Evet, Lordum."

"Güzel. Güzel. Sanırım bu nişan olacak. Böyle hissediyorum."

"His mi Lordum?"

"Evet," dedi Jasper. Uzun saplı fırçayı alıp ayak parmağına sürtmeye başladı. "İki hafta önce o uzun boyunlu doru ata yarım gine yatırdığım zamanki gibi bir his."

Pynch boğazını temizledi. "O doru at sakat çıkmıştı."

"Öyle mi?" Jasper elini salladı. "Önemi yok. İnsan ne olursa olsun hanımlarla atları kıyaslamamalı zaten. Söylemeye çalıştığım şey şu, Bayan Fleming ile üç saattir nişanlıyız ve o henüz bunu iptal etmedi. Etkilendiğinden eminim Pynch."

"Bu olumlu bir işaret, Lordum ama Bayan Templeton'ın düğün gününüze kadar nişanı bozmadığını hatırlatmak isterim."

"Ah, ama bu kez evlenme fikrini ortaya atan Bayan Fleming idi."

"Kesinlikle, Lordum."

Jasper sol ayağını fırçalamaya ara verdi. "Bu bilginin bu odadan çıkmasını istemiyorum."

Pynch gerildi. "Evet, Lordum."

Jasper irkildi. Lanet olsun, Pynch'e hakaret etmişti. "Kendini ayaklarımın altına bile atmış olsa bir hanımefendinin duygularını incitmenin gereği yok."

"*Ayak altına atmak mı* Lordum?"

"Lafın gelişi." Jasper elindeki uzun fırçayı sallayarak yanında duran sandalyeyi ıslattı. "Benim evlenme konusunda son derece umutsuz bir durumda olduğum için ona bir şans verebileceğimi düşünüyordu."

Pynch kaşını kaldırdı. "Ve siz hanımefendinin bu fikrini düzeltmediniz mi?"

"Pynch, Pynch, sana bir hanımefendi ile asla çelişmemek gerektiğini öğretmedim mi? Bu bir beyefendiye hiç yakışmaz ve anlamsız bir çabadır, onlar ne olursa olsun kendilerine inanırlar." Jasper fırçaya bakarak burun kıvırdı. "Hem zaten bir ara evlenmem gerekiyordu. Atalarımın da yapmış olduğu gibi evlenip baba olmam gerekiyor. Bu görevden kaçmanın bir anlamı yok. Mümkünse kafaları biraz da olsa çalışan bir ya da iki erkek çocuğum olmalı ve bu eski, küflü Vale adı sürmeli. Bu iş beni aylar boyu yeni bir kız bulup onunla flört etmekten kurtarıyor."

"Ah. Yani herhangi bir kadın da bu kararı vermenizi sağlayabilirdi demek Lordum?"

"Evet," diyen Jasper hemen fikrini değiştirdi. "Hayır. O düz mantığına lanet olsun Pynch. Onda farklı bir şey var. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. O tam olarak seçeceğim bir kadın değil ama öylece karşımda dururken son derece cesur duruyor ve önüne tüküren benmişim gibi bir yandan da kaşlarını çatıyordu…

Sanırım oldukça etkilendim. Tabii, bir gece önceki viskinin hâlâ süren etkisi de olabilir."

"Doğal olarak, Lordum," diye mırıldandı Pynch.

"*Her neyse.* Söylemek istediğim şey şu, bu nişanlılık beni güvenle evliliğe götürecek. Aksi takdirde itibarım çürük bir yumurtadan daha beter olacaktır."

"Kesinlikle, Lordum."

Jasper kaşlarını çatarak tavana baktı. "Pynch, kendimi çürük bir yumurta ile kıyasladığım zamanlarda benimle aynı fikirde olmamalısın."

"Evet, Lordum."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil, Lordum."

"Bayan Fleming'in düğünden önceki haftalarda bir papaz yardımcısıyla tanışmaması için dua edilebilir yine de. Özellikle de sarı saçlı olanlarla."

"Elbette, Lordum."

"Biliyor musun," diye sordu Jasper düşünceli bir tavırla, "bugüne kadar sevdiğim bir papazla tanıştığımı hiç hatırlamıyorum."

"Gerçekten mi Lordum?"

"Bana hep çeneleri yokmuş gibi gelir." Jasper kendi uzun çenesini sıvazladı. "Belki de İngiliz din adamlarına katılabilmek için belirli bir tipte olmak gerekiyordur. Sence bu mümkün mü?"

"Mümkün olabilir. İşin aslında bu mümkün olamaz, Lordum."

"Hımm."

Odanın diğer yanında bulunan Pynch yeni birtakım çarşafı dolabın üst kısmına yerleştirdi. "Bugün evde mi kalacaksınız Lordum?"

"Hayır. Yapmam gereken bir iş var."

"Bu işin Newgate Hapishanesi'ndeki adamla bir ilişkisi var mı?"

Jasper bakışlarını tavandan uşağına çevirdi. Pynch'in genellikle ifadesiz olan yüzünde gözleri hafifçe kısılmıştı, bu Pynch'in endişeli duruşuydu.

"Korkarım öyle. Thornton yakında yargılanacak, hüküm giyeceği ve asılacağı kesin. O ölünce bütün bilgiler de yok olacak."

Pynch büyük banyo havlusuyla küvetin yanına geldi. "Onun bir şeyler bildiğini düşünüyorsunuz."

Jasper küvetten çıktı ve havluyu aldı. "Evet, hep bunu düşünüyorum."

Pynch kısık gözleriyle kurulanmasını izledi. "Lordum, vazifem olmayan işlere karışmayı ve gereksiz yere konuşmayı sevmem ama beni mazur görürseniz..."

"Yani yine de söyleyeceksin," diye mırıldandı Jasper. Uşağı bu sözleri duymamış gibi devam etti. "Bu adamı takıntı haline getirmiş olmanızdan endişeleniyorum. O tam bir yalancı. Onun şimdi doğruyu söyleyeceğini düşünmenize sebep nedir?"

"Hiçbir şey." Jasper havluyu kenara fırlatarak üzerinde giysilerinin hazırlanmış olduğu sandalyenin yanına gitti. "O bir yalancı, tecavüzcü, katil ve geri kalanı da Tanrı biliyor. Sadece bir aptal onun sözüne inanır. Ama doğruyu öğrenmeye çalışmadan onun darağacına gitmesine izin veremem."

"Korkarım sizinle oynayarak çok eğleniyor."

"Muhtemelen her zaman olduğu gibi haklı çıkacaksın Pynch." Jasper gömleğini başından geçirirken uşağına bakmadı. Pynch ile Spinner's Falls'taki 28. Alay katliamından sonra tanışmıştı. Pynch o savaşta yoktu. Uşak o alaya yapılan ihanet konusunda

kendisiyle aynı hisleri taşıyamazdı. "Üzgünüm ama ne olursa olsun, gidip şansımı denemeliyim."

Pynch içini çekerek ayakkabılarını getirdi. "Elbette, Lordum."

Jasper tokalı ayakkabılarını giymek üzere oturdu. "Kendine gel, Pynch. Adam bir hafta sonra ölmüş olacak."

"Öyle diyorsanız, Lordum," diye mırıldandı Pynch banyodaki kirli suları boşaltırken.

Jasper sessizlik içinde giyindikten sonra tuvalet masasına giderek saçlarını taradı ve geriye doğru yapıştırdı.

Pynch ceketini tuttu. "Bay Dorning'in, Oxfordshire'daki Vale topraklarına gitmeniz için yapmış olduğu ricayı unutmadığınızdan eminim Lordum."

"Lanet olsun." Dorning onun araziler ile ilgilenen kâhyasıydı ve bir arazi anlaşmazlığı hakkında onun yardımını istediğini belirten birkaç mektup yazmıştı. Adamı, evlendiği bahanesiyle sürüncemede bırakıp durmuştu ama şimdi... "Dorning birkaç gün daha beklemek zorunda kalacak. Bayan Fleming'in kardeşleriyle ve kendisiyle konuşmadan önce buradan ayrılamam. Döndüğümde bu konuyu bana tekrar hatırlat lütfen."

Jasper ceketini giydi, şapkasını eline aldı ve Pynch yeni bir itirazda bulmadan önce odadan çıktı. Jasper merdiveni indi, vekilharcını selamladı ve Londra'daki evinden dışarı çıktı. Dışarıda seyis yamaklarından biri, kısrağı Belle ile birlikte bekliyordu. Jasper, oğlana teşekkür ederek ata bindi, üzengilerini çekerek düzeltti ve birazcık konuştu. Sokaklar kalabalıktı atını yürütmek zorundaydı. Jasper batıya yöneldi, küçük binaların üzerine gölge düşüren St. Paul Katedrali'ne doğru ilerledi.

Londra karmaşasının, her şeyin başladığı yer olan o medeniyetsiz ormanla hiçbir benzerliği yoktu. Ulu ağaçları ve şelaleleri hatırladı, ölenlerin şelalenin sesine karışan çığlıklarını. Bundan

yaklaşık yedi yıl önce Majesteleri'nin Ordusu'nda bir yüzbaşıydı ve sömürgelerde Fransızlarla savaşıyordu. 28. Piyade Alayı'nın, Quebec zaferinden sonra yürüyerek dönüşe geçmişti askerler. Kızılderililerin saldırısına uğradıkları sırada tek sıra halinde daracık bir patikadan ilerliyorlardı. Savunma pozisyonuna geçecek zamanları bile olmamıştı. Alayın neredeyse tamamı yarım saat içinde katledilmiş, albayları da öldürülmüştü. Jasper ve sekiz kişi tutsak alınmış, Wyandot Kızılderilileri'nin kampına kadar yürütülmüş ve...

Şimdi bile bunları düşünürken ürperiyordu. Arada bir o döneme ait gölgeler zihninde beliriveriyordu, göz ucuyla bir şeyleri görüvermek gibi bir şeydi. Orada olup bitenleri kaç kez düşünmüştü; ölen ve gömülenleri, tabii, unutulanlar da vardı. Sonra altı ay önce bir balo salonunun camlı balkon kapısından dışarı çıkmış ve terasta Samuel Hartley'yi görüvermişti.

Hartley orduda onbaşıydı. 28. Alay katliamından canlı kurtulan adamlardan bir tanesi. Jasper'a alayda bir hain olduğunu ve geçecekleri yolları Fransızlara ve onların Kızılderili müttefiklerine bildirmiş olduğunu söylemişti. Jasper, Hartley ile birlikte haini aramaya başlamıştı, Spinner's Falls'ta ölenlerden birinin kimliğine bürünen katili ele geçirmişlerdi; Dick Thornton. Thornton –Jasper bunun adamın gerçek adı olmadığını biliyordu ama onu başka bir isimle hatırlaması daha zordu– şimdi Newgate'te cinayetten tutuklu olarak yatıyordu. Onu yakaladıkları gece Thornton her şeye rağmen hainin kendisi olmadığını ileri sürmüştü.

Jasper meyvelerin üst üste dizili bulunduğu bir el arabasının etrafından dolaşması için Belle'in sağrısını hafifçe dürttü.

"Tatlı erik almak ister misiniz bayım?" diye bağırdı el arabasının yanında duran güzel, siyah gözlü kız. Meyveyi ona doğru uzatırken kalçasını cilveli bir şekilde oynatıyordu.

Jasper beğeniyle sırıttı. "Elmaların kadar tatlı olmadıklarından eminim."

Jasper kalabalık sokakta ilerlemeye devam ederken kız arkasından bir kahkaha attı. Jasper yeniden görevini düşünmeye başladı. Pynch çok doğru söylemişti, Thornton sırf alıştığı için yalanlar söyleyen biriydi. Hartley, Thornton'ın suçlu olmadığına dair hiçbir şüpheye sahip değildi. Jasper homurdandı. Hartley zaten şu ara yeni eşi Leydi Emeline Gordon ile uğraşıyordu, Jasper'ın ilk nişanlısıyla.

Jasper etrafına bakınınca New Gate Caddesi'ne açılan Skinner Sokağı'na gelmiş olduğunu fark etti. Hapishanenin heybetli oymalı kapısı yolun üzerine doğru bir kemer oluşturuyordu. Hapishane, Büyük Yangın'dan sonra yeniden yapılmış ve çevresi merhamet, barış gibi güzel temaları içeren heykelciklerle süslenmişti. Hapishaneye yaklaştıkça hiç de iyiye yorulamayacak bir koku insanı sarıyordu. Hava, insan dışkısı, hastalık, çürümüşlük ve çaresizlik içeren kokularla iyice ağırlaşıyordu.

Kemerin bir ayağında nöbetçi kulübesi vardı. Jasper dışarıdaki avluda atından indi.

Kapının yanında duran nöbetçi dikildi. "Yine mi geldiniz Lordum?"

"Kapıdan kovsan bacadan gireceğim, McGinnis."

McGinnis, Majesteleri'nin Ordusu'ndan ayrılmış bir gaziydi, sol gözünü bir yerlerde kaybetmişti. Deliği kapatmak için başının etrafında bir paçavra sarılıydı ama kırmızı yarayı tam olarak kapatamıyordu.

Adam başını sallayarak nöbetçi kulübesine bağırdı. "Hey, Bill! Lord Vale yine geldi." Jasper'a döndü. "Bill iki saniye içinde burada olur Lordum."

Jasper başını salladıktan sonra adama yarım altın verdi, döndüğünde kısrağını bıraktığı yerde bulmak istiyordu. Bu kasvetli yere yaptığı ilk ziyaret sırasında buradaki nöbetçilere adam gibi rüşvet vermenin işleri son derece kolaylaştırdığını fark etmişti.

Çelimsiz, ufak tefek bir adam olan Bill hiç taramadığı, demir grisi saçlarıyla kısa bir süre sonra bekçi kulübesinden çıktı. Sağ elinde yapmakta olduğu işin sembolünü taşıyordu: Demir bir anahtar halkası. Küçük adam, Jasper'a omzuyla işaret ettikten sonra ana girişe doğru avluda ilerlemeye başladı. Burada bulunan kapının üzerine oymalı harflerle kutsal kitaptan bir alıntının yazılı olduğu kocaman bir levha asılıydı. *VENIO SICUT FUR*: "Hırsız olarak geldim." Bill bu kez de kapının önünde duran nöbetçilere bir omuz işareti yaptı ve kapıdan içeri girdi.

Buradaki koku daha da kötüydü, ağırlaşmış hava olduğu yerde duruyordu. Bill, Jasper'ın önünden yürümeye devam etti, uzun bir koridoru geçtikten sonra yeniden dışarı çıktılar. Mahkûmların volta attığı ya da bu kasvetli yeri reddedercesine küçük gruplar halinde toplaştıkları büyük bir avludan geçtiler. Buradan daha küçük bir binaya girdiler ve Bill, Hükümlülerin Koğuşu'na giden basamakları inmeye başladı. Burası yeraltındaydı mahkûmlara buradan sonra gidecekleri cehennemi önceden yaşatmak ister gibi görünen bir yerdi. Basamaklar nemliydi, taşları umutsuz adımlar tarafından aşındırılmıştı.

Yeraltı koridoru loştu... Buradaki mahkûmlar mumlarının paralarını kendileri ödüyorlardı ve fiyatları oldukça yüksekti. Bir adam kısık sesle tatlı bir ağıt söylüyordu, sesi arada bir tizleşiyordu. Biri öksürdü, birkaç kişi kısık sesle tartıştı, burası her şeye rağmen son derece sessiz bir yerdi. Bill içinde dört mahkûmun bulunduğu bir hücrenin önünde durdu. Biri köşedeki paletin üzerine yatmış uyuyordu. İki adam bir mumun titrek ışığında kâğıt oynuyorlardı.

Dördüncü adam parmaklıkların yakınındaki duvara yaslanmıştı onları görünce doğruldu.

"Güzel bir akşamüstü değil mi Dick?" diye seslendi Jasper yaklaşınca.

Dick Thornton başını havaya dikti. "Bunu bilemem, değil mi?"

Jasper güler gibi bir ses çıkardı. "Üzgünüm dostum. Senin buradan güneşi göremediğini unutmuşum."

"Ne istiyorsun?"

Jasper parmaklıkların arkasındaki adamı inceledi. Thornton orta boylu, hoş ama unutulabilir bir yüze sahip olan sıradan biriydi. Onu belirgin kılan tek özelliği kızıl saçlarıydı. Thornton ne istediğini gayet iyi biliyordu aslında... Jasper bunu ona geçmişte pek çok kez söylemişti. "İstemek mi? Hiçbir şey. Newgate'in yeni manzaralarını seyrederek vakit geçiriyordum sadece."

Thornton sırıtarak göz kırptı, bu aslında kontrol altına alamadığı bir tikti. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Yok canım." Jasper, adamın eskimiş giysilerine baktı. Elini cebine sokarak yarım altın çıkardı. "Senin bir tecavüzcü, yalancı ve katil olduğunu düşünüyorum ama aptal olduğunu asla düşünmedim. Hem de hiç. Beni şaşırtıyorsun Dick."

Thornton Jasper'ın parayı parmaklarının arasında oynatışını seyrederek dudaklarını yaladı. "O zaman neden buradasın?"

"Ah." Jasper başını eğerek lekeli taş tavanı inceledi. "Seni, Sam Hartley ile birlikte Princess rıhtımında yakaladığımız günü hatırladım. Çok yağmurlu bir gündü. Sen de hatırlıyor musun?"

"Elbette, hatırlıyorum."

"O zaman hain olmadığını söylediğini de hatırlıyorsundur."

Thornton'ın gözlerinde sinsi bir gülümseme belirdi. "Bu konuda söylenecek bir şey yok. Hain değilim."

"Öyle mi?" Jasper tavana bakmaktan vazgeçip Thornton'ın gözlerinin içine baktı. "Demek sadece bu kadar. Ben yalan söylediğini düşünüyorum."

"Yalan söylüyorsam öleyim."

"Ölümünü zaten göreceğim hem de bir aydan kısa bir zaman içinde. Yasa suçlunun hüküm giydikten sonraki iki gün içinde cezasının infaz edilmesini emreder. Korkarım bu konuda oldukça katı kurallar var Dick."

"Bu mahkemede suçlu bulunursam geçerli olabilecek bir şey."

"Ah, bulunacaksın," dedi Jasper nezaketle. "Sakın korkma."

Thornton ciddileşti. "O zaman sana neden bir şey söyleyeyim?"

Jasper omuz silkti. "Ne de olsa birkaç haftalık ömrün kaldı. Bu zamanı güzel giysilerle karnın tok olarak geçirebilirsin."

"Temiz bir ceket için ben sana istediğin her şeyi söylerim," diye mırıldandı kâğıt oynayan adamlardan biri.

Jasper onunla ilgilenmedi. "Ne dersin Dick?"

Kızıl saçlı adam ona baktı, yüzü ifadesizdi. Göz kırparak başını hızla parmaklıklara yaklaştırdı. "Bizi Fransızlara ve onların kafa derisi yüzen dostlarına kimin gammazladığını öğrenmek istiyorsun. O lanet olası şelalede toprağın kana bulanmasını kimin sağladığını öğrenmek istiyorsun. Seninle birlikte yakalanıp götürülmüş olan adamları düşün. O zaman hainin kim olduğunu bulacaksın."

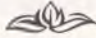
Jasper yılan sokmuş gibi başını hızla geri çekti. "Saçma."

Thornton bir süre onu süzdükten sonra kahkahalar atmaya başladı; sesi tiz, kesik kesik havlamalara benziyordu.

"Kes şunu!" diyen bir erkek sesi geldi başka bir hücreden.

Thornton o garip sesi çıkarmaya devam etti, bu süre zarfında gözlerini kocaman açmış hastalıklı bakışlarını Jasper'dan bir an bile ayırmamıştı. Jasper ifadesiz bir şekilde ona bakmaya devam ediyordu. Yalanlar ya da imalarla dolu yarı gerçekler. Dick Thornton'dan daha fazlasını alamayacaktı. Ne bugün ne de başka bir gün. Bakışlarını Thornton'dan ayırmadan elindeki parayı bilinçli olarak yere düşürdü. Para koridorda yuvarlanarak hücreden ulaşılamayacak bir yere gitti. Thornton gülmeyi bıraktı ama Jasper çoktan arkasını dönmüş ve bu lanet olası cehennemden uzaklaşmaya başlamıştı.

Bölüm İki

Jack yolun kenarında oturan yaşlı bir adama rastladı. Yaşlı adamın giysileri son derece eskiydi, ayakları çıplaktı, tüm dünyanın yükü omuzlarına çökmüş gibiydi.

"Ah, kibar efendim," diye ağlamaya başladı dilenci.

"Bana verecek bir parça ekmeğiniz var mı?"

"Ondan daha fazlası da var babalık," diye cevap verdi Jack.

Durup çıkınını açtı ve içinden özenle bir mendile sarılmış olan yarım parça kıymalı böreğini çıkardı. Bunu yaşlı adamla paylaşırken, yanda bulunan ırmaktan da teneke bardağına su doldurdu, mükemmel bir yemek olmuştu...

GÜLEN JACK'ten

Melisande o gece yemeğe oturdu ve sofradaki haşlanmış sığır eti, haşlanmış havuç ve bezelyeden oluşan mönüye baktı. Bunlar erkek kardeşi Harold'un en sevdiği yemeklerdi aslında. Koyu renkli ahşap masanın uzun kenarlarından birinde oturuyordu. Masanın başında Harold, onun tam karşısında da eşi Gertrude vardı. Oda loştu ve gölgelerle doluydu, bir avuç mum tarafından aydınlatılıyordu. Bütçeleri balmumundan mumları karşılamaya elbette ki yeterdi ama Gertrude tutumlu bir ev kadınıydı ve fazla mum harcamamak ge-

rektiğine inanıyor ve Harold da onun bu felsefesini yürekten destekliyordu. Melisande sıklıkla Harold ile Gertrude'un ideal bir çift olduğunu düşünüyordu: Her konuda aynı zevk ve görüşleri paylaşıyorlardı ve ikisi de çok sıkıcıydı.

Önünde duran, rengi griye dönmüş olan haşlanmış ete bakarak kardeşine ve onun karısına Lord Vale ile yaptığı anlaşmayı nasıl anlatacağını düşündü. Özenle küçük bir parça et kesti. Onu parmaklarının arasına alarak eteğinin altına doğru tuttu. Masanın altında eline sürtünen nemli, küçük burnu hissetti ve biftek bir anda yok oldu.

"Mary Templeton'ın düğününü kaçırdığım için çok üzgünüm," dedi masanın bir ucunda oturan Gertrude. Düzgün, geniş alnında kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşmuştu. "Ya da *gerçekleşmeyen* düğününü diyelim, annesi Bayan Templeton'ın gözlerinin beni aramış olduğundan eminim. Bugüne kadar bana *pek çok* kişi işleri ters gittiğinde onlara huzur ve şans getirdiğimi söyledi ve Bayan Templeton'ın da bugün işlerinin *pek* yolunda gitmemiş olduğunu söyleyebiliriz, öyle değil mi? Hatta Bayan Templeton'ın berbat bir gün yaşamış olduğunu da söyleyebilirim."

Bir parça haşlanmış havuç yemek için konuşmasına ara verdi ve bu arada kocasının onu onaylamasını bekledi.

Harold başını salladı. Babalarının geniş çenesini ve dökülen açık kahverengi saçlarını almıştı, şimdi onlar beyaz bir perukla gizlenmiş durumdaydı. "O kız aklını başına toplayana kadar sadece kuru ekmek ve suyla beslenmeli. Bir vikonta sırt çevirmek. Bu aptallık. Tam bir aptallık!"

Gertrude onayladı. "Delirmiş olmalı."

Harold bunu duyunca keyiflendi. Hastalıkları aşırı bir şekilde severdi. "Ailede delilik var mı?"

Melisande bacağının dürtüldüğünü hissetti. Masanın ayağının dibinde duran siyah burnu görebilmek için aşağı baktı. Bir parça daha et keserek onu da aşağı uzattı. Burun ve et yok oldu.

"Ailede delilik olup olmadığını bilmiyorum ama varsa da hiç şaşırmam," dedi Gertrude. "Hem de hiç şaşırmam. Elbette, ailenin *bizim* geldiğimiz kısmında delilik yok ama Templeton'lar için aynı şeyi söyleyebileceğimden emin değilim."

Melisande çatalının ucuyla tabağındaki bezelyeleri alırken Mary için üzülmeye başladı. O sadece yüreğinin sesini dinlemişti. Dizine uzanan küçük patileri hissetti ama bu kez yüz vermedi. "Ben Mary Templeton'ın o papaza âşık olduğunu düşünüyorum."

Gertrude'un gözleri haşlanmış üzüm misali kocaman oldu. "Bunun hiç de uygun olduğunu düşünmüyorum." Kocasına hitap etti. "Siz uygun olduğunu düşünüyor musunuz, Bay Fleming?"

"Hayır, hiç uygun değil," diye cevapladı Harold tahmin edileceği üzere. "O kız mükemmel bir koca bulmuştu ve bir papaz uğruna bundan vazgeçti." Bir süre etini çiğnedi. "Vale'in ondan kurtulması iyi oldu bence. Nesline delilik tohumları atılabilirdi. Bu hiç de iyi olmazdı. Hem de hiç. Kendine başka bir eş bulması çok daha iyi olacak."

"Madem konu buraya geldi..." diyen Melisande boğazını temizledi. Daha iyi bir açılış bulamamıştı. En iyisi bir an önce söylemekti. "İkinize de söylemem gereken bir şey var."

"Evet, hayatım?" Gertrude tabağındaki eti kesmekle meşgul olduğu için ona bakmıyordu.

Melisande derin bir nefes aldıktan sonra geçeği tüm açıklığıyla kusuverdi, bunu söylemenin başka bir şeklini gerçekten bilmiyordu. Sol elini güç almak için aşağı uzatmıştı ve hemen o sıcacık dilin huzur veren desteği geldi. "Lord Vale ile bugün bir anlaşma yaptık. Evleneceğiz."

Gertrude bıçağını düşürdü.

Harold içmiş olduğu bir yudum şarapla boğulmak üzereydi.

Melisande irkildi. "Bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Evlenmek mi?" dedi Gertrude. "Lord Vale ile? Vale Vikontu Jasper Renshaw ile yani?" İngiltere'de başka bir Lord Vale olabilirmiş gibi konuya açıklık getirmeye çalışıyordu.

"Evet."

"Ah." Harold karısına baktı. Gertrude da ona, kelimelerin içinde kaybolmuş gibiydi. Harold Melisande'ye döndü. "Bundan emin misin? Yanılmış olmayasın ya da..." Cümlesi yavaşça söndü. Bir evlilik teklifi neyle karıştırılabilirdi ki?

"Eminim," dedi Melisande usulca ama net bir şekilde. Yüreğinde bir sürü hareket oluyordu ama sesi dümdüzdü. "Lord Vale konuyu yoluna koymak için üç gün içinde sizi ziyaret edeceğini bildirdi."

"Anlıyorum." Harold önündeki İngiliz bifteğine şaşkınlıkla bakıyordu sanki karşısında haşlanmış İspanyol kalamarı duruyordu. "Pekâlâ. O zaman sana tebriklerimi iletmem gerekir hayatım. Sana Lord Vale ile mutluluklar diliyorum." Ona bakarken kahverengi gözlerini kırpıştırıp duruyordu, orada bir belirsizlik vardı. Melisande'yi hiçbir zaman anlamayı başaramamıştı, zavallı adam. Melisande her şeye rağmen onun kendisini umursadığını bilirdi. "Bundan emin misin?"

Melisande ona gülümsedi. Ortak noktaları çok azdı ama Harold onun kardeşiydi ve onu severdi. "Eminim."

Harold başıyla onayladı ama hâlâ endişeli görünüyordu. "O zaman Lord Vale'e onu beklediğimizi bildiren bir mektup göndereceğim."

"Teşekkür ederim Harold." Melisande çatalıyla bıçağını tabağının üzerine yan yana koydu. "Şimdi izninizi rica edeceğim, oldukça uzun bir gündü."

Masadan kalktı, odadan çıktığı anda Harold ile Gertrude'un konuyu tartışmaya başlayacaklarını biliyordu. Ahşap zemine vuran küçük pençe sesleri loş koridorda onu takip etti, Gertrude'un mum ekonomisi burada da sürüyordu.

Şaşıracaklarını biliyordu. Melisande uzun yıllardan beri evliliğe ilgi göstermiyordu, Timothy ile yaşadığı nişan felaketinden sonra bu işe olan ilgisini yitirmişti. Ne tuhaf, Timothy onu bıraktığında nasıl da perişan olmuştu. Bu kayıp ona dayanılmaz gelmişti. O zaman duyguları o kadar yoğundu ki bu reddedilişin onu öldüreceğini bile düşünmüştü. Fiziksel bir acı çekmişti, bir şey göğsünü ortadan ikiye ayırmıştı sanki başı da durmadan zonkluyordu. Böyle bir acıyı bir daha asla yaşamayacaktı.

Melisande köşeyi dönüp basamakları tırmanmaya başladı. Timothy'den sonra birkaç talibi olmuştu ama hiçbiri ciddi değildi. Harold ile Gertrude muhtemelen uzun bir süre önce hayatlarının sonuna kadar onunla birlikte yaşayacak olduklarını kabul etmişlerdi. Bu birlikteliğe karşı hiçbir kötü tepki vermemiş oldukları için onlara minnettardı. Diğer evde kalmış kızlar gibi kendini bir sığıntı olarak hissetmemişti hiç.

Odası üst koridorda hemen ilk sağdaydı. Odanın kapısını kapadı, küçük teriyeri Mouse hemen yatağın üzerine sıçradı. Üç kez döndükten sonra yatak örtüsünün üzerine uzanarak ona bakmaya başladı.

"Senin için de yorucu bir gün müydü Bay Mouse?" diye sordu Melisande.

Köpek onun sesini duyunca başını yana eğdi, siyah boncuk gözleri açıldı, düğme kulakları –biri beyaz, diğer kahve-

rengi– öne doğru dikildi. Şöminede hafif bir ateş vardı, ince bir mumla küçük yatak odasına serpiştirilmiş olan diğer mumları yaktı. Odasında çok az eşya vardı ama hepsi özenle seçilmişti. Yatağı dardı oymalı direkleri kızıl kahverengindeydi. Yatak örtüsü düz beyazdı ama altındaki çarşaflar en iyi ipektendi. Şöminenin önünde bir tane sandalye vardı, kolları yaldızlıydı oturma yeri de altın ve morlarla işlenmiş kumaştandı. Burası onun sığınağıydı. Sadece kendisi olabildiği tek yer.

Melisande çalışma masasına giderek orada duran kâğıt yığınına baktı. Masalın çevirisini neredeyse bitirmek üzereydi ama...

Oda kapısı çalındı. Mouse yataktan inerek kapının diğer tarafında eşkıyalar varmış gibi delice havlamaya başladı.

"Sus." Melisande kapıyı açarken onu hafifçe yana itti.

Dışarıda bir hizmetçi duruyordu. Hemen bir reverans yaptı. "Hanımefendi sizinle biraz konuşabilir miyim lütfen?"

Melisande kaşlarını kaldırarak onayladıktan sonra kapının önünden çekildi. Kız kendisine hırlamakla meşgul olan Mouse'u süzdükten sonra çevresinden geniş bir daire çizerek odaya girdi.

Kapıyı kapatan Melisande hizmetçiye baktı. Güzel bir kızdı, altın renkli saçları, taptaze pembe yanakları vardı; oldukça zarif, yeşil baskılı basma bir elbise giymişti. "Sally, değil mi?"

Hizmetçi bir reverans daha yaptı. "Evet, efendim, alt kattan Sally. Duyduğuma göre..." Yutkunarak gözlerini yumduktan sonra hızla devam etti, "Lord Vale ile evleneceğinizi duydum. Bunu yaparsanız bu evden ayrılıp onunla birlikte yaşamaya başlayacaksınız ve vikontes olacaksınız ve bir vikontes olduğunuzda uygun bir özel hizmetçiye ihtiyaç duyacaksınız çünkü vikonteslerin saçlarının yapılması, elbiselerinin hazırlanması gibi işlerinin halledilmesi için özel hizmetçilere ihtiyacı olur. Çok özür dilerim ama şu an saçlarınız ve giysileriniz duruma hiç de uygun

değil. Yani," Melisande'ye hakaret ettiğini düşündüğü anda gözleri fal taşı gibi açıldı, "*şu anda* saçlarınızın ve giysilerinizin bir şeyi yok ama onlar onlar..."

"Bir vikontese hiç uymuyorlar," dedi Melisande kuru bir sesle.

"Bunu söylediğim için kızmayın efendim ama hayır. Size sormak istediğim şey de –bunu yapmama izin verirseniz sizi asla hayal kırıklığına uğratmam ve çok minnettar olurum– beni yanınızda özel hizmetçiniz olarak götürüp götüremeyeceğiniz."

Sally'nin hızla ilerleyen konuşması sona erdi. Gözleri ve ağzı açık bir şekilde ona bakarak beklemeye başladı, Melisande'nin dudaklarının arasından dökülecek olan sözler onun kaderini belirleyecekti. Alt kat hizmetçilerinden biri olmakla hanımefendinin özel hizmetçisi olmak arasında büyük bir fark vardı. Melisande onayladı. "Evet."

Sally gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Evet. Benimle birlikte özel hizmetçim olarak gelebilirsin."

"Ah!" Sally'nin elleri yukarı doğru kalktı minnettarlıkla Melisande'nin ellerini tutacak gibiydi ama sonra vazgeçerek ellerini havada sallamaya başladı. "Ah! Teşekkür ederim efendim! Ah, teşekkür ederim! Hiç pişman olmayacaksınız, hem de hiç. Hayatınızda gördüğünüz en iyi özel hizmetçi olacağım, bunu göreceksiniz."

"Olacağından eminim." Melisande yeniden kapıyı açtı. "Neler yapacağını etraflıca sabah konuşuruz. İyi geceler."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim efendim. İyi geceler efendim."

Sally koridorda bir reverans yaptı, yarım döndü, bir reverans daha yaptı, Melisande kapıyı kapatırken hâlâ reverans yapmaya devam ediyordu.

"İyi bir kıza benziyor," dedi Mouse'a.

Mouse homurdanarak gidip yatağa uzandı.

Melisande hafifçe burnuna dokunduktan sonra şifonyerine gitti. En üstte boş bir teneke enfiye kutusu duruyordu. Elbisesinin kolunun içine saklamış olduğu düğmeyi oradan çıkarmadan önce kutunun eskimiş yüzeyini okşadı. Gümüş V harfi mum ışığında ona göz kırptı.

Jasper Renshaw'u altı yıldan beri seviyordu, altı uzun yıldan beri. Bu onunla tanıştığı bir tatilden sonra İngiltere'ye döndüğünde olmuştu. O kendisini, elbette ki fark etmemişti. Onunla tanıştırılırken o mavi-yeşil gözleri arkasına doğru uzanmıştı, kısa bir süre sonra da izinlerini isteyerek çok ama çok güzel bir dul olan Bayan Redd ile flört etmek üzere yanlarından ayrılmıştı. Melisande, yaşlı hanımların yanında durarak onu ve başını geriye düşürerek kahkaha atmasını izlemişti. Boynu oldukça güçlüydü, ağzı keyifle kocaman açılmıştı. Büyüleyici bir görüntüsü vardı, Melisande birazdan bu sorumsuz aptal aristokratı unutacaktı ya da en fazla birkaç saat sonra.

Vakit geceyarısını geçmişti, Melisande eğlenceden yorulmuştu. Dostu Leydi Emeline'in keyfini kaçırmayacak olsa çoktan eve dönerdi. Emeline onu oraya zorla getirmişti, Timothy ile yaşadığı rezilliğin üzerinden henüz bir yıl geçmişti ve Melisande'nin keyfi hâlâ yerinde değildi. Gürültü, sıcak, bedenlerin birbirine değmesi ve yabancıların bakışları tahammül edilmez bir hal alınca Melisande balo salonundan yavaşça dışarı süzülmüştü. Bayanların dinlenme odasına doğru ilerlediğini düşünürken birtakım erkek sesleri duymuştu. Aslında geri dönmesi gerekirdi, karanlık koridorda duvara sığındı. O sırada erkeklerden birinin sesi yükseldi, *ağlıyordu;* kadının içini bir merak sardı. Köşeden başını uzatarak tabloyu izlemeye başladı.

Daha önce hiç görmemiş olduğu, genç bir adam koridorun sonundaki duvara yaslanmıştı. Beyaz bir peruğu vardı, yanaklarındaki kırmızılık sayılmazsa teni beyazdı ve kusursuz bir yüzü vardı. O güzel yüzünü geriye attı, gözleri kapalıydı ve yüzünde umutsuz bir ifade vardı. Bir elinde bir şişe şarap tutuyordu. Yanındaki Lord Vale idi ama her zamankinden farklı bir Vale. Üç saattir balo salonunda kadınlarla flört ederek kahkahalar atan adam o değildi. Bu Lord Vale sessiz, sakin, dinleyen bir adamdı. Diğer adamın ağlamasını dinliyordu.

"Gece rüyalarıma giriyorlar Vale," diye bağırdı genç adam. "Artık uyanıkken de görüyorum onları. Kalabalığın içinde bir yüz görüyorum ve onun ya bir Fransız ya da kafa derimi yüzmeye gelen o vahşilerden biri olduğunu düşünmeye başlıyorum. Öyle olmadığını biliyorum ama kendimi buna bir türlü ikna edemiyorum. Geçen hafta sırf ürkmeme sebep olduğu için uşağıma yumruk atarak adamı yere serdim. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bu sona erecek mi onu da bilemiyorum. Hiç huzurum kalmadı!"

"Sus," diye mırıldandı Vale, çocuğunu avutan bir anneye benziyordu. Gözleri üzgündü, dudakları aşağı sarkmıştı. "Sus. Sona erecek. Sana söz veriyorum, bu sona erecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben de oradaydım, değil mi?" diye cevapladı Vale. Bir eliyle adamın elindeki şişeyi yavaşça aldı. "Ben kurtulmayı başardım, sen de başardın. Güçlü olmalısın."

"Sen de o şeytanları görüyor musun?" diye fısıldadı genç adam.

Vale canı acıyormuş gibi gözlerini yumdu. "Onları görmezden gelmek en iyisi. Zihnini hafiflet ve daha güzel şeyleri düşün. Marazi ve dehşet verici düşünceleri zihninde fazla tutma. Bunu yaparsan, içlerine çekerek seni ele geçirirler."

Diğer adam yeniden duvara yaslandı. Hâlâ mutsuz görünüyordu ama alnı daha rahatlamıştı. "Beni sadece sen anlıyorsun Vale."

Koridorun diğer ucundan bir uşak geldi ve Vale ile bakıştı. Lord Vale başıyla onayladı.

"Araban dışarıda hazır bekliyor. Bu adam sana yolu gösterecek." Lord Vale elini adamın omzuna koydu. "Eve git ve dinlen. Yarın sabah ziyaretine geleceğim ve birlikte Hyde Park'a gezmeye gideceğiz dostum."

Genç adam içini çekerek uşağın onu götürmesine izin verdi.

Lord Vale onlar köşeyi dönene kadar arkalarından baktı. Sonra başını arkaya atarak şarap şişesinden kocaman bir yudum aldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı şişeyi indirirken, dudakları acıyla ya da başka bir duygunun etkisiyle iyice aşağı sarktı. "Sonuna kadar lanet olsun!"

Dönerek uzaklaştı.

Melisande yarım saat sonra Lord Vale'i yeniden gördü. Balo salonunda Bayan Redd'in kulağına sinsice bir şeyler mırıldanıyordu. Melisande gözleriyle görmüş olmasa, bu uslanmaz çapkının biraz önce arkadaşını rahatlatan adamla aynı kişi olduğuna asla inanmazdı. Ama bunu görmüştü ve biliyordu. Timothy ve yaşadığı acı dolu aşk ona kederin, kaybetmenin ne demek olduğunu öğretmişti. Karşısındaki adamında onun gibi sadece kendisine sakladığı sırları vardı. Bu adama maalesef *–umutsuzca–* âşık olabilirdi.

Altı yıl boyunca bu adamı kendisini tanımadığını bilerek sevmişti. Onun Emeline ile nişanlanmasını kılım bile kıpırdatmadan öylece durarak seyretmişti. Hiçbir zaman ona ait olamayacak bir adam için yas tutmanın ne anlamı vardı zaten? Sonra da onun tekrar o sıkıcı Mary Templeton ile yeniden nişanlan-

masını izlemişti; sükûnetini korumayı başarmıştı, en azından etrafa karşı. Ama dün onun Mary tarafından kesinlikle bir kenara atıldığını görünce yüreğinden kontrol edilemez vahşi bir çığlık yükselmişti. *Neden olmasın?* Bağırışı yükseliyordu. *Neden gidip ona teklif etmiyorsun?*

O da bunu yapmıştı.

Melisande mum ışığı üzerinde yeniden parlayana kadar düğmeyi eğdi. Lord Vale'e karşı son derece dikkatli davranmalıydı. Aşkın, Akhilleus'un topuğu kadar kırılgan bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Ona karşı neler hissettiğini bilmesine asla izin vermemeliydi. Melisande enfiye kutusunu açarak düğmeyi içine koydu.

Soyundu ve yatağına yatmadan önce bütün mumları söndürdü. Örtüyü kaldırarak Mouse'un çarşafların altına girmesini sağladı. Köpek dönerek sıcak sırtını uyluklarına yapıştırırken yatak sallandı.

Melisande karanlığa baktı. Yakında yatağını küçük Mouse'un dışında biriyle paylaşacaktı. Jasper'a, ümitsiz aşkından bahsetmeden yaşamayı başarabilecek miydi? Bu soru ürpermesine sebep oldu, gözlerini uyumak üzere kapadı.

Bir hafta sonra, Jasper bir çift gri atın çekmekte olduğu faytonunu Bay Fleming'in evinin önünde durdurarak arabadan indi. *Yeni* faytonundan. Oldukça yüksek ve son derece zarifti ona çok paraya mal olmuştu ama o devasa tekerlekleriyle buna değerdi. Bayan Fleming'i akşamüstü yer alacak müzikli bir gösteriye götürecekti. Derdi müzikale gitmek değildi, elbette ama faytonunu sürerek sonunda bir yere varmalıydı.

Üç köşeli şapkasını zarif bir şekilde yana yatırdıktan sonra basamakları çıktı ve kapıyı vurdu. On dakika sonra o sıkıcı kütüphanede volta atarak nişanlısının ortaya çıkmasını bekliyordu.

Bu kütüphaneyi dört gün önce Bay Fleming onu evlilik hazırlıklarını görüşmek üzere çağırdığında zaten görmüştü. *Bu* üç saatlik sıkıcı konuşmada Bayan Fleming'in doğru söylediği ortaya çıkmıştı: Gerçekten de mükemmel bir çeyizi vardı. Bayan Fleming bu görüşme sırasında ortalıkta görünmemişti. Bu iş görüşmesinde bulunması, elbette, gerekmiyordu –işin aslında böyle durumlarda ilgili hanımın ortalıkta olmaması âdettendi– ama varlığı bir mola verilmesi açısından hiç de kötü olmazdı.

Jasper kütüphanede dolaşmaya devam ederek rafları inceledi. Bütün kitaplar Latinceydi, Bay Fleming gerçekten Latince mi okuyordu, yoksa kütüphanesi dolu görünsün diye kitapçıdan küfeler dolusu kitap mı satın alıyordu? Bunları düşünürken Bayan Fleming eldivenlerini giyerek odaya girdi. Onu kilisedeki o sabahtan beri hiç görmemişti ama yüzünde aynı ifade vardı; yoğun bir azimle karışık hafif bir kınama. Garip, bu ifadeyi oldukça etkileyici buluyordu.

Jasper abartılı bir şekilde eğildi. "Ah, sevgilim, güneşli bir gündeki rüzgâr esintisi kadar çekicisin. Bu elbise güzelliğine bir altın halkanın yakuta kattığı değeri katmış."

Melisande başını eğdi. "Bu benzetmenin gerçeği yansıtmadığını düşünüyorum. Elbisem altın rengi değil ve ben de bir yakut değilim."

Jasper'ın gülümsemesi genişledi ve dişleri iyice ortaya çıktı. "Ah, ama erdemlerinin seni diğer kadınların arasında bir yakut kıldığından hiç şüphem yok."

"Anlıyorum." Dudakları hafifçe büküldü, bunun rahatsızlıktan mı yoksa keyiften mi olduğunu ayırt etmek zordu. "*İncil*'de kocaları tanımlayan böyle bir bölümün olmamasını nedense hiç anlamam."

Gülermiş gibi bir ses çıkardı. "Dikkatli ol. Kutsal şeylere laf etme riskine giriyorsun. Ayrıca kocalar her zaman erdemli olarak kabul edilmezler mi?"

Sıkıldığını belirten bir ses çıkardı. "Peki, elbisemin altın olmadığını nasıl açıklayacaksın?"

"Altın olmayabilir ama rengi, ah..." İşte şimdi fikirleri tükenmek üzereydi çünkü Bayan Fleming'in giymiş olduğu elbise kesinlikle at pisliği rengindeydi.

Bayan Fleming yavaşça tek kaşını kaldırdı.

Jasper onun eldivenli elini tutarak üzerine doğru eğildi, narenciye esansının baharatlı portakal kokusunu içine çekerek ne söyleyeceğini bulmaya çalıştı. Tek düşünebildiği şey portakal çiçeği kokusunun elbisesinin sadeliğiyle bir zıtlık oluşturduğuydu. Beynini uyarıyordu, gülümseyerek doğrulduğunda cevabı bulmuştu. "Elbisenin rengi bana çok vahşi ve fırtınalı bir uçurumu hatırlatıyor."

Bayan Fleming'in kaşı daha da kuşkucu bir hal aldı. "Sahi mi?"

Lanet olası kadın. Elini kolunun altına sıkıştırdı. "Evet."

"Bu nasıl oluyormuş?"

"Son derece egzotik ve gizemli bir renk."

"Ben düz bir kahverengi olduğunu düşünüyordum."

"Hayır." Gözlerini şoka uğramış gibi kocaman açtı. "Asla 'dümdüz bir biçimde' kahverengi, deme. Kül, meşe, çay ya da açık kahverengi hatta sincap rengi bile diyebilirsin ama düz kahverengi değil."

"Sincap rengi mi?" Merdivenden inerken yan gözle ona baktı. "Bu bir kompliman mı Lordum?"

"Sanırım," dedi. "Bunu o hale getirebilmek için elimden geleni yaptım. Ama yine de durum hâlâ sincaplara karşı ne hissettiğine bağlı."

Faytonun önünde durdular, Melisande kaşlarını çatarak oturma yerine bakıyordu. "Sincaplar bazen çok güzel olabiliyor."

"Bak gördün mü? Kesinlikle bir kompliman."

"Aptal adam," diye mırıldandıktan sonra temkinli adımlarla ahşap basamaklara tırmanmaya başladı.

"İzin ver lütfen." Arabaya tırmanırken dengesini koruyabilmesi için dirseğini sıkıca tuttu. Bilinçli parmakları bütün kolunda dolaştı... Kemik yapısı çok hoş ve zarifti. Yerine yerleşirken hafifçe gerildiğini hissetti, o kadar yüksekte oturduğu için heyecanlandığını düşündü. "Kenara tutun. Endişelenecek bir şey yok ve Leydi Eddings'in evi çok da uzak değil."

Bu sözleri kaşların çatılmasına sebep oldu. "Korkmuyorum."

"Elbette," diye seslendi adam arabanın etrafından dolanıp yerine tırmanırken. Kayışları eline alıp atları yürütmeye başladığında yanında oturan bedenin hâlâ gergin olduğunu hissediyordu. Ellerinden biri kucağında öylece sarkmış duruyordu ama diğeri arabanın kenarını sımsıkı yakalamıştı. Ne derse desin nişanlısı arabadan korkuyordu. İçinde ona karşı büyük bir şefkat hissetti. Bu huysuz kadın zayıflıklarını göstermekten hiç hoşlanmıyordu.

"Sincapları çok sevdiğini düşünmeye başladım," dedi onun dikkatini başka yere verebilsini sağlayabilmek için.

Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Bunu neden söyledin?"

"Çünkü onu çok sık giyiyorsun... o sincap rengini. Sürekli olarak o rengi giymene bakarak sincapları çok sevdiğini düşün-

düm. Belki de çocukken bir sincabın vardı, evde oradan oraya koşuşturup hizmetçileri ve dadını çileden çıkarıyordu."

"Ne hoş bir fantezi," dedi. "Bu senin de gayet iyi bildiğin gibi düz bir kahverengi ve ben kahverengiyi sevip sevmediğimi bile bilmiyorum ama kullanmaya alıştım."

Ona gizlice göz attı. Dizginleri tutan ellerine somurtarak bakıyordu. "Bunu genelde görünmez olmak için giyerler."

Bakışlarını ellerinden ayırarak şaşkınlıkla ona baktı. "Pardon, kaçırdım tekrarlayabilir misiniz Lordum?"

"Korkarım yine sincaplardan bahsediyordum. Üzgünüm ama başka bir konu açmazsan sanırım müzikalin olduğu yere gidene kadar yol boyunca bu konuda saçmalayıp duracağım. Sincaplar sincap rengindedir çünkü sincap rengi ormanda zor seçilebilen bir renktir. Senin de bu yüzden o rengi giyip giymediğini merak ettim."

"Ormanda saklanabilmek için mi?" Bu seferki gülümsemesi belirgindi.

"Olabilir. Karanlık ormanda ağaçtan ağaca zıplarken canavarlardan ve zavallı insanoğlundan kaçıyor olabilirsin. Ne dersin?"

"Beni hiç tanımadığını düşünüyorum."

Dönüp ona baktığında Melisande'nin de kendisine baktığını gördü, yüzü keyifliydi ama eli hâlâ kenarı sımsıkı tutuyordu. "Evet, sanırım haklısın."

Korkusunu göstermeyi reddeden bu sıkıcı yaratığı tanımak da istemiyordu.

"Ağabeyinle birlikte yaptığımız düzenlemelerden memnun kaldın mı?" diye sordu. İlk ilanlar dün çıkmıştı ve üç hafta içinde evleneceklerdi. Pek çok kadın bu kadar kısa bir nişanlılık süresinden hoşnut kalmazdı. "Bu konuda uzun bir mücadele verdik.

Hatta bir ara vekilharçlarımızın yumruk yumruğa gelebileceklerini bile düşündüm. Ama ağabeyin hoş bir manevrayla çay ve kek ısmarlayarak krizi çözdü."

"Ah, zavallı Harold."

"Gerçekten de öyle. Peki, ya bana ne dersin?"

"Senin bir aziz olduğun zaten ortada."

"Bunu fark ettiğine sevindim," dedi. "Peki, ya düzenlemeler?"

"Benim için gayet uygun," dedi.

"Güzel." Boğazını temizledi. "Sana yarın şehirden ayrılmak zorunda olduğumu söylemeliyim."

"Ya?" Tonlamasında bir farklılık yoktu ama kucağında duran eli yumruğa dönüşmüştü.

"Korkarım buna mecburum. Arazilerimle ilgilenen kâhyamdan haftalardır mektuplar alıyorum. Bir konunun çözüme ulaşabilmesi için muhakkak oraya gitmem gerekiyormuş. Bu konuyu bir süre daha göz ardı edemeyeceğim artık. Sanırım," diyerek konuyu açıklamaya başladı, "o Abbott denen komşum yine kiracılarının arazilerime kurulmasına sebep olmuş. Bunu her on yılda bir deneyerek sınırlarını genişletmeye çalışıyor. Adam seksen yaşında ve elli yıldır bu işin peşini bırakmıyor. Eskiden de babamı delirtirdi."

Atların daha dar bir sokağa dönmelerini sağlarken kısa bir süre sustu.

"Ne zaman geri döneceğini biliyor musun?" diye sordu nişanlısı.

"Bir ya da iki hafta sonra."

"Anlıyorum."

Ona baktı. Dudakları incelmişti. Kalmasını mı istiyordu? Kadın Sfenks kadar gizemliydi. "Düğünümüze kesinlikle geleceğim."

"Doğal olarak," diye mırıldandı.

Leydi Eddings'in evinin önüne gelmişlerdi. Atları durdurup dizginleri arabanın yanına gelen çocuğa verdikten sonra aşağı atladı. Bu kadar süratli davranmış olmasına rağmen diğer tarafa ulaştığında Bayan Fleming çoktan ayağa kalkmıştı, bu canını sıktı.

Elini uzattı. "Yardım etmeme izin ver."

Melisande arabanın kenarını sımsıkı tutmaya devam ederek onu yardımını reddetti ve ayağını yavaşça arabanın kenarındaki basamağa doğru uzattı. Jasper yüzüne bir tokat yemiş gibi oldu. Dilediğince cesur tavırlar sergileyebilirdi ama yardımını geri çeviremezdi. Kollarını uzatarak onun ince ve sıcak belini yakaladı. Melisande küçük bir çığlık attı, Vale onu tam önünde yere indirince serbest bıraktı. Portakal çiçeği esansı yine burnuna doldu.

"Buna hiç gerek yoktu," dedi kadın eteklerini silkeleyerek.

"Ah, elbette vardı," diye mırıldandı Jasper, elini tutup kolunun altına sertçe sokarak. Onu Eddings'lerin evinin gösterişli kapısına doğru yürütmeye başladı. "Ah, bir müzikal. Hoş bir akşamüstü geçirme yöntemi. Umarım kendilerini kuyularda boğan, asil genç kızlarla ilgili baladlar vardır, ne dersin?"

Bayan Fleming ona garip bakışlarla baktı ama işinin ehli kâhya kapıyı açmıştı. Jasper nişanlısına sırıtarak onun içeri girmesini sağladı. Kanı kaynıyordu ama bunun sebebi ne kadar ilginç bir kişilik olursa olsun nişanlısıyla geçireceği hoş bir akşamüstü değildi. Matthew Horn'u görmeyi umuyordu. Horn çok eski bir dostuydu, Majesteleri'nin Ordusu'ndan bir gazi, daha da önemlisi Spinner's Falls'tan canlı kurtulan sayılı adamlardan biriydi.

Melisande dar bir sandalyede oturmuş, şarkı söyleyen kıza odaklanmaya çalışıyordu. Sakin bir şekilde oturup gözlerini kapadığı takdirde yaşadığı paniğin bir süre sonra onu terk edece-

ğini biliyordu. Bu acil nişanlılığın *sosyetenin* bu kadar çok dikkatini çekeceğini hiç hesaplamamıştı. Leydi Eddings'in evinden içeri adımlarını attıklarında o ve Jasper bir anda ilgi odağı olmuşlardı; Melisande o anda yok olmak istemişti. İlgi odağı olmaktan *nefret* ederdi. Bu canını sıkıyor ve terlemesine sebep oluyordu. Ağzı kuruyup elleri titremeye başlıyordu. Daha da kötüsü tüm zekâsını ve konuşma yeteneğini kaybediyordu. O korkunç Bayan Pendelton, Lord Vale'in nasıl bir umutsuzluk içinde Melisande'ye bu teklifi yapmış olduğunu ima ederken orada durmuş ve kadına aptal aptal bakmıştı. Akşam gözüne uyku girmeden yatağında yatarken aklına bu sözlere verilebilecek bir sürü hain cevap gelecekti ama şu an bir koyundan farksızdı. Verebileceği tek cevap vardı: *Meee...*

Yanında duran Lord Vale ona eğilerek boğuk ama çok da kısık olamayan bir sesle mırıldandı. "Sen de onun bir çoban olduğunu mu düşünüyorsun?"

Meee? Melisande gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Vale gözlerini devirdi. "*Onun*."

Başıyla Leydi Eddings'in en küçük kızının durduğu klavsenin yanındaki boşluğu gösterdi. Kız fena söylemiyordu ama kalçasında çok geniş, küfe gibi duran telli eteği ve başında da bol bir bonesi vardı, elinde de kovaya benzer bir şey.

"Oda hizmetçisine benzemediği kesin." dedi Lord Vale. Adam herkesin onlarla ilgileniyor olma sorununu gayet hoş bir şekilde halletmişti, müzikli gösteri başlamadan biraz önce birkaç kişi tarafından kenara sıkıştırıldığında kahkahalar atarak onları cevaplamıştı. Şimdi de kilisede zorla oturtulan bir çocuk gibi sol ayağını sallayıp duruyordu. "Oda hizmetçisi olsaydı, kovasının kömürle dolu olması gerekirdi. Gerçi o da çok ağır olurdu."

"Sütçü kız," diye mırıldandı Melisande.

"Öyle mi?" Gür kaşları birbirine yapıştı. "O küfelerle öyle olduğunu hiç sanmıyorum."

"Şişşt!" dedi arkalarından biri.

"Yani," diye biraz daha kısık bir sesle fısıldadı Lord Vale, "o zaman eteklerinin etrafında ineklerin gezmesi gerekmez miydi? Çok da mantıklı değil. Sütçü kızlar ya da inekler hakkında pek bir şey bilmem ama peynirden çok hoşlanırım."

Melisande içinden gelen kıkırdama hissini bastırabilmek için dudaklarını ısırdı. Ne garip! O aslında hiç de kıkırdayan tiplerden değildi. Yan gözle Lord Vale'e baktığında onun zaten kendisine bakıyor olduğunu gördü.

Geniş dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve biraz daha yaklaştı, nefesi yanağını okşuyordu. "Peynir ve üzüme bayılırım, özellikle de koyu kırmızı, yuvarlak ve insanın ağzına tadını ve suyunu bırakan üzümlere. Üzüm sever misin?"

Kelimeler son derece masumdu ama Melisande yine de kızarmamaya çalıştı. Sonra onu bu işi yaparken daha önce de görmüş olduğunu hatırladı: Bir kadının kulağına eğilerek insanı ahlaksızlığa teşvik eden sözler sarf ettiğini. Onu sayısız partide sayısız kadına sayısız kez bunu yaparken izlemişti. Ama bu kez farklıydı.

Bu kez *onunla* flört ediyordu.

Sırtını dikleştirdi gözlerine son derece masum ve ağırbaşlı bir ifade yerleştirdikten sonra konuşmaya başladı: "Üzüm severim ama sanırım ağaç çileğini tercih ediyorum. Onların tadı diğeri gibi iç bayıcı değildir. Hatta bazen ağızda hafif bir mayhoşluk bile bırakır... yani ilk ısırışta..."

Bakışlarını adama doğru kaldırınca onun kendisiyle ne yapacağını düşünür gibi bir ifadeyle kendisini incelediğini gördü. Bakışlarını kaçırmadı, bu bir meydan okuma ya da uyarı olabilirdi

çok emin değildi ama nefesi sıklaşmaya başlamıştı, Lord Vale'in de yanakları kararmaya başlamıştı. Yüzünde o alışılmış umursamaz gülümsemesi yoktu –hatta hiç gülümsemiyordu– bakışlarında çok daha ciddi, çok daha karanlık bir ifade vardı.

İzleyiciler bir anda alkışlamaya başladı ve Melisande bu gürültüyle irkildi. Lord Vale bakışlarını çevirdi ve anın büyüsü yok oldu.

"Sana bir kadeh punç getireyim mi?" diye sordu.

"Evet." Yutkundu. "Teşekkür ederim."

Onun ayağa kalkıp uzaklaşmasını seyrederken aklının yavaş yavaş başına geldiğini fark etti. Arkasında oturan ve onlara sus diyen kadın arkadaşıyla dedikodu yapmaya başlamıştı. Melisande *gebe* kelimesini duyduktan sonra geri kalanını duymamak için başını aksi yöne çevirdi. Leydi Eddings'in kızı performansından ötürü tebrikleri kabul ediyordu. Yüzü sivilceli bir genç yanında durmuş büyük bir sadakatle onun kovasını taşıyordu. Melisande eteklerini düzeltti, kimsenin onunla konuşmaya çalışmaması hoşuna gitmişti. Orada öylece oturup etrafını seyretmesine izin verilirse durumdan son derece hoşnut kalacaktı.

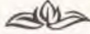
Başını çevirerek kalabalığın içinde içki masasından dönmekte olan Lord Vale'e baktı. Onu bulmak hiç de zor değildi. Diğer bütün erkeklerden yarım baş daha uzundu, bir kolunu iyice açarak kahkaha atıyordu elindeki punç yanında duran adamın peruğuna dökülmek üzereydi. Melisande gülümsedi –o bu kadar çok şamata yaparken gülümsememek zordu– ama sonra Lord Vale'in yüzündeki ifadenin değiştiğini gördü. Çok da belirgin bir şey değildi, gözleri kısılmış, gülen çenesi hafifçe kasılmıştı. Muhtemelen odada bulunan başka hiç kimse bunu fark edemezdi. Ama o etmişti. Melisande onun bakışlarını takip etti. Beyaz peruklu bir adam odaya girmekteydi. Yüzünde kibar bir gülümse-

meyle ev sahibesiyle konuşuyordu. Çok tanıdık bir yüzdü ama kim olduğunu çıkaramadı. Orta boylu ve temiz yüzlüydü, bir asker duruşuna sahipti.

Yeniden Lord Vale'e baktı. Yürümeye başlamıştı punç kadehi hâlâ elindeydi. Genç adam başını kaldırınca Vale'i gördü ve Leydi Eddings'ten izin istedi. Vale'e doğru yürüdü, elini selamlaşmak üzere ileri uzattı, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. Melisande nişanlısının adamın elini sıkıp eğilerek bir şeyler mırıldanmasını izledi; Vale sonra başını kaldırıp gözlerini salonda gezdirirken Melisande ile göz göze geldi. Odada ilerlerken o ünlü gülümsemesini bir yerlerde bırakmıştı, şu an yüzü ifadesizdi. Bilinçli bir tavırla ona arkasını döndü ve adamı da kendisiyle birlikte o tarafa çekti. Bunun hemen ardından peruklu adam hafifçe başını çevirerek o tarafa baktı ve Melisande adamı hatırlayarak içini çekti.

O altı yıl önce ağlarken gördüğü adamdı.

Bölüm Üç

Kıymalı böreğin son parçası da yendikten sonra yaşlı adam ayağa kalktığı anda çok garip bir olay gerçekleşti. Üzerindeki eski püskü giysiler yok oldu ve Jack'in karşısında parlak beyaz giysilere bürünmüş, genç ve yakışıklı bir adam belirdi.

"Bana çok nazik davrandın," dedi melek... Tanrı'nın meleğinden başka bir şey olabilir miydi? "Ben de seni ödüllendireceğim."

Melek küçük bir teneke kutuyu Jack'e uzatarak onun avucuna koydu. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda bunun içine bak, istediğin şey orada belirecektir."

Arkasını döndü ve gitti.

Jack kutunun içine bakarak gözlerini kırpıştırdı. Sonra bir kahkaha attı, içinde sadece bir parça enfiyeden başka bir şey yoktu. Küçük teneke kutuyu çıkınına koyduktan sonra yeniden yola koyuldu...

GÜLEN JACK'ten

Üç hafta sonra Melisande titreyen ellerini gelinliğinin kabarık eteklerinin arasına saklamıştı. Özel hizmetçisi Sally Suchlike, arkasında durmuş son dakika düzeltmelerini yapıyordu.

"Muhteşem görünüyorsunuz efendim," dedi Suchlike, çalışmaya devam ederken.

Kilise kapısının tam önünde duruyorlardı. Org çalmaya başlamıştı ve Melisande birazdan kalabalık kilisenin koridorunda ilerlemeye başlayacaktı. Sinirden ürperiyordu. Bu kadar kısa bir zamanda bile bütün sıralar dolmuştu.

"Seçtiğiniz zaman grinin biraz sönük kalacağını düşünmüştüm," diye konuşmasını sürdürdü Suchlike, "ama şimdi gümüş gibi parlıyor."

"Çok abartılı değil, öyle değil mi?" Melisande endişeliydi. Elbise başlangıçta ısmarladığından çok daha fazla süse sahipti, açık sarı küçük kurdeleler yuvarlak yakanın etrafını dönüyordu. Gelinliğin üst eteği hafifçe yukarı toplanarak gri, kırmızı ve sarılarla yoğun işlenmiş olan kabarık iç eteğini gözler önüne seriyordu.

"Ah, hayır. Çok sofistike," dedi özel hizmetçi. Etrafında dolanarak Melisande'yi pişmeye hazırlanan bir parça biftekmiş gibi inceledikten sonra gülümsedi. "Lord Vale'in çok etkileneceğinden eminim. Sizi son görüşünden bu yana asırlar geçti."

Bu pek de doğru değil diye düşündü Melisande ama yine de Vikont'u görmeyeli *birkaç* hafta olmuştu. Lord Vale, Leydi Eddings'in müzikalinden sonra şehirden ayrılmış ve düne kadar bir daha Londra'ya dönmemişti. Ondan kaçmak için orada kalmaya devam ettiğini bile düşünmüştü. O gün arkadaşıyla konuştuktan sonra müzikale olan ilgisini yitirmişti, onu adamla da tanıştırmamıştı. Hatta arkadaşı onunla konuştuktan sonra ortalıktan yok olmuştu. Bunların hiçbir önemi yok, diye kendi kendine söylendi. Lord Vale mihrabın önünde durup onu beklediği sürece sorun yoktu.

"Hazır mısın?" diye seslendi hızla içeri girip eteklerini düzeltmeye başlayan Gertrude. "Hayatım bu günü göreceğimi gerçekten hiç sanmıyordum! Evlenmek, hem de bir vikontla. Renshaw'lar oldukça iyi bir ailedir... Soyları hiç kirlenmedi. Ah, Melisande!"

Melisande büyük bir şaşkınlıkla o duygusuz Gertrude'un gözlerindeki yaşları gördü.

"Senin için çok mutluyum." Gertrude ona sımsıkı sarılarak yanağını yanağına yasladı. "Hazır mısın?"

Melisande cevap vermeden önce sırtını dikleştirerek derin bir nefes aldı. Bozulan sinirleri, sesindeki coşkuyu kaçırmayı başaramamıştı. "Evet, hazırım."

Jasper tabağında duran bir dilim ördeğe baktı ve bu düğün yemeği denen şeyin ne kadar garip bir gelenek olduğunu düşündü. Arkadaşlar ve aile bir araya toplanıyor ve sevgiyi kutsuyorlardı, aslında kutlamaları gereken şey üremek olmalıydı. Sonuçta böyle birlikteliklerde arzulanan bir tek şey vardı: Çocuk üretimi.

Ah, sonunda evlenmişti işte, artık bu konu için üzülmesine gerek kalmamıştı. Dün Londra'ya dönerken gereğinden fazla uzak kalmış olup olmadığını merak ediyordu. Bayan Fleming umursanmadığını düşünerek evlenmekten vazgeçmiş miydi? Ondan ayrıldığını bildirmek için kiliseye gelmeye bile tenezzül etmeyecek miydi? Oxfordshire'da planladığından çok daha uzun bir süre kalması gerekmişti. Hep buraya dönmesini geciktirecek bir şeyler çıkmıştı karşısına... Araziler ile ilgilenen kâhyası ona ille de göstermesi gereken bir şey daha bulmuştu, yolun tamire ihtiyacı vardı ve tabii, en azından kendine karşı dürüst olması gerekiyorsa nişanlısının delici bakışları da onu korkutuyordu. O çekik, kahverengi gözleriyle içini görüyordu sanki, yüzeysel kahkahalarının ardında gizlenenleri ve ruhunun derinliklerini de. Leydi Eddings'in evindeki müzikal gününde Melisande Fleming'in onu ve Matthew Horn'u izlediğini gördüğünde bir an için gerçekten de dehşete kapılmıştı, kadın sanki ne konuştuklarını biliyordu.

Ama bilmiyordu. Jasper yakut renkli şarabından bir yudum alarak kendini bu konuda bir kez daha rahatlattı. Spinner's Falls'ta ne olduğunu bilmesine imkân yoktu ve Tanrı'nın yardımıyla da bunu hiçbir zaman öğrenmeyecekti, bunu başarabilirdi.

"Son derece güzel bir düğün değil mi?" Yaşlı bir adam masaya doğru eğilerek bağırmıştı. Jasper onun kim olduğunu dahi bilmiyordu –gelinin akrabalarından biri olmalıydı– ama ona sırıtarak kadehini kaldırdı. "Teşekkür ederim bayım. Ben de çok eğleniyorum."

Adam belli belirsiz göz kırptı. "Düğün gecesinin tadını çıkarmalısın asıl. Bence o çok daha keyifli olacak! Ha!"

Kendi esprisini o kadar çok beğenmişti ki kahkaha atarken neredeyse başındaki peruk düşüyordu.

Adamın karşısında oturan yaşlıca bir hanımefendi gözlerini devirerek konuştu. "Bu kadar yeter William."

Jasper yanında oturmakta olan yeni gelinin çok sessiz olduğunu fark ederek içinden bir küfür savurdu. Yanaklarına az da olsa renk gelmişti. Tören sırasında bembeyazdı, adam bayıldığı takdirde onu yakalamaya hazırlanmıştı. Ama bayılmamıştı. Tam tersine idam mangasının karşısında ölümü bekleyen, cesur bir asker gibi durarak büyük bir ciddiyetle evlilik yeminini etmişti. Bu bir damadın evlilik töreninde gelininden beklediği bir tavır değildi ama yaşadığı son fiyaskodan sonra fazlasında gözü yoktu.

Jasper sesini yükseltti. "Bize kendi evlilik hikâyenizi anlatır mısınız bayım? Çok eğleneceğimizi sanıyorum."

"Hatırlamıyor ki," dedi yaşlı kadın, kocası yeniden konuşabilmek için kendini toparlayamadan. "O kadar sarhoştu ki yatağa bile gelemeden sızdı!"

Bunu duyan misafirlerin hepsi kahkahalara boğuldu.

"Yapma Bess!" diye bağırdı yaşlı adam kahkahaların arasından. "Peşinde koşmaktan çok yorulmuştum sen de biliyorsun." Yanında oturan genç kıza döndü anılarını anlatabilmek için can atıyordu. "Dört yıl boyunca peşinde koşup ona kur..."

Jasper şarap kadehini yavaşça yerine koyup gelinine baktı. Bayan Fleming *–Melisande–* tabağındaki yemekleri iterek üst üste yığıyordu.

"Biraz bir şeyler ye," diye mırıldandı. "Ördek göründüğü kadar kötü değil ve kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak."

Melisande ona bakmadı ama bedeni gerildi. "İyiyim ben." *İnatçı kız.* "Öyle olduğundan eminim," dedi hemen. "Ama kilisedeyken yüzün çarşaf kadar beyazdı, hatta bir ara yeşerdin. Bunun bir damadın sinirlerini ne kadar bozduğunu tahmin bile edemezsin. Lütfen ricamı dinle ve bir ısırık al."

Dudakları hafifçe kıvrıldı ve ardından minik bir parça ördeği ağzına attı. "Her şeyi espriyle karıştırarak mı söylersin?"

"Neredeyse her şeyi. Bunun sıkıcı olduğunun farkındayım ama maalesef durum bu." Uşağa bir işaret yapınca adam hemen ona eğildi. "Lütfen Vikontes'in şarap kadehini yeniden doldurun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Melisande, adam şarabı koyarken. "Hiç de öyle değil."

"Ne öyle değil?"

"Esprilerin." Ona baktı, o çekik gözler yine gizemliydi. "Sıkıcı değil. İşin aslında onları seviyorum. Umarım sen benim suskunluğuma katlanabilmeyi başarırsın."

"Bana o şekilde bakmaya devam ettiğin sürece çok daha fazlasına katlanabilirim," diye fısıldadı.

Melisande şarabını yudumlarken bakışlarını ondan ayırmadı, onun yutkunuşunu izledi, boynu incecikti ve yumuşacık görü-

nüyordu. Bu akşam bu hiç tanımadığı kadınla aynı yatağa girecekti. Bedenini kendi bedeniyle örtecek, onun sıcak, yumuşak teniyle buluşacak, içine girecek ve onu karısı yapacaktı.

Bu medeni düğün yemeğinde bunları düşünmek oldukça garipti. Tuhaf ama bir o kadar da uyarıcı. Onun seviyesindeki insanlar için evlilik denen olay zaten çok garipti. Damızlık atlara benziyorlardı aslında. Soylarına bakılarak bir dişi ve ona uygun bir erkek seçiliyordu, birbirlerine uygun olmaları çok önemliydi, sonra doğanın görevini yerine getirerek yeni soylu atların ya da aristokratların ortaya çıkması bekleniyordu.

Gülümseyerek karısını seyretti, ona atlarla aristokratlar hakkındaki fikirlerini söylese ne diyeceğini merak etti. Tanrım, bu konu hiç de bakirelerin kulaklarına uygun değildi.

Ama diğerleri de değildi. "Şarap ağız tadınıza uygun mu Leydim?"

"Hafif asitli, biraz mayhoş, üzümlerin yoğun tadını da biraz almış." Gülümsedi. "Yani evet, ağzımın tadına uygun."

"Ne hoş," diye mırıldandı Jasper, göz kapakları tembel bir şekilde yarıya inmişti. "Kocanız olarak görevim, küçük ya da büyük her arzunu yerine getirmektir."

"Sahi mi?"

"Ah, evet."

"Peki, o zaman karınız olarak benim ne yapmam gerekir?"

Vârislerimi doğurman. Bu çok fazla açıksözlüce olurdu. Şu an kur yapma zamanıydı, onlarınki gibi bir evliliğin daha soğuk gerçeklere ihtiyacı yoktu.

"Leydim, evimi ve yüreğimi güzel varlığınızla doldurmak gibi zahmetli bir görev dışında başka hiçbir göreviniz yok."

"Sanırım kısa bir zaman zarfında bu basit görevlerden sıkılabilirim. Güzel görünmek dışında görevlerimin olmasını talep edebilirim." Şarabını yudumladıktan sonra kadehini masaya bıraktı; bunu yaparken alt dudağını ıslatan küçük bir damlayı diliyle yakaladı. "Bunlardan daha çok emek ve sabır isteyen görevler bulma ihtimaliniz var mı?"

Vale içini çekti, tüm dikkati o nemli alt dudaktaydı. "Leydim aklımdan pek çok ihtimal geçmekte. Farklı yerlerde gezinip duruyorlar içlerinde son derece iştah uyandıran birtakım umutlar da var. Bir eşin görevlerinin neler olabileceği konusunda beni biraz daha aydınlatabilir misiniz?"

"Ah, pek çok örnek var." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. "Size itaat etmek ve onurlandırmak zorunda değil miyim?"

"Ah, bunlar da o basit görevlerden, daha belirgin bir şey söyleyebilir misiniz?"

"İtaat etmek çok da basit bir görev değildir," diye mırıldandı.

"Benimle öyle olacak. Gülümseyerek günümü aydınlatman, gibi basit şeyler isteyeceğimden emin olabilirsin. Bana bu konuda itaat edecek misin?"

"Evet."

"O zaman karım beni zaten fazlasıyla onurlandırmış olacak. Ama başka bir yemin ettiğimizi de hatırlar gibiyim."

"Seni sevmek," dedi. Gözleri mahcup bir tevazu ile hafifçe kapandı. Artık yüzündeki ifadeyi göremiyordu.

"Evet, o," dedi usulca. "Beni sevmek, korkarım bu yerine getirmen gereken en büyük eşlik görevlerinden biri olacak –bazen hiç sevilmeyecek bir adam olabiliyorum– bundan vazgeç-

mek istersen seni suçlayamam. Sevmek fazla bile olsa en azından benden hoşlanacağını düşünmek istiyorum."

"Ben onurlu bir kadınım ve bir yemin ettim," dedi.

Bunun ne kadarının şaka ne kadarının gerçek hisler olduğunu anlayabilmek için onu süzdü... Tabii, bir şey hissediyorsa. "Yani beni sevecek misin?"

Omuz silkti. "Elbette."

Kadehini ona doğru kaldırdı. "O zaman yeryüzündeki en şanslı erkek olduğumu söyleyebilirim."

Artık daha az gülümsüyordu, bu kelime oyunları onu yormuş gibiydi.

Vale şarabını yudumladı. Bu geceyi sabırsızlıkla mı bekliyordu, korkuyor muydu? Muhtemelen ikincisiydi. Yaşına rağmen onun –pek çok gelinden daha büyüktü– kadınla erkek arasındaki fiziksel aktiviteden fazla haberdar olduğunu sanmıyordu. Belki de yüzündeki solgunluğun sebebi buydu. Bu gece yavaş ilerlemesi gerektiğini unutmamalıydı, onu korkutmak ya da iğrendirmek istemiyordu. Tüm hazırcevaplılığına rağmen aslında o oldukça içine kapanık bir kadındı. Belki de bu evliliği tam olarak gerçekleştirme işlemini birkaç gün sonraya bırakmalı ve onun kendisine alışmasını sağlamalıydı. İç karartıcı bir fikir.

Başını iki yana sallayıp tüm can sıkıcı düşünceleri bir kenara bırakarak bir dilim daha ördek aldı. Bugün onun düğün günüydü.

"Ah, çok güzel bir düğündü Leydim," dedi Suchlike o gece Melisande'nin elbisesini çıkarmasına yardım ederken. "Lord Ekselansları kırmızı işli ceketiyle son derece yakışıklıydı, öyle değil mi? Uzun boylu ve geniş omuzlu. Ceketinde vatka olduğunu hiç sanmıyorum, var mıydı?"

"Hımm," diye mırıldandı Melisande. Lord Vale'in omuzlarını o da çok beğeniyordu ama yeni kocasının fiziksel özelliklerini hizmetçisiyle konuşmasına gerek yoktu. İç eteğini çıkardı.

Suchlike onları sandalyenin üzerine serdikten sonra Melisande'nin korsesini çözmeye başladı. "Ya Lord Vale o paraları kalabalığa atarken nasıldı? Ne kibar bir beyefendi. Biliyor musunuz bugün evde yaşayan bütün hizmetlilere, o küçük çizme boyayan oğlan da dâhil olmak üzere birer gine dağıttı."

"Sahi mi?" Melisande, Lord Vale'in duygusallığını gösteren bu hareketi duyunca keyifle gülümsedi. Buna aslında hiç şaşırmamıştı. Korsenin kenarının acıtmış olduğu koltuk altını ovaladıktan sonra geceliğini giydi. Küçük ahşap makyaj masasının önüne oturarak çoraplarını çıkarmaya başladı.

"Aşçı, Bay Vale'in çalışılacak en iyi işverenlerden biri olduğunu söylüyor. Aylıklarını muntazaman ödermiş ve bazı beyefendilerin yaptığı gibi, hizmetçilere hiç bağırmazmış." Suchlike korseyi salladıktan sonra onu köşede duran oymalı ahşap dolabın içine özenle yerleştirdi. Lord Vale'in babasının ölümünden sonra Vikontes'in Renshaw'daki odası kapatılmıştı çünkü annesi Londra'daki dul konutuna taşınmayı tercih etmişti. Evin kâhyası Bayan Moore görünüşe göre işini son derece iyi bilen bir kadındı. Oda pırıl pırıl temizlenmiş, odada bulunan tüm bal rengindeki ahşap mobilyalar cilalanmış, lacivert ve altın renkli örtü ve perdeler mis gibi havalandırılmış tüm halılar kaldırılıp dövülerek temizlendikten sonra tekrar yerine yerleştirilmişti.

Yatak odası çok büyük değildi ama çok hoştu. Duvarlar krem rengindeydi, halılar lacivert üzerine sarı ve yakut rengi desenli. Şömine küçük ve çok sevimliydi, kobalt mavisi çinilerinin etrafında ahşap bir çerçeve ve şömine üstlüğü vardı. Önünde, altın yaldızlı bacakları olan iki koltuk duruyordu, ortalarında da

mermer bir sehpa. Duvarda Vikont'un odasına açılan bir kapı vardı –bakışlarını hızla oradan uzaklaştırdı– onun karşı duvarında ise kendi giyinme odasına açılan bir kapı onun ilerisinde de kendine ait özel oturma odası. Giyinme odasının kapısı yeniden tırmalandı ama Melisande duymazdan geldi. Odaların hepsi çok kullanışlıydı ve güzeldi.

"Demek diğer hizmetlilerle tanıştın," dedi Melisande, kara sevdalı bir sersem gibi, sürekli Lord Vale'in odasına açılan kapıya bakmamak için bir şeylerle oyalanması gerekiyordu.

"Evet, Leydim." Suchlike gelip saçlarını açmaya başladı. "Baş uşak Bay Oaks çok ciddi bir adam ama son derece adil biri gibi görünüyor. Bayan Moore onun verdiği kararları tüm kalbiyle destekliyormuş. Altı alt kat beş de üst kat hizmetçisi var, kaç uşak olduğunu tam olarak bilemiyorum."

"Ben yedi olarak saydım," diye mırıldandı Melisande. Akşamüstü ev maiyetiyle tanıştırılmıştı ama hepsinin adını ve görevini öğrenmek biraz zaman alacaktı. "Demek hepsi sana karşı son derecede nazikti, öyle mi?"

"Ah, evet, efendim." Suchlike bir süre konuşmadı, saçlarındaki tokaları çıkarmakla meşguldü. "Aslında..."

Melisande makyaj masasının aynasından hizmetçisine baktı. Suchlike'ın güzel kaşları çatılmıştı. "Evet?"

"Önemli bir şey değil efendim," dedikten sonra hemen ekledi, "sadece o adam var, Bay Pynch. Bay Oaks tüm kibarlığıyla beni herkesle tanıştırdı ama o Bay Pynch denilen adam bana burun kıvırarak baktı... Kendisinin çok da büyük bir burnu var efendim. Onunla fazla gurur duymaması gerektiğini düşünüyorum. Ve ardından şu cümleyi kurdu; 'Özel hizmetçi olmak için biraz genç değil misin?' sesi çok kibirliydi. Bu onu niye ilgilendiriyor merak ediyorum."

Melisande gözlerini kırpıştırdı. Suchlike'ın daha önce birine kızdığını ya da gücendiğini hiç görmemişti. "Kim bu Bay Pynch?"

"Lord Ekselansları'nın adamı," dedi Suchlike. Fırçayı alarak Melisande'nin saçlarını vahşice taramaya başladı. "İri bir adam, tepesinde de hiç saç yok. Aşçı onun sömürgelerde de Lord Vale'e hizmet etmiş olduğunu söyledi."

"Yani yıllardan beri Lord Vale'in yanında."

Suchlike, kadının saçlarını hızlı hareketlerle ördü. "Bence çok kendini beğenmiş bir adam. Bugüne kadar tanıştığım en sevimsiz. en kibirli. en *iğrenç* adam"

Melisande gülümsedi, sesin geldiği yere bakınca gülümsemesi soldu ve nefesi hızlandı. İki oda arasındaki kapı açılmıştı. Lord Vale pantolon ve gömleğinin üzerine giymiş olduğu kırmızı ropdöşambır ile eşikte duruyordu.

"Ah. Erken mi geldim? Daha sonra tekrar gelebilirim."

"Gerek yok Lordum." Melisande sesinin titrememesi için büyük bir çaba harcadı. Ona bakmamaya çabalıyordu. Gömleğinin üst düğmeleri açıktı ve oradan görünen teni Melisande'yi mahvetmeye yetiyordu. "Bu kadarı yeterli Suchlike."

Hizmetçisi hemen bir reverans yaptı, yeni efendisini gördüğü anda susuvermişti. Kapıya doğru ilerleyerek odadan çıktı. Lord Vale Suchlike'ın arkasından baktı. "Küçük hizmetçini korkutmadığımı umarım."

"Yeni eve alışması biraz zaman alacak." Melisande odada dolaşmaya başlayan adamı aynadan inceledi, egzotik bir canavara benziyordu. Onun karısıydı. Bu fikre kahkahalarla gülmemek için kendini zor tuttu.

Küçük şömineye doğru yürüyerek üzerinde duran saate baktı. "Akşam hazırlığını bozmak istememiştim. Zamanlama konusunda

her zaman kötü oldum. İstersen şimdi gidip yarım saat sonra tekrar geri gelebilirim."

"Hayır. Hazırım." Derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalkarak ona döndü.

Vale ona baktı, gözleri dantelli geceliğinde dolaştı. Birkaç kattan oluşuyordu ama neredeyse saydamdı. Melisande bu bakışların karnında kasılmalara sebep olduğunu hissetti.

Vale gözlerini kırpıştırarak başka bir yere bakmaya başladı.

"Şarap içmek ister misin?"

Melisande'nin içini bir hayal kırıklığı kapladı ama bunu belli etmedi. Başını yana eğdi. "Bu çok iyi olur."

"Harika." Ateşin karşısındaki sehpanın üzerinde duran sürahiden iki kadehe şarap doldurdu. Döndüğünde Melisande arkasına gelmiş orada duruyordu.

Kadehi uzattı. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim." Kadehi alarak içkisini yudumladı. Heyecanlı mıydı? Ateşe bakıp duruyordu, Melisande koltuklardan birine oturdu ve eliyle diğerini gösterdi. "Lütfen. Oturmaz mısınız Lordum?"

"Evet. Tabii." Oturdu ve kadehindeki içkinin yarısını içti sonra öne doğru eğildi, elindeki kadeh bacaklarının arasından aşağı sarkıyordu. "Bak, sabahtan beri bunu nasıl söylemem gerektiğini çözmeye çalışıyorum ve başka bir yol bulamadığım için de doğrudan söylüyorum. Çok hızlı bir şekilde evlendik ve nişanlılığımız süresinde de ben burada yoktum, bu tamamıyla benim hatamdı ve çok üzgünüm. Ama bu yüzden seninle birbirimizi gerektiği kadar iyi tanıyamadık ve düşündüm de of..."

"Evet?"

"Belki de beklemek istersin." Sonunda gözlerini kaldırıp ona bakmayı başardı, orada acıya benzeyen bir şeyler vardı. "Bu senin kararın, yani tamamıyla kararı sana bırakıyorum."

Bir anda kadının beyninde bir flaş çaktı onu yatılacak kadar çekici bulmamış olabilir miydi? Bulması için bir sebep var mıydı? Uzun boylu ve zayıf bir kadındı, çok fazla kıvrıma sahip değildi. Yüzü de güzel olarak tanımlanamazdı. Ona kur yapmıştı ama karşılaştığı *her* kadına kur yapıyordu. Bunun bir anlamı yoktu. Ses çıkarmadan ona baktı. Ne yapacaktı? Ne yapabilirdi? Bu sabah evlenmişlerdi ve bu geri alınabilir bir şey değildi.

Geri almak istemiyordu.

Melisande bu korkunç düşüncelerle boğuşurken o sözlerine devam etti. "... Bir süre bekleyebiliriz, bir ya da iki ay ya da sen ne kadar istersen çünkü..."

"Hayır."

Durdu. "Pardon, anlayamadım?"

Beklerlerse evliliğin tam olarak yerine getirilmemiş olduğuna karar verilebilirdi. Bu istediği en son şeydi... O da öyle olduğunu söylemişti. Bunun olmasına izin veremezdi.

Kadehini sehpanın üzerine koydu. "Beklemek istemiyorum."

"Ben... anlıyorum."

Melisande ayağa kalkarak adamın tam karşısında durdu. O muhteşem mavi gözleriyle başını kaldırıp Melisande'ye baktı. Şarabını bitirdi, kadehi sehpaya koydu. "Emin misin?"

Melisande hafifçe kaşlarını kaldırdı. Yalvarmayacaktı.

Başıyla onayladı dudakları sımsıkı kapalıydı, elini tutarak onu yatağa götürdü. Melisande titremeye başlamıştı, elinin dokunuşu bile buna yetmişti ve bu tepkisini gizlemeye gerek görmedi. Vale örtüleri açarak ona yatağa girmesini işaret etti. Meli-

sande geceliğiyle yatağa uzandı ve onun ropdöşambırının cebinden küçük metal bir kutuyu çıkarıp komodinin üzerine koymasını izledi. Vale ropdöşambırını ve ayakkabılarını çıkardı.

Yanına tırmandığında yatak adamın ağırlığıyla çöktü. Çok iri ve sıcaktı. Melisande uzanarak gömleğinin kolunu tuttu. Başka bir yerine dokunduğu takdirde kalbinin buna dayanmayacağını ve oracıkta ölüvereceğini düşünüyordu. Vale üzerine doğru eğilerek dudaklarını onunkilere dokundurdu; Melisande huşu içinde gözlerini yumdu. Ah, sevgili Tanrım, *sonunda.* Yaşamını tek başına kupkuru bir çölde geçirdikten sonra mutluluk şarabını yudumluyordu. Dudakları yumuşacık ama kararlıydı, şarabın mayhoş tadı hâlâ oradaydı. Eliyle geceliğinin incecik kumaşının üzerinden memesini tuttu. Melisande titredi.

Dudaklarını onu davet edercesine araladı ama o başını geri çekti. Adam aşağı bakıyor ve bedenlerinin arasında elleriyle bir şey araştırıyordu.

"Vale," diye fısıldadı.

"Şişşt." Hafifçe alnından öptü. "Yakında bitecek." Komodinin üzerine koydu metal kutuyu alıp açtı. İçinde bir tür merhem vardı. Parmağını içine batırdı sonra eli bedenlerinin arasında yeniden yok oldu.

Kaşlarını çattı. Yakında bitmesi hiç de hayal ettiği şey değildi. "Ben..."

Geceliğini beline kadar sıyırdı kalçalarında dolaşan elleri aklını başından aldı. Belki de düşünmeyi bırakıp sadece hissetmeliydi...

"İzin ver," diye mırıldandı.

Bacaklarını iyice açarak arasına yerleşti, Melisande pantolonunun önündeki bölümü açtığını fark etti. Onun hissedebili-

yordu, sıcak ve sert, uyluklarının arasına doğru bastırıyordu. Boğazından heyecan dolu bir inilti fışkırdı.

"Bu biraz garip görünebilir ve canını yakabilir ama uzun sürmeyecek," diye mırıldandı hızla. "Ve sadece ilk seferinde acıyacak. İstersen gözlerini kapatabilirsin."

Ne?

Ve içine girdi.

Gözlerini kapamak yerine onları iyice açtı ona bakıyordu yaşadığı şeyin her anını görmek istiyordu. Gözleri kapalıydı, alnı acı çekiyormuş gibi kırışmıştı. Melisande kollarını ona doladı, o geniş omuzları ve gerginliğini hissetmek istiyordu.

"Ahhh. Bu..." Başını salladı. "Lütfen bir dakika hiç kıpırdama."

Kollarının üzerinde yükseldi ve Melisande'yi bir kez daha hayal kırıklığına uğratarak onun kollarından kurtuldu. Sonra bastırdı. Bir, iki, üç hızla sertçe. Dişlerini sıktı, boğulur gibi bir ses çıkardı ve üzerine yığıldı.

Gerçekten de çok kısa.

Ona en azından sonrasında biraz sarılabilmek için kollarını kaldırdı ama o yana yuvarlanarak üzerinden indi. "Özür dilerim seni ezmek istememiştim."

Arkasını döndü, muhtemelen toparlanıyordu. Melisande geceliğini aşağı indirirken hayal kırıklığıyla başa çıkmaya çalışıyordu. O, yana kayarken yatak hareket etti. Esneyerek eğildi, ropdöşambırını ve ayakkabılarını aldı, sonra ona dönerek yanağından öptü.

"Çok kötü olmadığını umarım." Mavi gözleri endişeliydi. "Biraz uyu, sabah uşakların sana sıcak banyo hazırlamalarını sağlayacağım. Faydası olacaktır."

"Ben..."

"Ağrın olursa biraz şarap iç." Elini saçlarının arasında gezdirdikten sonra kravatını çekiştirdi. "Şimdilik iyi geceler."

Ve odadan ayrıldı.

Melisande kapanan kapının ardından bakakaldı, taş kesilmişti. Giyinme odasının kapısı yeniden tıkırdadı. Gözlerini yumarak sesi duymamaya çalıştı. Elini geceliğinin altına soktu. Orası sırılsıklamdı, onun menisi ve kendi sıvılarıyla iyice kayganlaşmıştı. Parmaklarını kıvrımlarının arasına sokarak o içindeyken nasıl olduğunu hayal etti, onun mavi gözlerini düşündü. Organının üzerinde o hassas noktayı okşadı. Şişmişti ve ihtiyaç içinde zonkluyordu. Ovuşturmaya devam ederek rahatlamaya çalıştı, hatırlamaya... Kapı yeniden tıkırdadı.

Puflayarak gözlerini açtı ve yatağının üzerindeki ipekli örtüye baktı. Maviydi ve köşesinde bir delik vardı. "Lanet olsun."

Tıkırtılara küçük bir sızlanma da eklendi.

"Biraz sabırlı ol!"

Büyük yataktan aşağı indi, meninin uyluklarının arasından akmaya başladığını hissetti. Konsolun üzerinde bir sürahi dolusu su vardı, oradan yıkama tasına biraz su boşalttı. Serin suda bezini ıslatarak temizlendi. Sonra giyinme odasına giderek kapıyı açtı. Mouse öfkeyle hapşırdıktan sonra dışarı çıktı. Yatağın üzerine atlayarak yerine yerleşmeden önce üç kez döndü. Giyinme odasına kapatılmaktan nefret ediyordu.

Melisande yeniden yatağa tırmandı, köpeği kadar kızgındı. Bir süre daha tepesinde duran ipeğe bakarak düşündü bu telaşlı egzersizin hangi kısmında hata yapmış olduğunu bulmaya çalışıyordu. İçini çekerek bu işi sabah bir kez daha gözden geçirmeye karar verdi. Komodinin üzerindeki mumu söndürerek gözlerini kapadı. Uykuya dalarken zihninde olumlu olabilecek tek düşünce vardı.

Neyse ki bir bakire değildi.

Bu geceki işçiliğinin hiç de bir âşığa yakışan türden olmadığını düşündü Jasper birkaç dakika sonra. Odasında şöminenin karşısında duran koltukta oturuyordu. Melisande'ye gerçek hazzın ne olduğunu göstermemişti. Her şey bunun için çok hızlıydı, bunun farkındaydı. İşi uzatırsa kendisini unutup olması gerekenden çok daha fazlasını yapacağından korkmuştu. Bu nedenle de bu tecrübe Melisande için heyecan verici olmaktan çok uzaktı. Ama onun canını fazla yakmamış olduğu için mutluydu. Ne de olsa esas görevini yerine getirmişti: Bakire karısını ilk gecesinde yatağında korkutmamıştı.

Ya da onun yatağında. Kendi yatağına baktı, devasa, koyu renkli ve ezici. Onun yatağına gitmesi çok daha iyi olmuştu. Bu yatak en cesur kadını bile ilk cinsel tecrübesinden soğuturdu. Bundan sonra da onu odasından uzak tutmalıydı. Kadehinde kalan son brendiyi de içti. *Bu* gerçekten çok garip bir andı.

Her neyse sonuçta görev en olabileceği şekilde tamamlanmıştı. Ona bir kadınla bir erkeğin bedenlerinin yaşayabileceği hazları gösterecek çok vakti olacaktı. Tabii, bir daha onunla aynı yatağı paylaşmak gibi bir niyeti olacağını varsayarak bunu düşünüyordu. Aristokrat kadınların çoğu kocalarıyla sevişmekle ilgilenmiyordu.

Bu düşünce canını sıktı. Bugüne kadar bu tür evliliklerin yanlış olmadığını düşünmüştü hep. Sadece bir vâris ortaya çıkarmak için yapılan bu evliliklerde bir ya da iki vâristen sonra eşler sosyal ve cinsel açıdan yollarını ayırıyorlardı. Onun yaşadığı toplumda yapılan evlilikler hep böyleydi. Kendisinin de böyle bir evlilik yapacağını biliyordu. Ama bir adamla kadının yaptığı bu tür uygar bir evlilik şimdi gözüne son derece... Soğuk görünüyordu. Çok da mutsuzluk verici.

Jasper başını iki yana salladı. Belki de evli olmak zihnine bu tür hastalıklı fikirlerin yerleşmesine sebep olmuştu. Bu garip fikirler ancak bu şekilde açıklanabilirdi. Ayağa kalktı ve kadehini komodininin üzerine bıraktı. Odası karısının odasının iki katı büyüklükteydi. Bu durum odanın geceleri yeterince aydınlatılmasını zorlaştırıyordu. Dolabın köşeleri ve yatağın çevresi gölgelerle doluyordu.

Soyundu ve odasındaki buz gibi suyla yıkandı. Aşağıdan sıcak su getirilmesini isteyebilirdi ama hava karardıktan sonra odasına girilmesinden hoşlanmıyordu. Pynch'in varlığı bile onu rahatsız ediyordu. Bir mum dışındaki bütün mumları söndürdü. Onu eline alarak giyinme odasına gitti. Orada gereken zamanlarda uşağının kullanması için konmuş olan, küçük bir yatak vardı. Pynch'in başka bir odası vardı ve bu yatak hiç kullanılmamıştı. Yatağın dışında karşı duvarın köşesinde oldukça sefil durumda bulunan bir palet vardı.

Jasper mumu paletin yanına yere koyduktan sonra her gece yaptığı kontrolü yapmaya başladı. Bir giysi çıkını, içi su dolu teneke bir matara ve ekmek. Pynch ekmekle suyu her gün ya da iki gün de bir yenisiyle değiştiriyordu, Jasper giysi konusunu uşağıyla hiç konuşmamıştı. Giysi çıkınının yanında küçük bir bıçak, bir bileyici ve çakmak taşı vardı. Yere diz çöktü ve ince ahşap tahtanın üzerine uzanmadan önce çıplak omuzlarını bir battaniyeyle örttü. Sırtını duvara yaslayarak uzandı. Bir süre mumun tavanda oluşturduğu gölgeleri izledi ve sonra gözlerini kapadı.

Bölüm Dört

Çok geçmeden, Jack yolun kenarında eski püskü giysilerle oturmakta olan başka bir yaşlı adama rastladı.

"Bana yiyecek bir şeyler verebilir misin?" diye seslendi ikinci dilenci nahoş bir sesle. Jack çıkınını açtı ve içinden bir parça peynir çıkardı. Yaşlı adam peyniri elinden kaptığı gibi hızla midesine indirdi. Jack bir somun ekmek çıkardı, yaşlı adam ekmeğin hepsini yedikten sonra daha fazlası için tekrar elini uzattı. Jack başını sallayarak çıkının dibine daldı ve orada bulunan elmayı aramaya başladı.

Yaşlı adam elmayı da yuttuktan sonra konuştu. "Verebileceğinin hepsi bu mu?"

İşte o sırada Jack'in sabrı tükendi. "Tanrı aşkına dostum! Son kalan yemeğimin hepsini yedin ve karşılığında bir teşekkür bile etmedin. Ben yoluma gidiyorum ve başıma dert olduğun için sana lanet olsun!"

GÜLEN JACK'ten

Renshaw Evi, Sally Suchlike'ın hayatında görmediği bir büyüklüğe sahipti, hâlâ biraz korkuyordu. Vay! Pembe siyah mermer döşemeler, bacakları kürdan kadar ince, şık oymalı, ahşap mobilyalar, süslü işli ipekler, brokarlar ve kadifeler her yanı sarmıştı, pencereleri ya da koltukları kaplaması gerekenden çok daha fazlası vardı, metre-

lerce kumaş her yerden sarkıyordu. Bayan Fleming'in evi de güzeldi ama burası Kral'ın sarayı gibi bir yerdi, çok güzeldi. Gerçekten de öyleydi!

Doğup büyüdüğü ve yaşamakta olduğu Seven Dials'tan buraya terfi etmek şaşırtıcı değil miydi? Tabii, gündoğumundan günbatımına kadar hiç durmadan çalışıp at pisliği, köpek dışkısı ya da herhangi bir tür pisliği toplayıp onları bir parça ekmek ya da o gün babasıyla yeteri kadar şansa sahiplerse bir parça kokuşmuş et karşılığında satmaya yaşamak denirse. On iki yaşına kadar orada kalmıştı günün birinde babası onu arkadaşı Pinky ile evlendirmeyi düşündüğünü söylemişti, ön dişleri olmayan ve pis kokan o adamla. Pinky ile evlenirse hayatı yine pisliklerle ve acılarla dolu olacaktı. Doğduğu mahallede acılar çekerek yaşamına devam edecek ve gencecik yaşında da ölecekti.

Sally o gece evden kaçarak mutfak hizmetçisi olarak ilk işine girmişti. Oldukça zeki ve eli çabuktu, birlikte çalıştığı aşçı kendisine daha iyi bir ev bulunca –Bayan Fleming'in evi– Sally'yi de yanında götürmüştü. Sally çok çalışmıştı. Bir uşak ya da kasabın yamağıyla baş başa kalmamaya büyük özen göstermişti. İhtiyacı olan en son şey kucağına bir bebek alıvermekti. Hep sıkı çalışmış, düzenli olmuş ve kulaklarını açık tutmuştu. Fleming'lerin nasıl konuştuğunu dinlemişti, geceleri alt kat hizmetçisi Alice'in yatağının yanındaki küçük yatakta yatıp onun horultularını dinlerken kelimeleri ve nasıl vurgulandıklarını fısıldayarak çalışmış ve neredeyse Bayan Fleming kadar düzgün konuşmaya başlamıştı. O gün geldiğinde –uşak Bob nefes nefese mutfağa girip o sakin ve üzgün suratlı Bayan Fleming'in kendisine her nasılsa bir vikont ayarlamış olduğunu söylediğinde– Sally hazırdı. Onarmakta olduğu örtüyü katlayıp kenara koymuş ve gizlice mutfaktan dışarı süzülerek Bayan Fleming'e yalvarmaya gitmişti.

Ve işte buradaydı! Bir vikontesin özel hizmetçisi olmuştu! Bir de bu büyük, görkemli evdeki bütün koridor ve katları öğrenmeyi başarırsa her şey mükemmel olacaktı. Sally önlüğünü düzelttikten sonra hizmetli koridoruna çıkan kapıyı açtı. Doğru hesapladıysa buradan doğruca yatak odalarının bulunduğu koridora geçebilecekti. Etrafına bakındı. Koridor oldukça genişti, koyu renkli ahşap kaplama duvarları vardı, yerde de uzun kırmızı bir halı. Evdeki diğer koridorlara çok benziyordu, köşeyi döndüğü anda küçük siyah bir heykelle karşılaştı, tam bir rezillikti, bir erkek çıplak bir kadına saldırıyordu. Bu heykeli daha önce de görmüştü –görmezden gelmek biraz zordu– şu anda tam Vikont'un yatak odasının kapısının önünde duruyordu. Sally başını sallayarak arkasındaki gizli, ahşap kapıyı kapadı ve küçük heykeli incelemek için biraz durdu.

Figürlerin ikisi de çıplaktı, kadın hiç de korkmuş görünmüyordu. İşin aslında gamzeli kolunu adamın boynuna uzatmıştı. Sally başını eğdi. Erkeğin tüylü, keçiye benzer yanları vardı başında da küçük boynuzları. Daha yakından bakınca bu sevimsiz, taştan adam, Vikont'un adamına biraz da olsa benziyordu, Bay Pynch'e... Tabii, Bay Pynch'in saçları, boynuzları ve tüylü yanları olsaydı. Heykele biraz daha dikkatli baktı ve Merak etmeye başladı, Bay Pynch'in de böyle...

Arkasında bir erkek boğazını temizledi.

Sally çığlık atarak o tarafa döndü. Bay Pynch tam arkasında duruyordu ve ne düşündüğünü anlamış gibiydi. Bir kaşı iyice yükselmişti, keli loş koridorda parlıyordu.

Boğazından yukarı doğru yükselen sıcaklığın farkındaydı. Yumruklarını kalçasının iki yanına koydu. "Bu da ne! Beni korkutmaya mı çalışıyorsun? Böyle yaparak karşındakinin ölümüne sebep olabileceğinin farkında mısın? Arkasından gizlice yaklaşı-

lıp 'Böö' dendiği için korkudan ölen bir kadın gördüm ben. Evlenmesinden bir gün sonra beni öldürdüğün için Lord'a nasıl hesap vereceğini de bilemem tabii. Bunu gerçekten merak ediyorum aslında. Seni içeri atarlar bence."

Bay Pynch yeniden boğazını temizledi, bir teneke kovanın içinde taşların yuvarlanması gibi sesler çıkarıyordu. "Heykele bu kadar dalmış olmasaydınız beni duyardınız Bayan Suchlike..."

Sally homurdanmaya başladı bir hanıma yakışmıyordu ama ona yakışıyordu. "Beni heykele bakmakla mı suçluyorsunuz Bay Pynch?"

Adamın iki kaşı birden havalandı. "Ben sadece..."

"Sadece heykelin üzerindeki tozlara bakıyordum."

"Toz mu?"

"Toz." Sally başını hızla salladı. "Leydimin toza tahammülü yoktur."

"Anlıyorum," dedi Bay Pynch mağrur bir sesle. "Bunu aklımda tutarım."

"Öyle yapacağını umarım," diye cevapladı Sally. Önlüğünü çekiştirerek düzelttikten sonra hanımının oda kapısına baktı. Saat sekiz olmuştu, yeni Leydi Vale için geç bir saatti ama daha dün evlenmişti... Bay Pynch hâlâ onu seyrediyordu. "Kapıyı çalmanı öneririm."

Gözlerini devirerek ona baktı. "Hanımımı nasıl uyandırmam gerektiğini biliyorum."

"O zaman sorun ne?"

"Belki de yalnız değildir." Yine kızarmaya başlamıştı. "Anlarsın işte. Ya *o* içerideyse? Oradaysa bir aptal gibi içeri girip onları rahatsız etmem hiç... Hiç... Hiç," Sally dilini toparlayabilmek için derin bir nefes aldı, "doğru olmaz. Çok utanırım."

"Orada değil."

"Ne değil?"

"O, orada değil," dedi Bay Pynch kendinden emin bir tavırla ve efendisinin odasına girdi.

Sally arkasından öfkeyle baktı. Ne sinir bir adam. Önlüğünü son kez çekiştirdikten sonra hanımının oda kapısını vurdu.

Kapı çalındığı sırada Melisande masasında oturmuş masalların onuncusunu tercüme ediyordu. Ayağının dibinde yatmakta olan Mouse hemen kapıya giderek hırlamaya başladı.

"Gel," dedi ve Suchlike'ı görünce hiç şaşırmadı.

Melisande şöminenin üzerinde duran saate baktı. Sekizi biraz geçiyordu ve o iki saattir uyanıktı. Genellikle güneş doğar doğmaz uyanırdı. Suchlike bunu biliyordu ve kendisini giydirmek için çok daha erken gelmesi gerekirdi. Ama hizmetçi muhtemelen yeni durumu dolayısıyla arada kalmıştı. Bir an kendini aşağılanmış hissetti. Çok yakında bütün ev halkı ilk gecesini kocasıyla ayrı odalarda geçirmiş olduğunu öğrenecekti. Buna engel olunamazdı. Bu duruma alışmasında yarar vardı.

"Günaydın Leydim." Suchlike, Mouse'a göz ucuyla baktıktan sonra etrafından dolandı.

"Günaydın. Buraya gel, Mouse." Melisande parmaklarını şaklattı.

Mouse, hizmetçiyi son kez kokladıktan sonra koşup tekrar masanın altına girerek Melisande'nin ayaklarının dibine uzandı.

Masaya yakın olan pencerelerin perdelerini açmıştı, Suchlike tüm perdeleri açtı. "Çok güzel bir gün. Güneş parlıyor ve gökyüzünde tek bir bulut bile yok. Bugün ne giymek istersiniz Leydim?"

"Griyi düşündüm," diye mırıldandı Melisande dalgın bir ifadeyle.

Üzerinde çalıştığı hikâyede görmüş olduğu Almanca bir kelime kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. Bu eski masal kitabı sevgili dostu Emeline'e aitti, çocukluğundan kalan bir anıydı. Emeline'in Prusyalı dadısının kitabı olduğunu sanıyorlardı. Emeline yeni kocası Samuel Hartley ile birlikte Amerika'ya doğru yelken açmadan önce kitabı içindeki hikâyeleri çevirmesi için Melisande'ye vermişti. Bu görevi kabul ettiğinde aslında bunun basit bir çeviriden çok daha farklı anlamları olduğunu biliyordu. Emeline'in bu çok sevdiği kitabı ona vermiş olması dostluklarının her şekilde süreceğini ve bu ayrılığın hiçbir şeyi etkilemeyeceğini gösteriyordu. Melisande onun bu jestinden çok etkilenmişti.

Hikâyeleri çevirip yeniden yazdırdıktan sonra ciltleterek Emeline'in İngiltere'yi ziyareti sırasında ona vermeyi planlıyordu. Ama maalesef bir sorunla karşı karşıya kalmıştı. Kitapta birbiriyle bağlantılı dört masal vardı ve her bir masal savaştan dönen bir askerin hikâyesiydi. Üç masal oldukça kolay tercüme edilmişti ama dördüncü onu çok zorluyordu.

"Gri mi Leydim?" diye kuşku dolu bir sesle tekrarladı Suchlike.

"Evet, gri," dedi Melisande.

Sorun lehçesindeydi. İşin aslında yazılı bir şeyi tercüme ediyor olmasındaydı. Almancayı annesinden öğrenmişti ve daha çok konuşmuştu yazılı bir şeyleri okumamıştı ve aradaki fark oldukça önemliydi. Melisande parmağını eskimiş kâğıdın üzerine vurup duruyordu. Bu kitap üzerinde çalışmak ona Emeline'i hatırlatmıştı. Arkadaşının düğününe gelmiş olmasını çok isterdi. Şu an burada olmasını daha da çok isterdi. Emeline ile evliliğini ve genel olarak erkekleri konuşabilse ne kadar rahatlardı. Hem de kocasının neden...

"*Hangi* gri?"

"Ne?" Melisande hizmetçisine döndüğünde onun somurtmaya başladığını gördü.

"Hangi gri?" Suchlike aptal ve sıkıcı renkli elbiselerle dolu olan dolabın geniş kapağını açmıştı.

"Mavimsi gri."

Suchlike kendi kendine mırıldanarak elbiseyi çıkardı. Melisande yüksek sesle bir cevap vermeye gerek görmedi, yerinden kalkarak yüzünü ve boynunu suyla yıkadı. Kendini tazelenmiş hissederek sabırla kendisini giydirmek üzere bekleyen Suchlike'ın yanına gitti.

Melisande yarım saat sonra hizmetçisini başından savmış, altın rengi ve siyah damalı açık pembe renkli mermerlerin bulunduğu bir alt koridora inmişti. Kısa bir tereddüt yaşadı. Kahvaltı bu kattaki salonlardan birinde hazırlanmış olmalıydı ama çok fazla kapı vardı ve hangisini seçeceğini bilmiyordu. O hengâmede hizmetlilerle tanışırken sormayı da akıl etmemişti.

Hemen yakınında birisi boğazını temizledi. Melisande döndü ve baş uşak Bay Oaks'u gördü. Yuvarlak omuzlu, kısa boylu bir adamdı; elleri bileklerine göre çok büyüktü. Başında çok kıvrımlı, pudralı bir peruk vardı.

"Yardımcı olabilir miyim Leydim?"

"Evet, teşekkür ederim," dedi Melisande. "Uşaklardan birinin köpeğim Mouse'u bahçeye çıkarmasını sağlayabilir misiniz? Ve bana da kahvaltının hangi odada yapıldığını gösterebilir misiniz?"

"Leydim." Oaks hemen parmaklarını şaklattı; ince yapılı, uzun boylu, genç bir uşak son hızla ve bir rahip yardımcısı edasıyla ileri atıldı. Baş uşak ona Mouse'u gösterdi. Uşak köpeği al-

mak üzere öne eğildiği sırada Mouse üst dudağını kaldırıp hırlamaya başlayınca adam donakaldı.

"Aman, Bay Mouse." Melisande eğilerek küçük köpeği yerden aldı ve onu uşağın eline verdi, köpek hâlâ hırlıyordu. Uşak başını kollarından mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışarak durdu.

Melisande tek parmağıyla köpeğin burnuna hafifçe vurdu. "Kes şunu."

Mouse hırlamayı kesti ama onu tutmakta olan adamı şüpheli gözlerle izliyordu. Uşak kollarının arasındaki Mouse ile birlikte evin arka tarafına doğru ilerledi.

"Kahvaltı odasına buradan gidiliyor," dedi Oaks.

Oldukça hoş bir oturma odasından geçtikten sonra bahçeye bakan diğer bir odaya girdiler. Melisande pencereden dışarı bakınca bahçede bulunan her ağacın altına bir parça işeyerek dolaşan Mouse'u ve peşindeki uşağı gördü.

"Vikont bu odayı misafirleri olduğunda kullanır," dedi Oaks. "Başka bir düzenleme yapmak isterseniz bana bildirmeniz yeterli olur."

"Hayır. Bu gayet hoş. Teşekkür ederim Oaks." Gülümseyerek adamın cilalı uzun masanın önünde onun için tuttuğu sandalyeye oturdu.

"Aşçının haşlanmış yumurtalarını tavsiye ederim," dedi Oaks. "Ama ringa balığı ya da başka bir şey arzu ederseniz..."

"Yumurta yeterli. Yanında tatlı çörek ve sıcak çikolata istiyorum."

Baş uşak eğildi. "Hemen bir hizmetlinin bunları getirmesini sağlayacağım."

Melisande boğazını temizledi. "Henüz değil, lütfen. Kocamı beklemek istiyorum."

Oaks gözlerini kırpıştırdı. "Vikont biraz geç uyanır..."

"Fark etmez beklerim."

"Elbette, Leydim." Oaks odadan çıktı.

Melisande, Mouse'un işini bitirerek eve dönüşünü izledi. Birkaç dakika sonrauşakla birlikte kahvaltı odasının kapısında belirdi. Onu görünce kulaklarını öne doğru uzattı ve koşup elini yaladıktan sonra inleyerek sandalyesinin altına yerleşti.

"Teşekkür ederim," dedi Melisande, uşağa gülümseyerek. Uşak oldukça gençti, peruğunun altındaki yüzü hâlâ sivilceliydi. "Adın ne?"

"Sprat, Leydim." Yanakları kızarmıştı.

Şükürler olsun Tanrım, neyse ki ailesi ona Jack adını vermemişti. Melisande başını salladı. "Sprat, Bay Mouse'un sorumluluğu sana ait olacak. Sabah, öğlen yemekten sonra ve akşam yatmadan önce bahçeye çıkması gerekiyor. Bu işi benim adıma yapabilir misin?"

"Evet, Leydim." Sprat başını heyecanla eğdi. "Teşekkür ederim Leydim."

Melisande gülümsedi. Sprat hiç de müteşekkir görünmüyordu. Masanın altında duran Mouse hafifçe homurdandı. "Teşekkür ederim, hepsi bu kadar."

Sprat odadan ayrıldı ve Melisande yeniden yalnız kaldı. Birkaç dakika daha olduğu yerde oturmaya devam etti, sinirleri hareketsizliğe tahammül edemeyecek duruma gelince ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerledi. Kocasını nasıl karşılamalıydı? Bir eşe yaraşır ciddiyete sahip olmalıydı elbette. Ama kibarca –çok da belli etmeden– ona dün gecenin bir hayal kırıklığı olduğunu fark ettirmeli miydi? Melisande irkildi. Bunu kahvaltı masasında yapmamalıydı. Erkekler bu bölgede oldukça duyarlı olurdu, çoğu

sabah mantıklı bile olmazlardı. Ama konuyu bir şekilde bir yerde dile getirmeliydi. Bu adam çok iyi bir âşık olarak tanınan bir adamdı sonuçta! Tabii, onunla yatmış olan bütün kadınlar yalan söylemiyorsa bu adam dün gece yaptıklarından *çok daha* fazlasını yapabiliyor olmalıydı.

Bir yerlerde saat dokuzu vurdu. Mouse doğrulup gerindi, esneyerek küçük pembe dilini çıkardı. Melisande hayal kırıklığına uğramış bir şekilde beklemekten vazgeçerek koridora çıktı. Sprat orada duruyordu, boş gözlerle tavana bakıyordu, onu gördüğü anda bakışlarını telaşla yere indirdi.

"Lütfen kahvaltımı getirin," diyen Melisande kahvaltı odasına dönerek beklemeye başladı. Vale evden çıkmış mıydı yoksa her gün bu saate kadar uyuyor muydu?

Kahvaltısını Mouse ile baş başa yaptıktan sonra Melisande diğer konuları düşünmeye başladı. Aşçıyı beyaz ve sarılarla döşenmiş olan oturma odasına çağırtarak haftalık mönü planlamasını yapmaya karar verdi.

Aşçı kısa boylu sağlam yapılı bir kadındı, yüzü ince ve hatlıydı, kırlaşmaya başlamış olan siyah saçları kafasının tepesinde bir topuz olarak toplanmıştı. Koltuğun ucuna ilişmiş öne eğilerek Melisande'nin söylediklerini başıyla onaylıyordu. Aşçı gülümsemedi –bunun nasıl yapılacağını bilmiyormuş gibi duruyordu– ama gergin yüzü Melisande yumurtaları ve sıcak çikolatayı övünce rahatladı. Dışarıdan gelen bir gürültü sohbetlerini kestiğinde Melisande kadınla oldukça iyi anlaştıklarını düşünmeye başlamıştı. Kadınların ikisi de başlarını kaldırdı. Melisande yükselen erkek seslerinin arasında köpeğin havlamasını duyabiliyordu. Aman Tanrım. Aşçıya nezaketle gülümsedi. "İznini rica edebilir miyim?"

Ayağa kalktı ve telaşsız adımlarla kahvaltı odasının kapısına giderek orada yaşanmakta olan pantomimle dram arası şeye tanık oldu. Sprat ağzı açık bir şekilde duruyordu, Oaks'un güzel peruğu yamulmuştu hızla ve duyulamayan bir sesle konuşmaya çabalıyordu. Bu arada bir günlük kocası kollarını sallayarak bağırıp duruyordu. Öfkesinin sebebi ayaklarının biraz ötesinde duran havlayıp hırlayan küçük şeydi.

"Bu değersiz yaratık da nereden çıktı?" diye soruyordu Vale. "Onun içeri girmesine kim izin verdi? Bir erkek, pastırmasını haşerelere karşı savunmak zorunda kalmadan huzur içinde yiyemez mi?"

"Mouse," dedi Melisande usulca ama teriyerin sesini bastırabilecek bir şekilde. Son bir zafer havlamasından sonra! Mouse koşarak ayaklarının dibine uzandı ve iç geçirdi.

"Bu yaratığı tanıyor musun?" diye sordu Lord Vale, gözlerini iyice açarak. "Nereden geldi?"

Oaks kendi kendine söylenirken bir yandan da peruğunu düzeltiyordu, Sprat ise tek ayak üzerinde durmaya başlamıştı. Melisande'nin gözleri kısıldı. Öyle mi! Hem de onu bir saat beklettikten sonra. "Mouse benim köpeğim."

Lord Vale gözlerini kırpıştırdı ve Melisande içinde bulundukları garip duruma rağmen o mavi gözlerin güzelliğini görmezden gelemedi. *Dün gece benimle yattı,* diye düşündü karnının alt kısmında bir sıcaklık hissederek. *Bedeni benimkiyle birleşti. O artık benim kocam.*

"Ama o it pastırmamı yedi."

Melisande ona taparcasına bakarak iç geçirmekte olan Mouse'a baktı, dudaklarını sırıtır gibi germişti "Erkek."

Lord Vale elini saçlarının arasına sokarak kravatını çekiştirdi. "Ne?"

"*Erkek,*" diye açıkça bildiren Melisande güldü. "Bay Mouse son derece centilmen bir köpektir. Pastırmayı da çok sever onu bu şekilde kışkırtmamanı tavsiye ederim."

Parmağını şaklatarak kahvaltı odasını terk etti, Mouse hemen onun peşine düştü.

"Centilmen bir köpek mi?" Jasper yeni karısının bir kuğu gibi süzülerek odayı terk edişini izledi. Küçük bir canavar tarafından izlenen bir kadından çok daha asil bir görüntüye sahipti. "Centilmen bir köpek! Hiçbir köpeğe centilmen denildiğini duydunuz mu?"diye sordu odada kalanlara.

Uşak –Jasper'ın o an hatırlayamadığı adı bir tekerlemede geçen, uzun, ince genç– peruğunun altından alnını kaşıdı. "Leydim, köpeğini çok seviyor."

Oaks kendini toplamayı başarmıştı efendisini süzdü. "Vikontes tam bir saat önce kahvaltısını ederken köpek hakkında gereken talimatları verdi Lordum."

Jasper o anda nasıl bir ahmaklıkyaptığını anladı. Bir anda irkildi. Sabahları kafasının pek çalışmadığı ortadaydı ama bu bile yeni karısına evlendikten bir gün sonra bağırmış olmasını haklı kılmazdı.

"Aşçıya sizin için yeni bir kahvaltı hazırlamasını söyleyeceğim Lordum," dedi Oaks.

"Hayır." Jasper iç geçirdi. "Artık aç değilim." Şu an karısından özür dilemek için gereken güzel sözleri bulamayacağına karar vermeden önce bir süre dalgın gözlerle kapıya baktı. Ödleklikle suçlanabilirdi ama kadınlar söz konusu olduğunda bazen ketum davranmanın daha büyük bir kahramanlık olduğunu düşünüyordu. "Atımı hazırlasınlar."

"Lordum." Oaks önünde eğilerek odadan çıktı. Bu adam ne kadar süratliydi. Genç uşak hâlâ kahvaltı salonunda duruyordu. Bir şey söylemek ister gibiydi. Jasper içini çekti. Köpek yemeğini mahvetmeden önce çayını bile içmeyi başaramamıştı. "Evet?"

"Leydi Ekselansları'na dışarı çıktığınızı haber vermemi ister misiniz?" diye sordu çocuk, Jasper kendini daha da kötü hissetti. Uşak bile karısına nasıl davranması gerektiğini kendisinden iyi biliyordu.

"Evet, öyle yap." Uşakla göz göze gelmekten kaçınarak odadan çıktı.

Yarım saat sonra Jasper, Londra'nın kalabalık sokaklarında atla ilerliyordu, Lincoln Inns Fields'ta bulunan bir eve gidiyordu. Hava güneşliydi ve insanlar sabahın bu erken saatindeki güzel havanın tadını çıkarıyorlardı. Sokak satıcıları stratejik bölgelerdeki yerlerini almış ürünlerini pazarlıyorlardı, şık hanımlar kol kola girmiş yürüyorlardı arabalar da pupa yelken ilerleyen gemiler gibi sallanıp duruyordu.

Altı ay önce Sam Hartley ile birlikte Spinner's Falls katliamından kurtulan askerleri ararlarken hepsiyle irtibat kurmayı başaramamışlardı. Bir kısmı kayıptı. Bir kısmı da sakat kalarak dilencilik ve hırsızlık yapmak zorunda kalan yaşlı adamlara dönüşmüşlerdi. Hayatlarını hep ipin üzerinde yaşamışlardı; her an düşüp yok olma riskleri vardı. Ya da sadece bir belirsizliğin içinde kaybolma tehlikesi, yaşamın sona ermesi için ille de ölmek gerekmiyordu. Her halükârda kişinin bir yere ait olması ihtimal dışıydı.

Sör Alistair Munroe gibileri de vardı. Munroe, 28. Alay'da askerlik yapmamıştı ama bu doğa bilimci Kral için yeni bitkiler ve hayvanlar bulabilmek üzere alaya katılmıştı. Spinner's Falls katliamında düşmanlar sivil ayrımı yapmamışlardı. Munroe da

Jasper ile birlikte önce esir alınıp sonra da fidye karşılığında bırakılan gruptaydı. Jasper arkasından bağıran tahterevalli taşıyıcıların geçmesi için atını durdururken bu düşünceyle bir kez daha ürperdi. Esir alınarak karanlık ve sineklerle dolu Amerika ormanlarında yürütülen askerlerin hepsi canlı olarak geri dönmeyi başaramamışlardı. Yaşamayı başaranlarsa artık o eski adamlar değillerdi. Jasper zaman zaman ruhunun bir kısmını o ormanda bırakmış olduğunu düşünüyordu...

Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalışarak Belle'i Londra'nın moda meydanlarından biri olan Lincoln Inns Fields'a doğru çevirdi. Zarif kırmızı tuğlalardan yapılmış, kapı ve pencere etrafı beyaz çerçevelerle dönülmüş olan yüksek bir binanın önünde durdu. Atından inerek orada bekleyen çocuğa dizginleri verdikten sonra basamakları tırmanarak kapıyı çaldı. Birkaç dakika sonra uşak ona çalışma odasının yolunu gösteriyordu.

"Vale!" Matthew Horn büyük çalışma masasının arkasından kalkarak elini uzattı. "Düğünün ertesi günü seni burada görmeyi hiç ummuyordum."

Jasper adamın elini sıktı. Horn beyaz bir peruk takmıştı kızıl saçlı insanlarda bulunan soluk ten rengine sahipti. Yanakları rüzgâr ya da usturasının etkileriyle hemen kızarırdı, elli yaşına geldiğinde kıpkırmızı bir yüze sahip olacağı kesindi. Çene ve elmacık kemikleri oldukça belirgindi ve yüzünün güzelliğine erkeksi bir denge getiriyordu. Gözleri açık mavi bakışları sıcacıktı, daha otuz yaşına bile gelmemiş olmasına rağmen köşelerindeki gülme çizgileri oldukça belirgindi.

"Karımı bu kadar kısa bir sürede yalnız bırakacak kadar aşağılık bir adamım." Jasper, Horn'un elini bıraktı. "Ama bu konu maalesef bu kadar önemli."

"Otur lütfen."

Jasper ceketinin etek uçlarını iki yana açarak Horn'un masa sının karşısında bulunan koltuğa oturdu. "Annen nasıl?"

Horn, annesinin üst kattaki odasını görebilecekmiş gibi bakışlarını tavana dikti. "Ne yazık ki yatağa mahkûm yine de keyfi yerinde. Onunla her akşamüstü çay içmek için elimden geleni yapıyorum ve ona duymak istediği son dedikoduları anlatıyorum."

Jasper gülümsedi.

"Eddings'lerdeki müzikalde Spinner's Falls'tan bahsetmişsin," dedi Horn.

"Evet. Sam Hartley'yi hatırlıyor musun? Onbaşı Hartley? Bizi Edward Kalesi'ne götürmek üzere alaya atanan sömürge."

"Evet?"

"Geçen Eylül ayında Londra'ya geldi."

"Yani ben İtalya'dayken." Zilin ipini çekmek için arkaya doğru uzandı. "Onu göremediğime üzüldüm."

Jasper başıyla anladığını belirtti. "Beni görmeye geldi. Bana eline geçmiş olan bir mektubu gösterdi."

"Ne çeşit bir mektup?"

"28. Alay'ın, Quebec'ten Edward Kalesi'ne doğru yapacağı yürüyüşün ayrıntıları ve bir harita vardı, tam olarak kaçta Spinner's Falls'ta olacağımız da yazılıydı."

"Ne?" Horn'un gözleri kısıldı, Jasper bir anda onun artık bir çocuk olmadığını fark etti. Bir süredir artık o çocuk değildi. Jasper öne doğru eğildi. "İhanete uğradık. Durumumuz ve yapacaklarımız Fransızlara ve onların müttefiki olan Kızılderililere bildirildi. Alay, Spinner's Falls'ta hazırlanan bir tuzağın içine sürüklendi."

Horn'un çalışma odasının kapısı açıldı, içeri uzun boylu, zayıf bir uşak girdi. "Buyurun efendim?"

Horn gözlerini kırpıştırdı. "Ah... Evet. Aşçıya bize çay göndermesini söyle."

Uşak selam verdikten sonra odadan çıktı.

Horn konuşmaya başlamadan önce kapının kapanmasını bekledi. "Peki, ama bunu kim yapmış olabilir? Yolu sadece rehberler ve subaylar biliyordu." Parmaklarını masaya vurmaya başladı. "Bundan emin misin? Hartley'deki mektubu gördün mü? Belki de o yanlış anlamıştır."

Jasper başını iki yana salladı. "Mektubu gördüm yanlış anlama yok. İhanete uğradık. Hartley ile birlikte bunu yapanın Dick Thornton olduğunu düşündük."

"Onunla asılmadan önce konuştuğunu söylemiştin."

"Evet."

"Ve?"

Jasper derin bir iç geçirdi. "Thornton hain olmadığına yemin etti. Hainin Kızılderililer tarafından esir alınanlardan biri olduğunu söyleyip durdu."

Horn fal taşı gibi açılan gözleriyle bir süre ona baktı; sonra başını geriye atarak gülmeye başladı. "Thornton gibi bir caniye nasıl inanabiliyorsun?"

Jasper açık dizlerinin arasında sıkıca kenetlemiş olduğu ellerine baktı. Aynı soruyu binlerce kez kendine sormuştu. "Thornton öleceğini biliyordu. Bana yalan söylemesi için bir sebep yoktu."

"Deli olması dışında."

Jasper onayladı. "Öyle olsa bile... Thornton biz yürürken prangaya vurulmuş bir tutukluydu. Hattın en arkasındaydı. Alayı yönetmekle meşgulken gözden kaçırmış olduğumuz birtakım şeyleri görme imkânına sahip olduğunu düşünüyorum."

"Thornton'ın suçlamalarının doğru olduğunu kabul etsek bile bu bizi nereye götürür?"

Jasper kıpırdamadan ona bakmaya devam etti.

Horn ellerini iki yana açtı. "Ne? Hainin ben olduğumu mu düşünüyorsun Vale? Sesim bağırmaktan kısılana kadar işkence edilmeyi bilerek tercih ettiğimi mi? Yaşadığım kâbusları sen de biliyorsun. Bunları biliyorsun..."

"Sus," dedi Jasper. "Kes. Elbette, senin olduğunu düşünmüyorum..."

"Kim o zaman?" Horn ona baktı gözlerinde yaşlar parlamaya başlamıştı. "İçimizden kim bütün alaya ihanet etti? Nate Growe mu? Parmaklarının yarısını kestiler. Munroe mu? Onun sadece bir gözünü oydular; bunun ufak bir şey sayılması için çok büyük bir ödeme yapılmış olmalı."

"Matthew..."

"O zaman St. Aubyn? Ah, ama o öldü. Belki de hata yaptığını anlamış ve kazıklara bağlanarak yanmayı kendi istemiştir. Ya da..."

"Kes şunu lanet olası!" Jasper kısık sesle konuşmuştu ama tavrı Horn'un iğrenç sözlerini kesmesine sebep olmuştu. "Biliyorum. Bunların hepsini biliyorum, lanet olsun."

Horn gözlerini yumarak usulca devam etti. "O zaman bunu hiçbirimizin yapmadığını da biliyorsun."

"Biri yaptı ama. Biri bir tuzak hazırlayarak yüzlerce adamın derisinin yüzülmesine sebep oldu."

Horn yüzünü buruşturdu. "Kahretsin."

Hizmetçi çay tepsisiyle odaya girdi. Kız tepsiyi masanın köşesine koyarken adamların ikisi de konuşmadı. Kız odadan çıkarak kapıyı arkasından kapadı.

Jasper eski dostuna baktı, bir zamanlar silah arkadaşı olan adama.

Horn önündeki kâğıt yığınını kenara itti. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Haini bulmama yardım etmelisin," dedi Jasper. "Sonra da onu öldürmeme..."

Lord Vale eve dönmeyi başardığında akşam yemeği saati çoktan geçmişti. Melisande bunu çok iyi biliyordu çünkü evin ön tarafındaki oturma odasında bulunan o çirkin saat tam karşısında, şöminenin üzerinde duruyordu. Tombul, pembe orman perileri son derece erotik olduğu düşünülen pozlarla saatin üzerini kaplamıştı. Melisande homurdandı. Bu saati tasarlamış olan adam gerçek erotizmden hiç anlamıyordu. Ayaklarının altında yatmakta olan Mouse, Lord Vale'in eve girdiğini duyunca ayaklanmış kapıya doğru ilerleyerek ortalığı koklamaya başlamıştı.

İpek ipliği işlemekte olduğu kumaşın gerili olduğu kasnağın üst kısmına doğru dikkatle çekti, mükemmel bir Fransız düğümü daha kumaşın üzerindeki yerini aldı. Parmaklarının titrememesi onu mutlu etti. Vale ile olan yakınlığı arttıkça ona olan hassasiyeti azalabilirdi belki. Onu beklediği bunca saat boyunca ne kadar kızdığını Tanrı biliyordu. Buna rağmen hâlâ varlığını hissedip kendisine eşlik etmesini özlüyordu ama bu duyguları öfke maskesinin ardına gizlenmişti. Onu kahvaltıdan beri görmemişti, akşam yemeğine gelmeyeceğine dair bir haber de göndermemişti. Mantık evliliği yapmış olabilirlerdi ama bu nezaketin çöpe atılması anlamına gelmiyordu.

Kocasının koridorda baş uşak ve uşakla konuştuğunu duyabiliyordu. Bu akşam belki yüzüncü kez onun karısını tümüyle unut-

muş olup olmadığını merak etti. Oaks işini bilen bir adama benziyordu. Belki o efendisini hanımın varlığından haberdar ederdi.

Şömine rafının üzerindeki çirkin görünüşlü saat çeyreği vurdu, sesi tiz ve sadeydi. Melisande kaşlarını çatarak yeni bir düğüm daha oluşturdu. Evin arka tarafında bulunan beyazlı sarılı küçük oturma odası bu odadan çok daha güzeldi. Bu odayı giriş koridoruna yakın olduğu için seçmişti. Vale odasına gitmek için önünden geçmek zorundaydı.

Oturma odasının kapısı açıldı o sırada geri çekilmeye başlamış olan Mouse yerinden sıçrayarak yeniden kapıya doğru atıldı ve Lord Vale'in ayağının dibinde havlamaya başladı. Lord Vale ona baktı. Melisande bir an onun köpeğini tekmeleyeceğini düşündü.

"Bay Mouse," dedi yeni bir trajedi yaşanmasını önlemek için.

Mouse bir kez daha havladıktan sonra ona doğru gelip koltuğa, hemen yanına tırmandı.

Lord Vale kapıyı kapatarak odada ilerledi ve onu selamladı. "İyi akşamlar sevgili eşim. Yemeğe gelemediğim için özür dilerim."

Hah. Melisande başıyla karşısında duran koltuğu işaret etti. "Sizi alıkoyan işlerinizin oldukça önemli şeyler olduğunu düşündüm Lordum."

Lord Vale koltuğa yerleşip ayak bileğini diğer dizinin üzerine koydu. "Zorunluluk olduğu kesin ama ne kadar önemli olduğunu ben de bilemiyorum. En azından göze öyle görünüyor." Parmağıyla ceketinin eteğini silkeledi.

Melisande yeni bir düğüm daha attı. Morali bozuk gibi duruyordu her zamanki neşeli hali yoktu. Onu üzen şeyin ne olduğunu merak ederken tüm öfkesi sönüverdi.

Lord Vale kaşlarını çatarak Mouse'a ve Melisande'ye baktı. "O koltuk saten."

Mouse başını Melisande'nin kucağına koymuştu. Melisande onun burnunu okşadı. "Evet, biliyorum."

Lord Vale ağzını açtı ve yeniden kapadı. Bakışları odada dolaştı, Melisande onun ayağa fırlayıp odada gezmek istediğini fark etti. Bunu yapmadı ama uzun parmaklarını koltuğun koluna vurmaya başladı. Yorgun görünüyordu ve gözlerinin feri sönmüştü, yaşlanmış gibiydi. Onu üzgün görmekten nefret ediyordu. Böyle zamanlarda yüreğine bir sancı saplanıyordu. "Brendi ister misin ya da mutfaktan bir şeyler? Akşam yemeğinden böbrekli turta kalmıştır muhakkak."

Başını iki yana salladı.

Melisande bir süre onu izledi, şaşkındı. Bu adama yıllardan beri âşıktı ama onu çok az tanıyordu. Yorgun ve üzgün olduğu zamanlarda ne yapılması gerektiğini bilmiyordu. Kaşlarını çatarak bakışlarını işine çevirdi ve ipin ucunu kesti. Sepetinden ağaç çileği renginde yeni bir ipek ip seçti.

Lord Vale parmaklarını durdurdu. "Desen bir aslana benziyor."

"Çünkü o bir aslan," diye mırıldandı aslanın dışarı çıkmış dilini işlemek üzere ipliği kasnağa geçirirken.

"Bu biraz garip değil mi?"

Melisande başını kaldırmadan ona baktı.

Yüzünde küçük de olsa bir neşe belirmişti. "Yani bir nakış olarak düşünüldüğünde pek de öyle sayılmaz, değil mi? Ah... Aslında oldukça güzel."

"Teşekkür ederim."

Koltuğun koluna biraz daha vurdu.

Melisande dilin çevresini tamamladıktan sonra ortasını doldurmaya başladı. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı ama yine de birlikte oturmaya başlamış olmaları güzel bir şeydi. Hafifçe içini çekti. Belki zaman içinde bunu da bulurlardı.

Lord Vale yine vurmayı kesti. "Neredeyse unutuyordum. Dışarıdayken senin için bir şey aldım." Elini cebine soktu.

Melisande küçük kutuyu almak için kasnağını kenara bıraktı.

"Sabah sana bağırdığım için özür dilediğimin bir göstergesi," dedi Lord Vale. "Çok alçak bir sefilim ve kocaların yüz karasıyım."

Kadının dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. "O kadar da kötü değil."

Başını iki yana salladı. "İnsanın sevgili eşine bağırması olur iş değil, ben böyle şeyleri asla yapmam bundan emin olabilirsin. En azından sabah çayımı içtikten sonra bunu yapmayacağımdan eminim."

Melisande kutuyu açarak içinden çıkan lal taşından yapılmış küpelere baktı. "Çok hoş."

"Beğendin mi?"

"Evet, teşekkür ederim."

Başıyla onaylayarak ayağa kalktı. "Harika. O zaman sana iyi geceler diliyorum."

Dudaklarını saçlarına dokundurduğunu hissetti, Vale kapıya dönüktü. Kapının tokmağını tuttuktan sonra hafifçe ona döndü. "Beni bu gece beklemene gerek yok."

Melisande tek kaşını kaldırdı.

Vale yüzünü buruşturdu. "Yani bu akşam odana gelmeyeceğim. Düğün gecemizin ardından çok az bir zaman geçti. Bunun farkındayım ve endişelenmeni istemedim. İyi uykular sevgili eşim."

Melisande başını eğdi, gözlerine dolan yaşları orada tutabilmek için dudaklarını ısırdı ama zaten o kapıdan çıkıp gitmişti. Hızla gözlerini kırpıştırdıktan sonra lal taşından yapılmış küpelerin durduğu küçük kutuya baktı. Çok güzellerdi ama Melisande küpe takmazdı. Kulakları delik değildi. Küpelerden birini parmağıyla okşarken onun hiç kendisine bakıp bakmadığını düşündü, ona gören gözlerle bakmış mıydı hiç? Kutuyu yavaşça kapadıktan sonra nakış çantasının içine koydu. Eşyalarını topladı ve odadan çıktı, Mouse onu takip etti.

Bölüm Beş

İkinci dilenci ayağa kalktı ve üzerindeki paçavralar yere düştü. Karşısında üzeri siyah çürümekte olan pullarla kaplı yarı insan yarı canavardan oluşan bir yaratık duruyordu artık.

"Beni lanetledin öyle mi?" diye soludu şeytan, başka bir şey olması mümkün değildi. "Asıl ben seni lanetliyorum!"

Jack ufalmaya başladı, bacakları ve kolları iyice kısaldı, normal bir çocuğun da yarısı kadar olmuştu. Bu sırada burnu da iyice uzamış çenesine değer hale gelmişti çünkü çenesi de yukarı doğru uzamıştı.

Şeytan kükreyerek bir kahkaha savurdu ve kükürt kokan bir dumanın arasında kayboldu. Jack yolda yine tek başına kalmıştı, üzerindeki asker üniformasının kolları yeri süpürüyordu...

GÜLEN JACK'ten

"Ah, çok güzel," dedi Jasper üç gece sonra akşam yemeğinde. "Sığır eti ve soslu Yorkshire çöreği, ideal İngiliz yemekleri." Adam çabalasa daha sinir bozucu olabilir miydi?

Şarabını yudumlarken kadehin üzerinden yeni eşinin onunla aynı fikirde olup olmadığını anlamaya çalıştı ama kahrolası kadın her zamanki gibi nezaket maskesini takmıştı.

"Aşçı, Yorkshire çöreğini çok güzel yapıyor," diye mırıldandı.

Onu birkaç gündür pek göremiyordu ve bu birlikte yemeyi başardıkları ilk akşam yemeğiydi. Surat asmıyordu, azarlamıyordu işin aslında hiçbir duygusunu belli etmiyordu. Şarap kadehini masaya bırakırken içindeki tatminsizliğin sebebini bulmaya uğraşıyordu. İstediği bu değil miydi? Garip sahneler yaratmayan ve yaygara koparmayan aklı başında bir eş. Bunu düşünmüştü –yani geleceği düşündüğü zamanlarda– ona yaptığı ziyaretlerine devam edecek, görevlerini yerine getirecek ve o hamile kaldıktan sonra kendisine gizlice bir metres bulacaktı. Amacına ulaşmak üzere emin adımlarla ilerliyordu işte.

Ama gerçekler hiç de tatmin edici değildi.

"Leydi Graham'ın her yıl verdiği maskeli baloya davetliyiz," dedi etini keserken. "Biraz sıkıcı bir davet aslında, maske falan takmak zorundayız. Maskem beni çok ısıtıyor ve nedense sürekli olarak hapşırmak istiyorum. Gelmek isteyeceğini düşündüm, ne dersin?"

Şarap kadehini kaldırmakta olan Melisande hafifçe irkildi. "Sorduğun için teşekkür ederim ama gelebileceğimi sanmıyorum."

"Ya." Kendini etine adadı, küçük bir hayal kırıklığı yaşamıştı. "Sorun maskeyse hemen bir tane yaptırabilirim. Tüylü ve altın kaplama olabilir, gözlerinin etrafında da birkaç mücevher yer alır."

Bu sözlere gülümseyerek karşılık verdi. "Tavus kuşu kılığına bürünmüş bir kargaya benzeyeceğim kesin. Teşekkür ederim ama hayır."

"Pekâlâ."

"Sen katılabilirsin elbette," diye devam etti. "Eğlenceni bozmak istemem."

O sonu gelmek bilmeyen kahrolası geceleri düşündü ve onları sarhoş yabancılarla birlikte olarak nasıl doldurmaya çalıştığını. "Çok naziksin. Korkarım maskeli bir balonun çekiciliğini göz ardı edemeyeceğim. Maskeler ardına gizlenmiş kadınlarla erkeklerin zıplama çalışmalarını seyretmek eğlenceli olabilir. Çocukça olduğunu biliyorum ama eğlenceli işte."

Melisande bir yorum yapmadı ama içkisini yudumlarken onu süzdü. Kaşlarının ortasında ince bir çizgi oluşmuştu. Belki de gereğinden fazla açık konuşmuştu.

"Bu gece çok hoş görünüyorsun," dedi konuyu değiştirmek için. "Mum ışığı sana yakışıyor."

"Hayal kırıklığına uğradım." Başını hüzünle iki yana salladı. "Londra'nın ünlü âşıklarından biriyle oturuyorum ve bana mum ışığının yakıştığını söylüyor."

Dudağı seğirdi. "İşte azarı işittim Madam. O zaman gözlerinize kompliman yapabilir miyim?"

Gözlerini iyice açtı. "Ruhumu yansıtan küçük göllere mi benziyorlar?"

Şaşkınlıkla bir kahkaha patlattı. "Hanımefendi, son derece acımasız bir eleştirmensiniz. Baş döndürücü bir gülümseyişiniz olduğundan bahsedebilir miyim?"

"Olabilir ama olsa olsa esnerim."

"Vücuduna övgüler yağdırsam."

Kaşlarını eğlenerek kaldırdı.

"Ruhunun tatlılığından bahsetsem."

"Ama ruhumun acı mı, tatlı mı olduğunu bilmiyorsun ki," dedi. "Beni tanımıyorsun."

"Bunu daha önce de söyledin." Arkasına yaslanarak onu incelemeye başladı. Meydan okumasından pişmanlık duyuyormuş gibi gözlerini kaçırdı. Bu daha da ilgisini çekti. "Ama bence sen de seni tanımıyorsun."

Omuz silkti. Bir elini karnına bastırdı; diğeriyle de önündeki kadehin sapını çevirdi.

"Belki de öncelikle sevgili eşimin zihnini keşfetmeliyim. Başlıyorum," dedi nezaketle. "Ne yemekten hoşlanırsın?"

Tabağındaki etle çöreği işaret etti. "Bunlar güzel."

"İşimi kolaylaştırmıyorsun." Başını eğdi. Kadınların çoğu kendilerinden bahsedilmesinden hoşlanırdı... Hatta en sevdikleri konu buydu. Karısı neden öyle biri değildi? "En çok sevdiğin yiyecek hangisi diye sormak istemiştim."

"Kızarmış tavuk da güzeldir. Senin için de uygunsa yarın akşam onu yiyebiliriz."

Dirseklerini masaya dayayarak ona doğru eğildi. "Melisande. Yeryüzünde en çok sevdiğin yemek hangisi?"

Sonunda başını kaldırıp ona baktı. "Yeryüzünde çok sevdiğim bir yemek olduğunu sanmıyorum."

Çıldırmasına az kalmıştı. "Sevdiğin bir yemek nasıl olmaz? Herkesin çok sevdiği bir yemek vardır."

Omuz silkti. "Bu konuyu hiç düşünmedim."

Çileden çıkmış bir tavırla arkasına yaslandı. "Izgara et? Tereyağı ve ekmek? Üzüm? Haşhaşlı kek? Krema?"

"Krema mı?"

"Sevdiğin bir şey olmalı. Hayır. *Bayıldığın* bir şey olmalı. Gecenin bir yarısı aş erdiğin bir şey. Bir akşamüstü çay içerek sürekli aptalca şeylerden bahseden yaşlı bir kadını dinlerken hayalini kurduğun bir şey olmalı muhakkak."

"Bu teoriden yola çıkarsak senin de çok sevdiğin bir yemek olmalı o zaman."

Gülümsedi. Karşılanabilir bir saldırı. "Güvercinli börek, ızgara jambon, frambuazlı pasta, taze üzüm, iyi bir biftek, fırından yeni çıkmış, küçük ekmekler, kızarmış kaz eti ve her tür peynir."

Şarap kadehini dudaklarına götürdü ama yudumlamadı. "Çok sevdiğin bir yemek yerine, bir sürü yemek sıraladın."

"En azından bir listem var."

"Ya da en sevdiğin hangisi bilemiyorsun." Dudakları hafifçe kıvrıldı, Vale onlara ilk kez dikkat etti, dolgun değillerdi ama çok belirgin bir hattı vardı ve göze çok hoş görünüyordu. "Ya da diğerlerinin arasından ayırmana rağmen hepsini eşit şekilde seviyorsun."

Sandalyesinde doğrularak başını havaya dikti. "Bana hoppa mı diyorsunuz Madam?

Gülümsemesi genişledi. "Yarası olan..."

Dudaklarının arasından hakaret gibi bir kahkaha yükseldi. "Kendi soframda kendi karım beni hakir görüyor! Hanımefendi, size bu yorumunuzu geri alma şansı tanıyorum."

"Ama bunu yapamayacağım," dedi kadın son hızla. Gülümsemesi hâlâ dudaklarında duruyordu Vale uzanarak o dudaklara dokunmak istedi. Onun mutluluğuna dokunmak istiyordu. "Sevdiği yemeklerin arasından birini seçemeyen adama ne denir? Ya da bir yıldan kısa bir süre içinde iki kez nişanlanmış ve ikisini de kaybetmiş olan bir adama ne denir?

"Ah, belden aşağı vuruyorsun!" diye gülerek itiraz etti Vale.

"Aynı ceketi üzerinde iki kez görmediğim bir adama?"

"Ah..."

"Karşılaştığı her adamın dostu olan ama kendine ait çok iyi bir dostu olamayan adama?"

Melisande'nin gülümsemesi donmuştu, Vale de gülmekten vazgeçmişti. Bir zamanlar çok iyi bir dostu vardı. Reynaud St. Aubyn. Ama Reynaud, Spinner's Falls'taki o katliamda öldürülmüştü. Lanet olası karısı haklıydı; pek çok tanıdığı vardı ama tek dostu yoktu.

Jasper yutkunarak kısık sesle konuştu. "Söyleyin bana Madam, insanın sevdiği pek çok şey olması, neden bir tanesini bile seçmeye korkuyor olmaktan daha kötü oluyor?"

Şarap kadehini masaya bıraktı. "Bu sohbet artık hoşuma gitmiyor."

Kalp atışlarından başka bir şey duyulmaz oldu.

Vale içini çekerek sandalyesini arkaya itti. "İzninle."

Melisande başıyla onayladı ve Vale odadan ayrıldı, yenilgiyi kabul etmiş görünüyordu. Hayır, bu bir yenilgi değildi; bu yeniden güç toplamak için geriye doğru atılan küçük bir adımdı. Bunda utanılacak bir şey yoktu. Pek çok önemli general yeni ve farklı bir adımı atabilmek için küçük bozgunları yaşamayı kabullenmişlerdi.

Bu gece kendini ele vermenin kıyısına kadar gelmişti. Vale'e olan duygularını neredeyse açıklayacaktı.

Suchlike saçlarını tararken Melisande elini karnına bastırdı. Birinin, özellikle de Vale'in onun ruhunu keşfetmeye çalışması gerçekten baştan çıkarıcı bir düşünceydi. Bu gece tüm ilgisi sadece Melisande'nin üzerindeydi. Dikkatli olmasa bu ilgiye hemen alışabilirdi. Hayatında bir kez duygularına gem vurmamıştı, bunu nişanlısı Timothy'ye karşı yapmıştı ve neredeyse mahvo-

luyordu. Aşkı çok yoğun ve tek taraflıydı. Bu tür sevgiler hiç de nimet değildi, tam tersine lanetti. Bu yoğun duyguyla başa çıkabilmek *–katlanmak–* insanın aklını bile yitirmesine yol açabilirdi. Timothy'yi kaybetmenin acısını unutmak yıllarına mal olmuştu. Bu acıyı hiç unutmuyordu, duygularının kişiliğinin önüne geçmesine izin verdiği anda ne çektiğini hep hatırlamalıydı. Delirmemesinin tek yolu kendini kontrol altında tutmasıydı. Bu düşünceyle ürperirken yeni bir sancı krizi tuttu. Karnının altındaki ağrı çok sıkıcıydı, sanki orada bir düğüm vardı ve iki ucundan tutup çekiliyordu. Melisande yutkunarak şifonyerin kenarına tutundu. Bu âdet sancılarına on beş yaşından beri katlanıyordu, abartmanın gereği yoktu.

"Saçlarınız açıkken çok güzel Leydim," dedi Suchlike arkasından. "Çok uzun ve düz."

"Düz kahverengi korkarım," dedi Melisande.

"E... evet," diyerek kabul etti Suchlike. "Ama güzel bir kahverengi. Yıllanmış bir meşenin rengine sahip. Hafif sarımsı bir kahverengi."

Melisande aynadan hizmetçisine baktı. "Pohpohlamana gerek yok."

Suchlike'ın bakışları aynada onunkilerle buluşunca hizmetçi hafifçe irkildi. "Pohpohlamıyordum Leydim. Gerçeği dile getirmiştim. Saçlarınızın yüzünüze düşüş şeklini de çok seviyorum, tabii, bunu söylememde bir sakınca olmadığını umuyorum. Onları açık bırakmamanız çok yazık bence."

"İlginç bir görüntü olurdu," dedi Melisande. "Üzgün bir orman perisine benzerdim."

"Onların neye benzediğini bilemem Leydim ama..."

Melisande yeni bir sancıyla gözlerini yumdu.

"Canınız mı acıyor Leydim?"

"Hayır," diye yalan söyledi Melisande. "Abartmaya gerek yok."

Özel hizmetçi tereddüt etti. Melisande'nin çarşaflarıyla ilgilenen kişi olarak sorunun elbette ki farkındaydı. Ama Melisande zararsız olduğundan emin olduğu hizmetçisi ile bile bu mahrem konuları paylaşmaktan hoşlanmıyordu.

"Sıcak tuğla getirmemi ister misiniz Leydim?" diye ürkerek sordu Suchlike.

Melisande kıza terslenmek üzereyken yeni bir sancı daha saplandı karnına ve sessizce başını sallayarak teklifi kabul etti. Üzerine havlu konmuş ılık tuğla iyi gelecekti.

Suchlike hızla odadan çıktı ve Melisande yatağa doğru ilerledi. Örtülerin altında kıvrıldı, ağrı kalçasına ve uyluklarına kadar ulaşmıştı. Mouse yatağa tırmanarak başını omzuna yasladı.

"Ah, Bay Mouse," diye mırıldandı. Hafifçe burnunu okşayınca küçük dilini çıkararak parmaklarını yaladı. "Sen benim sadık şövalyemsin."

Suchlike pamuklu bir kumaşa sarılmış olan sıcak tuğlayla geri döndü. "Buyurun Leydim," dedi tuğlayı örtülerin altına iterek. "Umarım bir yardımı olur."

"Teşekkür ederim." Melisande tuğlayı karnının altına koydu. Bir sancı daha gelince dudağını ısırdı.

"İstediğiniz başka bir şey var mı?" Suchlike endişeli gözlerle yatağın yanında duruyordu, ellerini kenetlemişti. "Sıcak ballı çay ya da bir battaniye daha?"

"Hayır." Melisande'nin sesi yumuşamıştı. Bu küçük hizmetçi gerçekten sevgi doluydu. "Teşekkür ederim, bu kadarı yeterli."

Suchlike reveransını yaptıktan sonra odadan ayrıldı.

Melisande ağrısını unutabilmek için gözlerini kapadı. Mouse örtülerin içine girerek sıcak bedenini kalçasına yasladı. İç çekişi sona erdikten sonra oda sessizliğe gömüldü. Zihni karışıktı, sancılandıkça hafif hafif inliyordu.

Ara kapı çalınmasının ardından açıldı. Lord Vale içeri girdi.

Melisande kısa bir an için gözlerini yumdu. Kocalık görevini yerine getirmek için neden bu geceyi seçmişti? Evlendikleri geceden bu yana hep ondan uzak durmuştu, muhtemelen iyileşmesini beklemişti ve şimdi de onu mutlu edemeyeceği bir gecede karşısına dikilivermişti. Bunu utanç içinde yerin dibine girmeden ona nasıl anlatabileceğini de hiç bilmiyordu.

"Ah, yattın mı?" diyerek konuşmaya başladı.

Konuşması örtülerin arasından fırlayıp Melisande'nin kalçasının üzerine tırmanarak havlamaya başlayan Mouse tarafından kesildi. Lord Vale geriledi, Mouse dengesini kaybederek düştü ve Melisande köpek ona zarar vermiş gibi inledi.

"Canını mı acıttı?" diyen Lord Vale ona iyice yaklaştı, kaşları çatılmıştı Mouse buna daha da sinirlenmiş zıplayarak havlamaya devam ediyordu.

"Sus, Mouse," diye inledi Melisande.

Lord Vale buz gibi gözlerle Mouse'a baktı. Melisande itiraz etme fırsatını bulamadan tek harekette köpeği yatağın üzerinden aldı ve giyinme odasına fırlattı. Kapıyı sıkıca kapattıktan sonra yatağa dönüp endişeli gözlerle Melisande'ye baktı.

"Sorun nedir?"

Yutkundu, Mouse'u uzaklaştırmasına biraz kızmıştı. "Yok bir şey."

Cevabı karşısındaki adamın iyice somurtmasına sebep oldu. "Bana yalan söyleme. Köpeğin bir şekilde canını yaktı. Şimdi anlat bakalım..."

"Mouse acıtmadı." Gözlerini kapadı, bunları yüzüne bakarak söyleyemeyecekti. "Benim... Âdet dönemim başladı."

Oda son derece sessizdi, Vale'in nefesinin kesildiğini düşündü. Gözlerini açtı.

Lord Vale ona karşısındaki kadın bir anda tuzlanmış bir ringa balığına dönüşmüş gibi bakıyordu. "Senin... Ah... Anladım."

İlham alabilmek için etrafına bakındı.

Melisande oracıkta yok olmayı diledi. Öylece havaya karışacaktı.

"Bir şey... Ah." Lord Vale boğazını temizledi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, yok teşekkür ederim." Yorganı burnuna kadar çekti.

"Pekâlâ. O zaman..."

"İşin aslında..."

Sözleri üst üste gelmişti. Vale durup ona baktı elini hoş bir hareketle sallayarak onun konuşmasını istedi. Melisande boğazını temizledi. "Aslında Mouse'u serbest bırakabilirsin."

"Evet, elbette." Giyinme odasının önüne giderek kapıyı araladı.

Mouse odadan dışarı fırlayarak yatağa atladı ve biraz önceki giyinme odasına kapatılma hikâyesi hiç yaşanmamış gibi Vale'e havlamaya devam etti. Kocası yüzünü buruşturarak köpeğe baktı. Mouse küçük bacaklarının üzerinde yükselmiş hırlıyordu.

Lord Vale kaşını kaldırarak Melisande'ye baktı. "Özür dilerim ama bu sorunu artık çözmemiz gerekiyor."

Bir kez daha hızla öne atıldı ama bu kez köpeğin burnunun etrafına elini sardı. Mouse hem şaşırdı hem de cıyakladı.

Melisande içgüdüsel olarak karşı koymak için ağzını açtı ama Vale'in bakışlarını görünce yeniden kapadı. Burası onun eviydi ve bu adam da kocasıydı.

Lord Vale burnunu sıkıştırmaya devam ederek Mouse'a doğru eğildi ve gözlerinin içine baktı. "*Hayır.*"

Adamla köpek bir süre bakıştılar ve adam köpeği sertçe salladıktan sonra bıraktı. Mouse Melisande'ye yaslanarak oturdu ve burnunu yaladı.

Lord Vale'in bakışları Melisande'ye döndü. "İyi geceler."

"İyi geceler," diye mırıldandı.

Vale odadan çıktı.

Mouse, Melisande'nin dibine gelerek burnunu yanağına bastırdı.

Melisande onun başını okşadı. "Bunu hak etmiş olduğunu sen de biliyorsun."

Mouse gürültülü bir nefes verdikten sonra örtünün ucunu dürttü. Melisande örtüyü kaldırarak onun yerine yerleşmesine yardımcı oldu.

Gözlerini kapadı. *Erkekler.* Vale'in onca ilişki yaşadıktan sonra karısıyla ne yapacağını bilememesi nasıl düşünülebilirdi? Sosyeteden izole bir yaşam sürmesine rağmen ne zaman bir metres edinse ya da yasak bir ilişkiye girse Melisande'nin bunlardan hep haberi olmuştu. Her seferinde yüreğine ince bir cam parçasının sokulduğunu hissetmişti, camlar orayı örseleyip durmuştu, ne zaman asıl kanamanın başladığını bile fark edememişti. Şimdi ona sahipti –sonunda bunu başarmıştı– ona tümüyle sahipti ve bu adam tam bir... *öküz* hassasiyetine sahipti.

Melisande dönerek yastığını yumrukladı, Mouse rahatsız olup hırladı. Bu hakikaten kozmik bir şaka olmalıydı! Rüyalarının erkeğine sahip olup onun kurşun bir yüreğe sahip olduğunu görmek! Ama *sosyetenin* kadınları arasında bu kadar ünlenmiş bir adamın kötü bir sevgili olması mümkün değildi. Bir kısmı onunla olan birlikteliklerini aylarca sürdürmüşlerdi hepsi de son derece sofistike yaratıklardı, âşıklarını seçmeyi bilirlerdi. Düzinelerle erkekle birlikte olmuş olan tiplerden.

Bu fikir biraz daha düşünmesine sebep oldu. Kocası tecrübeli kadınlara alışıktı. Karısıyla ne yapması gerektiğini bilmiyor olabilirdi. Ya da –aman Tanrım, bu çok korkunç!– tutkusunu metreslerine saklıyor ve karısının sadece çocuklarının annesi olmasını istiyordu. Bu doğruysa karısını yatakta mutlu etmek için uğraşmasına hiç gerek yoktu.

Melisande karanlığın içindeki yalnız yatağında kaşlarını çattı. Bu iş bu şekilde devam edecek olursa sevgisiz *ve* sekssiz bir evliliği olacaktı. Sevgisiz yaşayabilirdi... akıl sağlığını korumak istiyorsa onsuz yaşamak *zorundaydı*. Vale'e karşı hissettiklerinin bilinmesindense bir çatıdan atlamayı tercih ederdi. Ama bu durum tutkuları olamadan yaşaması anlamına gelmiyordu. Akıllı olursa kocasını baştan çıkarabilir ve mutlu bir yatağa sahip olabilirdi ve Vale ona olan aşkını fark etmezdi bile.

Matthew Horn'a her bakışında içini bir suçluluk duygusu kaplıyordu Jasper'ın. Hyde Park'ta yan yana at sürüyorlardı. Jasper ince paletini düşünerek Matthew'ın da böyle sırları olup olmadığını merak etti. Öyle ya da böyle muhakkak vardı, onlar yaşamayı başaran mağdurlardandı. Belle'in boynunu okşayarak bu düşüncelerden arınmaya çalıştı. Onlar gecenin iblisleriydi.

"Geçen sabah sana tebriklerimi sunmayı unuttum," dedi Horn. "Bu günleri göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Seninle birlikte pek çok kişi aynı şeyi düşündü," dedi Jasper.

Evden çıktığında Melisande hâlâ kalkmamıştı, karısının günü yatakta geçireceğini düşündü. Kadınsal konular hakkında fazla bilgisi yoktu; kadınları çok iyi tanıyordu ama aşklarıyla olan ilişkilerinde bu tür konular hiç yer almamıştı. Bu evlilik işi göründüğünden çok daha fazla mesai istiyordu.

"Zavallı kadını mihraba götürebilmek için gözlerini mi bağladın?" diye sordu Horn.

"Bunu kendi istedi, bilmende yarar var." Jasper, Horn'a baktı. "Küçük bir düğün istedi; aksi takdirde sen de davetli olurdun."

Horn sırıttı. "Anlaşıldı. Düğün törenleri zaten sıkıcıdır, bu sözlerde hiçbir saldırı yok."

Jasper başını eğdi. "Öyle düşünülmedi zaten."

Atlarını durmakta olan bir arabanın etrafından dolaştırdılar. İki kadın arabadan eğilmiş kaldırımdaki diğer iki kadınla dedikodu yaparken arabayı sürmekte olan cılız bir adam peruğunun altına elini sokmuş kaşınmakla meşguldü. Adamın yanından geçerken Horn ile birlikte şapkalarını çıkararak onları selamladılar. Adam boş gözlerle selama karşılık verdi; kadınlar reverans yaptıktan sonra baş başa vererek dedikodularını yapmaya devam ettiler.

"Senin böyle bir niyetin var mı?" diye sordu Jasper.

Horn soran bakışlarını ona çevirdi.

Jasper başıyla, parkta bulunan farklı renklerde giysilere bürünmüş kadınları gösterdi. "Evlenmek gibi?"

Horn sırıttı. "Hep böyle başlar."

"Ne?"

"Yeni evlenmiş olan her erkek en yakın dostunu da bu tuzağa düşürmeye çalışır."

Jasper kaşlarını iyice kaldırdı.

Bunun bir etkisi olmadı. Horn başını iki yana sallayarak devam etti. "Bunun ardından beni lor peyniri kadar beyaz suratlı ve şaşı bir yaratıkla tanıştırıp ona bağlandığım takdirde arazilerimin ne kadar büyüyeceğini anlatmaya başlayacaksın."

"İşin aslında," diye mırıldandı Jasper, "evlenmemiş bir kuzenim var. Kırkına yaklaşmış durumda ama oldukça büyük bir varlığı ve çok güzel bağlantıları var."

Horn dehşet içinde ona döndü.

Jasper sırıttı.

"Ah, sen dalga geçiyorsun ama geçen ay buna çok benzeyen bir teklif aldım." Horn ürperdi.

"Hayatının büyükbir kısmını Avrupa'da geçirmenin sebebi karşı cinsten kaçmaya çalışmak olabilir mi?"

"Hayır, yok öyle bir şey." Horn içinde kadınların bulunduğu bir arabayı selamladı. "İtalya ve Yunanistan'a kalıntıları görüp birtakım heykeller toplamak üzere gittim."

Jasper kaşlarını kaldırdı. "Senin sanatla ilgilendiğini fark etmemiştim."

Horn omuz silkti.

Jasper önüne baktı. Parkın sonuna gelmek üzerelerdi. "Nate Growe'u buldun mu?"

"Hayır." Horn başını iki yana salladı. "Onu daha önce gördüğümü sandığım kahveye gittim ama kimse onu tanımıyordu. Zaten gördüğüm kişi Growe bile olmayabilir. Aylar önceydi. Üzgünüm Vale."

"Olma. En azından şansını denedin."

"Geriye kim kalıyor?"

"Çok yok. Esir alınan sekiz kişi vardı: Sen, ben, Alistair Munroe, Maddock, Çavuş Coleman, John Cooper ve Growe." Jasper kaşlarını çattı. "Kimi söylemedim?"

"Yüzbaşı St. Aubyn."

Jasper, Reynaud'nun keskin bakışlı kara gözlerini ve ani sırıtmalarını hatırlayarak yutkundu. "Elbette. Yüzbaşı St. Aubyn. Cooper yürüyüş sırasında öldürülmüştü. Coleman kampa varır varmaz Kızılderililerin ona yaptığı şeylerden dolayı hemen ölmüştü, St. Aubyn de öyle ve Maddock da savaşta aldığı yaralar enfeksiyon kaptığı için orada öldü. Hayatta kalanlar kimler?"

"Sen, ben, Munroe ve Growe," dedi Horn. "Hepsi bu. Çıkmaza denk geldik. Munroe seninle konuşmuyor ve Growe ortalıktan yok oldu."

"Lanet." Jasper toprak yola bakarak düşünmeye çalıştı. Gözden kaçırdığı bir şey olmalıydı. Horn içini çekti. "Thornton'ın yalan söyleyebileceğini sen de itiraf ettin. Bu işin peşini bırakman gerektiğini düşünüyorum Vale."

"Yapamam."

Gerçeği bulmak zorundaydı... Onlara kimin ne şekilde ihanet ettiğini öğrenmek zorundaydı. Spinner's Falls'ta çok adam yitirilmişti, *çok adamını* yitirmişti, bu basitçe unutulamazdı. Tanrı biliyor ya o asla unutmayacaktı. Etrafına bakındı. İnsanlar dedikodu yaparak yürüyor ya da ata biniyordu. Bu ipek ve kadifelere bürünerek birbirlerine selam veren insanlar dünyanın diğer ucundaki o ormanda olanları biliyorlar mıydı? Ağaçların ışığı yuttuğu, dehşete kapılmış olan adamların son nefeslerini içine çeken o ormandan haberleri var mıydı? Bazen gecenin bir yarısı bütün olup bitenlerin sadece bir kâbus olduğuna inanmak istiyordu. Bu, yıllar önce görüp de bir türlü kaçmayı başarama-

dığı bir rüya mıydı? Adamlarının katledildiğini, bir koyun sürüsü gibi öldürüldüğünü, komutanının atından aşağı düşürülerek kafasını kaybetmek üzere olduğunu gerçekten görmüş müydü? Reynaud St. Aubyn'in soyularak kazığa dikildiğini? Sımsıkı bağlanarak ateşe verildiğini görmüş müydü? Bazı geceler hayalle gerçek öylesine birbirine karışıyordu ki neyin doğru neyin yalan olduğunu birbirinden ayıramıyordu.

"Vale..."

"Yolumuzu sadece subayların bildiğini söyleyen sendin," dedi Jasper.

Horn sabırlı bakışlarını ona dikti. "Evet?"

"O zaman subaylar üzerinde yoğunlaşalım."

"İkimizin dışında hepsi öldü."

"Kurtulanların akraba ya da arkadaşlarıyla konuşsak. Belki mektuplarında bir şeyler yazmışlardır."

Horn ona acır gibi bakmaya başlamıştı. "Çavuş Coleman okuma yazma bilmiyordu. Evine mektup yazdığını hiç sanmıyorum."

"Ya Maddock?"

Horn iç geçirdi. "Bilmiyorum. Lord Hasselthorpe onun ağabeyi belki de..."

Jasper başını hızla çevirdi. "Ne?"

"Lord Hasselthorpe," diye tekrarladı Horn. "Bilmiyor muydun?"

"Hayır." Jasper başını salladı. Geçen sonbaharda Hasselthorpe'un misafiri olmuştu ve onun Maddock'un akrabası olduğunu bile bilmiyordu. "Onunla konuşmam gerekiyor."

"Onun bir şey bildiğini hiç sanmıyorum," dedi Horn. "Haselthorpe da o sırada sömürgedeydi ama bambaşka bir alayda görev yapıyordu."

"Olsun yine de onunla konuşmalıyım."

"Pekâlâ." Turun sonuna gelmişlerdi, Hyde Park'ın kapısında Horn atını durdurdu. Endişeli gözlerle Jasper'a baktı. "İyi şanslar Vale. Benden istediğin bir şey olursa haber ver."

Jasper onu başıyla onayladı, el sıkıştıktan sonra ayrıldılar. Horn'un arkasından bakarken kısrağı huysuzlandı. Jasper onu eve doğru döndürürken hâlâ zihninde duran korkunç görüntülerden kurtulmaya çalışıyordu. Melisande yataktan kalkmış olabilirdi ve onunla biraz oturup dalaşabilirdi. Karısma takılmak son dönemdeki en büyük keyfi haline gelmişti. Eve girip Oaks'a sorunca karısının dışarı çıkmış olduğunu öğrendi. Jasper üst kata çıkmadan önce şapkasını uşağa verdi.

Garip. Burada yaşamaya başlayalı daha bir hafta olmamıştı ama evin her yerinde ondan bir iz vardı. Odaların dekorasyonunu ya da hizmetlileri değiştirmemişti ama evi bir şekilde kendine ait bir yer haline getirmişti. Bunlar oldukça küçük şeylerdi. Küçük oturma odası artık portakal çiçeği esansı kokuyordu, oradaki ateş hiç sönmüyordu, bir gün önce yerdeki halının üzerinde sarı bir ipek ip parçası bulmuştu. Bu bir hayaletle bir arada yaşamak gibi bir şeydi. Üst koridora çıkarak odasına yöneldi. Melisande'nin kapısının önünden geçerken küçük bir tereddüt yaşadı. Parmakları kapının kulpuna gitti ve ikinci kez düşünmeye fırsat bulamadan odaya girmişti.

Oda çok topluydu, sanki orada yaşayan biri yoktu. Odada bulunan her şey yeni vikontes için baştan aşağı temizlenmişti elbette. Annesinin dolabına çok benzeyen uzun, koyu renkli bir dolabı vardı; makyaj masası ve sandalyesi de öyleydi, şömine-

nin önündeki koltuklar bile aynıydı. Bir anda buraya yaşamaya gelirken yanında kendine ait hiçbir eşya getirmemiş olduğunu fark etti. Dolapta ne olduğunu merak ederek kapağını açtığında dizi dizi, can sıkıcı renklere sahip olan elbiseleri gördü. Yatağı özenle toplanmıştı, üzerinde ona ait bir dantel ya da lavanta kesesi bile yoktu. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde sadece bir mum duruyordu, ne saç tokası ne de gece okuduğu bir kitap yoktu. Makyaj masasına gitti. Bir tane altın kaplamalı sedef bir saç fırçası vardı. Parmaklarının fırçanın üstünde gezdirdi ama üzerinde tek bir saç teli bile yoktu. Yanında içine tokalarını koyduğu porselen bir kâse onun yanında da fil dişi küçük bir kutu duruyordu. İçinde mücevherleri vardı... birkaç iğne, bir dizi inci ve ona verdiği lal taşı küpeler. Kutuyu kapadı. Makyaj masasının bir tane çekmecesi vardı, açtığında içinde kurdeleler, birkaç dantel ve biraz daha toka buldu. Çekmeceyi yavaşça kapadıktan sonra etrafına bakındı. Kendine ait bir şeyi olmalıydı, ona özel bir anlam ifade eden bir şey muhakkak olmalıydı.

Varsa bile çok iyi gizlemişti. Şifonyerin önüne giderek en üst çekmecesini açtı, içinde katlanmış çarşaflar duruyordu. Onlara dokundukça burnuna portakal kokusu geliyordu. Bir sonraki çekmece de aynı durumdaydı. Üçüncü de ama son çekmecede çarşafların en altında aradığı şeyi buldu. Yere çökerek onu incelemeye başladı: Eski, teneke bir enfiye kutusuydu, başparmağından daha uzun değildi. Onu avucunun içinde çevirdi. Böyle bir şeyi nereden bulmuştu? Babası ya da ağabeyi enfiye kullansa bile muhakkak daha süslü kutular kullanırlardı.

Kutunun küçük menteşeli kapağını açtı. İçinde bir gümüş düğme, porselenden küçük bir köpek ve kurutulmuş bir menekşe vardı. Düğmeyi eline aldı. Bu onun olmalıydı... Ortasına kazınmış olan V harfi bunu gösteriyordu ama bu düğmeyi kaybetmiş olduğunun farkında bile değildi. Düğmeyi küçük teneke kutuya

geri koydu. Onun ya da kutudaki diğer objelerin Melisande'ne ifade ettiğini anlayamamıştı, onları neden saklamıştı? Onun için önemli şeyler miydi, yoksa sadece geçici birer heves mi? Melisande haklıydı: Onu, karısını hiç tanımıyordu.

Jasper teneke enfiye kutusunu kapadı ve en alt çekmecede çarşafların altına yerleştirdi. Sonra ayağa kalkarak yeniden etrafına bakındı. Onu burada bulamayacaktı. Melisande'yi tanımanın tek yolu ona zaman ayırmaktan geçiyordu.

Başını salladı, kararını vermişti. Odadan çıktı.

Bölüm Altı

Bu gerçekten çok kötü bir durumdu ama Jack yola devam etmekten başka ne yapabilirdi? Bir gün boyunca daha yürüdükten sonra muhteşem bir şehre geldi. Şehrin kapılarından içeri girdiği anda insanlar ona bakarak gülmeye başladılar, bir grup küçük çocuk peşine takılarak uzun burnu ve yukarı dönük çenesiyle dalga geçti. Jack çıkınını yere fırlatıp küçük ellerini beline koyarak bağırmaya başladı. "Benim eğlence konusu olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Arkasından gelen bir kahkaha duydu bu seferki yumuşacık ve çok tatlı bir kahkahaydı. Jack arkasını döndüğü anda bugüne kadar hiç görmediği bir güzelliğe sahip, altın saçlı, gül yanaklı kadını gördü.

Kadın ona doğru eğilerek konuştu. "Senin, hayatımda gördüğüm en komik küçük adam olduğunu düşünüyorum. Gelip benim soytarım olur musun?"

Jack böylece Kral'ın kızının soytarısı oldu...

GÜLEN JACK'ten

Ertesi sabah Melisande her sabah olduğu gibi –tam sekiz buçukta– yumurtalarının ve tatlı çöreklerinin tadını çıkarırken hiç alışılmadık bir durumla karşılaştı. Kocası kahvaltı salonundan içeri girdi. Melisande fincanını dudaklarına götürürken durdu ve servis masasının üzerinde duran saate hızla göz attı. Yanılmamıştı. Saat 8.32 idi.

Sıcak çikolatasından bir yudum aldıktan sonra fincanı tabağın üzerine bıraktı, ellerinin onun varlığından dolayı titrememesine sevinmişti. "Günaydın Lordum."

Lord Vale gülümsedi, dudaklarının yanındaki çizgiler iyice derinleşmişti. Melisande onları son derece etkileyici buluyordu. "Günaydın sevgili eşim."

Mouse eteklerinin arasından kafasını çıkardı, adamla köpek kısa bir süre bakıştılar. Mouse aklını kullanarak yenilgiyi kabul etti ve yuvasına çekildi.

Kocası servis masasına giderek kaşlarını çattı. "Pastırma yok."

"Biliyorum. Ben genellikle pastırma yemem." Melisande kapını yanında duran uşağı çağırdı. "Aşçıya Lord Vale için pastırma, yumurta, birkaç tane yağda kızarmış böbrek, kızarmış ekmek ve taze bir demlik çay hazırlamasını söyler misin? Ah, o güzel marmeladından koymayı da unutmasın. Uşak eğildi ve odadan çıktı.

Vale tam karşısına oturdu. "Büyülendim. Sabahları ne yemeyi sevdiğimi biliyorsun."

"Elbette." Onu yıllardır inceliyordu. "Bu da eş olmanın getirdiği sorumluluklardan biri."

"Sorumluluk," diye mırıldandı sandalyesine yaslanırken. Kelimeden hoşlanmamış gibi dudaklarını büktü. "Karısının ne yediğini bilmek de kocanın sorumluluğu mu?"

Kaşlarını çattı ama ağzı bir çatal dolusu yumurta ile dolu olduğu için cevap veremedi.

Vale devam etti. "Öyle olduğunu sanıyorum, bunu bir kenara yazacağım. Yarı haşlanmış yumurta, yağlı çörek ve sıcak çikolata. Çörekler için bal ya da reçel yok."

Melisande yutkundu. "Yok. Senin tam tersine reçel pek aradığım bir şey değil."

Sandalyesine iyice yayıldı, turkuvaz gözlerinde tembel bir ifade vardı. "Tatlıya düşkün olduğumu kabul ediyorum. Reçel, bal hatta pekmez şurubu. Yalamak istediğim her şeyin üzerine dökebilirim."

"Öyle mi?" Kasıklarına yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Hain, hain adam.

"Kesinlikle. Üzerine pekmez dökebileceğim şeylerin listesini yapmamı ister misin?" diye masumane bir tavırla sordu.

"Şu an için hayır. Teşekkür ederim."

"Yazık."

Melisande onu süzdü. Ona katılmış olduğu için çok mutluydu ama bu yine de garip bir tavırdı. Vale oturduğu yerden onu izliyordu; seksi, geniş dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Bu sabah bir randevun mu var?"

"Hayır."

"Saat on birden önce kalktığını hiç görmemiştim."

"Doğru ama sen benimle evleneli daha bir hafta bile olmadı. Belki de saat dokuzda hatta ötmeye hazır bir horoz gibi beşte kalkma alışkanlığım vardır."

Yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti. "Öyle mi?"

"Hayır."

"Peki, o zaman neden bu kadar erken kalktın?"

"Belki de marmelat yemeyi çok istemişimdir."

Kaşlarının altından ona baktı.

Vale bu bakışlara cevap verdi, bunlar insanı huzursuz eden bakışlardı. "Ya da belki de kahvaltıyı sevgili karımla birlikte yapmak hoşuma gidiyordur."

Gözleri iyice açıldı. Onun bu ani ilgisinden etkilenmeli miydi, yoksa korkmalı mıydı bilemedi. "Neden böyle?"

İki hizmetçi odaya girerek kahvaltıyı getirince sorusunu yutmak zorunda kaldı. Kızlar tabakları yerleştirip onun onayını beklerken ikisi de sustular. Melisande başıyla onay verdikten sonra odadan çıktılar.

"Neden?"

Vale de aynı anda konuşmaya başlamıştı. İkisi birden sustular. Vale onun devam etmesi için bir işaret yaptı.

Melisande, "Hayır, ben özür dilerim. Lütfen devam et," dedi.

"Bugünkü planlarını öğrenmek istemiştim sadece."

Melisande uzanarak onun çayını koydu. "Büyük halam Bayan Rockwell'in ziyaretine gitmeyi düşünüyorum."

Kızarmış ekmeğine yağ sürerken ona baktı. "Anne tarafından akraban mı?"

"Hayır. Babamın annesinin kız kardeşi. Oldukça yaşlı ve geçen hafta düştüğünü duydum."

"Çok yazık. Seninle birlikte geleceğim."

Gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Ekmeğinden büyük bir parça ısırarak çiğnemeye başladı, parmağını havaya kaldırarak beklemesini işaret etti. O çiğnemesini bitirip çayından bir yudum alana kadar bekledi.

"Of. Sıcak," diye söylendi. "Sanırım dilimi yaktım."

"Benimle halamı ziyaret etmek istiyor olamazsın," diye patladı Melisande.

"İşin aslında, istiyorum."

"*Yaşlı* halamı, yani..."

"Yaşlı hanımefendilere karşı her zaman zaafım olmuştur. Bu sayıflıklarımdan bir tanesidir."

"Sıkıntıdan öleceksin."

"Ah, hayır, seninle birlikteyken bu asla olmaz, tatlı eşim," dedi yumuşacık bir sesle. "Tabii, gelmemi istemiyorsan o ayrı."

Melisande ona baktı. Sandalyesine erkek bir kedi gibi kurulmuştu, huzur içinde pastırmasını yiyordu. Ama yeşil-mavi gözlerinde farklı bir parıltı vardı. Neden bir tuzağa düşmek üzere olduğunu hissediyordu? Hangi sebeple halasına gelmek istiyordu? Onun bir kedi olması Melisande'yi onun küçük, kahverengi faresi mi yapıyordu? Ve neden faresiyle oynaması Melisande'nin bu kadar... Bu kadar ısınmasına sebep oluyordu?

Ah, tam bir aptaldı. "Bana eşlik etmenden büyük keyif alırım," diye mırıldandı, bu soruya verebileceği tek cevap buydu. Vale sırıttı. "Harika. Benim faytonumla gideriz." Yeni bir dilim ekmeği ısırdı. Melisande'nin gözleri kısıldı. Artık kesinlikle emindi. Kocası bir şeylerin peşindeydi.

Çok daha kötüsü de olabilirdi diye düşündü Jasper faytonda eğlenerek dizginleri tutarken. Başka birilerini de görmeye gidiyor olabilirdi, mesela... Hımm. Aslında yaşlı bir haladan daha kötüsü olamazdı. Olsun bunun bir önem yoktu. Sabah Pynch'i, Lord Hasselthorpe'un şehirde olup olmadığını öğrenmesi için göndermişti. Şehirdeyse neredeydi? Bu arada Jasper'ın yapılacak başka acil bir işi yoktu. Hava güzeldi, faytonunu sürüyordu ve sevgili karısı kaçma imkânı bu-

lunmadan yanında oturuyordu. Öyle ya da böyle sonunda onunla bir şekilde konuşacaktı.

Yan gözle onu süzdü. Yanında dimdik oturuyordu, sırtı kırmızı deri koltuğa değmiyordu. Yüzü oldukça sakindi ama arabanın kenarını sımsıkı tutuyordu. En azından gözlerinde iki gece önce görmüş olduğu o derin acı yoktu. Önüne baktı. Onu acı içinde görüp bir şey yapamadığı için kendini işe yaramaz biri olarak hissetmişti. Diğer erkekler evliliğin bu kısmıyla nasıl başa çıkıyorlardı? Eşlerinin bu derdine karşı gizli bir devaları mı vardı yoksa ters giden bir şey yokmuş gibi davranarak olayı geçiştiriyorlar mıydı?

Bir grup gürültücü kadın karşıdan karşıya geçerken arabayı yavaşlattı. "Bu sabah daha iyi görünüyorsun."

Sırtı daha da gerildi. Vale o an bu sözleri söylememesi gerektiğini anladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Biliyorsun." Ona baktı.

"Çok iyiyim."

İnatçılığı işin peşini bırakmasına engel oluyordu. "İki gece önce hiç iyi değildin ve dün de seni çok az görebildim."

Dudakları kasıldı.

Vale somurttu. "Hep böyle mi olur? Yani her ay olduğunu biliyorum ama hep böyle ağrılı mıdır? Ne kadar sürer?" Bir anda aklına başka bir fikir geldi. "Bu bizim yani şeyden ötürü..."

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı. Sonra onu duyabilmek için kulağını ona iyice yaklaştırmak zorunda kaldığı bir sesle, "Çok iyiyim. Evet, her ay olur ve o sancılar genellikle ilk iki günde biter."

"Sahi mi?"

"Evet."

"Hepsi tam olarak kaç gün?"

Ona tahammülünün sınırlarına gelmiş gibi baktı. "Bunu neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü sevgili eşim," dedi, "bunun ne zaman biteceğini bilirsem ziyaretine ne zaman gelebileceğimi de öğrenmiş olurum."

Bu onun kısa bir süre susmasına sebep oldu sonra yumuşak bir sesle devam etti. "Genellikle beş."

Kaşları birleşti. Bugün üçüncü gündü. Eğer o da "genele dâhilse," üç gün sonra onunla yatabilirdi. Bunu dört gözle bekliyordu açıkçası. İlk seferi karısı için hiç de iyi geçmemişti, ya da o öyle duymuştu. Ona bunun ne kadar güzel olabileceğini göstermesi gerekiyordu. Yüzündeki maskenin düştüğü anı hayal etti, başını kendinden geçmiş bir şekilde arkaya attığını ve gözleri açılmış bir şekilde ona baktığını, yumuşak ve incinir durumda olan dudaklarını...

Bu düşünceler huzursuzlanmasına sebep oldu. Daha birkaç gün beklemek zorundaydı. "Bana söylediğin için teşekkür ederim. Yine de kötü bir şey bu. Bütün kadınlarda bu şekilde mi olur?"

Melisande dönüp ona baktı. "Ne?"

Omuz silkti. "Anladın işte. Her kadın bu kadar çok acı çeker mi yoksa..."

"Buna inanamıyorum," diye söylendi, ya kendi kendine konuşuyordu ya da atlarla, o tarafta onu duyabilecek başka kimse yoktu. "Etrafınla ilgilenmediğini çok iyi biliyorum, bu soruları neden soruyorsun?"

"Artık benim karımsın ve karım hakkındaki her şeyi öğrenmeye çalışıyorum. Her erkeğin bunu yaptığından eminim."

"Ben bundan kuşkuluyum," diye mırıldandı.

"En azından ben bilmek istiyorum." Dudaklarının kıvrıldığını hissetti. Bu alışılmış bir sohbet değildi ama çok hoşuna gidiyordu.

"Neden?"

"Çünkü karımsın," dediği anda bu konuda ciddi olduğunu hissetti, bu çok derinlerden gelen bir histi. "Çünkü sen dokunduğum, korumam gereken karımsın. Canını acıtan bir şey varsa bunu bilmek isterim, hayır, bunu bilmek *zorundayım*."

"Ama bu konuda yapabileceğin bir şey yok."

Omuz silkti. "Yine de bilmem gerekir. Bir daha hiçbir tür acını benden saklama."

"Erkekleri hiçbir zaman anlayamayacağım," dedi usulca.

"Tuhaf yaratıklarız bu doğru," dedi eğlenerek. "Ama bize tahammül edebiliyorsunuz."

Gözlerini devirerek öne doğru eğildi, farkında olmadan elini Vale'in kolunun üzerine koymuştu. "Buradan döneceğiz. Halamın evi bu caddenin sonunda."

"Sevgili eşim nasıl isterse." Atları o yöne doğru çevirdi, kolunun üzerinde duran elin fazlasıyla farkındaydı. Melisande'nin eli bir saniye sonra oradan ayrıldı, onu tekrar oraya koymasını diledi.

"İşte burası," dedi Melisande, Vale mütevazı bir evin önünde atları durdurdu.

Dizginleri yana bıraktıktan sonra faytondan atladı. Hızlı davranmış olmasına rağmen o arabanın etrafından dolaşana kadar Melisande ayağa kalkmış ve arabadan inmeye başlamıştı.

Onu belinden tutarak gözlerinin içine baktı. "Benim yapmama izin ver."

Bu bir soru değildi ama Melisande onu başıyla onayladı. Uzun boylu bir kadındı ama kemikleri inceydi. Elleri belinde ne-

neredeyse birleşecekti. Onu kolayca kaldırdı ve bütün bedenini bir heyecanın kapladığını hissetti. Başını iyice kaldırdı, Melisande'nin onun gücüne karşı koyması imkânsızdı.

Başını eğerek ona bakarken kaşlarını kaldırdı, Vale onun kollarının arasında titrediğini hissedebiliyordu. "Beni artık yere bırakabilir misin?"

Sırıttı. "Elbette."

Onu kontrol ediyor olmanın tadını çıkararak yavaşça yere indirdi. Bu fırsatı her gün eline geçiremeyeceğinin farkındaydı. Ayaklarını yere basar basmaz bir adım geri çekilerek eteklerini düzeltti.

Sert bakışlarını ona dikti. "Halam biraz zor duyar ve erkeklerden pek hoşlanmaz

"Güzel." Kolunu ona uzattı. "Bu ilginç olacak."

"Hah." Parmaklarını kolunun üzerine koyunca Vale aynı heyecanı yeniden hissetti. Kahvaltıda çok çay içmiş olmalıydı. Birlikte basamakları tırmandılar, kararmış pirinç tokmağı kapıya vurdu. Oldukça uzun bir bekleyişten sonra Jasper karısına baktı. "Sağır olduğunu söyledin ama hizmetçilerde mi sağır?"

Melisande dudaklarını büzünce onu öpmek istedi. "Sağır değiller ama onlar da oldukça yaşlı ve..."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve çapak dolu bir çift göz onlara baktı. "Evet?"

"Lord ve Leydi Vale Bayan..." Melisande'ye dönerek fısıldadı. "Adını hatırlatır mısın?"

"Bayan Rockwell." Başını iki yana sallayarak kâhyaya döndü. "Halamı görmek istiyoruz."

"Ah, Bayan Fleming," diye hırıltılı bir ses çıkardı yaşlı adam. "Gelin, gelin."

"Leydi Vale," dedi Jasper yüksek sesle.

"Ha?" Kâhya elini kulağının arkasına koydu.

"Leydi Vale," diye bağırdı Jasper. "Karım."

"Evet, efendim. Tabii, efendim." Adam arkasını döndü ve koridorda sallanarak ilerlemeye başladı.

"Beni anladığını hiç sanmıyorum," dedi Jasper.

"Ah, yüce Tanrım." Melisande adamın kolunu çekiştirdi ve eve girdiler.

Halası ya mumlardan hoşlanmıyordu ya da karanlıkta görebilme yeteneğine sahipti, koridorlar tamaman karanlıktı. Jasper gözlerini kıstı. "Nereye gitti?"

"Buradan." Melisande nereye gittiğini gayet iyi biliyormuşçasına hızlı adımlarla ilerliyordu.

Gerçekten de biliyordu birkaç dönüş ve bir merdiven tırmanışın ardından aydınlık bir odaya giren kapının önüne geldiler.

"Kim var orada?" diye sordu içerden gelen aksi bir ses.

"Bayan Fleming ve bir beyefendi, efendim," diye cevap verdi yaşlı kâhya.

"Leydi Vale," diye bağırdı Jasper odaya girerken.

"Ne?" Danteller, kurdeleler ve fiyonklara bürünmüş, ufak tefek yaşlı bir kadın bir sedirin üzerinde dimdik oturuyordu. Pirinç bir boynuzu kulağına tutarak onlara doğru döndü. "Ne?"

Jasper eğilerek boynuzun içine doğru seslendi. "O artık Leydi Vale oldu."

"Kim?" Bayan Rockwell kızarak pirinç kulaklığı indirdi. "Melisande, hayatım seni görmek çok güzel ama bu beyefendi de kim? Kendisinin bir kadın olduğunu söylüyor. Bu doğru olamaz."

Jasper Melisande'nin bedeninin titrediğini gördü ama karısı hemen toparlandı. Onu deli gibi öpmek istiyordu ama bu duyguyu bastırmayı başardı.

"O benim kocam, Lord Vale," dedi Melisande.

"Öyle mi?" Yaşlı kadın habere sevinmiş gibiydi. "Onu neden buraya getirdin?"

"Sizinle tanışmak istedim," dedi Jasper, orada yokmuş gibi kendisinden bahsedilmesinden sıkılmıştı.

"Ne?"

"En iyi keklerin sizde olduğunu duydum," diye feryat etti.

"Seni arsız!" Yaşlı kadın geri çekilince bonesindeki kurdeleler sallandı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Herkes," dedi Jasper. Kanepeye oturarak karısını da yanına çekti. "Doğru değil mi?"

Yaşlı kadın dudaklarını büzdü, bu hareketi Melisande'de yaptığı için son derece iyi biliyordu. "Aşçım gerçekten de güzel kekler yapar."

Başını kâhyaya sallayınca adam odadan gönderiliyor olmasına çok şaşırdı.

"Mükemmel!" Jasper ayak bileğini diğer dizinin üzerine koydu. "Şimdi karımın çocukken ne gibi muziplikler peşinde koştuğunu anlatmanızı istiyorum."

"Lord Vale!" diye çığlık attı Melisande.

Ona baktı. Yanakları pembeleşmiş gözleri kocaman olmuştu. Çok güzeldi. Başını ona doğru eğdi. "Jasper."

Dudaklarını büzdü.

Bakışları dudaklarında gezindi ve sonra tekrar gözlerinin içine baktı. "Jasper."

Melisande'nin dudakları aralandı; son derece kırılgan biraz da titrekti. Adam ceketinin eteklerinin kasıklarını kapatıyor olmasına şükretti.

"Jasper," diye fısıldadı.

İşte o anda Jasper kaybolduğunu biliyordu. Hayatında üçüncü kez kurtuluş umudu olmadan kör bir şekilde dibe dalıyordu ve bunu umursamıyordu. Bu kadını çözmek için her şeyini feda edebilirdi. Onun tüm sırlarını, ruhunun derinliklerinde neler sakladığını muhakkak öğrenecekti. Yüreğinde gizlediği bu sırları öğrendikten sonra onu hayatı pahasına koruyacaktı. Melisande onundu, onu koruyacak ve hep yanında olacaktı.

Melisande, Vale'in eve döndüğünü duyduğunda vakit geceyarısını geçmişti. Odasında uyukluyordu ama koridordaki sesler onu hemen uyandırdı. Zaten dönmesini bekliyordu. Hızla yerinden doğruldu. Mouse burnunu örtülerin arasından çıkardı. Esneyerek dilini çıkardı.

Melisande onun burnunu okşadı. "Burada kal."

Uzanarak yatağının yanında duran sabahlığını aldı. Menekşe rengindeydi, erkeklerin ropdöşambırına çok benziyordu üzerinde farbala ve kurdeleler yoktu. Melisande onu ince geceliğinin üzerine geçirdi ve hafifçe ürperdi. Ağır atlastandı ve oldukça ağır kırmızı nakışları vardı. Kıpırdadıkça kumaş bir menekşe rengi bir kırmızı oluyordu. Giyinme odasına giderek kokusunu boynuna sıktı, soğuk sıvı göğüslerinin arasına doğru inerken yeniden ürperdi. Portakal kokuları odayı sardı.

Tüm silahlarını kuşanmış bir şekilde ara kapıya gitti ve onu iterek açtı. Burası Vale'in odasıydı ve daha önce onun krallığına adımını bile atmamıştı. Merakla etrafına bakındı. Dikkatini ilk çeken şey siyah ahşap dev yatak oldu, etrafında siyaha yakın kırmızı perdeler vardı. İkinci dikkatini çeken şey ise Bay Pynch

oldu. Vale'in özel uşağı yatağın üzerine ropdöşambırını koymuş doğruluyordu. Odanın ortasında kıpırdamadan durdu.

Melisande bugüne kadar bu adamla hiç konuşmamıştı. Çenesini havaya dikerek adamın gözlerinin içine baktı. "Bu kadarı yeterli."

Uşak kıpırdamadı. "Lordum, kendisinin soyunmasına yardım etmemi isteyecektir."

"Hayır," dedi usulca. "İstemeyecek."

Uşağın gözlerinde eğlenceli bir parıltı belirdi. Selamını verdikten sonra odadan ayrıldı. Melisande kürek kemiklerinin ortasına yerleşmiş olan düğümün açıldığını hissetti. İlk engeli geçmişti. Vale onu sabah şaşırtmış olabilirdi ama bu gece Melisande durumu tamamıyla tersine çevirmeye kararlıydı.

Gözlerini odada gezdirdi şöminedeki ateş cayır cayır yanıyordu odanın her tarafı mumlarla doluydu ve hepsi yanıyordu. Oda gündüz gibiydi. Bu harcamaya kaşlarını hafifçe çatarak tepki verdikten sonra odada dolaşmaya başladı, mumların bir kısmını söndürerek yumuşak bir ışık oluşmasını sağladı. Odayı hafif bir balmumu ve duman kokusu sardı ama onların altındaki koku çok daha heyecan vericiydi. Melisande gözlerini kapatarak Vale'i soludu. Bu hayal değildi kocasının kokusu odaya sinmişti: sandal ağacı ve limon, brendi ve is. Kapı açıldığı anda duygularını bastırmaya çalıştı. Vale içeri girdi, ceketini çıkarmıştı.

"Sıcak su getirmelerini söyledin mi?" diye sordu ceketini koltuğun üzerine fırlatırken.

"Evet."

Son hızla sesin geldiği yere döndü, yüzü garip bir şekilde ifadesizdi, gözleri kısıldı. O çok cesur bir kadın olmasaydı geri kaçma ihtiyacı hissedebilirdi. Çok iri, çok sakin ve çok ciddi bir şekilde onu süzüyordu.

Sonra gülümsedi. "Sevgili eşim. Beni affet ama burada olmanı beklemiyordum."

Sesinin düzgün çıkmayacağından korkarak onu başıyla onayladı. Bütün bedenini garip bir ürperti sarmıştı duyguları açığa çıkmadan önce bunu bastırması gerektiğini biliyordu.

Giyinme odasına doğru giderek içeri baktı. "Pynch burada mı?"

"Hayır."

Başını sallayarak giyinme odasının kapısını kapadı.

Sprat açık kapıdan içeri girdi elinde buharı tüten kocaman bir ibrik taşıyordu. Arkasında da içinde ekmek, peynir ve meyve bulunan gümüş bir tepsi taşıyan hizmetçi geliyordu. Hizmetliler yüklerini gereken yerlere bıraktılar. Sprat, Melisande'ye baktı. "Leydim?"

Başıyla onay verdi. "Hepsi bu kadar."

Odadan çıktılar ortam yine sessizleşti.

Vale yemek tepsisinin arkasından ona baktı. "Nereden biliyorsun?"

Geceleri eve döndüğünde bir şeyler atıştırdığını hizmetlilerden öğrenmesi hiç de zor olmamıştı. Omuz silkerek ona doğru ilerledi. "Programını bozmak istemem."

Gözlerini kırpıştırdı. "Bu, ah..."

Düşünme yeteneğini kaybetmek üzereydi çünkü yeleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı. Pirinç düğmelere ve onları iliklerinden kaydırarak çıkarmaya odaklandı ona bu kadar yakın olmanın verdiği haz, nefesinin hızlanmasına sebep oluyordu ve bunun farkındaydı. Ona bu kadar yakındururken giysilerinin altından yayılan sıcaklığını hissedebiliyordu. Korkunç bir düşünce onu rahatsız etti: Kaç kadın onu soyma ayrıcalığını yaşamıştı?

Başını kaldırarak onun turkuvaz rengi gözleriyle buluştu. "Evet?"

Boğazını temizledi. "Uf, ne kadar naziksin."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdıktan sonra yeniden düğmelere odaklandı. Geceyi başka bir kadınla mı geçirmişti? Ağzının tadını bilen erkeklerdendi ve şu an onun iştahını doyurabilecek durumda değildi. Bu başkalarına bakması için yeterli bir sebep miydi? Son düğmeyi de açınca başını kaldırıp ona baktı. "Lütfen."

Kollarını kaldırarak yeleği omuzlarından çıkarmasına yardımcı oldu. Kravatını çözerken ona nasıl baktığının farkındaydı. Saçlarını karıştıran nefesi şarap kokuyordu. Geceleri nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen dışarıda erkekçe birtakım işlerle ilgileniyordu; kumar, içki ve belki de zamparalık. Bu son düşünce parmaklarının beceriksizleşmesine sebep oldu ve bir anda beynini dolduran duygu selinin adını koydu: Kıskançlık. Buna hiç hazır değildi. Evlenmeden önce onun kim olduğunu biliyordu... *Ne* olduğunu. Onunla paylaşacağı küçük şeylerin kendisine yeteceğine inanıyordu o zamanlar. Diğer kadınları ise görmezden gelebileceğini düşünmüştü.

Ama artık bunu yapamayacağını anlamıştı. Onu istiyordu. Her şeyiyle.

Kravatını kenara koyduktan sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Sıcaklığı bedeninden taşıyor ve parmaklarını yakıyordu. Teninin erkeksi, sıcak kokusu da... Gizlice kokusunu içine çekti. Sandal ağacı ve limonlu sabun kokuyordu. Konuşmaya başlayan sesini duydu. Bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Biliyorum."

Son düğmesi de açılınca Vale eğildi, Melisande gömleği omuzlarından ve başından çekerek çıkardı. Vale doğrulduğu anda Melisande nasıl nefes alındığını unuttu. Uzun boyluydu –Melisande

uzun boylu olmasına rağmen onun çenesine kadar geliyordu– göğüs ve omuz genişliği boyuyla son derece orantılıydı. Geniş ve hafif kemikli. Gömleği üzerindeyken insan onun cılız olduğunu düşünebilirdi ama çıkardığı anda bu hataya düşmek imkânsızdı. Omuzları ve kolları uzun şekilli kaslardan oluşuyordu. Onun her gün ata bindiğini biliyordu sonucu buysa her gün bu egzersizi yapmasına hiçbir itirazı yoktu. Göğsünün üzerine dağılmış olan tüyleri karnına doğru iyice seyreliyordu, göbeğinin altından itibaren de yeniden başlıyordu. Göbeğinden aşağı doğru inen bu ince çizgi hayatında bu güne kadar gördüğü en erotik şeydi. Ona dokunmak parmaklarıyla o hattı izlemek istiyordu, parmaklarının pantolonunun içinde gözden kaybolmasını...

Bakışlarının yönünü değiştirdi ve başını kaldırdı. Vale onu seyrediyordu yanaklarında ince çizgiler vardı ve düz duruyordu. Yüzünde genellikle komik bir ifade olurdu ama şu an bir gülümseme izi bile yoktu. Dudaklarında zalim bir ifade belirmişti.

Derin bir nefes alarak arkasındaki koltuğu gösterdi. "Otur lütfen."

Kaşları iyice yükseldi otururken sıcak su dolu ibriğe sonra da ona baktı. "Berberlik mi yapacaksın?"

Bezi sıcak suya soktu. "Bana güveniyor musun?"

Gözlerini ona dikince Melisande dudaklarının titremesine engel olması gerektiğini düşünerek bezi onun çenesine koydu. Vale'in gece banyo yapmaktan ve tıraş olmaktan hoşlandığını Sprat'tan öğrenmişti. Banyosuna yardımcı olmak için erken olabilirdi ama bu durum onu tıraş etmesini engellemezdi. Babası hastalığının son döneminde yatalak olduktan sonra yanına sadece Melisande'nin usturayla girmesine izin vermişti. Ne garip o zamana kadar ona olan sevgisini hiç göstermemişti.

Çekmeceli şifonyere giderek Pynch'in hazırlamış olduğu tıraş malzemelerini ve usturayı aldı. Onu başparmağıyla kontrol etti. "Bu akşamüstü halamın hikâyelerini dinlerken çok eğleniyor gibiydin."

Koltuğa yaslanışını izledi, ustura elindeydi. Vale'in gözleri beyaz bezin üzerinde keyifle parladı. Bezi yüzünden indirdi ve sehpanın üzerine fırlattı. "Özellikle dört yaşındayken bütün saçlarını kökünden kesmiş olmana bayıldım."

"Öyle mi?" Usturayı masanın üzerine koyarak eline küçük bir havlu aldı. Onu sabuna batırdıktan sonra yüzüne sürterek köpük yapmaya başladı. Oda sandal ağacı ve limon kokusuyla doldu.

"Hımm." Gözlerini kapatarak okşanmakta olan iri bir kedi gibi başını arkaya yasladı. "Mürekkeple ilgili olanı da sevdim."

Kollarına mürekkeple resimler çizerdi ve bir ay boyunca dövmeleriyle ortalıkta dolaşırdı.

"Seni bu kadar eğlendirebildiğime sevindim," dedi tatlı bir sesle.

Mavi gözlerden biri merakla açıldı.

Melisande gülümseyerek usturayı boğazına dayadı. Bakışlarını kaldırarak gözleriyle buluştu. "Akşamları nereye gittiğini gerçekten merak ediyorum."

Dudaklarını araladı. "Ben..."

Parmağını dudaklarının üzerine koyduğu anda sıcak nefesini hissetti. "I-ıh. Bir yerini kesmemi istemezsin değil mi?"

Ağzını kapadı, gözleri kısılmıştı.

Melisande ilk vuruşu yaptı. Hışırtı odayı doldurdu. Köpüğü beze sildikten sonra usta hareketlerle işine devam etti. "Dışarı çıktığında kadınlarla görüşüp görüşmediğini de merak ediyorum."

Vale cevap vermeye çalıştı ama Melisande başını hafifçe geri iterek çenesindeki sakalları kesmeye başladı. Onun yutkunduğunu gördü. Âdem elması güçlü boynunda oynadı ama gözlerindeki bakışlar Melisande'ye korkmadığını bildirdi.

"Özel bir yere gitmiyorum," dedi yavaşça Melisande köpükleri beze silerken. "Balolar, suareler, çeşitli partiler. Benimle gelebileceğini biliyorsun. Sana yarın akşamki Leydi Graham'ın maskeli balosunda eşlik etmekten onur duyacağımı daha önce de söylemiştim."

"Hımm." Bu cevap içini kavurmakta olan kıskançlığı biraz olsun azaltmıştı. Çenesine odaklandı. Çok girintili çıkıntılıydı. Küçük sohbetlerin yapılması gereken sosyal buluşmalardan nefret ediyordu. Sürekli gülümsemek, flört etmek ve her şeye zekice cevaplar vermek gerekiyordu. Bu tür hafif şeyler hiçbir zaman onun tarzı olmamıştı, olamayacağını da kabul etmişti zaten. Onu balodan bahsettiğinde sebep bile söylemeden hayır deyivermişti.

"Akşamları benimle çıkabilirsin," diye mırıldandı. "Birtakım partilere gidebiliriz."

Melisande ellerine baktı. "Ya da sen benimle birlikte evde oturabilirsin."

"Hayır." Dudağının kenarı kendisiyle alay edermiş gibi kıvrıldı. "Korkarım geceleri evde ateşin karşısında geçiremeyecek kadar kaprisli bir yaratığım. İnsanlarla sohbet etmem ve kahkahalar atmam gerekiyor."

Yani Melisande'nin nefret ettiği her şeyi yapması gerekiyordu. Usturayı sıcak suya batırdı.

Vale boğazını temizledi. "Dışarı çıktığımda başka kadınlarla görüşmüyorum, tatlı karıcığım."

"Öyle mi?" Usturayı yanağına sürterken gözlerinin içine baktı.

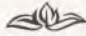
"Öyle." Bakışlarını kaçırmadı. Bunlar güçlü ve dürüst bakışlardı.

Melisande yutkunarak usturayı kaldırdı. Yanakları artık pırıl pırıldı. Sadece dudağının köşesinde ince bir köpük kalmıştı. Onu başparmağıyla aldı.

"Sevindim," dedi, sesi boğuktu. Eğilerek dudaklarını onun geniş ağzının üzerinde gezdirdi. "İyi geceler."

Dudakları bir fısıltıyla buluşmuştu. Onun kollarını kaldırarak kendisini tutmaya çalıştığını hissetti ama çoktan oradan uzaklaşmıştı.

Bölüm Yedi

Bu muhteşem şehrin prensesinin adı Surcease idi. Prenses Surcease yıldızlar kadar parlak gözleri ve o ipek teniyle her erkeğin hayallerini süsleyecek bir güzelliğe sahipti ama son derece kibirli bir kadın olduğu için hâlâ evleneceği kişiyi bulamamıştı. Biri çok yaşlı, diğeri çok gençti. Biri çok gürültülü konuşurken, diğeri budala gibi ağzı açık bakıyordu. Prenses yirmi bir yaşına geldiğinde kral olan babası da sabrının sonuna gelmişti. Prenses'in doğum günü onuruna bir dizi yarışmalar yapacağını ve onları kazanan adamın Prenses'le evlenme hakkını da kazanacağını ilan etti...

GÜLEN JACK'ten

Melisande bir gece önce yaşanmış olan sahnenin ardından bu sabah tek başına kahvaltı etmek zorunda kaldığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Vale erkeklere has bir işi halletmek üzere erken saatte evden ayrılmıştı, Melisande de onu gece olmadan bir daha göremeyeceğini kabullenerek kendi işleriyle ilgilenmeye karar verdi.

Ve öyle de yaptı. Kâhya ve aşçı ile konuşarak öğlen için hafif bir şeyler hazırlanmasına karar verdikten sonra çıkıp biraz alışveriş yaptı ve oradan da kayınvalidesinin bahçe partisine gitti. Orada tüm beklentilerinin yanlış olduğunu gördü.

"Oğlumu daha önce akşamüstü salonlarımdan birinde gördüğümü hatırlamıyorum," dedi dul Vikontes Vale düşünceli bir sesle. "Sanırım onun buraya gelmesini sağlayan sensin. Buraya geleceğinden haberin var mıydı?"

Melisande başını iki yana salladı. Kocasının bu ağırbaşlı, hatta sıkıcı bahçe partisine gelmiş olmasını hâlâ içine sindirmeye çalışıyordu. Bu onun normal gezilerinden biri olamazdı. Bu düşünce onu neredeyse nefessiz bıraktı, yine de yüzünün sakinliğini korumak için elinden geleni yaptı.

Kayınvalidesiyle birlikte zengin dulun evinin büyük bahçesinde oturuyorlardı, bahçe yazın bütün güzelliklerini sergiliyordu. Yaşlı Leydi Vale geniş terasın her yanını sandalyeler ve küçük masalarla donatmıştı, misafirleri bu güzel yaz gününün tadını doyasıya çıkarıyorlardı. Küçük gruplar halinde oturuyor ya da dolaşıyorlardı; çoğu altmış yaşın üzerindeydi.

Vale terasın tam karşı ucunda yaşlı üç beyefendi ile birlikte duruyordu. Melisande kocasının yaşlı adamlardan birinin söylediği bir şeye başını geriye atarak gülmesini izledi. Boynu oldukça kalın ve güçlüydü, onu seyrederken yüreği sıkıştı. Onun bu içten kahkahalarını bin yıl bile seyretse sıkılmazdı.

Ona gözlerim dikmiş bir koyun gibi bakarken yakalanmamak için telaşla başını başka bir yöne çevirdi. "Bahçeniz çok güzel Leydim."

"Teşekkür ederim, çalıştırdığım bahçıvan ordusunu düşünürse böyle olması gerekiyor."

Melisande fincanının ardına saklanarak gülümsedi. Evlenmeden önce de Vale'in annesinden hoşlanırdı. Dul Vikontes oldukça minik bir kadındı. Oğlu onun yanında dururken göze dev gibi görünüyordu. Minyon olması yaşlı Vikontes'in onu ya da herhangi bir erkeği bir bakışıyla yola getirmesini engellemi

yordu. Leydi Vale kır saçlarını basit bir topuz olarak kafasının tepesine toplamıştı. Yüzü yuvarlak ve son derece dişi hatlara sahipti, gözlerinin dışında hiçbir yeri oğluna benzemiyordu ama o turkuvaz gözler aynı şekilde parlıyordu. Gençliğinde can yakan bir güzel olduğu ortadaydı hâlâ da çok hoş ve kendine güvenen bir kadındı.

Leydi Vale aralarında duran zarif tabağın içindeki pembe ve beyaz renkli küçük pastalara baktı. Hafifçe öne eğildi, Melisande onun pastalardan alacağını düşünürken kadın önüne bakarak konuşmaya başladı.

"Jasper'ın, Bayan Templeton yerine seninle evlenmiş olmasına çok sevindim," dedi Leydi Vale. "Kız çok güzeldi ama aklı beş karış havadaydı. Oğlumu elinde tutabilecek bir mizaca sahip değildi. Ondan bir ayda sıkılırdı." Dul Vikontes sesini iyice kıstı. "Sanırım göğüslerinden çok etkilenmişti."

Melisande kendini küçük göğüslerine bakmaktan alıkoyamadı.

Leydi Vale elini okşayarak duyulması oldukça zor bir sesle devam etti. "Bunun seni üzmesine sakın izin verme. Göğüsler sonsuz dek öyle kalmaz. Zeki sohbetler ise kalıcıdır, erkekler bunu baştan fark etmese de böyledir."

Melisande bir cevap bulmaya çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Belki de bulmak gerekmiyordu.

Leydi Vale pastaya uzandı sonra fikrini değiştirerek çay fincanını aldı. "Bayan Templeton'ın babasının onun o papazla evlenmesine izin verdiğini biliyor muydun?"

Melisande başını iki yana salladı. "Bunu duymadım."

Leydi Vale çayını yudumlamadan fincanı geri koydu. "Zavallı adam. Kız onun hayatını mahvedecek."

"Sanmam." Vale'in erkekler grubundan ayrılarak onlara doğru ilerlemeye başlamış olması, Melisande'nin dikkatini dağıtmıştı.

"Sözüme güven bu kesinlikle olacak." Vikontes hızla elini uzatarak pembe pastayı aldı. Onu kendi tabağına koydu ve tekrar Melisande'ye bakmadan önce bir süre onu seyretti. "Oğlumun sıcaklığa ihtiyacı var ama nezakete yok. Sömürgelerden döndükten sonra hiç eskisi gibi olmadı."

Melisande, Vale yanlarına gelmeden önce bu sözleri beynine kazıdı.

"Tünaydın sevgili eşim ve sevgili annem." Annesinin önünde çok hoş bir tavırla eğildi. "Karımı senden çalıp güzel bahçende gezdirebilir miyim? Ona süsenleri göstermek istiyorum."

"Süsenlerin açmaktan neden vazgeçtiklerini anlayamadım," dedi annesi tatsız bir sesle. Başını eğdi. "Gidin, elbette. Ben Lord Kensington'a saraydaki skandal hakkında neler bildiğini soracağım."

"Nezaketin beni öldürüyor, anneciğim." Vale kolunu Melisande'ye uzattı.

Melisande ayağa kalkarken kayınvalidesi arkalarından mırıldandı. "Aman."

Vale onu ince çakıllı yola doğru götürürken Melisande'nin dudakları kıvrıldı. "Annen seni Bayan Templeton ile evlenme kadersizliğinden kurtardığımı düşünüyor."

"Annemin o mükemmel sağduyusunun karşısında hürmetle eğiliyorum," dedi Vale eğlenerek. "Bayan Templeton'ın neresinden etkilenmiş olduğumu arada bir merak ediyorum."

"Annen, onun göğüslerinden etkilendiğini düşünüyor."

"Ah." Melisande ona baktığını hissederek gözlerini yoldan ayırmadı. "Biz erkekler çamurdan yapılmış, acınası yaratıkla-

nz. Önümüze sunulandan hemen etkileniyoruz. Zengin bir sine o muhteşem zekâmı devreden çıkarmış olabilir."

"Hımm." Adamın sevgilisi olan bütün kadınları düşündü. Onların da göğüsleri büyük müydü?

Ona doğru eğildi nefesi kulağını yalıyor ve titremesine sebep oluyordu. "Nicelikle niteliği birbirine karıştırıp küçük bir çöreğin bana çok daha fazla hitap edeceğini fark etmeden önce gösterişli ve çok tatlı bir pastaya atlama hatasını yapan ilk erkek ben değilim."

Melisande başını yana eğerek ona baktı. Vale'in gözleri parlıyordu ve dudaklarında tebessüm kıvılcımları belirmişti. Melisande ciddiyetini korumakta zorlanmaya başlamıştı. "Biraz önce vücudumu pastane ürünleriyle mi kıyasladın?"

"Çok zarif ve nefis pişirilmiş seçkin bir ürünle," diye hatırlattı ona. "Bunu bir iltifat olarak algılaman gerekir."

Gülümsemesini saklayabilmek için başını diğer yana çevirdi. "Bunu düşüneceğim."

Bir köşeyi dönünce Vale onu hızla bir yeşilliğin önüne çekti. "Bu da ne? Annemin süsenleri artık açmıyor."

Melisande bitkinin yapraklarına baktı. "O bir şakayık. Onlar," biraz daha ileride duran yaprakları kılıca benzeyen grubu gösterdi, "süsen."

"Sahi mi? Emin misin? Çiçeklerini görmeden onları nasıl ayırıyorsun?"

"Yapraklarının şeklinden."

"İnanılmaz. Bu bir kehanet gibi." Önce şakayıklara ardından da süsenlere baktı. "Aslında çiçekleri yokken de birbirlerine pek benzemiyorlar, değil mi?"

"Annen onların açmadığını söylemişti zaten."

"Doğru," diye mırıldandıktan sonra başka bir yola girmelerini sağladı. "Benden sakladığın diğer yeteneklerinden bahsetmek ister misin? Tarla kuşları gibi şakımayı sever misin? Hep şarkı söyleyebilen biriyle evlenmek istemişimdir."

"Bunu evlenmeden önce sorman gerekirdi," dedi. "Sesim fena değildir."

"Bu hayal kırıklığına metanetle katlanmak zorundayım demek ki."

Melisande ona bakarak neyin peşinde olduğunu merak etti. Peşinden gelmiş neredeyse ona kur yapıyordu. Bu kaygı verici bir durumdu. İnsan karısına neden kur yapardı? Galiba olandan fazlasını görmeye başlamıştı, bu ihtimal onu korkuttu. Onun kendisini isteyebileceğine gerçekten inanır ve umutlanırsa arkasını dönüp gittiğinde düşüşünün çok kötü olacağını çok iyi biliyordu.

"Belki de dans edebiliyorsundur," diye konuşmaya devam etti. "Dans edebiliyor musun?"

"Doğal olarak."

"Rahatladım. Peki, ya piyano? Piyano çalabiliyor musun?"

"Maalesef, çok iyi değil."

"Şömine önünde yapılacak müzikal düşlerim bir anda paramparça oldu. Nakışçılığım zaten gördüm onda başarılısın. Resim yapıyor musun?"

"Biraz."

"Boyama?"

"Evet."

Yolun kenarında bir bank vardı Melisande'ye oturmasını işaret etmeden önce cebinden çıkardığı mendiliyle bankın tozunu aldı. Melisande yavaşça oturarak tüm savunmasını seferber etti.

Bir gül bahçesi, bankı gözlerden gizliyordu. Onun bir goncayı koparışını izledi.

"Ah." Diken batan başparmağını ağzına götürdü.

Melisande bakışlarını onun parmağını çevreleyen dudaklarından kaçırarak yutkundu. "Annenin güllerini koparark bunu hak ettin."

"Olsun değer," dedi, çok yakınındaydı. Elini bankın arkasına koyarak ona doğru eğildi. Melisande sandal ağacı kokusunu aldı. "Dikenleri gülü daima daha kıymetli kılar."

Melisande ona döndü yüzü birkaç santim ötesindeydi, o tropikal renge sahip olan gözleri İngiltere'de göze hiçbir zaman doğal görünmeyecekti. Onların derinliklerinde gizlenmiş olan hüznü gördüğünü düşündü. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi?" dedi. Elindeki gülü Melisande'nin yanağına sürttü, taç yaprakların yumuşaklığı Melisande'nin ürpermesine sebep oldu.

Vale'in elini yakaladı, parmaklarının altındaki el, sert ve sıcaktı. "Bana kur yapıyorsun sanki."

"Öyle mi?" Öylece duruyordu, dudakları sadece birkaç santim ötedeydi.

"Ben zaten karınım. Bana kur yapmana gerek yok," diye fısıldadı, sesindeki yakarıyı gizlemeyi başaramadı. Elini hafifçe oynattı, Melisande'nin parmakları hâlâ eline sarılıydı. Gül hafif aralık dudaklarının üzerinde dolaşmaya başladı.

"Ben buna ihtiyaç olduğunu düşünüyorum," dedi.

Dudakları gülle aynı renkti.

Jasper dudaklarında gezinen taç yaprakları seyretti. Yumuşacık, tatlı. O dudakları yine dudaklarında hissetmek istedi. On-

ları aralamak, işgal etmek ve onlara damgasını vurmak. Beş gün demişti ve hâlâ bir gün vardı. Sabrını zorlamalıydı.

Yanakları iyice pembeleşmişti, gözleri kocaman açılmıştı vale seyretmeye devam edince o gözler yavaşça kapanmaya başladı. Çok hassastı, en ufak uyarıya bile hemen cevap veriyordu. Onu sadece öperek tatmin etmeyi başarabilir miydi? Bu fikir nefesinin hızlanmasına sebep oldu. Dün gece onun için tam bir keşif gecesi olmuştu. Odasını işgal eden o tatlı yaratık her erkeğin erotik rüyası olan şeylerden birini gerçekleştirmişti. Bu uyarıcı oyunları nereden öğrenmişti? Ele avuca sığmaz, gizemli ve egzotikti onu yakalayamadan kaçmayı başarmıştı.

Onu kilisedeki o günden önce hiç fark etmemişti oysa. Tam bir kör ve aptaldı ama buna da şükrediyordu. O bir aptaldı ama onca baloya ve suareye katılıp onun yanından geçmiş olan diğer erkekler de aptaldı. Onlar da onu görmemişti ve Melisande şimdi ona aitti.

Onun yatağına.

Gülümsemesi doyumsuzbir hale gelmeden önce kendini toparlamalıydı. İnsanın kendi karısının peşinden koşmasının bu kadar uyarıcı olduğunu kim tahmin ederdi? "Sana her tür kur yapma hakkına sahibim. Ayrıca evlenmeden önce bunu yapmaya fırsat bulamamıştım. Neden şimdi yapmayayım?"

"Ne gerek var?" diye sordu. Sesi dalgındı.

"Neden olmasın?" Gülü dudağına sürtmeye devam etti, çiçeğin alt dudağını aşağı çekerek nemli kısmını gözler önüne sermesini izledi. Bu görüntü kasıklarının gerilmesine sebep olmuştu. "Bir koca eşini tanıyıp onu el üstünde tutup sahiplenemez mi?"

Sahiplenme kelimesi göz kapaklarının titreşmesine sebep oldu. "Bana sahip misin?"

"Yasal olarak evet," dedi usulca. "Ama ruhen olup olmadığını bilmiyorum. Sen ne dersin?"

"Olmadığını düşünüyorum." Rahat konuşabilmesi için çiçeği geri çekti, dili çiçeğin son değdiği yere uzanmıştı. "Bunu başarıp başaramayacağını bilemiyorum."

Samimi bakışlarında bir meydan okuma vardı.

Başıyla onayladı. "Belki de hiç olamayacağım ama bu denemekten vazgeçmemi gerektirmez."

Kaşlarını çattı. "Ben hiç..."

Başparmağını dudağının üzerine koydu. "Bana söylemediğin başka ne yeteneklerin var benim dürüst karım? Benden hangi sırlarını saklıyorsun?"

"Sırrım yok." Dudakları konuşurken parmağını öpüyordu sanki. "Baktığında hiç olmadığını göreceksin."

"Yalan söylüyorsun," dedi usulca. "Ve nedenini merak ediyorum."

Göz kapakları aşağı düşerek bakışlarını gizledi. Parmağına dokunan dilinin ıslaklığını hissetti. Nefesini tuttu. "Hiç her şeyiyle geçmişe ait olan, tarihî bir yerde bulundun mu? Seni oralarda bulunan perilere benzetiyorum; garip, vahşi ve bir erkeği kesinlikle baştan çıkaran türden bir şeye."

"Babam basit bir İngiliz'di. Peri masallarına ve perilere gülüp geçerdi."

"Ya annen?"

"O Prusya'dan gelmişti ve babamdan daha katıydı." Usulca içini çekti, nefesi parmağını örseledi. "Romantik bir kız değilim. Basit bir İngiliz kadınıyım."

Bundan hiç emin değildi.

Elini çekerken yavaşça yanağını okşadı. "Londra'da mı büyüdün, taşrada mı?"

"Çoğunlukla taşrada ama her yıl Londra'ya gelirdik."

"Oyun arkadaşların var mıydı? Fısıldaşıp birlikte kıkırdayabileceğin tatlı kızlar?"

"Emeline." Gözleri onunkilerle buluştu orada büyük bir kırılganlık vardı.

Emeline şimdi Amerika'da yaşıyordu. "Onu özlüyorsun."

"Evet."

Gülü dalgın bir tavırla çıplak ensesinde gezdirirken Emeline'in çocukluğunu hatırlamaya çalıştı. "Ama onunla neredeyse okul çağın sona ermek üzereyken tanıştın yanılıyor muyum? Ailemin evi onunkiyle yan yanaydı onu ve ağabeyi Reynaud'yu neredeyse bebekliklerinden beri tanıyorum. Seni o zaman Emeline ile görmüş olsam hatırlardım."

"Hatırlar mıydın?" Gözlerinde büyük bir öfke vardı ama o kendini savunamadan devam etti. "Emeline ile civarda oturan bir dostu ziyarete geldiğimde tanışmıştım. On dört ya da on beş yaşındaydım."

"Peki, ya ondan önce? Kiminle oynardın? Ağabeylerinle mi?" Gülün köprücük kemiğine dokunuşunu izledi sonra daha aşağı kaydırdı. Melisande omuz silkti. Gül onu gıdıklıyor olmalıydı ama o geri çekilmedi. "Ağabeylerim benden çok büyüktü. Ben daha bebekken okula gitmek üzere evden ayrılmışlardı."

"Yani yalnızdın." Gülü göğüslerinin arasına doğru indirdi. Melisande dudağını ısırdı. "Dadım vardı."

"O oyun arkadaşı sayılmaz," diye mırıldandı.

"Olabilir," diye kabul etti.

Derin bir nefes alınca gül göğüslerinin arasına hafifçe sıkıştı. Şanslı çiçek!

"Sessiz, sakin bir çocuktun," dedi, öyle olduğunu biliyordu. Dün halasından dinlemiş olduğu hikâyelere rağmen onun sessiz bir çocuk olduğunu biliyordu. Hatta hiç sesi çıkmayan bir çocuk. Kendine yeten bir çocuk. Bütün uzuvlarını kontrol altında tutan, küçük bir kadın olmadan önce bile derli toplu olan. Sesi hep ayarlı ve bir şeylerin ardına gizlenen. Nasıl bir çocukluk onun görünmez olmaya karar vermesine sebep olmuştu?

Ona daha da sokuldu, etrafları güllerle kaplı olmasına rağmen portakal çiçeği kokusunu alabiliyordu. Onun kokusunu. "Düşüncelerini dünyadan gizleyen bir çocuktun."

"Bunu bilemezsin. Beni tanımıyorsun."

"Hayır," diye kabul etti. "Ama seni tanımak istiyorum. Aklından geçenleri kendi aklımdan geçenler kadar iyi bilmek istiyorum."

Nefes vererek hafif bir korkuyla geri çekildi. "Ben asla..."

Parmağını dudaklarına götürdükten sonra hızla doğruldu. Biraz önce yürüdükleri yoldan gelen sesleri duymuştu. Bir dakika sonra bir çift köşeyi döndü.

"Pardon," dedi erkek ve o anda Jasper onun Matthew Horn olduğunu fark etti. "Vale. Seninle burada karşılaşmayı hiç beklemiyordum."

Jasper müstehzi bir tavırla eğildi. "Annemin bahçelerinde dolaşmayı her zaman son derece öğretici bulmuşumdur. Bu akşamüstü de sevgili eşime şakayık ile süsen arasındaki farkı anlatıyordum."

Arkasından dalga geçer gibi kısık bir homurtu geldi.

Matthew'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani o eşin mi?"

"Ta kendisi." Jasper dönerek Melisande'nin gizemli, kahverengi gözlerinin içine baktı. "Kalbimin sahibi, sana Bay Matthew Horn'u tanıştırabilir miyim? O da benim gibi 28. Alay'dan eski bir subaydır. Horn, eşim Leydi Vale." Melisande elini uzattı Matthew da bu elin üzerine eğildi. Her şey çok edepliceydi ama Jasper her nedense ellerini Melisande'nin omuzlarına koyarak onu sahiplenmek istedi.

Matthew bir adım geri çekildi. "Ben de size Bayan Beatrice Corning ile tanıştırayım. Bayan Corning, Lord ve Leydi Vale."

Jasper kahkahasına engel olmaya çalışarak genç kızın eline doğru eğildi. Matthew'ın neden salonda olduğu anlaşılmıştı onun da amacı Jasper ile aynıydı. O da bir hanımın peşindeydi.

"Londra'da mı oturuyorsunuz Bayan Corning?" diye sordu.

"Hayır, Lordum," dedi kız. "Amcamla birlikte taşrada oturuyorum. Onu tanırsınız çünkü sizinle komşuyuz. O Blanchard Kontu."

Kız bir şey daha söyledi ama Jasper bunu duyamadı. Blanchard, babasının ölümünden sonra Reynaud'nun unvanı olmuştu ama sonra Reynaud da ölmüştü. Spinner's Falls'ta Kızılderililer tarafından esir alınmış ve sonra da öldürülmüştü.

Jasper kızın yüzüne odaklandı ona ilk kez gören gözerle baktı. Melisande ile sohbet ediyordu yüzü son derece samimiydi. Sağlıklı olduğu ve temiz havada yaşadığı yüzünden belli oluyordu saçları olgunlaşmış buğday rengindeydi gözleri de gri. Yanaklarında küçük çiller vardı. Kendine ait bir unvam yoktu ama Matthew bir kontun yeğeniyle flört ederek hayal edemeyeceği kadar yükseklere uzanıyordu yine de. Hornlar eski bir aileydi ama unvanları yoktu. Blanchard adı ise yüzyıllara dayanıyordu ve kontluk koltuğu koca bir derebeylik halindeydi. Kız o derebeyliğin içindeki evde yaşadığını söylemişti. Reynaud'nun evinde.

Jasper yüreğinin daraldığını hissederek bakışlarını Bayan Corning'in anlamlı yüzünden kaçırdı. Kızı suçlamanın da bir anlamı yoktu. Reynaud o alevli çarmıhta öldüğü zaman kız muhtemelen altı yaşında okula yeni başlamış bir öğrenciydi. Unvanın amcasına kalmış olması onun suçu değildi. Ya da şu anda Reynaud'nun doğduğundan beri yaşadığı evde yaşıyor olması. Yine de kızın yüzüne bakmaya tahammülü yoktu.

Kolunu Melisande'ye uzatarak sohbetlerini kesti. "Gel. Akşamüstü yapmamız gereken başka şeyler de var."

Matthew ile Bayan Corning'in önünde eğilerek onlarla vedalaştı: Melisande'ye bakmadı çünkü onun kendisini meraklı gözlerle incelediğinin farkındaydı yine de elini kolunun üzerine koymuştu. Akşamüstü yapacakları bir şey olmadığını biliyordu. Onun sırlarını araştırırken kendi karanlık sırlarını neredeyse ele vermek üzere olduğunu fark etti. Bu asla olmamalıydı. Jasper elini onun elinin üzerine koydu. Bu dışarıdan, bir kocanın yapması gereken bir hareket olarak görünebilirdi ama o bunu içgüdüsel olarak yapmıştı. Onun kaçmasını engellemek için yapılan bir hareketti. Ona Reynaud'yu ve o karanlık Amerika ormanlarında olanları anlatamazdı, ona ruhunun orada paramparça olduğunu anlatamazdı, ona en büyük başarısızlığını ve en büyük kederini anlatamazdı. Ama onu yanında tutup korumaya devam edebilirdi. Evet, bunu yapabilirdi.

"Bu nasıl bir düşüncesizliktir, kıçı hepimizin gözlerinin önüne serilmişti." Lord Vale'in ev işlerinden sorumlu kâhyası Bayan Moore hikâyesini elini masaya vurarak bitirdi.

Üç üst kat hizmetçisi birbirlerine sokularak kıkırdamaya başladı, masanın diğer ucunda oturmakta olan iki uşak birbirini

dürttü, Bay Oaks o bas sesiyle ufak bir kahkaha attı, o ciddi suratlı aşçı bile hafifçe gülümsedi.

Sally Suchlike sırıttı. Lord Vale'in çalışanları Bay Fleming'in evinde çalışanlardan çok farklıydı. Burada, orada çalışanların en az iki katı kadar çalışan vardı ama Bay Oaks ve Bayan Moore'un rehberliği altında çok daha dostça ilişkiler yürütüyorlardı, neredeyse bir aile gibiydiler. Buradaki işine başladıktan sonraki iki gün içinde Bayan Moore ve aşçı ile arkadaş olmuştu –o ciddi görünüşlü aşçı aslında son derece utangaç bir kadındı– sevilmeme ve kabul görmemeye dair tüm korkuları tarihe karışmıştı.

Sally soğumakta olan çayına doğru eğildi. Lord ve Leydi Vale akşam yemeklerini yemişlerdi ve şimdi sıra çalışanların akşam yemeğindeydi. "Sonra ne oldu Bayan Moore, yani sormamın bir sakıncası yoksa?"

"Pekâlâ," diye başladı kadın, bu terbiyesizce hikâyesinin devamının sorulması hoşuna gitmişti. İçeri giren Bay Pynch kadının susmasına sebep oldu. Bay Oaks hemen ciddileşti uşaklar yerlerinde doğruldu, üst kat hizmetçilerinden bir tanesi hafifçe kıkırdadı –ama hemen yanındaki tarafından susturuldu– Bayan Moore da kızardı. Sally öfkeyle nefesini koyuverdi. Bay Pynch herkesin üzerinde Thames'den alınan bir kova çamurlu su etkisi bırakıyordu; soğuk ve tatsız.

"Yardımcı olabilir miyim Bay Pynch?" diye sordu baş uşak.

"Hayır. Teşekkür ederim," dedi Bay Pynch. "Bayan Suchlike'ı bulmak için geldim. Hanımı onu çağırıyor."

Onun bu ifadesiz sesi üst kat hizmetçisinin yeniden kıkırdamasına sebep oldu. Bu kızın adı Gussy idi ve her şeye kıkırdamak gibi bir âdeti vardı. Bay Pynch buz gibi yeşil gözlerini ona çevirdiği anda kızın kıkırtısı bir iniltiyle son buldu.

Kabadayı, diye düşündü Sally. Masadan kalktı. "Bayan Moore bu güzel hikâyeniz için size çok teşekkür ederim."

Bayan Moore kızararak gözlerini kırpıştırdı.

Sally, Bay Pynch'in hızlı adımlarına ayak uydurmadan önce masada bulunanlara gülümsedi. O, elbette ki onu bekleme nezaketini göstermedi. Arka merdivende onu yakalamayı başardı. "Hep bu kadar sevimsiz olmak zorunda mısın?"

Durmaya bile gerek görmedi "Neden bahsettiğinizi anlayamadım Bayan Suchlike."

Adamın peşinden giderken hızla soluyarak gözlerini devirdi. "Yemeğini diğer hizmetlilerle birlikte yemiyorsun, ortaya çıktığın zamanlarda kedinin üzerine oturmuş bir at gibi şişinip duruyorsun."

Sahanlığa vardıklarında adam son hızla durunca Suchlike ona çarparak dengesini kaybetti.

Pynch hiç tereddüt etmeden dönerek son hızla kolunu yakaladı. "Çok renkli bir diliniz var Bayan Suchlike diğer hizmetlilerle anlaşmanıza şaşmamalı."

Kolunu bırakarak diğer merdiveni tırmanmaya başladı.

Sally arkasından dil çıkarma isteğini zorlukla bastırdı. Bay Pynch maalesef haklıydı. Hanımefendinin özel hizmetçisi olarak aslında Bay Oaks ve Bayan Moore dışındaki tüm hizmetlilerden üstün seviyedeydi. Muhtemelen onun da onların yemeğine ve sohbetlerine burun kıvırması gerekiyordu. Bu da alt katta yalnız kalması gerektiği anlamına geliyordu. Bay Pynch hayatını bir münzevi olarak sürdürmekten zevk alabilirdi ama o bunu yapmayacaktı.

"Biraz dostça davranmak seni yaralamaz ki," diye mırıldandı ana yatak odalarının koridoruna vardıklarında. Pynch iç geçirdi. "Bayan Suchlike sizin kadar genç bir kız aslında..."

"O kadar da genç değilim," dedi.

Pynch yeniden durdu Sally onun yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifade gördü. Her zamanki ifadesiz görüntüsü göz önünde bulundurulunca gülümsediği bile söylenebilirdi. Sally ellerini beline koydu. "Bir sonraki doğum günümde tam yirmi yaşında olacağım."

Dudakları seğirdi.

Sally somurttu. "Peki, ya sen kaç yaşındasın büyükbaba?"

Kaşlarını kaldırdı, bu insanı rahatsız ediyordu. "Otuz iki."

Sally şok geçiriyormuş gibi yaparak olduğu yerde sallandı. "Aman Tanrım! Senin yaşındaki bir adamın hâlâ ayakta durabiliyor olması büyük bir mucize."

Onun bu maskaralığına başını sallayarak cevap verdi. "Git ve hanımını gör küçük kız."

Hâlâ büyük bir yoğunlukla içinden gelen dil çıkarma isteğini ikinci kez bastırarak Leydi Vale'in odasına yöneldi.

* * *

Melisande titreyen ellerini kabarık eteklerinin arasına gizleyerek Leydi Graham'ın vermekte olduğu maskeli baloya adımını attı. Buraya gelmek için tüm cesaretini toplaması gerekmişti. Zaten katılma kararını son dakikada vermişti... Biraz daha fazla düşünmüş olsa kesinlikle bundan vazgeçerdi. Bu tür eğlencelerden nefret ediyordu. Burada insanlar bir araya toplanıp dedikodu yaparak etraflarını seyrediyor ve onu hep dışlarmış gibi görünüyorlardı. Ama

buralar Vale'in topraklarıydı. Ona diğer ilişkileriyle başa çıkabileceğini ve onların yerini alabileceğini gösterebilmek için bu mekâna girip gereken gösteriyi yapmak zorundaydı.

Parmaklarını asabi bir tavırla eteklerine sürterek nefesini düzenlemeye çalıştı. Bunun maskeli bir balo olması onun az da olsa lehineydi. Siyah gibi görünen mor kadife bir yarım maske takmıştı. Kim olduğunu elbette saklamıyordu –zaten böyle bir amacı da yoktu– ama ona bir güven hissi aşılıyordu. Melisande derin bir nefes daha aldıktan sonra etrafına bakındı. Etrafındaki maskeli kadınlar ve erkekler çığlık çığlığa konuşarak kahkahalar atıyorlardı, hepsi buraya görmeye ve elbette ki görünmeye gelmişti. Bir kısmı sadece gözlerini kapatan maskeler takmıştı ama kadınların çoğu hem kimliklerini gizlemek hem de elbiselerine daha uygun bir görünüm sağlamak amacıyla çoğunlukla daha çok yer gizleyen yarım maskeleri tercih etmişlerdi.

Mor ipekten bir gece elbisesi giymişti, kalabalığın arasında Vale'i görmeye çalışarak ilerlerken etekleri sağa sola savruluyordu. Onu bahçe partisinden sonra görememişti. Partiden ayrılırken yolları ayrılmıştı, o atına binmişti Melisande de arabasına. Kocasının siyah bir gece kostümü giydiğini Pynch'ten öğrenmişti ama odadaki adamların yarısı aynı şekilde giyinmişti. Yanından bir kadın omzuna çarparak geçti. Kadın ona küçümsemeyle baktı.

Melisande yeniden içinden gelen kaçma dürtüsüyle boğuşmaya başladı. Amacından vazgeçerek bu odadan kaçmak ve arabanın güvenliğine sığınmak istiyordu. Ama Vale bu akşamüstü yaşlı kadınlarla dolu bir akşamüstü çayına gelme cesaretini gösterdiyse oda gece kocasını bulmak için bu balo salonunun vahşetine dayanma cesaretini gösterebilirdi.

Ve onun kahkahasını duydu. Döndüğü anda onu gördü. Vale yine etrafındakilerden bir baş uzundu. Etrafında gülümseyen erkekler ve iki tane de kıkırdayan kadın vardı. Hepsi çok güzeldi ve oraya ait olduklarından emin bir şekilde orada duruyorlardı. O kimdi ki böyle bir grubun arasına girmeye çalışıyordu? Ona yan gözle bakıp gülmeyecekler miydi?

Tam arkasını dönüp arabasımn güvenliğine doğru ilerleyeceği sırada Vale'in solunda duran sarı saçlı, yanakları bol allıklı ve iri göğüslü olan kadının elini onun kolunun üzerine koyduğunu gördü. Bu Jasper'ın bir zamanlar metresi olan Bayan Redd idi. O Melisande'nin kocası ve aşkıydı. Melisande ellerini yumruk yaparak gruba doğru ilerlemeye başladı. Oraya varmasına birkaç adım kala Vale onun bulunduğu tarafa baktı ve bir anda sustu. Melisande'nin bakışları onun siyah satenden maskesinin ardından bakan mavi gözleriyle buluştu, bakışlarını ondan ayırmadan yürüyüşüne devam etti. O yaklaşırken etraflarındakiler birer adım geri çekilerek yolu açtılar ve Melisande onun tam karşısında durdu.

"Bu senin dansın değil mi?" diye sordu, sesi sinirden boğuklaşmıştı.

"Sevgili eşim." Önünde eğildi. "Bu affedilemez unutkanlığımı bağışlayacak mısın?"

Kendisine sunulan kolu tuttu, diğer kadını kolayca bırakmış olmasının tadını çıkarıyordu. Onu sessizlik içinde kalabalığın arasından geçirdi. Melisande kumaşın altından onun kaslarının hareketini hissedebiliyordu nefesi kesilir gibi oldu. Dans pistine gelerek yerlerini aldılar. Vale eğildi. Melisande reveransını yaptı. Birlikte olan ilk adımlarını gerçekleştirdikten sonra ayrıldılar, Vale gözlerini ondan asla ayırmıyordu. Hareketler onları

tekrar bir araya getirdiğinde mırıldandı. "Seni burada görebileceğimi hiç ummamıştım."

"Öyle mi?" Maskesinin ardında duran kaşlarını kaldırdı.

"Bugüne bir ayrıcalık tanımış gibisin."

"Öyle miyim?"

Dans onları ayırdığında bu garip yorumu düşündü. Yeniden birleştiklerinde ortaya doğru adımlarını atarken elini onun elinin üzerine koydu. "Belki de alışkanlıkların ve sevdiklerin konusunda yanılıyorsun."

Maskenin ardındaki gözleri parladı. "Açıkla."

Omuz silkti. "Benim sosyal buluşmalarım gündüzlerde seninkiler ise gecelerde ama bu senin geceyi benim de gündüzü sevdiğim anlamına gelmez."

Kaşlarını arasında bir çizgi oluştu.

"Belki de," diye fısıldadı yeniden ayrılırlarken, "sen oyunu sadece alıştığın için geceleri oynuyorsun. Belki de aslında günü geceye tercih ediyorsun."

Adımlarını birlikte atarlarken başını sorgular gibi yana eğdi. "Peki, ya sen tatlı eşim?"

"Belki de benim asıl varlığım gecenin içinde."

Yine ayrıldılar. Melisande yeniden bir araya gelene kadar dans adımlarını yaparak insanların arasında ilerlemeye devam etti, yeniden eline dokunduğunda içini bir heyecan kapladı.

Vale dokunuşunun onu nasıl etkilediğinin farkındaymış gibi gülümsedi. "Pekâlâ, benimle ne yapmayı düşünüyorsun gecelerimin kadını?" Sadece parmak uçları birbirine değerken danslarına devam ettiler. "Bana yol gösterecek misin? Benimle eğlenecek misin? Bana geceyi öğretecek misin?"

Yine ayrıldılar. Melisande gözlerini ondan ayırmadı. Gözlerinde mavi yeşil ışıklar yanıp sönüyordu. Yeniden bir araya geldiklerinde kulağını Melisande'ye yaklaştırdı. Bedenleri birbirine değmiyordu. "Söyleyin bana Madam, benim gibi bir günahkârı baştan çıkarmaya cesaret edebilecek misiniz?"

Melisande'nin nefesi iyice hızlanmıştı, yüreği göğsünden fırlamak üzereydi, heyecandan ölüyordu ama yüzü çok sakindi. "Doğru soru bu mu?"

"Sen ne olmasını tercih ederdin?"

"Seni baştan çıkarmama izin verecek misin?"

Müzik bitti ve dans sona erdi. Melisande reverans yaparken Vale'in gözleri ondan ayrılmadı. O da gözlerini kocasından ayırmamıştı.

Vale elini tutup dudaklarına götürürken mırıldandı. "Evet."

Onu dans pistinden uzaklaştırdığı anda etrafları sarıldı.

Kırmızı fraklı bir erkek Melisande'nin yanına geldi. "Bu nefis yaratık da kim Vale?"

"Karım," dedi Vale, Melisande'yi ustaca bir manevrayla diğer yanına geçirirken, "ve bunu unutmamanı tavsiye ederim Fowler."

Fowler sarhoş sarhoş gülerken başka birisi bir şey daha söyledi Melisande ne söylediğini anlayamamıştı ama Vale son hızla ona da cevabını verdi. Etrafındaki sıcak bedenlerin baskısını fazlasıyla hissediyor, garip bakışlardan rahatsız oluyordu. Bayan Redd ortadan kaybolmuştu... Onun tamamen kaybolduğunu umdu. Vale'i bulmuş ve onunla dans etmişti, artık eve dönmek istiyordu.

Ama Vale onu kalabalığın içine doğru sürüklüyordu ve dirseğini sıkıca yakalamıştı.

"Nereye gidiyoruz Lordum?" diye sordu Melisande.

"Ben..." Dalgın gözlerle ona baktı. "Lord Hasselthorpe şimdi geldi ve onunla küçük bir iş görüşmesi yapmam gerekiyor, sence bir sakıncası var mı?"

"Hayır, elbette yok."

Birbirine düğüm olmuş insanların arasından geçmeyi başararak balo salonunun girişinde duran bir erkekler grubuna yaklaştılar. Bunlar Vale'in biraz önce içinden çıktığı gruptakilerden çok daha ayıktı.

"Hasselthorpe! Seninle burada karşılaşmak ne büyük bir tesadüf," diye seslendi Vale.

Lord Hasselthorpe döndü, Melisande bile adamın şaşkınlığının farkındaydı ama Vale elini uzatarak adamı onu sıkmaya mecbur etti. Hasselthorpe orta boylu, sarkık göz kapaklı, yanaklarından ağzına doğru derin hatlara sahip sıradan bir adamdı. Parlamento'nun önde gelen adamlarından biri olarak yüzü her zaman çok ciddiydi. Yanında uzun boylu ama hafif topluca olan beyaz peruklu Lister Dükü duruyordu. Birkaç adım ötelerinde güzel sarışın bir kadın vardı. Lister'ın uzun süredir metresi olan Bayan Fitzwilliam. Tek başına orada duruyordu, hiç de eğleniyor gibi görünmüyordu.

"Vale," dedi Hasselthorpe ağır ağır. "Ve yanındaki de sevgili eşin mi?"

"Ta kendisi," dedi Vale. "Sevgili Vikontesim ile sonbaharda verdiğiniz partide tanışmıştınız."

Hasselthorpe, Melisande'nin elinin üzerine eğilirken bir şeyler mırıldandı. Bakışlarını Vale'den ayırmamıştı ve Melisande'nin de orada olmaması gerekiyordu. Vale'e baktığında onun da gülümsemekten vazgeçmiş olduğunu gördü. Tam olarak anlayamadığı bir şeyler dönüyordu ama durumun farkındaydı... Bu kesinlikle erkek işiydi.

Melisande gülümseyerek Vale'in koluna dokundu. "Korkarım yoruldum Lordum. Eve erken dönersem bana kırılır mısınız?"

Vale ona dönünce yüzündeki ikilemi gördü, bir kez daha Lord Hasselthorpe'a baktıktan sonra bu ifadesini düzeltmeyi başardı. Elini tutarak eğildi. "Çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağım kesin ama seni zorla tutmak istemem."

"İyi geceler Lordum." Beylerin karşısında reveransını yaptı. "Ekselansları. Lordum."

Adamlar da veda sözcükleri mırıldanarak eğildiler.

Parmak ucunda yükselerek Vale'in kulağına fısıldadı. "Unutmayın Lordum. Bir gece kaldı."

Hemen arkasını döndü. Hızla ilerlerken arkasındaki grubun söyledikleri içinden iki kelimeyi net olarak algıladı. Spinner's Falls

Bölüm Sekiz

Kral'ın bu açıklamasının ardından neler yaşandığını herkes elbette ki hayal etmiştir. Dünyanın farklı köşelerinden gelen adaylar küçük krallığa doluşmaya başlamışlardı. Aralarında kervanları ve tüm maiyetleriyle birlikte gelmiş olan prensler vardı. Aralarında servet peşinde koşan hırpalanmış turnuva zırhlarını giyip gelmiş olan şövalyeler vardı. Ve aralarında hayata dair umudunu yitirmiş yürüyerek oraya kadar gelmeyi göze almış olan dilenci ve hırsızlar da vardı. Hepsinin amacı aynıydı: Yarışmaları kazanacak ve Prenses'le evleneceklerdi...

GÜLEN JACK'ten

Gecenin kadını olan karısı sabah elbette ki erkenden kalkmıştı. Yeni buluşma mekânları olan kahvaltı salonunun önünde duran Jasper uykulu halinden arınmaya çalışıyordu. Melisande balodan erken ayrılmıştı ama bu bile geceyarısından bir saat sonraydı. Buna rağmen uyanmayı başarmış, hatta kahvaltısını bile bitirmişti. Vale ise orada bir saat daha kalarak Lord Hasselthorpe'u dinlemeye çalışmıştı. Hasselthorpe kardeşinin alayının Fransızlara bir casus tarafından bildirilmiş olması fikrini çok mantıksız bulmuş ve oldukça yüksek bir sesle bunun saçma olduğunu belirtmişti. Jasper adamla yeniden konuşmaya çalışmadan önce birkaç gün bekleme kararı vermişti.

Şimdi de uyanık görünebilmek için gözlerini iyice açıp omuzlarını umutsuz bir çabayla dikleştirmeye çalışarak kahvaltı salonuna giriyordu işte. İşte sırtı dimdik bir şekilde orada oturuyordu, tepesinde topuz yapılmış olan saçlarının her bir teli bile kontrol altındaydı, açık kahverengi gözleri son derece sakin ve kendinden emindi.

Eğildi. "Günaydın sevgili eşim."

Onu bu halde gören biri dün gece mor gece elbisesinin içindeki gizemli kadının o olduğuna asla inanmazdı. Vale belki de o baştan çıkarıcı görüntüyü hayalinde canlandırmıştı. Aynı bedeni paylaşan bu iki kadını anlayabilmek oldukça zordu.

Melisande ona baktı, bu bakışlarda dün gece gördüğü kadına ait olan çok derinlerde uçuşan bir şeyler görmeyi başardı, o ciddi bakışların ardında saklanıyordu.

"Günaydın."

Küçük köpeği eteklerinin arasından çıkarak ona baktı. Jasper da bu bakışlara karşılık verdi, köpek hemen sandalyenin altındaki yerine geriledi. Muhtemelen odan nefret ediyordu ama en azından evdeki efendinin kim olduğu konusunda anlaşmışlardı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Jasper servis masasına doğru ilerlerken.

"Evet," dedi arkasından. "Ya sen?"

Boş gözlerle balık tabağına bakarken giyinme odasındaki tahta paletini düşündü. "Ölü gibi."

Yalan değildi, yastığının altında bir bıçakla ölümü düşünerek oradan oraya dönüp durmak böyle bir şeydi. Bir balık seçip onu tabağına aktardı.

Masaya döndüğünde Melisande'ye gülümsedi. "Bugün için herhangi bir planın var mı?"

Gözleri kısılmıştı. "Evet, ama hiçbirinin ilgini çekeceğini sanmam."

Bu yorum bile ilgisini çekmeye yeterdi. Tam karşısına oturdu. "Öyle mi?"

Çayını koyarken başıyla onayladı. "Hizmetçimle alışverişe çıkacağım."

"Mükemmel!"

Kuşkulu gözlerle ona baktı. Bu coşkulu tavrı biraz abartılıydı galiba.

"Bana eşlik etmek istediğini söylemiyorsun değil mi?" Bu bir sorudan çok bir yorumdu ve dudakları sımsıkı birbirine kenetlenmişti.

Onun bu eleştiren yüzünün kendisini uyardığını söylese ne yapardı? Şaşkına döneceği kesindi. Jasper dün geceki baştan çıkarıcı kadını düşündü, gözlerini kırpmadan cüretkâr bir şekilde ona meydan okuyan kadını. Hangisi gerçek karısıydı? Gündüzleri karşısında büyük bir ciddiyetle oturan mı yoksa geceleri farklı maceralara yelken açan mı?

Melisande cevabını bekliyordu. Sırıttı. "Sabah alışverişinden daha keyifli olabilecek bir şey düşünemiyorum."

"Ben de bu cümleyi kurabilecek başka bir erkek düşünemiyorum."

"O zaman benimle evlendiğin için çok şanslısın değil mi?"

Bu soruya cevap vermek yerine fincanına sıcak çikolata doldurdu.

Vale çöreklerden birinin içini açarak üzerine yağ sürdü. "Seni dün gece baloda görmek gerçekten büyük bir keyifti."

Belli belirsiz bir şekilde kasıldı. Onun geceye ait hareketlerinden bahsetmemesi mi gerekiyordu?

"Düne kadar Matthew Horn ile hiç karşılaşmamıştım," dedi. "Yakın arkadaşın mı?"

Ah, demek oyunu bu şekilde oynayacaklardı. Gece yaptıklarını yok sayıyordu. İlginç.

"Horn'u ordudayken tanımıştım," dedi. "O zamanlar iyi bir dosttu. Sonra ayrıldık."

"Hiç askerlik günlerinden bahsetmiyorsun."

Omuz silkti. "Altı yıl önceydi."

Melisande'nin gözleri kısıldı. "Ne kadar görevli kaldın?"

"Yedi yıl."

"Ve yüzbaşıydın."

"Evet."

"Ve eylem de gördün"

Bu bir soru olmadığı için nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemedi. *Eylem*. Onca kan, ter ve çığlık için ne yetersiz bir kelime. Topların uğultusu, dumanlar, küller, etrafa yayılan cesetler. Eylem. Ah, evet, *eylem* görmüştü. Ağzına dolan asit tadını giderebilmek için çayını yudumladı.

"Quebec'teydim ve şehri ele geçirdik. Bir gün torunlarımıza anlatabileceğim bir hikâye olduğunu umuyorum."

Bakışlarının yönünü değiştirdi. "Ama Lord St. Aubyn orada ölmedi."

"Hayır." Acıyla gülümsedi. "Bunun kahvaltı masası için hoş bir sohbet olduğunu düşünüyor musun?"

Geri adım atmadı. "Bir eşin kocasını tanıma hakkı yok mu?"

"Orduda geçirdiğim zaman beni tümüyle tanıtmaz."

"Hayır, ama büyük bir parçanı oluşturduğunu düşünüyorum."

Peki, buna ne cevap verecekti? Haklıydı. Ona hiç belli etmediğini düşündüğü şeyi bir şekilde çözmüştü. Değiştiğini biliyordu, Kuzey Amerika ormanlarında olanların onu sonsuz kadar yaraladığını ve azalttığını biliyordu. Bunu bir rozet gibi üzerinde mi taşıyordu? Ne olduğunu görebiliyor muydu? Onun nasıl büyük bir utanç yaşadığını biliyor muydu?

Hayır, bu olamazdı. Bilse yüzü bukadar sakin olamazdı. Çöreğinin kalanını bölerken başını eğdi.

"Belki de artık bu sabah bana eşlik etmek istemezsin?" diye sordu karısı usulca.

Başını hemen kaldırdı. Sinsi yaratık. "O kadar kolay korkmam."

Melisande'nin gözleri hafifçe büyüdü. Vale gülümserken gereğinden fazla diş göstermiş olabilirdi. Ya da bu gülümsemenin ardında yatan şeyi görmüştü. Ama karısı oldukça cesur bir kadındı.

"O zaman anlat bana," dedi, "askerlik günlerini."

"Anlatacak çok fazla şey yok ," diyerek yalan söyledi. "28. Alayda yüzbaşıydım."

"Lord St. Aubyn de yüzbaşıydı ," dedi Melisande. "Göreve birlikte başlamıştınız."

"Evet." Çok genç ve çok kalınkafalı. Aslında üniformanın cazibesine kapılmıştı.

"Emeline'in ağabeyini hiç tanımıyorum," dedi. "Yani iyi tanımazdım. Onu bir ya da iki kez görmüştüm. Nasıl biriydi?"

Çöreğinin son parçasını ağzına atarak zaman kazanmaya çalıştı. Reynaud'nun çarpık gülümsemesini, gülen siyah gözlerini hatırladı. "Reynaud her zaman bir gün kontluğu devralacağını bilerek büyüdü ve hep o günün provasını yaptı."

"Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkti. "Çocukken çok ciddiydi. Böyle bir yük insanın omuzlarına çocukluktan itibaren biner. Richard da öyleydi."

"Ağabeyin," diye mırıldandı.

"Evet. O ve Reynaud birbirlerine çok benzerlerdi." Bunu hatırlayınca dudakları seğirdi. "Reynaud aslında onunla arkadaş olmalıydı, benimle değil."

"Belki de Reynaud onda olmayan bir şeye sahip olduğunu fark etmiştir?"

Başını arkaya atarak gülümsedi. Mükemmel Richard da olmayan bir özelliğe sahip olabilme ihtimali ona komik gelmişti.

"Neye?"

Kaşlarını kaldırdı. "Yaşama sevinci?"

Ona baktı. Bu kalıntıda gerçekten kalmış olan bir yaşam sevinci görebiliyor muydu? "Belki de."

"Bence öyle. Sen hoşluklarla dolu gizemli bir dostsun," dedikten sonra kendi kendine konuşur gibi devam etti, "Sana karşı koyamazdı?"

"Bunu bilemezsin." Dişleri birbirine kenetlendi. "Beni tanımıyorsun."

"Öyle mi?" Masadan kalktı. "Seni ne kadar iyi tanıdığımı bilsen çok şaşırırsın. On dakika sonra, tamam mı?"

"Ne?" Karısının karşısında tam bir aptal durumuna düşmüştü.

Melisande gülümsedi. Belki de aptalları seviyordu. "On dakika sonra alışverişe gitmeye hazırım."

Kahvaltı odasından ayrıldı, Vale kafası karışmış bir halde orada kalakaldı.

Vale evden çıktığında Melisande arabanın yanında durmuş Suchlike'a birtakım talimatlar veriyordu. Basamakları inerek ağır adımlarla yanlarına doğru ilerledi.

"Hazır mısın?" diye sordu Melisande.

Kollarını iki yana açtı. "Emrine amadeyim sevgili eşim." Suchlike'a baktı. "Gidebilirsin."

Küçük hizmetçi kızararak endişeli bakışlarını Melisande'ye çevirdi. Suchlike bu alışverişlerde ne alınması gerektiğini bildirmek ve paketleri taşımak gibi işlerle uğraşıyordu. Vale de Melisande'ye baktı, bu isteğini reddetmesini bekliyordu.

Melisande gülümseyerek hizmetçiye izin verdi. "Sen de evdeki onarım işleriyle ilgilenirsin."

Suchlike reverans yaparak eve girdi.

Melisande, Vale'e dönünce onun eteklerinin arasında duran Mouse'a baktığını gördü. O köpeği de göndermeye çalışmadan önce konuşmaya başladı. "Bay Mouse her zaman bana eşlik eder."

"Ah."

Başını salladı en azından bu işi başarmış olduğu için mutluydu arabaya bindi. Yola bakan konforlu pelüş koltuğa yerleşir yerleşmez Mouse da yanına tırmandı. Vale onun karşısına geçti uzun bacaklarını çaprazlama karşıya uzatmıştı. O binene kadar göze çok büyük ve boş görünen araba bir anda onun uzun kol ve bacaklarıyla doluvermişti.

Arabanın üzerine vururken Melisande'nin kaşlarını çatmış bir şekilde bacaklarına bakışını yakaladı. "Bir terslik mi var?"

"Yok, hayır."

Pencereden dışarı baktı. Onunla bu kadar küçük bir alanda kapalı kalmak tuhaf gelmişti. Çok da samimi bir ortamdı. Bu da garipti. Bu adamla cinsel ilişkiye girmişti ama bir gece önce ilk

kez dans etmişti, bir kez de gömleğini üzerinden çıkarıp onu tıraş etmişti. Ama bunların hepsi mum ışığında ve gece gerçekleşmişti. Geceleri her nedense daha rahat oluyordu. Gölgeler onu daha cesur kılıyordu. Belki de gerçekten onun da söylediği gibi gecelerin kadınıydı. Bu doğruysa günün efendisi Vale mi olacaktı?

Bu fikrin verdiği rahatsızlıkla onu seyretmeye devam etti. O da kendisini gündüz saatlerinde araştırıyordu. Onu güneşin altında sinsice inceliyordu. Geceleri balolara ve oyun kulüplerine gitmekten hoşlanıyor olabilirdi ama gün boyunca sırlarını keşfetmeye çalışıyordu. Bunun sebebi gün ışığında daha zayıf olduğunu keşfetmiş olması mıydı? Yoksa onun gün ışığında kendini daha güçlü hissediyor olması mı?

Ya da ikisi birden mi?

"Onu her yere götürüyor musun?"

Hızla ona baktı düşünceleri dağılmıştı. "Ne?"

"Köpeğini." Çenesiyle yanına uzanmış olan Mouse'u gösterdi. "Her yere seninle birlikte mi geliyor?"

"Bay Mouse'un bir kişiliği var ve o bir erkek," dedi. "Ve evet, onu seveceği yerlere götürmek hoşuma gidiyor."

Vale'in kaşları yükseldi. "Köpek alışverişten mi hoşlanıyor?"

"Arabayla gezmeyi seviyor." Mouse'un burnunu okşadı. "Evcil hayvanlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Hayır. Pekâlâ, ben küçükken bir kedimiz vardı ama ben çağırınca asla gelmezdi ve mutsuz olduğunda herkesi tırmalamak gibi bir huyu vardı. Genellikle de mutsuzdu maalesef."

"Adı neydi?"

"Kedi."

Ona baktı. Yüzü çok ciddiydi ama mavi gözlerinde tereddüt eden bir ifade vardı.

"Ya sen?" diye sordu. "Çocukken evcil hayvanın var mıydı güzel eşim?"

"Hayır." Pencereden dışarı baktı yeniden yalnız çocukluğuna dönmek istemiyordu.

Onun bu konuyu konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordu ve bu kez ısrar etmedi. Yumuşak bir sesle yeniden konuşmaya başlamadan önce bir süre sustu. "Aslında kedi, Richard'a aitti."

Meraklı bakışlarını ona dikti.

Kendisiyle dalga geçermiş gibi gülümsedi. "Annem kedilerden hiç hazzetmezdi ama Richard hastalıklı bir çocuktu ve ahırda bulduğu kediyi çok sevince," omuz silkti, "sanırım onun için bir istisna yaptı."

"Ağabeyin senden kaç yaş büyüktü?"

"İki yaş."

"Ne zaman öldü?"

"Daha otuz olmamıştı." Artık gülümsemiyordu. "Hep hastaydı –çok zayıftı ve nefes alma sorunu vardı– ben sömürgelerdeyken sıtmaya yakalandı ve bir daha da iyileşemedi. Ben eve döndükten sonra bile annem bir yıl boyunca hiç gülmedi."

"Çok üzüldüm."

Avucunu açarak içine baktı. "Çok zaman önceydi."

"O zaman baban da ölmüştü değil mi?"

"Evet."

Melisande ona baktı koltukta son derece umursamaz bir tavırla oturmuş babasının ve ağabeyinin zamansız ölümlerinden bahsediyordu. "Senin için zor olmalı."

"Richard'ın hastalığına rağmen günün birinde vikont olmam gerekeceği hiç aklıma gelmemişti. Zaten ailedeki herkes de onun

vâris olarak yaşayacağını düşünüyordu." Birdenbire ona baktı, dudağının köşesi yukarı doğru kıvrılmıştı. "Bedeni zayıf olabilirdi ama Richard'ın son derece güçlü bir ruhu vardı. O tam bir vikonttu. İnsanlara komuta etmeyi bilirdi."

"Tıpkı senin gibi," gibi diyerek ona kibarca hatırlattı.

Vale başını iki yana salladı. "Onun gibi değilim. Reynaud gibi de değilim. İkisi de benden çok daha iyi liderlerdi."

Buna inanması çok zordu. Vale kendisiyle dalga geçerdi, şakalar yapar, zaman zaman da kendini aptal yerine koyardı ama karşısında duranlar onu her zaman dinlerdi. Bir odaya girdiği anda ağırlığı hissedilirdi. Kadınlar ve erkekler güneşe çekiliyormuşçasına onun etrafına toplanırlardı. Ona bunları söylemek istedi, ona olan hayranlığını dile getirmek istedi ama duyguları konusunda açık vermekten korktuğu için bunu yapmadı. Araba yavaşladı, pencereden bakınca Bond Caddesi'ne gelmiş olduklarını gördü.

Kapı açılınca Vale yere atladı ve dönerek ona elini uzattı. Melisande yerinden kalktı ve elini onun güçlü parmaklarının arasına bıraktı. Arabadan indi Mouse da arkasından atladı. Sokak şık mağazalarla doluydu, kadınlar ve erkekler vitrinlere bakarak yürüyorlardı.

"Hangi yöne doğru ilerlemek istersin sevgili eşim?" diye sordu Vale, kolunu öne doğru uzatarak, "Sen yolu göster ben de seni takip edeyim."

"Sanırım biraz aşağı yürüyeceğiz," dedi Melisande. "Önce enfiye almak için tütüncüye gitmek istiyorum."

Ona baktığını hissetti. "Kraliçemiz gibi enfiye kullananlardan mısın?"

"Ah, hayır." Bu fikre burun kıvırdığı anda toparlanarak ifadesini yumuşattı. "Harold için. Ona her doğum gününde en sevdiği enfiyeyi alırım."

"Ah, Harold çok şanslı o zaman."

Melisande ona baktı. "Enfiye sever misin?"

"Hayır." Ona gülümseyerek bakan turkuaz gözlerinde yumuşacık bir ifade vardı. "Onu bu kadar seven bir kardeşi olduğu için şanslı demek istedim. Bunu bilseydim..."

Sözleri Mouse'un tiz havlamasıyla kesildi. Melisande etrafına bakınarak köpeğin yanından fırlayarak kalabalık sokağa atladığını gördü.

"Mouse!" Gözlerini köpekten ayırmadan ileri doğru atıldı.

"Dur!" diyen Vale onu kolundan yakalayarak geri çekti.

Kolunu çekmeye çalıştı. "Bırak beni! Canı yanacak."

Vale onu hızla çekerken yanlarından varillerle dolu bir araba homurdanarak geçti. "Sana bir şey olmasından iyidir."

Yolun karşısından gelen çığlıkları, hırıltıları ve Mouse'un histerik havlamalarını duyabiliyordu.

Dönerek avucunu Vale'in göğsüne koydu, çaresizliğini ona anlatmaya çalışıyordu. "Ama Mouse..."

Kocası bir şeyler mırıldandıktan sonra konuştu. "Korkma, o küçük canavarı sana geri getireceğim."

Arabanın geçmesini bekledikten sonra yola atladı. Melisande yolun karşısına geçmiş olan Mouse'u gördü ve yüreği korkuyla doldu. Teriyer kendisinden dört kat daha büyük boyutlara sahip olan bir çoban köpeğiyle kavga ediyordu. Çoban köpeği Mouse'u silkeleyerek tokatladı. Mouse yukarı doğru uçtu ve o açık olan kocaman ağzın birkaç santim ötesinden geçti. Yere indikten sonra yine aynı korkusuzlukla diğer köpeğin üzerine doğru atıldı. Bir-

kaç erkek çocuk ve adam durarak kavgayı izlemeye başlamışlardı, bazıları bağırarak çoban köpeğine destek çıkıyordu.

"Mouse!" Bu kez arabalara, atlara ve el arabalarına dikkat ederek Vale'in peşinden karşıya geçti. "Mouse!"

Vale çoban köpeği, Mouse'u kocaman dişleriyle yakaladığı sırada köpeklerin yanına vardı. Çoban köpeği, Mouse'u kaldırarak ağzında sallamaya başladı. Melisande boğazından bir çığlık koptuğunu hissetti ama ses çıkarmayı başaramadı. Büyük köpek bu şekilde sallamaya devam ederse birazdan Mouse'un boynu kırılacaktı. Vale, çoban köpeğinin burnunu yumruklamaya başladı. Köpek bir adım geriledi ama ağzında tutmakta olduğu ödülünü bırakmadı.

"Hey!" diye bağırdıVale. "Bırak onu seni lanet olası!"

Mouse, köpeğin ağzında kıvranırken Vale bir yumruk daha attı. Bu kadarı o iri köpek için bile fazlaydı sonunda Mouse'u bıraktı. İri hayvan bir an Vale'e saldıracakmış gibi bir tavıra büründü ama kocası köpeğin karın boşluğuna bir tekme savurarak bunu engelledi. Büyük köpek arkasını dönerek kaçmaya başladı, kalabalık hayal kırıklığına uğramıştı. Mouse, köpeği kovalamak üzere ileri atıldığı sırada Vale onu ensesinden yakaladı.

"Hayır, bunu sakın yapma seni küçük aptal."

Mouse dönerek dişlerini Vale'in eline geçirince Melisande dehşete kapıldı.

"Hayır, Mouse!" Köpeğini almak üzere uzandı.

Vale onu diğer koluyla uzaklaştırdı. "Yapma. Şu an çıldırmış durumda seni de ısırabilir."

"Ama..."

Onu ısırmış köpeği diğer eliyle tutarak ona baktı. Gözleri şu an koyu maviydi ve söylediğinin yapılmasını istiyordu; yüzü

bugüne kadar görmediği bir ciddiyete sahipti, o kararan yüzde hiç de eğlenen bir ifade yoktu. Melisande onun savaşırken de bu şekilde göründüğünü düşündü.

Sesi Kuzey Denizi kadar soğuktu. "Dinle beni. Sen benim karımsın ve senin incindiğini görmek istemiyorum. Bu isteğim seni düşmanım yapacaksa sen bilirsin. Bu konuyu tartışmak gibi bir niyetim yok."

Melisande yutkunarak başını salladı.

Ona bir süre daha baktı, elinden kanlar damlıyordu. Sonra başını salladı. "Güzel. Şimdi geri çekil ve işime karışma."

Mouse'u onun elinden almaya çalışmamak ellerini önünde sıkıca birbirine kenetledi. Köpeğinin kötü huylu olduğunu ve onu kimsenin sevmediğini biliyordu ama o çok seviyordu. Mouse *ona* aitti ve bu sevgisine karşılık veriyordu. Vale de kocasıydı ve onun otoritesine karşı gelemezdi... Bu, Mouse'u feda etmek anlamına gelse bile.

Vale elindeki köpeği sarstı. Mouse ona hırladı. Vale sükûnetle başparmağını köpeğin boynuna bastırdı. Köpek ağzını kapatarak direnmekten vazgeçti. Vale son hızla elini köpeğin burnuna sardı.

"Hadi gel," dedi Melisande'ye köpeği iki eliyle birden tutarak. Kan görme ihtimali yok olan kalabalık dağıldı. Vale onu arabaya doğru yürüttü.

Uşaklardan biri onların geldiğini görünce ileri atıldı. "İyi misiniz Lordum?"

"Bir şey yok," dedi Vale. "Arabada bir kutu ya da çanta var mı?"

"Sürücünün koltuğunun arkasında bir sepet var."

"Kapağı var mı?"

"Evet, efendim oldukça da sağlam bir şey."

"Getir lütfen."

Uşak arabanın arkasına koştu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Melisande.

Vale ona baktı. "Kötü bir şey yapmayacağım. Sakinleşene kadar kapatılması gerekiyor."

Mouse hırlamayı kesti. Fırsat bulduğu anda kurtulmak için kıvranmaya başlıyordu ama Vale ondan daha hızlıydı.

Uşak sepeti buldu ve arabaya getirip kapağını açtı.

"Onu içine koyar koymaz sepetin kapağını kapat." Vale adama baktı. "Hazır mısın?"

"Evet, Lordum."

Operasyon hızla tamamlandı, uşak gözlerini iyice açmıştı. Mouse çaresizlik içinde debeleniyordu, Vale çok ciddiydi. Hayvan uşağın elinde sallanmakta olan sepetin içine başarıyla kapatılmıştı.

"Onu koltuğun altına koy," dedi Vale, uşağa. Melisande'nin kolunu tuttu. "Eve dönelim."

Onu kendisine yabancılaştırmaş ya da kendisinden nefret ettirmiş olabilirdi ama başka çaresi yoktu. Jasper karşısında oturan karısını inceledi. Omuzları dimdik oturuyordu, başı öne eğikti ve kucağına doğru bakıyordu. Yüzündeki ifadeyi göremiyordu. Güzel bir kadın değildi... Bir yanı bunun kesinlikle farkındaydı. Son derece mütevazı, hiçbir gösterişi olamayan kıyafetler giyiyordu, görünmemek için elinden geleni yapıyordu aslında. Ondan çok daha güzel kadınlarla nişanlanmış ve yatmıştı. O son derece sıradan, sade bir kadındı.

Ve o hâlâ onun karşısında oturmuş ruhunu koruyan kaleyi yıkacak olan bir sonraki hareketi bulmaya çalışıyordu. Bu deli-

lik olabilirdi ama onu başka bir dünyadan gelen büyülü bir periye benzetiyor ve ondan çok etkileniyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Melisande, sesi düşüncelerinin ortasına göle düşen bir çakıl taşı gibiydi.

"Senin bir peri olup olmadığını," dedi.

Kaşları yukarı kaktı. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Ne yazık ki hayır, hayatım."

Ona baktı açık kahverengi gözlerinde belirsizlik vardı. Sonra bakışlarını eline çevirdi. Arabaya girdikten sonra mendilini ısırılan yerin üzerine sarmıştı.

Dudağını ısırdı. "Hâlâ acıyor mu?"

Zonklamaya başlamıştı ama başını iki yana salladı. "Çok değil, inan bana."

Kaşları hâlâ çatılıydı. "Döndüğümüzde Bay Pynch'in onu sarmasını istiyorum. Köpek ısırıkları sevimsiz olabiliyor. Düzgün temizlediğinden emin ol lütfen."

"Sen nasıl istersen."

Elleri kucağında kenetliyken camdan dışarı baktı. "Mouse seni ısırdığı için çok özür dilerim."

"Bunu hiç sana yaptı mı?"

Melisande şaşkın gözlerle ona baktı.

"Köpek seni hiç ısırdı mı sevgili eşim?" Eğer bunu yaptıysa Jasper onun hayatını karartacaktı. Melisande'nin gözleri irileşti. "Hayır. Kesinlikle hayır. Mouse bana karşı son derece şefkatlidir. İşin aslında bugüne kadar hiç kimseyi ısırmadı.

Jasper alaycı bir tavırla gülümsedi. "Demek ilk onurlandırılan ben oldum."

"Ona ne yapacaksın?"

"Onu sadece biraz haşlayacağım."

Yüzü yine ifadesizleşmişti. Bu küçük yaratığın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu; onun hayattaki tek dostu olduğunu itiraf etmişti.

Oturduğu yerde kaykıldı. "Onu nereden buldun?"

Uzun bir süre konuşmayınca sorusunu cevaplamayacağını düşündü.

Sonra içini çekerek başladı. "Ağabeyimin ahırlarında bulunan yavrulardan biriydi. Baş seyis onları boğmak istedi... Başında yeteri kadar dert varmış. Yavruları bir çuvala doldurup yardımcı çocuğa bir kova su getirmesini söyledi. Yavrular çuvaldan kaçarken ahıra girdim. Hepsi bir yana kaçıyordu adamlarda bağırarak onları kovalıyordu. Mouse bana doğru koşarak dişleriyle eteğimin ucuna yapıştı."

"Sen de onu kurtardın," dedi Jasper.

Omuz silkti. "Öyle yapılması gerekiyordu. Tabii, Harold bu duruma hiç sevinmedi."

O can sıkıcı ağabeyin evde böyle bir yaratığın bulunmasından hoşlanmayacağı kesindi. Ama Melisande tüm şikâyetlere kulak tıkamış ve onu mutlu eden şeyi yapmaya devam etmişti, zavallı Harold sonunda pes etmişti. Jasper, karısının aklına bir şeyi koyduğu zaman azimle yapacağını öğrenmeye başlamıştı.

"Geldik," diye mırıldandı.

Jasper camdan bakınca evin önünde olduklarını gördü.

"Uşağın, Mouse'u içeri getirmesini sağlayacağım." Bu konuda ödün vermeyeceğini bakışlarıyla ona anlattı. "Ben izin verene kadar ona dokunmaya kalkışma."

Başını salladı, yüzü yine kraliçeninki kadar ifadesizdi. Arkasını dönerek onun yardım etmesini beklemeden arabadan indi.

Eve doğru ilerleyip basamakları ağır ağır çıktı. Başı dikti, omuzları ve sırtı da. Jasper bunu son derece kışkırtıcı buldu.

Kaşlarını çatarak içinden bir küfür savurduktan sonra karısını takip etti. Bu raundu kazanmış olabilirdi ama nedense yine de kendini fena halde bozguna uğramış gibi hissediyordu.

Bölüm Dokuz

Prenses Surcease kalenin surlarında durmuş aşağıda toplanan adayları seyrediyordu. Yanında da Soytarı Jack duruyordu. Ondan çok hoşlanıyordu ve her yere beraberinde götürüyordu. Daha iyi görebilmek için bir taşın üzerine tırmanmıştı çünkü Prenses'in sadece yarı boyundaydı.

"Of!" diye iç geçirdi Prenses.

"Canınızı sıkan nedir benim güzel ve hiddetli Prensesim?" diye sordu Jack.

"Ah, soytarım, babamın evleneceğim kişiyi benim seçmeme izin vermesini isterdim," dedi Prenses. "Ama böyle bir şey asla olmayacak değil mi?"

"Bu bir soytarının asil bir prensesle evlenmeye kalkışması gibi bir şey," dedi Jack....

GÜLEN JACK'ten

Mouse havlıyordu.

Suchlike saçına tokayı yerleştirirken Melisande irkildi. Ses boğuktu çünkü üç kat aşağıdan geliyordu. Vale köpeği mahzendeki küçük taş kilere kapatmıştı. Mouse kapandıktan kısa bir süre sonra havlamaya başlamıştı. Muhtemelen hemen dışarı bırakılmayacağını anlamıştı. O zamandan beri azimle havlıyordu. Akşam olmuştu. Arada bir onu kurtarmaya gelen biri var mı diye dinlemek için susuyor, kimse gelmeyince havlamaya kaldığı yerden devam ediyordu. Her seferinde sesi daha da yükseliyordu.

"Boyutlarına göre oldukça gürültücü bir köpek değil mi?" dedi Suchlike. Bunu hiç de öfkeli bir tavırla söylememişti. Belki de ev çalışanları durumdan Melisande'nin düşündüğü kadar çok etkilenmemişlerdi. "Daha önce hiçbir yere kapatılmadı."

"Bu ona iyi gelecek o zaman." Suchlike saçına bir toka daha yerleştirdikten sonra yaptığı işi seyretmek için bir adım geri çekildi. "Bay Pynch yakında açlıktan delireceğini söyledi."

Uşağın bu saçmalığı hoşuna gitmiş gibiydi.

Melisande kaşlarını kaldırdı. "Lord Vale döndü mü?"

"Evet, Leydim. Yaklaşık yarım saat önce." Suchlike makyaj masasının üzerini toplamaya başladı.

Melisande ayağa kalkarak odada dolanmaya başladı. Mouse'un havlaması aniden kesildi ve Melisande nefesini tuttu. Köpek yeniden havlamaya başladı.

Vale onun köpeğe gitmesini yasaklamıştı ama bu çok uzun sürmüştü ve artık dayanabileceğini sanmıyordu. Mouse'un bu kadar çok üzülmesi tahammül edilebilir bir şey değildi.

Oda kapısı çalındı.

Dönüp kapıya baktı. "Gel."

Vale kapıyı açtı. Eve döneli çok uzun bir zaman olmamıştı ama saçlarının ıslaklığından banyosunu yapıp üzerini değiştirecek vakit bulduğu anlaşılıyordu. "İyi akşamlar sevgili eşim. Mahkûm ziyaretine benimle birlikte gelmek ister misin?"

Melisande eteklerini düzelterek başını salladı. "Evet, lütfen."

Jasper dışarıda bekledi Melisande öne geçerek merdiveni inmeye başladı, yaklaştıkça ses gürleşiyordu.

"Eşim senden bir ricam daha var," dedi Vale.

"Nedir?"

"Geride durup köpekle ilgilenme işini bana bırakmanı istiyorum."

Dudakları ince bir çizgi halini aldı. Mouse bir tek onun sözünü dinlerdi. Teriyer yeniden Vale'i ısırırsa ne olacaktı? Kocası son derece nazik bir adamdı ama o nezaketin altında çok daha fazla şeyin saklandığından da emindi.

"Melisande?"

Ona döndü. Jasper basamakta durmuş onun cevabını bekliyordu. Turkuvaz rengi gözlerinde karanlık parıltılar vardı. İsteksiz bir şekilde başını salladı. "Sen nasıl istersen."

Son basamağı indikten sonra Jasper onun elini tutarak mutfağa doğru ilerledi.

Hizmetli koridoru loştu. Kocaman mutfağın bir ucunda bulunan iri ocak bütün mekâna hükmediyordu. Arka tarafa bakan iki pencereden içeri ışık giriyordu ve gündüzleri mutfak aydınlık oluyordu. Şu an duvarlarda yanan mumlar sağlıyordu bu aydınlığı.

Aşçı, alt kat hizmetçileri, birkaç uşak ve baş uşak akşam yemeği hazırlıklarını yapıyorlardı. Onlar içeri girince aşçı elindeki kaşığı dumanı tüten çorba tenceresinin içine düşürdü, herkes bir anda taş kesildi. Mouse'un sesi aşağıdan yankılanıyordu.

"Lordum," dedi Oaks.

"Lütfen devam edin. Sizi rahatsız etmek istemem," dedi Vale. "Eşimin köpeğiyle ilgilenmek üzere geldim. Ah, Pynch."

Pynch şöminenin önündeki sandalyeden kalktı.

"Bir parça et buldun mu?" diye sordu Vale.

"Evet, Lordum," dedi Bay Pynch. "Aşçı büyük bir nezaketle bana dün akşamdan kalan eti verdi." Elindeki temiz bir beze sarılmış olan eti uzattı.

Melisande boğazını temizledi. "İşin aslında..."

Vale ona baktı. "Evet, hayatım?"

"Eğer o Mouse içinse, peynir sever," dedi özür diler bir tavırla.

"Bu bilginin önünde saygıyla eğiliyorum." Vale çorbanın yanında dolanıp duran aşçıya döndü. "Bir parça peynirin var mı?"

Aşçı hemen bir reverans yaptı. "Elbette, Lordum. Annie, kilerden peynir tekerleğini getir."

Hizmetçi hızla mutfaktan çıktı ve bir süre sonra elinde kafası kadar büyük olan bir tekerlek peynirle geri döndü. Onu mutfak masasının üzerine koyarak üstüne sarılmış olan bezi açtı.

Aşçı eline keskin bir bıçak alarak tekerlekten bir dilim kesti. "Bu kadarı yeterli mi Lordum?

"Fazlasıyla, teşekkür ederim." Vale kadına sırıtınca aşçının yanakları pembeleşti. "Size minnettarım. Bay Oaks bana mahzenin yolunu gösterebilir misiniz?"

Baş uşak kilere doğru ilerledi ve orada bulunan kapıdan geçerek yeraltında bulunan mahzenin basamaklarını inmeye başladı.

"Başına dikkat et," diye Melisande'yi uyardı Vale. O basamakları inerken neredeyse ikiye katlanmıştı. "Teşekkür ederim Oaks. Sen gidebilirsin."

Baş uşak rahatlamıştı. Mahzenin duvarları nemliydi ve taştan yapılmıştı, duvarlar yiyecek ve şarapların konduğu raflarla doluydu. Bir köşede ahşap bir kapı vardı ve Mouse onun arkasında hapisti. Basamaklardan inen ayak seslerini duyunca havlamayı kesmişti, Melisande onun kapının arkasında başını havaya dikerek nasıl durduğunu gözünde canlandırabiliyordu.

Vale, Melisande'ye bakarak parmağını dudaklarının üzerine koydu.

Melisande dudaklarını sıkıca kapatarak başını salladı.

Vale sırıtarak kapıyı araladı. Orada hemen küçük siyah bir burun belirdi. Vale diz çökerek bir parça peynir uzattı.

"Bir bakalım, Bay Mouse," diye mırıldandı peyniri uzun ve güçlü parmaklarının arasında tutarak. "İşlediğin günahlar hakkında düşünme fırsatını bulabildin mi?"

Burun hafifçe titredi, Mouse peyniri büyük bir dikkatle Vale'in parmaklarının arasından alarak gözden kayboldu.

Melisande, Vale'in kapıyı kapatacağını düşündü ama o diz çökmeye devam ederek beklemeye devam etti, çok vakti varmış gibi duruyordu.

Birkaç saniye sonra siyah burun yeniden ortaya çıktı. Vale peyniri bu kez onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu.

Melisande nefesini tutarak bekledi. Mouse zaman zaman çok inatçı olabilirdi. Ama peynire de tapardı. Köpek kapıyı burnuyla dürterek açtı. Köpekle adam bir süre bakıştılar ve Mouse dışarı çıkarak Vale'in elindeki ikinci peynir parçasına doğru ilerlemeye başladı. Peyniri alır almaz birkaç adım geriledi, arkasını döndü ve peyniri midesine indirdi. Vale üçüncü parçayı dizinin üzerine dayadığı avucuna koydu. Mouse yine ona doğru süründü ve peyniri hızla kaptı.

Yeni bir parçayı daha almak için geldiğinde Vale yavaşça onun başını okşadı. Mouse onun dokunuşunu umursamıyor gibiydi. Vale cebinden ince deri bir kayış çıkardı. Bir ucu küçük bir halka yapılmıştı. Mouse bir sonraki parçasını almak üzere gelince Vale bu halkayı onun boynundan geçirdi ve köpeğe biraz daha peynir verdi.

Peyniri yavaş yavaş tüketirken Vale'in her yerini okşamasına izin verdi. Vale ayağa kalkarak bacağına vurdu. "Gel bakalım."

Arkasını dönerek mahzenden dışarı çıktı. Mouse, Melisande'ye şaşkınlıkla baktı ama kayışın diğer ucu Vale'deydi ve onu takip etmek zorunda kaldı.

Melisande merakla başını sallayarak onları izledi. Vale mutfağa girdi ve arka kapıdan dışarı çıktı, orada Mouse'un işini bitirmesi için biraz oyalandı.

Sonra kayışını çekerek onu içeri aldı ve Melisande'ye gülümsedi. "Akşam yemeğimizi yiyelim mi?"

Sadece başını sallayabildi. Yüreği minnetle doluydu. Vale Mouse'u evcilleştirmişti, onu hiç incitmeden efendinin kim olduğunu ona öğretmişti. Bunu yapabilecek çok az adam tanıyordu. Diğerleri olsa olsa hayvanı döverdi. O zekâsını ve sabrını kullanmayı tercih ederken hiç kızmamıştı. Onu daha bu sabah ısıran köpeğe hiç kötü davranmamıştı. Onu zaten seviyor olmasaydı, bunları gördükten sonra sevmeye başlardı

Mouse masanın altında Jasper'ın ayaklarının dibinde yatıyordu. Kayış Vale'in bileğine bağlıydı, köpeğin arada bir sahibesine doğru yaptığı faydasız ulaşma çabalarını hissedebiliyordu. Şimdi başını küçük patilerinin arasına koymuş yatıyordu, arada bir iç geçiriyordu sadece. Jasper dudaklarının kıvrıldığını hissetti. Melisande'nin bu kü-

çük canavarı niye sevdiğini anlayabiliyordu. Mouse bedeninden çok daha fazla yer kaplıyordu.

"Bu gece yine dışarı çıkacak mısın?" diye sordu Melisande masanın diğer ucundan.

Şarap kadehinin üzerinden ona bakıyordu, gözleri pusluydu.

Omuz silkti. "Olabilir."

Tabağındaki ızgara bifteği ilk kez görüyormuş gibi başını indirerek onu seyretmeye başladı. Niye dışarı çıktığını ve sabah olmasına sadece birkaç saat kala geri döndüğünü merak ediyor muydu? Yoksa onu işe yaramaz bir sarhoş olarak mı değerlendiriyordu? Ne küçültücü bir durum. İşin aslında geceleri gittiği oyun salonları ve balolardan nefret ediyordu. Ama gecenin karanlığından daha da çok nefret ediyordu.

"Evde kalabilirsin," dedi Melisande.

Vale ona baktı. Son derece uysal bir ifadeye sahipti, ekmeğini koparıp üzerine yağ sürerken çok yavaş hareketler yapıyordu.

"Kalmamı ister misin?" diye sordu.

Kaşlarını kaldırdı ama hâlâ ekmeğine bakıyordu. "Olabilir."

Bu hafif bir ima içeren sözcük kasıklarının gerilmesine sebep oldu. "Evde seninle kalırsam ne yapacağız sevgili eşim?"

Omuz silkti. "Ah, yapabileceğimiz pek çok şey var."

"Mesela?"

"Kâğıt oynayabiliriz."

"Sadece iki oyuncuyla mı? Hiç ilginç bir oyun olmaz."

"Dama ya da satranç?"

Tek kaşını kaldırdı.

"Konuşabiliriz," dedi usulca.

Vale şarabından bir yudum aldı. Gün boyunca bunu yapabilmek için peşinde koşuyordu ama geceyi onunla konuşarak geçirmek onu rahatsız ediyordu. Hayaletleri gece peşini hiç bırakmıyordu. "Ne konuşmak istersin?"

Uşaklardan biri içi peynir ve çileklerle dolu bir tepsiyi getirip ortalarına koydu. Melisande kıpırdamadı –sırtı her zaman bir asker gibi dikti– ama Jasper onun öne doğru eğildiğini düşündü. "Bana gençlik zamanlarını anlatabilirsin."

"Ah, bu da sıkıcı bir konu," şarap bardağıyla oynuyordu. "Reynaud ile birlikte St. Aubyn Gölü'nde neredeyse boğulmak üzere olduğumuz gün dışında tabii."

"Bunu dinlemeyi çok isterim." Hâlâ çilek almamıştı.

"En tehlikeli yaşlardaydık," diye başladı Jasper. "Tam olarak söylemek gerekirse, on bir yaşında. Yatılı okula gönderilmeden önceki son yazımızdı."

"Ya?" Bir çilek seçerek tabağına aldı. En büyük ya da en küçük çilek değildi ama mükemmel bir kırmızılığa ve olgunluğa sahipti. İşaret parmağıyla onunla oynamaya başladı sanki onu yemeyi beklemenin tadını çıkarıyordu. Jasper şarabını yudumladı. Boğazı bir anda kurumuştu. "O akşamüstü öğretmenimden kaçmıştım."

"Kaçtın mı?" Tabağındaki çileği çevirdi.

Çileği tutan parmaklarını seyrederken onların bambaşka bir yerde durduklarını hayal etti. "Özel öğretmenim oldukça yaşlı bir adamdı ve ondan kaçmak çok kolaydı."

"Zavallı adam," dedi ve çileği ısırdı.

Bir an için nefesi kesildi ve mantıklı olan tüm fikirler zihnini terk etti. Boğazını temizledi ama sesi yine de boğuk çıktı. "Evet, ne diyordum, işin kötü tarafı Reynaud da dersten kaçmıştı."

Melisande yutkundu. "Ve?"

"Ve büyük bir şanssızlık eseri olarak gölün yanında buluştuk."

"Şanssızlık eseri mi?"

O günü hatırlayarak irkildi. "Her nedense kendimize bir sal yapma kararı verdik."

Kaşları kalktı, çok hoş açık kahverengi eğriler oluşturmuşlardı.

Bıçağıyla bir parça peynir keserek yedi. "Yere düşmüş ağaç dalları ve birkaç parça sicimle sal yapmak başta düşünülen kadar kolay bir iş değilmiş. Özellikle de on bir yaşındaki çocuklar için."

"Burada bir trajedi yaşandığını düşünmeye başladım." Yüzü çok ciddiydi ama gözlerinin içi gülüyordu.

"Kesinlikle." Bir çilek aldı ve sapını çevirerek çıkardı. "Akşamüstüne doğru her yanımız çamurla kaplanmıştı, ter içindeydik ve deli gibi soluyorduk ve ancak iki metrekarelik garip bir şey yapabilmiştik, kare bile değildi."

Gülmemek için dudağını ısırdı. "Sonra?"

Dirseklerini masaya dayadı çilek hâlâ elindeydi ve yüzüne ciddi bir ifade takınmıştı. "Şimdi geri dönüp bakıyorum da onun yüzmeyeceğini aklımıza bile getirmemiştik. Hatta üzerine binmeden *önce* suda durup durmayacağını denemedik bile."

Artık gülümsüyordu bir süre sonra kahkahalarını da gizlemeyecekti, içini bir heyecan dalgası kapladı. Bu kadının duruşunu bozmak ve onun neşesini göstermesini sağlamak hiç de yabana atılır bir başarı değildi. Onun gülümsemesini seyretmenin verdiği hazzın tanımı yoktu.

"Sonra olanlar elbette ki kaçınılmazdı." Öne doğru uzanarak elindeki çileği, karşısında gülümseyen dudakların üzerine bastırdı. Melisande pembe dudaklarını aralayarak çileği ısırdı. Onun çileği çiğnemesini seyrederken kasığı yine gerildi. "Tam

anlamıyla bir bozguna uğradık, salın dengesizliği aslında hayatımızı kurtarmıştı."

Melisande yutkundu. "Nasıl yani?"

Elinde kalan çilek çöpünü atarak kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Batmadan önce kıyıdan sadece yarım metre uzaklaşmayı başarmıştık. Sazların arasına indik, su sadece belimize kadar geliyordu."

"Hepsi bu mu?"

Dudağının köşesinin seğirdiğini hissetti. "Reynaud bir kaz yuvasının üzerine düşmüş olmasaydı bu kadar olacaktı."

İrkildi. "Aman Tanrım."

"Bence de öyle. Erkek kaz bunu yuvasına yapılan bir saldırı olarak algıladı ve bizi Vale Malikânesi'ne kadar kovaladı. Oraya geldiğimizde ise benim özel öğretmenim bizi yakaladı ve bastonuyla bizi bir hafta boyunca popomuzun üzerine oturamayacak hale getirdi. O günden beri kızarmış kazlara hiç acımam."

Onun gülen gözlerinin içine bakmaya devam etti, odada çıt çıkmıyordu, hizmetliler koridorda bir yerdeydi. Jasper her bir iç çekişini fark ediyordu, zaman karısının gözlerine bakarken durmuş gibiydi. Bir uçurumun kenarındaydı –bir dönüm noktasının, yepyeni hislerin ve düşüncelerin– çok emin değildi ama bir adım ötesindeydi. Tek yapması gereken o adımı atmaktı.

Ama harekete geçen Melisande oldu. Sandalyesini iterek ayağa kalktı.

"Bu eğlenceli hikâye için çok teşekkür ederim Lordum." Yemek salonunun kapısına doğru ilerledi. Jasper gözlerini kırpıştırdı. "Beni bu kadar çabuk mu terk ediyorsun?"

Durdu, o dik sırtı hâlâ ona dönüktü. "Bana üst kata giderken eşlik edeceğini ummuştum." Başını çevirerek ona baktı, ciddi bakışlarında gizemli bir alaycılık gizliydi. "Âdet dönemim sona erdi."

Kapıyı arkasından usulca kapadı.

Melisande, tiz bir havlamayı takip eden boğuk bir küfür duydu. Gülümsedi. Vale, Mouse'un kayışının bileğine bağlı olduğunu unutmuştu. Merdiveni hızlı adımlarla arkasına bakmadan çıktı. Onun peşinden geleceğini biliyordu ve kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. Üst kata vardığında bu düşünceyle adımları daha da hızlandı.

Basamakları tırmanan ayak seslerini duydu, hızla yaklaşıyorlardı. İkişer ikişer çıkıyor olmalıydı. Yatak odasının kapısına vardı, heyecandan kısa kısa nefesler alıyordu. Kapıyı iterek odaya girdi ve şöminenin önüne doğru koşarak kapıya doğru döndü.

Vale bir dakika sonra odaya daldı.

"Mouse'u ne yaptın?" Sesinin normal çıkması için debeleniyordu.

"Uşaklardan birine verdim." Kapıyı kilitledi.

"Anladım."

Ona dönerek durdu ve başını kaldırdı. Onun harekete geçmesini bekliyordu. Melisande içini çekerek ona doğru ilerledi. "Genellikle benimle uyur."

Ceketinin yakalarını tutarak iki yana ayırdı ve kollarından aşağı doğru çekti.

"Bu odada mı?"

"Yatağımda." Ceketi özenle sandalyenin üzerine yerleştirdi.

"Ah. Doğru mu?" Kaşları bir şeyi çözmeye çalışırmış gibi çatıldı.

"Doğru," dedi usulca. Kravatını gevşeterek çözdü ve onu da ceketin üzerine koydu. Elleri hastalıklıymış gibi titriyordu.

"Yatakta."

"Evet." Yeleğinin düğmelerini açtı.

Vale onu üstünden attı ve yelek yere düştü. Melisande yeleğe bakarak yerde kalmasına karar verdikten sonra gömleğe geçti.

"Ben sanıyordum ki..." Sesi yok oldu, düşünme yeteneğini kaybetmiş gibiydi.

Gömleğini başından çekerek çıkardı. "Evet?"

Boğazını temizledi. "Belki de otursak daha iyi olacak."

"Neden?" Düğün gecesinde olanların tekrarlanmasına izin vermeyecekti. Parmaklarını göğsünden aşağı doğru kaydırarak midesine kadar indirdi, çıplak tenine dokunma özgürlüğünü kullanıyordu.

Karnını hızla içe çekerek tepki verdi. "Ah..."

Melisande pantolonuna ulaşarak düğmelerini buldu.

"Yavaş."

"Yavaşlamamız gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu usulca. Düğmeleri açtı.

"Ben..."

"Evet?" Pantolonun önü açıldı.

"Ah..."

"Yoksa tersini mi?" Elini iç çamaşırının içine sokarak onun sertliğine ulaştı, Melisande'yi bekliyordu. Melisande en özel noktasının ısındığını hissetti. Bu gece ona sahip olacaktı... Ona *kendi* istediği şekilde sahip olacaktı.

Gözlerini acı çekermiş gibi yumdu ve dalgın bir tavırla konuştu. "Hayır."

"Güzel," diye mırıldandı. "Aynı fikirdeyim."

Onu tam olarak tutabilmek için diğer elini de pantolona soktu.

Vale hafifçe sallandıktan sonra düz durmayı başardı.

Melisande keşfe çıkmıştı. Garip ama ellerinin titremesi durmuştu ve şu anda anatomik yapısının en mahrem yerine dokunmakla meşguldü. Parmaklarının arkasına değen düzgün tüylerini hissedebiliyordu avucunun içi ise sıcacık teniyle doluydu. Sol elini ona iyice sarmıştı sağ eliyle keşfine devam ediyordu. Yumuşacık bir ten altında granit sertliğinde kaslar. Hafif damar çıkıntıları ve geniş başlıklı bir uç. Parmaklarını bu uca dokundurdu, hassas cilde hassas dokunuşlar, hafif bir kayganlık hissetti. Ucundan sızan sıvıydı. Onu daireler çizerek dağıtırken sol eliyle hafif bir baskı uygulamaya başladı.

"Ah, Tanrım," diye inledi Vale. "Beni takatsiz bırakıyorsun sevgili eşim."

Melisande gülümsedi bu gizli, kadınsı bir zafer gülümsemesiydi, parmaklarının ucunda yükseldi organı hâlâ elindeydi. "Öp beni lütfen."

Gözleri açıldı orada çılgın bakışlar vardı. Onu kollarından yakalayarak başını eğdi. Dudakları açık, nemli ve biraz da... tam Melisande'nin istediği gibi. Keyifli bir mırıltı çıkararak onu daha sert okşamaya başladı. Vale inleyerek dilini ağzına soktu, penisi ellerinin arasındaydı. Dilini de esir alarak emmeye başladı. İri elleri poposuna inerek mıncıklamaya başladı. Mükemmel bir haz dalgası Melisande'nin merkez noktasını sardı.

Vale soluk soluğa geri çekildi. "Tatlı aşkım belki de biz..."

Hayır. Pantolonunu kalçasına kadar indirdi. Onun, çırılçıplak karşısında duran penisini seyretti, kendi kaslarının kasılmaya başladığını hissetti.

"Melisande..."

Penisi koyu kırmızıydı, gururlu ve dimdikti, altta duran tes-tisleri iyice sertleşmişti. Başparmağını ucunun tam altına yerleş-tirerek hafifçe bastırdı. "Efendim?"

"Sen istemi..."

Başını kaldırıp ona baktı. Kocası sersemlemişti.

"Hayır," dedi kendinden emin bir sesle ve sol göğsünü yala-lamak üzere öne doğru eğildi.

Yerinden sıçradı ve onu hızla kendine yapıştırdı elleri arada kalmıştı.

Melisande ödülünü bırakarak avuçlarını onun göğsüne bas-tırdı ve onu arkasında duran koltuğa doğru itti. Geriye doğru bir adım sendeledikten sonra sabırsızlıkla eğilerek pantolonunu, iç çamaşırını, çorap ve ayakkabılarını çıkardı. Mükemmel bir çıp-laklık sergileyerek koltuğa oturduğu anda Melisande'nin hâlâ giyinik olduğunu fark etti.

"Ama..."

"Şişşt." Parmak ucunu dudaklarına değdirdi, nefesinin ne-mini düzgün dudaklarının saten yumuşaklığını hissetti.

Vale ağzını kapadı ve Melisande geri çekildi. Ellerini korsa-jının bağlarına götürdü, o kıyafetlerini çıkarırken Vale gözlerini ayırmadan onu izledi. Odada ateşin ve Vale'in nefesinden başka ses yoktu. Alevler büyük bedenini daha da vurguluyordu. Geniş omuzları oturduğu koltuğun sırtından genişti. Uzun parmakları koltuğun kollarına sımsıkı yapışmıştı kendini kontrol altına al-mak ister gibi bir hali vardı. Üst kollarındaki bütün kaslar ger-liminin etkisiyle iyice şişmişti. Ve aşağıda...

Eteğinin içinden çıkarken nefesini tuttu. Sert uylukların sarmaladığı erekte olmuş penisi iyice ortaya çıkmıştı, saldırgan

bir tavırla yukarı doğru dikilmişti. Bu görüntü bacaklarının titremesine, çekirdeğindeki ateşli bölgenin ıslanmasına sebep oluyordu. Gözlerinin içine baktı artık o eski sersemliği yoktu. Ona odaklanmıştı, gözlerini ayırmadan seyrediyordu o geniş anlamlı ağzında gülümsemeye benzer bir ifade yoktu.

Ayakta durabilmek için derin bir nefes aldıktan sonra korsesini de yere bıraktı. Üzerinde ipek bir kombinezon kalmıştı, yusufçuk kanatlarından bile inceydi. Ona doğru ilerlemeye başladığında ayağa kalkmak için öne uzandı ama Melisande bir elini omzuna koyarak bir dizini kalçasının üzerine doğru uzattı.

"Sakıncası var mı?" diye sordu.

O boğazını temizlemeye çalışırken kendiyle gurur duydu. "Hiç yok."

Başını sallayarak koltuğa tırmanmadan önce kombinezonunu kalçasına doğru sıyırdı. Kucağına ata biner gibi oturduktan sonra ucunu bıraktı. Bir an tek yapabildiği şey uyluklarından poposuna yayılan sıcaklığın tadını çıkarmak oldu. Kıllarının en mahrem yerini gıdıkladığının fazlasıyla farkındaydı.

Gülümseyerek kollarını boynuna doladı. "Beni öpecek misin?"

"Tanrım, evet," diye inledi.

Onu sertçe göğsüne çekti, elleri sımsıkı sırtına sarılmıştı. Melisande kıkırdamak üzereydi, sonunda onun tarafından bu şekilde tutulmayı başarmış olmak mükemmel bir histi. Dudakları dudaklarına dokunduğu anda bu gülme hissi sona erdi. Onu büyük bir açlıkla öpüyordu, sanki haftalar sonra gördüğü bir ekmekten ısırık alıyordu. Ağzı genişti ve ağzını tamamıyla kapatmıştı, orada deli gibi dolanıyor, arada bir nefes alıyor ve öpmeye devam ediyordu. Bedeninde dolaşan elleri oldukça haşindi, sabaha moraran yerlerinin olup olmayacağını merak etti.

Hafifçe yükselerek penisine biraz daha yaklaştı. Vale dondu, dudakları hâlâ dudaklarının üzerindeydi ve ne yapacağını bekliyordu. Biraz daha ileri kayarak penisini bedenlerinin arasında esir aldıktan sonra yavaşça ona sürtünmeye başladı. Penisinin ucu katmanlarını hafifçe aralıyordu ve o mahrem noktalarını onun tenine sürtmeye devam ediyordu. Bu hazla gözlerini kapadı. Vale öpüşmeyi bırakarak elini aralarına sokmaya çalıştı.

"Hayır." Gözlerini açarak sertçe ona baktı. Sonra ona sürtünmeye devam etti.

Yüzü kızarmıştı dudakları ıslaktı. Dudaklarının kenarlarındaki dikey çizgiler iyice derinleşmişti ve yüzüne asık suratlı bir hava vermeye başlamışlardı. Yeniden sürtündü, yanmaya başlamıştı, katmanları iyice kayganlaştı. Gözleri gözlerindeydi ve onu durdurma çabalarına karşı koyuyordu. Ellerini bedenlerinin arasına sokarak memelerini tuttu. "Şimdi yap."

Dizlerinin üzerinde yükselerek penisinin üzerine doğru indi. Artık nefes nefeseydi. Vale onu seyretmeye devam ediyor parmaklarıyla meme uçlarını sıkıştırıp çimdikliyordu. İnleyerek sırtını arkaya doğru büktü, penisi yana kaydı. Çılgına dönerek elini araya soktu ve kaygan uzvunu düzeltti. Yeniden üzerine oturdu. Parmaklarıyla katmanlarının nasıl şişmiş olduğunu hissedebiliyordu. Onun kan kırmızı, ıslak bir şekilde Vale'in penisinin üzerinde çiçekler açtığını düşündü. Klitorisini penisinin ucuna sürtmeye devam ederek dudaklarını ısırmaya başladı, hedefine doğru emin adımlarla ilerliyordu.

Vale öne doğru eğilerek meme ucunu o nemli ve sıcak ağzına aldı, Melisande zirveye tırmandı. Hızla, soluk soluğa uzayda parçalandı. Kombinezonu dilinin altında yok oldu ve memesini emmeye başladı. Kısık gözlerinin arasından onu incelerken başını büyük bir hazla geriye attı. *Vale.* Sarsılıyor, titremeye devam

ediyordu, hâlâ yeryüzüyle cennet arasında bir yerdeydi ve geri dönmeye hiç niyeti yoktu.

Vale'in elleri sertliğini yitirmiş, onu sakinleştirmek için sırtında yumuşacık bir şekilde yukarı aşağı gezinmeye başlamıştı. Kollarının arasına sığındı, solukları düzene girerken onu içinde hissetme ihtiyacı gittikçe artıyordu. Vale hafifçe kaykıldıktan sonra ellerini beline koydu ve hiçbir çaba harcamadan onu kaldırıverdi. Penisi girişinin altındaki yerini aldı. Başını kaldırdı ve gözleri onun acımasız bakan gözleriyle buluştu. Vale bakışlarını ondan ayırmadan içine girdi, onu genişleterek yepyeni bir heyecana sürükledi. Pelvisini eğerek tam olarak üzerine oturdu, onu tümüyle içine aldı. Dişi ve erkek. Karı ve koca.

Gözleri hâlâ birbirine kenetliydi Melisande onun ne düşündüğünü merak etti; şaşkın mı, mutlu mu, mutsuz mu? Hiçbir şey düşünmüyor da olabilirdi. Geniş ağzı gergindi, somurtur gibiydi, gözleri iyice kısılmıştı. Çenesinden aşağı bir damla ter indi. Belki de düşünmeye ihtiyacı yoktu. Sadece hissediyordu.

O da öyle yaptı. Öne eğilerek o ter damlasını yaladı, tuz ve erkek tadını aldı... Artık onun erkeğiydi. Yüzünü ellerinin arasına alarak alt dudağını ısırdı. Vale inledi, gergin elleriyle onu yükseltti, penisini dışarı çıkardı ve yeniden Melisande'yi aşağı bıraktı.

Kahkahalar atmak, şarkılar söylemek istiyordu. Özgürce uçuyordu –sonunda özgür olmuştu– sevdiği adamla sevişiyordu. Bir sonraki aşağı inişinde kalçasını döndürdü, Vale dudaklarını dişlerinin arasından çekerek bir küfür mırıldandı. Şimdi o harekete geçmişti, yukarı aşağı dalgalanıyor, sertçe onu damgalamak ister gibi içine girip çıkıyordu.

Onun geniş omuzlarına sarılarak tutundu. Bacakları açıktı, memeleri sallanıyordu, dudakları aralıktı, onun yüzünü öpüyor,

yalıyor, ısırıyordu. Bu arada penisi ona saldırmaya devam ediyordu. İstekli. Hızlı. Zorlayıcı.

Tüm kasları bir anda kasılana kadar devam etti. Başını iki yana salladı, dişlerini sıktı, bedeni kaskatı oldu ve onun sıcak tohumlarının içine saçıldığını hissetti. Sarsıldı. Bir daha. Derin bir soluk verdi, bedenindeki bütün hava bir seferde dışarı çıktı.

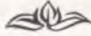
Melisande onu yüzünü, çenesini öpücüklere boğdu, sevişmelerinin sonunda kocasının rahatlayışını izledi. Kasları yumuşadı. Elleri belinden aşağı düştü. Başı koltuğa yaslandı. Melisande onu öpmeye devam etti. Boynunu, kulağını, omzunu. Minik öpücükler kondurdu. *Vale. Vale. Vale.* Yüksek sesle söyleyemiyordu ama yüreği bu şarkıyı söylüyordu, ona konuşmadan da ibadet edebilirdi. Bedeni sıcacıktı, avuçlarımn altındaki göğsü ıslaktı. Bedenlerinin salgıladığı şehvetin kokusunu alabiliyordu. Hiç olmadığı kadar doğru ve güzeldi. Hayatındaki –dünyasındaki– bütün parçalar uyumlu bir şekilde yerli yerine oturmuştu. Huzurlu.

Sonsuza kadar böyle kalabilirdi.

Vale kıpırdandı ve içinden çıktı. Melisande yoksunluk çığlığı atmamak için dudağını ısırdı, onu kucağına almış yatağına taşıyordu. Yatağa yatırdı, dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu, arkasını dönerek iki oda arasında bulunan kapının diğer tarafına geçti.

Onu tutmak için uzanmış olan kolları görmedi.

Bölüm On

Yarışmaların başladığı gün yüzlerce belki de binlerce umut dolu adam kalenin duvarlarının önüne dizildi. Tüm adayların söylenenleri rahatça duyabilmesi için Kral yüksek bir platformun üzerine çıkmıştı. Kral orada durarak neler olacağını anlattı. Prenses'i kimin hak ettiğine karar vermek için toplam üç yarışma yapılacaktı. Bunlardan ilki bronz yüzüğü bulmak ve oraya getirmekti. Yüzük son derece derin ve buzlu bir gölün dibinde yatıyordu ve bu gölde dev bir yılan yaşıyordu...

GÜLEN JACK'ten

Melisande yatağında yalnız uyandı. Suchlike gece bir ara Mouse'u odaya getirmiş olmalıydı, köpek ayak ucunda bir top gibi yuvarlanmış yatıyordu. Yatağın direklerinin arasında serili olan ipek kumaşa bakarak bir süre daha yattı ve duygularını gözden geçirdi. Dün geceki sevişmeleri mükemmeldi... En azından o öyle olduğunu düşünüyordu. Jasper onun cüretkârlığını itici bulduğu için mi gitmişti? Yoksa fiziksel ilişki onun için yeterli miydi, orada kalıp onunla birlikte uyumaya ihtiyacı yok muydu? Başlangıçta Melisande'nin isteği de bu değil miydi? Vale ile evliliğin gerektirdiği cinselliği yaşamak ve işin içine duyguları karıştırmamak. Melisande hayal kırıklığı içinde derin bir nefes verdi. Artık ne istediğini tam olarak bilmiyordu.

Yatağın ayak ucunda duran Mouse uyandı, kalkıp iyice gerindikten sonra yanına gelerek yavaşça kadının elini dürttü.

"Ya sen ne düşünüyorsun Bay Mouse?" diye sordu onun kulaklarını okşayarak. "Seni de fazlasıyla ehlileştirmedi mi?"

Mouse hızla silkindi ve yataktan atlayarak kapıya doğru ilerledi. Kapıyı patisiyle tıkırdatmaya başladı. Melisande iç geçirerek örtüleri üzerinden attı. "Pekâlâ. Zaten bende cevapları yatarak bulamayacağımdan eminim."

Suchlike'ın zilini çaldı, hizmetçinin gelmesini beklerken şifonyerin üzerinde duran buz gibi suyla yıkandı. Hizmetçisinin yardımıyla hızla giyindikten sonra Mouse ile merdiveni indi. Köpeği, Sprat'a verdikten sonra kahvaltı odasına doğru ilerlerken kendini Vale ile karşılaşmaya hazırladı.

Kahvaltı odası boştu. Melisande içeri girmeden önce eşikte biraz oyalandı. Masa elbette ki temizlenmişti ama geride kalmış olan birkaç kırıntı kocasının çoktan kahvaltısını ederek mekânı terk etmiş olduğunu gösteriyordu. Dudağını ısırdı. Neden onu beklememişti?

"Çikolatanızı getireyim mi?" diye sordu Sprat arkasından. Mouse ile birlikte dönmüştü.

"Evet, lütfen" diye mırıldandı. Sonra hızla dönerek adamın yerinden sıçramasına sebep oldu. "Hayır. Arabanın hazırlanmasını söyleyebilir misin?"

Sprat şaşkınlıkla ona baktı. "Elbette, Leydim."

"Suchlike'a benimle girişte buluşmasını söyle."

Uşak eğilerek odadan çıktı. Melisande üzerinde güzel çöreklerin ve çeşitli etlerin dizili olduğu servis masasına gitti. Bir peçetenin içine birkaç tane çörek koyduktan sonra peşinde Mouse ile birlikte koridora çıktı.

Suchlike girişte onu bekliyordu. Melisande'ye baktı. "Bir yere mi gidiyoruz Leydim?"

"Parkta yürümenin hoş olacağını düşündüm," dedi Melisande canlı bir sesle. Ayaklarının dibinde sükûnetle duran Mouse'a baktı. O da bu bakışlara masum bakışlarıyla cevap verdi. "Sprat, Mouse'un tasmasına da ihtiyacımız olacak."

Uşak tasmayı getirmek üzere hızla mutfağa yöneldi. Kısa bir süre sonra köpek ve kadınlar Batıda bulunan Hyde Park'a doğru yola çıkmıştı.

"Güzel bir gün, değil mi Leydim?" diye bir yorum yaptı Suchlike. "Gökyüzü masmavi, güneş parlıyor. Bay Pynch bunun tadını çıkarmamız gerektiğini yakında yağmurların başlayacağını söylüyor." Hizmetçinin kaşları çatıldı. "Bay Pynch her zaman kötü havayı tahmin ediyor."

Melisande eğlenerek hizmetçisine baktı. "Haşin bir tip değil mi?"

"Haşin mi?"

"Suratsız ve çatık kaşlı."

"Ah." Hizmetçinin kırışan alnı düzeldi. "Evet, suratsız olduğu doğru ama çatık kaşlı değil, daha çok burnu büyük biri, anlatabiliyor muyum?"

"Ah." Melisande onayladı. "Büyüklük taslayan tiplerden diyelim o zaman."

"Evet, Leydim kesinlikle öyle," diye heyecanla onayladı Suchlike. "Diğer insanlar kendisi kadar zeki değilmiş gibi davranıyor. Ya da kendisinden daha genç olan birinin onun kadar bilgili olamayacağını düşünüyor."

Suchlike bu büyüklük taslayan uşak fikrini düşünmeye başladı. Melisande onu ilgiyle izliyordu. Suchlike neşeli kızlardandı.

Onu hiç somurturken görmemişti... Kendisinden on iki yaş büyük olan bu kel uşakla çok fazla ilgileniyordu.

"İşte Hyde Park, Leydim," dedi Suchlike.

Melisande başını kaldırdı ve parka girişlerini izledi. Sabahın erken saatleriydi ve park henüz bir süre sonra günlük defilelerini yapacak olan şık arabalarla dolmamıştı. Şu anda birkaç atlı, bir iki araba ve birkaç da yürüyüş yapan vardı. Araba durdu. Kapı açıldı ve uşak içeri baktı. "Burası uygun mu Leydim?"

Küçük bir ördek gölünün yanında durmuşlardı. Melisande onayladı. "Çok uygun. Sürücüye biz dolaşırken burada beklemesini söyle."

"Elbette, Leydim." Uşak önce Melisande'nin ardından da Suchlike'ın arabadan inmesine yardım etti. Mouse hızla ilk çalılığa ilerleyip bacağını kaldırdı.

Melisande boğazını temizledi. "Göle doğru yürüyelim mi?"

"Siz nereye isterseniz Leydim." Suchlike Melisande'nin birkaç adım arkasından yürümeye başladı.

İçini çekti. Özel hizmetçinin peşinden gelmesi elbette ki yanında yürümesinden daha uygundu bu durum samimi konuşmaların yapılabilmesini de engelliyordu. Hava gerçekten de güzeldi, azimle yola koyuldu. Kendi hayatını yaşamayı tercih eden bir kocayı neden evde oturup bekleyecekti? Hayır, günün tadını çıkaracaktı, yürüyüşün de Vale'i ve neden kahvaltı etmek için onu beklemediğini *düşünmeyecekti.*

Melisande, Mouse ile yürümenin o kadar da sakin bir iş olmayacağını kısa zamanda gördü. Teriyer tasmasını çekiyor, her adımında o kısa bacaklarıyla toprağı kazmaya çalışıyor ve sürekli bir savaş veriyordu. Tasmayı o kadar çok geriyordu ki zaman zaman kendini boğma tehlikesi yaşıyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, seni aptal yaratık?" diye mırıldandı Melisande köpek boğulmaktan kurtulup öksürmeye başlayınca. "Çekmeyi bırakırsan başına bunlar gelmeyecek."

Mouse ona bakmadı bile hâlâ örgü deri tasmayla boğuşmaya devam ediyordu.

Melisande iç geçirdi. Parkın yürüdükleri bölümü aslında boştu. Sadece biraz ileride gölün yanında duran bir kadın ve iki çocuk vardı. Mouse çocukları severdi. Eğilerek Mouse'un tasmasını çıkardı.

Köpek burnunu toprağa değdirerek daireler çizmeye başladı.

"Mouse," diye bağırdı Melisande.

Durup kulaklarını kaldırarak ona baktı.

Gülümsedi. "Aferin."

Köpek, kuyruğunu sallayarak bir ağacın dibine gidip araştırmasına başladı.

"Tasmasız dolaşmayı daha çok seviyor değil mi Leydim?" diye seslendi Suchlike arkasından.

"Evet, zaten çok yakın bir zamana kadar tasması da yoktu."

Melisande artık daha kolay yürüyordu çünkü Mouse onu çekiştirip durmuyordu. Evden aldığı peçeteyi açtı ve içindeki çöreklerden birini Suchlike'a uzattı.

"Teşekkür ederim Leydim."

Melisande çöreğini yiyerek yürüyüşüne devam etti. Mouse yeniden keşfe çıkmadan önce yanına gelip çörekten bir parça aldı. Artık ileride duran çocukların kahkahalarını duyabiliyordu, onlarla birlikte olan kadının daha kısık çıkan sesini de. Çocuklar göle doğru eğilmişlerdi, kadın biraz daha arkalarındaydı ama yakınlarında duruyordu. Çocuklardan biri elindeki sopayla çamura bir şeyler çizerken diğeri onu seyrediyordu.

Mouse kıyıda kanatlarını çırpan bir çift ördeği görünce keyifle havlayarak onların üzerine doğru koşmaya başladı. Ördekler hızla kaçıştılar. Aptal teriyer uçan bir ördeği yakalayabilecekmiş gibi ağzını açarak yukarı doğru fırladı.

Çocuklar başlarını kaldırdılar ve bir tanesi yüksek sesle bir şeyler söyledi. Mouse bunu bir davet olarak algılayarak arkadaşlık etmek üzere onlara doğru ilerledi. Melisande daha da yaklaşınca Mouse'un yeni arkadaşlarının bir kız ve bir erkek olduğunu gördü. Oğlan beş altı yaşlarındaydı, kız da sekiz. Oğlan çok şık giyinmişti ama şu an kolları Mouse'un boynuna dolanmıştı. Melisande, Mouse'un çamurlu ayaklarının oğlanın üstünü kirletmesinden korktu. Kız daha sakindi, bu oldukça iyiydi çünkü üzerinde bembeyaz bir elbise vardı.

"Hanımefendi! Hanımefendi, köpeğin adı nedir?" diye seslendi onu gören oğlan. "Muhteşem bir köpek."

"Bağırmamalısın," dedi ablası sert bir sesle.

Melisande kıza gülümsedi. "Adı Mouse ve gerçekten de muhteşem bir köpektir."

Mouse burnunu gölün kıyısındaki çamurlara sokmadan önce sırıttı. Oğlanla köpek sudaki araştırmalarına birlikte devam ettiler.

Melisande durakladı. Çocuklarla konuşmak konusunda çok tecrübeli değildi ama ortak bir şeyler muhakkak vardı. Başını kıza sallayarak. "Senin adın ne?"

Çocuk kızararak bakışlarını yere indirdi. "Abigail Fitzwilliam," diye fısıldadı ayaklarına doğru.

"Ah." Melisande kafasını çalıştırmaya başlayarak bakışlarını çocuğun annesine çevirdi, onu bir gece önce maskeli baloda görmüştü. Helen Fitzwilliam, Lister Dükü'nün metresiydi. Dük oldukça güçlü bir adamdı ama o ne kadar güçlü olursa olsun ka-

dının yüzü yine de beyazlamıştı. Helen Fitzwilliam'ın kızına gülümsedi. "Ben de Leydi Vale. Nasılsın?"

Kız hâlâ ayaklarına bakıyordu.

"Abigail," dedi kısık bir kadın sesi. "Hanımefendiye reverans yap lütfen."

Melisande arkasındaki kadına bakmak üzere başını kaldırmadan önce kız titrek ama güzel bir reverans yaptı. Konuşan kadın çok güzeldi... Altın renkli saçları, iri mavi gözleri, mükemmel bir dudak yapısı vardı. Melisande'den büyük olmalıydı ama kadın kadın duruyor ve ondan çok daha küçükmüş gibi görünüyordu. Lister Dükü'nün bu kadar güzel bir kadını kendisine metres yapmış olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Aslında yürüyüp gitmesi gerekiyordu, bir yosmayla bakışması ve konuşması hiç de doğru değildi. Bayan Fitzwilliam'ın omuzlarının duruş şekli de beklentisinin bu olduğunu gösteriyordu. Melisande tekrar küçük kıza baktı, hâlâ yere bakıyordu. Annesinin görmezden gelinmesine kaç kez tanık olmuştu?

Melisande başını hafifçe eğdi. "Nasılsınız? Ben Melisande Renshaw, Vale Vikontesi."

Kadının yüzündeki ani şaşkınlığa ve ardından beliren minnettarlığa tanık olduktan sonra onun reveransını izledi. "Ah, sizinle tanışmak benim için bir onurdur Leydim. Ben Helen Fitzwilliam."

Melisande onun reveransına karşılık verdikten sonra küçük kızın kendisine bakmaya başladığını gördü. Gülümsedi. "Peki, ya kardeşinin adı ne?"

Kız gölün yanına çökerek elindeki sopayla suyu karıştırmakta olan kardeşini süzdü. Mouse buldukları her şeyi kokluyordu, Melisande onun burnunu sevimsiz bir şeylerin içine sokmayacağını umdu.

"Adı Jamie," dedi Abigail. "Kokuşmuş şeylerle oynamayı sever."

"Hımm," Melisande aynı fikirdeydi. "Mouse da öyle."

"Onların yanına gidebilir miyim anne?" diye sordu kız.

"Tamam, ama kendini, kardeşinin yaptığı gibi çamura bulama," dedi Bayan Fitzwilliam. Abigail hakarete uğramış gibi annesine baktı. "Bunu elbette yapmam."

Dikkatli adımlarla oğlanla köpeğin bulunduğu yere doğru ilerledi.

"Çok güzel bir çocuk," diye bir yorum yaptı Melisande. Yabancılarla sohbet etmeye çalışmaktan hiç hazzetmezdi ama şu anda susarsa kadın bunu bir hor görme olarak algılayacaktı.

"Gerçekten de öyle değil mi?" dedi Bayan Fitzwilliam. "Bir annenin bunu söylememesi gerektiğini biliyorum ama ben onu hep öyle görmüşümdür. Onlar benim yaşam ışıklarım."

Melisande onayladı. Bayan Fitzwilliam'ın ne zamandan beri Lister Dükü'nün metresi olduğunu hatırlamıyordu ama çocukların ona ait olduğu kesindi. Ne garip bir yarım yaşamdı metresiyle sürdüğü. Lister'ın meşru bir karısı ve yarım düzine kadar da kızlı erkekli çocuğu vardı. Jamie ile Abigail'i yasal çocukları olarak kabul etmiş miydi?

"Parkı seviyorlar," diye devam etti Bayan Fitzwilliam. "Onlarla buraya mümkün olduğunca sık gelmeye çalışıyorum ama korkarım bu yetmiyor. Burası kalabalıkken gelmekten hoşlanmıyorum."

Bunu hiç acınmaya çalışmadan tam bir gerçek olarak dile getirmişti.

"Köpeklerle küçük erkek çocuklar çamurla oynamayı neden bu kadar çok seviyorlar acaba?" diye sordu Melisande. Abi

gail uzakta duruyordu ama Jamie tam olarak çamurun ortasında bir şeyler karıştırıyordu. Çamurlar yığınlar halinde etrafa saçılıyordu. Mouse havladı.

"Kokusu olabilir mi?" diye bir tahmin yürüttü Bayan Fitzwilliam.

"Ya da pisliği?"

Kardeşi yeniden etrafa çamur sıçratmaya başlayınca Abigail çığlık atarak geri kaçtı.

"Küçük kızların bundan nefret ettiği ortada?"

Melisande gülümsedi. "Bu Jamie'nin sebebini açıklayabilir ama Mouse'unkini açıklamaz."

İçinden kadını çaya davet etmek geldiğini hissetti. Bayan Fitzwilliam hiç de önceden düşündüğü gibi biri değildi. Sevgi ya da şefkat dilenmiyordu. Hayatının akışından rahatsızlık duymuyordu ve değişik bir espri anlayışına sahipti. Çok iyi bir dost olabilirdi. Ama ne yazık ki bir yosmayı çaya davet edemezdi.

"Yeni evlendiğinizi biliyorum," dedi Bayan Fitzwilliam. "Sizi kutlamama izin verir misiniz?"

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Melisande. Jasper'ın onu bir gece önce nasıl yalnız bıraktığını hatırlayınca alnı kırıştı.

"Bir erkekle yaşamanın hep çok zor olduğunu düşünmüşümdür," dedi Bayan Fitzwilliam. Melisande ona baktı.

Bayan Fitzwilliam'ın yanakları kızardı. "Sizi kırmadığımı umarım."

"Ah, hayır."

"Böyle düşünmemin sebebi erkeğin bazen kadından uzaklaşması," dedi usulca. "Bazen hayatlarına karışılmasından hoşlanmıyormuş gibi görünürler. Ama belki de bütün erkekler aynı değildir."

"Bilmiyorum," dedi Melisande. "Sadece bir kocam var."

"Elbette." Bayan Fitzwilliam yere bakmayı tercih etti. "Bir kadınla erkeğin birbirine gerçekten yakın olmasının mümkün olup olmadığını düşünürüm hep. Duygusal açıdan. İkisi de birbirinden son derece farklı çünkü."

Melisande ellerini kavuşturdu. Bayan Fitzwilliam evlilik denen şeye kuşkuyla bakıyordu, Melisande'nin bir parçası da öyle bakıyordu aslında –mantıklı ve pragmatik parçası– ve onu kadınla aynı fikirde olmaya itiyordu. Ama diğer bir parçası buna şiddetle itiraz ediyordu. "Her zaman öyle olması gerektiğini düşünmüyorum. Birbirini çok seven ve birbirlerinin düşüncelerini anlamayı başaracak kadar yakın olan çiftler gördüm."

"Kocanızla öyle bir bağınız var mı?" diye sordu Bayan Fitzwilliam. Bu soruyu başka bir kadın sorsa alınabilirdi ama Bayan Fitzwilliam soruyu dürüst bir merakla sormuştu.

"Hayır," dedi Melisande. "Lord Vale ile o tür bir evliliğimiz yok."

Zaten istediği de bu değil miydi? Daha önce bir kez sevmişti ve ruhunda büyük yaralar açılmıştı. Bu acıya yeniden katlanamazdı. Melisande bu gerçeğin onu üzdüğünü, içini daralttığını hatta ezmeye başladığını hissetti. Hiçbir zaman o sevgiye ve karşılıklı anlayışa dayalı o muhteşem evliliklerden birine sahip olamayacaktı.

"Ah," dedi Bayan Fitzwilliam birlikte konuşmadan çocukları ve Mouse'u izlemeye devam ettiler. Sonunda Bayan Fitzwilliam ona dönerek gülümsedi, bu muhteşem gülüşü Melisande'nin nefesini kesti. "Onların köpeğinizle oynamalarına izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Melisande cevap vermek üzere ağzını açtığı sırada arkasından gelen sesi duydu. "Sevgili eşim! Seninle burada karşılaşmak ne hoş bir duygu!"

Arkasını dönünce Vale'in yanında bir adamla birlikte ona doğru at sürdüğünü gördü.

Melisande diğer kadınla sohbete öylesine dalmıştı ki Jasper ona seslenene kadar yaklaştığının farkında bile değildi. Lord Hasselthorpe ile birlikte onlara yaklaşmaya devam ederlerken diğer kadın arkasını dönmüş ve oradan yavaşça uzaklaşmaya başlamıştı. Jasper kadını tanıdı. Kendini Bayan Fitzwilliam olarak tanıtıyordu ve yaklaşık on yıldır Lister Dükü'nün metresiydi.

Melisande niye bu ne olduğu belli olmayan kadınla konuşuyordu?

"Eşiniz tehlikeli dostluklar kuruyor," dedi Lord Hasselthorpe. "Genç evli kadınlar bazen saygınlığın sınırlarını zorlayarak modaya uyduklarını düşünebiliyorlar. Onu uyarsan iyi olur Vale."

Jasper'ın aklına son derece iğneleyici bir cevap geldi ama onları yutmayı tercih etti. Yarım saattir ona yaranmak için elinden geleni yapıyordu. Dişlerini sıkarak, "Bunu aklımda tutarım," dedi.

"Tut," dedi Hasselthorpe, Melisande'nin yanına varmadan önce atını durdurarak. "Sevgili eşinle bu konuyu konuşacağından şüphem yok, yollarımız burada ayrılıyor. Bana düşünmem gereken şeyler söyledin."

"Bu haini bulmama yardım edeceğiniz anlamına mı geliyor?" diye üsteledi Jasper.

Hasselthorpe tereddüt etti. "Teorilerin akla yatkın Vale ama işleri aceleye getirmeyi sevmem. Eğer kardeşim Thomas ödlek bir hainin yüzünden öldüyse, elbette ki sana yardım edeceğim.

Ama önce meseleyi baştan sona bir kez daha gözden geçirmek istiyorum."

"Pekâlâ," dedi Jasper. "Sizi yarın ziyaret edebilir miyim?"

"Bir sonraki gün diyelim," dedi Hasselthorpe.

Jasper daha da gecikmek istemiyordu ama başıyla onayladı. Diğer adamla el sıkıştıktan sonra atını Melisande'nin yanına sürdü. Melisande onun gelişini izlemek üzere dönmüştü, elleri belindeydi ve sırtı her zamanki gibi dimdikti. Onu bir gece önce büyük bir ustalıkla baştan çıkarmış olan kadına hiç benzemiyordu. Bir an onu omuzlarından tutarak sarsmak için delice bir istek duydu, bu sert ve kırılmaz görüntüsünü yok etmek istiyordu.

Elbette, böyle bir şey yapmadı, insan sabahın köründe parkın ortasında karısı şöhreti kötü olan biriyle konuşuyor olsa dahi böyle bir hareketi yapma hakkına sahip olamazdı.

Tam tersine gülümseyerek ona yeniden seslendi. "Yürüyüşe mi çıktın hayatım?"

Mouse onu görünce çamurlar içinde kalmış olan çocuğu bırakarak onun atına doğru koştu ve deliler gibi havlamaya başladı. Bu köpeğin gerçekten de kuş kadar bile beyni yoktu. Belle homurdanarak toynaklarının arasında gezinen köpeğe baktı.

"Mouse," dedi Jasper ciddi bir sesle. "Otur."

Bir mucize gerçekleşti ve köpek poposunu otların üzerine koyuverdi.

Jasper bakışlarını atından Mouse'a çevirdi. Mouse kuyruğunu salladı. Jasper, Mouse başını eğene kadar ona bakmaya devam etti; köpek, kuyruğunu daha da hızlı sallamaya başladı poposu da hafifçe sağa sola kıvrılıyordu. Başını yere koyarak dirseklerinin üzerinde Jasper'a doğru sürünmeye başladı, dudaklarında bir teslimiyet ifadesi vardı.

"Yapma ama Tanrı aşkına," diye mırıldandı Jasper. Hayvanın bu hareketlerini gören biri onu dövdüğünü düşünürdü. Mouse onun bu sözlerini zıplama ve yürüme izni olarak algıladı ve ona iyice yaklaşarak beklenti içinde ayaklarının dibine oturdu. Jasper ne yapacağını bilmez bir halde köpeğe bakmaya devam etti. Arkasından hafif bir kıkırtı duyuldu. Melisande'ye yan gözle bakınca elini ağzının üzerine kapatmış olduğunu gördü. "Seni sevdiğini düşünüyorum."

"Tamam, ama ben onu seviyor muyum?"

"Bunun onun için bir anlamı yok." İyice yaklaştı. "Seni seviyor ve hepsi bu kadar."

"Hımm." Jasper yeniden köpeğe baktı. Mouse talimat bekler gibi başını yana eğmişti. "Devam et bakalım."

Köpek bir kez havladıktan sonra Üçünün etrafında geniş bir daire çizdi.

"Ben onu mahzene kapadıktan sonra benden nefret edeceğini düşünmüştün halbuki" diye mırıldandı Jasper.

Melisande hoş bir şekilde omuz silkti. "Köpekler bazen komik tepkiler verebiliyor." Yere eğilerek parmaklarının ucuyla ince bir dal parçası aldı. "Al."

Jasper dala baktı. Çamurluydu. "Teslim oluyorum Leydim."

Melisande gözlerini devirdi. "Senin için değil aptal. Onu Mouse için fırlat."

"Neden?"

"Çünkü onları yakalamayı sever," dedi büyük bir sabırla, bir çocukla konuşuyordu sanki.

"İşte." Dalı aldı, Mouse koşmayı keserek dikkatle bakmaya başladı. Jasper dalı atabileceği en uzak noktaya fırlattı, gösteriş yaptığının farkındaydı.

Mouse dalın peşinden koştu onu ağzına alarak hızla sallamaya başladı. Sonra gölün etrafını dolaştı. Jasper kaşlarını çattı. "Bana geri getireceğini düşünmüştüm."

"Yakalayıp geri getirme oyununda çok başarılı olduğunu iddia etmemiştim zaten."

Jasper karısına baktı. Sabah serinliği normalde soluk renkli olan yanaklarını pembeleştirmişti; gözlerinin içi parlıyordu ve çok... Şeker görünüyordu. Çok, çok şeker.

Konuşmaya başlamadan önce yutkunmak zorunda kaldı. "Bana o güzelim dalı artık geri alamayacağımı mı söylüyorsun?"

Bir çıtırtı duyuldu! Gölün diğer tarafına geçmiş olan Mouse dalı ısırmakla meşguldü. Melisande irkildi. "Onu artık geri almak isteyeceğini sanmıyorum."

"Onu yemeyecek değil mi?"

"Bugüne kadar hiç yemedi."

"Ah." Ve ne söylemesi gerektiğini bilemeden durdu... Bu hayatında sık olan bir şey değildi. Karısına Bayan Fitzwilliam ile ne konuştuğunu sormak istiyordu ama bu soruyu tam olarak nasıl bir cümleyle dile getireceğini bilmiyordu. *O sosyete yosmasından baştan çıkarma dersleri mi alıyorsun?* Kulağa hiç de uygun bir soruymuş gibi gelmiyordu. Bayan Fitzwilliam ile çocukların parktan ayrıldığını düşündü, onları artık göremiyordu.

"Kahvaltı etmek için neden beni beklemedin?" diye sordu Melisande.

Gölün etrafında yürümeye başlamışlardı, Jasper bir eliyle atının dizginlerini tutuyordu. "Bunun cevabını tam olarak ben de bilemiyorum. Dün geceden sonra..."

Ne? Yalnız zaman geçirmeye ihtiyacı olduğunu mu? Hayır, bu doğru değildi. Belki de kendisinin yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bu ne anlama geliyordu?

"Benden tiksindin mi?" diye sordu.

Bu soru irkilmesine sebep oldu, durup ona baktı. Neden ondan tiksindiğini düşünmüştü? Bu soru onun ruhundaki o kırılgan noktayı gösteriyordu aslında. "Hayır, hayır hayatım. Bin yıl bile uğraşsan senden tiksinmeme sebep olamazsın."

Yüzünü inceleyen kaşları çatılmıştı. Yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu. Ona doğru eğilerek mırıldandı. "Beni meraklandırıyorsun, aklımı çeliyorsun, beni tahrik ediyorsun ama tiksinmek?.. Bu mümkün değil, tatlı eşim."

Melisande soluklandıktan sonra kısık sesle konuşmaya başladı. "Ama bu beklediğin bir şey de değildi?"

Onun bir gece önce kontrollü bir şekilde penisini ellerinin arasına alışını düşündü. Serin parmaklarını ve yüzündeki kararlılığı ve neredeyse aklını başından alışını.

"Hayır," dedi biraz boğuk bir sesle. "Bunu beklemiyordum. Melisande..."

Parktan bir silah sesi geldi. Jasper içgüdüsel bir hareketle Melisande'yi kollarının arasına çekti. Mouse histerik bir sesle havlamaya başladı. Birtakım çığlıklar ve bir atın kişneme sesini duydular ama ne olduğunu ağaçlar yüzünden göremiyorlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Melisande.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Jasper.

Siyah ata binmiş şapkasız bir adam görüntüye girdi, karmaşanın olduğu yerden geliyordu. Jasper, Melisande'yi arkasına geçirdi. "Hey! Bayım! Ne oldu?"

Adam atının dizginlerini çekerek atını yavaşlattı. "Doktor getirmeye gidiyorum. Vaktim yok."

"Biri mi vuruldu?"

"Bir cinayet girişimi," diye bağırdı adam uzaklaşırken. "Biri Lord Hasselthorpe'a ateş etti!"

"Ama biri neden Lord Hasselthorpe'u vurmak istesin?" diye sordu Melisande o akşam. Vale suikastın yapıldığı yere gitmeden önce onu arabasına bindirerek eve gitmesini söylemişti. Akşam yemeğine kadar dışarıda kalmıştı ve Melisande bu soruyu ancak o zaman sormayı başarabilmişti.

"Bilmiyorum," dedi. Melisande'nin odasına gelmişti ve odada kafese kapatılmış bir hayvan gibi dolanıp duruyordu. "Belki de bir kazadır. Aptalın teki hedefi görmeden ateş etmek gibi bir gaflete düşmüştür."

"Hyde Park'ta mı?"

"Bilmiyorum!" Vale'in sesi gereğinden fazla yüksek çıkmıştı, özür dileyen gözlerle Melisande'ye baktı. "Özür dilerim sevgili eşim. Ama bu bir suikast ise gerçekten kötü bir atıştı. Hasselthorpe sadece kolundan vurulmuş. Kısa sürede iyileşecek. Savaş sırasında buna benzer çok yara gördüm, enfeksiyon kaptırmadığı sürece başına kötü bir şey gelmez."

"Yarasının önemsiz olmasına sevindim," dedi Melisande. Ateşin karşısındaki alçak koltuklardan birinde oturuyordu –işin aslında tam olarak dün gece seviştikleri koltuktaydı– ve ona bakıyordu. "Savaştan neredeyse hiç bahsetmiyorsun."

"Öyle mi?" dedi dalgın bir sesle. Makyaj masasının önünde durmuş parmağıyla, kavanozun içinde duran saç tokalarını dür-

tüklüyordu. Pantolonuyla gömleğinin üzerine kırmızı ropdöşambırını giymişti. "Aslında söylenecek fazla bir şey yok."

"Öyle mi? Altı yıl boyunca ordudaydın ve anlatılacak bir şey yok mu?

"Yedi yıl," diye mırıldandı. Giysi dolabına giderek kapaklarını açtı ve evrenin sırları giysilerin arasına gizlenmiş olabilirmiş gibi orayı inceledi.

"Neden orduya katıldın?"

Dönüp boş gözlerle ona baktı.

Sonra gözlerini kırpıştırarak bir kahkaha attı. "Orduya adam olmayı öğrenmek için katıldım. Ya da babamın amacı buydu. Benim çok tembel ve işe yaramaz olduğumu düşünüyordu. Evde zaten bir işe yaramıyordum," umursamazcasına omuz silkti, "o da bana rütbe satın almaya karar verdi."

"Bu işi yakın dostun St. Aubyn ile aynı zamanda mı yaptınız?"

"Evet. 28. Piyade Alayı'na katılacağımız için çok heyecanlanmıştık. Huzur içinde yatsın." Dolap kapılarını kapatarak pencerenin önüne gitti.

Belki de işin peşini bırakmalıydı. Onu daha fazla deşmemeliydi, sırları sır olarak kalabilirdi. Ama bir şekilde bunu yapamıyordu. Hayatının her parçası onu etkiliyordu ve bu parçası diğerlerinden çok daha gizliydi. İçini çekerek koltuktan kalktı. Geceliğinin üzerine ağır saten bir sabahlık giymişti, onu çıkararak koltuğun üzerine yerleştirdi.

"Ordu hayatını seviyor muydun?" diye sordu usulca.

Camdan yansımasını görebiliyordu. "Bazı yönlerini. Bazıları yemeklerin kötülüğünden, uzun yürüyüşlerden ya da çadırda yaşamaktan şikâyet ederdi ama bunun çok eğlenceli ta-

rafları da vardı. Kamp ateşinin önünde oturarak haşlanmış bezelye ve et yemek gibi."

Dinlemeye devam ederken geceliğini çıkardı, Vale hemen konuşmayı kesti. Çırılçıplak olarak ona doğru yürüdü ve ellerini omuzlarına koydu. Kasları çok sertti, bir mermere dokunur gibiydi.

"Peki, ya savaşlar?"

"Cehennemde olmak gibi," diye fısıldadı.

Ellerini geniş sırtında gezdirdi, omurgasını ve onun iki yanında yer alan kaslarını okşadı. *Cehennemde olmak gibi.* Onun cehennemde kalmış olan bu parçası içini acıtıyordu. "Çok savaşa katıldın mı?"

"Birkaç tane." Melisande parmaklarını kalçasına batırmaya başladığında içini çekerek başını eğdi. Melisande onun omzuna vurdu. "Çıkar şunu."

Ropdöşambırıyla gömleğini çıkararak ona doğru döndüğünde Melisande onu yeniden döndürdü. Parmaklarıyla omurgasının iki yanına dairesel hareketler çizerek masaj yapmaya başladı. İnleyerek başını yere doğru çevirdi, iki eliyle pencerenin çerçevesine tutundu.

"Quebec'teydin," dedi usulca.

"En gerçek savaş oydu. Gerisi hep küçük çatışmalardan oluşuyordu. Bir kısmı birkaç dakikada sona eriyordu."

"Peki, ya Spinner's Falls?"

Omuzları ona yumruk atmış gibi çöküverdi ve cevap vermedi. Melisande, Spinner's Falls'ta bir katliam yaşandığını biliyordu. Reynaud'nun oradaki esaretinden sağ kurtulmayı başaramadığı haberi geldiğinde Emeline'i teselli etmeye çalışan oydu. Bu konunun üzerine gitmesi gerekirdi... Zayıf noktasını

bulmuştu. Ama bu kadar acımasız olamazdı. Onu incitme fikrinden nefret ediyordu.

Elinden tutarak onu yatağa götürdü. Üzerinde son kalan giysileri çıkarırken Vale öylece, kıpırdamadan durdu... Penisinin hareketsiz olduğu söylenemezdi. Melisande onu yatağın üzerine ittikten sonra yanına tırmandı. Dirseğine yaslanarak yanına uzandıktan sonra boşta kalan elini onun göğsüne koydu. Bu adama sahip olduğu için çok mutluydu, şu an onunla birlikteydi ve ona dilediği her şeyi yapabilirdi.

Bu bir ödüldü. Muhteşem bir ödül.

Başını eğdi, nemli, küçük öpücüklerle kaburgalarından kalçasına doğru inmeye başladı. Vale bir şeyler mırıldanıyordu belki uyarıyordu belki de cesaretlendirici sözlerdi bunlar. Tam olarak duyamadı, umurunda da değildi. Hedefi belliydi ve tam önünde duruyordu: Kalın, sert, cüretkâr bir şekilde dikilmiş olan penisi. Parmak ucuyla ona dokunarak parmağını yukarıdan aşağı kadar kaydırdı. Sonra yavaşça eğilerek, yumuşacık bir şekilde hafifçe nemlenmiş olan ucunu öptü.

Kalçası yukarı doğru kalktı, saçlarını yakalayarak onu yukarı çekmeye çalıştı. "Yapma. Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben bunu hak etmiyorum."

Kalçasının üzeri hafifçe terlemişti, gözleri son derece vahşi bir o kadar da keder doluydu.

Hak etmek ilginç bir tanımdı, bunu beyninin bir tarafına kazıdı, daha sonra ilgileneceği konuların arasındaydı.

Şu an daha önemli işleri vardı, dudaklarını hafifçe yalayarak onun tadını hissetti. "Yapmak istiyorum." Onu mümkünse huzura kavuşturmaktan başka hiçbir isteği yoktu.

Eli gevşedi, şaşırmış da olabilirdi ama Melisande başını yeniden aşağı indirme fırsatını elde etmişti ve penisini ağzının içine

aldı. Vale'in elleri yeniden kasıldı ama artık onu durdurabilmesi çok zordu.

Ucunu emdi, tuzlu erik tadındaydı, yavaşça daha aşağılara kaydı. Bu konuda hiç deneyimi yoktu, bunun bir yapılma yöntemi varsa ondan da haberdar değildi ama Vale bunu umursar gibi görünmüyordu zaten. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak kıvranıyordu. Gülümseyerek penisinin küçük bir *flop* sesi çıkararak ağzından çıkmasına izin verdi. Sonra dişlerini işin içine katarak yeniden aşağılara indi. Vale son derece sert ve hazırdı...

Vale hızla yerinden sıçradı ve onu altına aldı. Artık son derece iri bir şey son derece tehditkâr bir tavırla tam üzerindeydi, ona homurdanarak bir şeyler söylerken gözleri iyice kararmıştı. "Beni oyuncağınız olarak mı kullanıyorsunuz Leydim?"

Melisande bacaklarını iyice açtı, ayaklarını tam olarak yatağa bastı ve kalçasını kaldırdı. Cinsel organını onunkine sürtmeye başladı, bir yandan da hızla gözlerini kapatarak verdiği tepkiyi seyrediyordu.

"Olabilir," diye fısıldadı. "Belki de penisin hayattaki en güzel oyuncağım. Ve ben oyuncağımın şu an tam içimde..."

Vale son hızla içine girince yaşadığı haz, cümlesini bitirmesini engelledi.

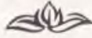
"Yosma," diyerek dişlerini sıktı. "*Benim* yosmam."

Kapıldığı erotik çılgınlığı yaşarken sadece bir kahkaha atmayı başarabildi. Onun itişlerine yardımcı olabilmek için kalçasını iyice kaldırdı. Ona aynı süratle karşılık verirken yüksek sesle bir kahkaha daha attı, onun terinin memelerinin üzerine aktığını hissediyordu. Kalçasını iki yandan sıkıca tutarak içine girip çıkmaya devam etti, dörtnala koşuyordu. Gözlerinin önünde yıldızlar yandı, başını arkaya atarak soluk soluğa inlemeye baş

ladı. Onun kaygan omuzlarına tutunarak, zirveye tırmanırken birkaç kahkaha daha attı.

Vale kollarının arasında titreyerek, kendisine sürekli olarak küfürler mırıldanmaya başladığında Melisande dünyaya döndü ve karşısında duran yüzdeki trajedinin şahidi oldu.

Bölüm On Bir

Adaylar bronz yüzüğün peşine düşünce Prenses Surcease içini çekerek kaleye girdi. Jack kendisine sakin bir köşe bularak küçük enfiye kutusunu açtı. İhtiyacı olan şey tam karşısında duruyordu: Gece ve rüzgârın karışımıyla yapılmış bir zırhlı elbise ve dünyanın en keskin kılıcı. Jack zırhı küçük bedenine geçirdi ve kılıcı sımsıkı yakaladı. Ve hemen ardından… Hoop! Faş! Gölün tam önündeydi. Jack bunun doğru göl olup olmadığını merak ederken dev bir yılan suların içinden çıkıverdi. Muazzam bir savaş başladı! Yılan çok büyüktü, Jack de çok küçük ama yeryüzünün en keskin kılıcına sahipti ve zırhı onu koruyordu. Sonunda yılan yere serildi ve yüzük Jack'in avucuna düştü…

GÜLEN JACK'ten

Ertesi sabahın ilerleyen saatlerinde Jasper kesinlikle bir yosma ile evlenmiş olduğunu düşündü. Utanmaz, son derece ateşli bir yosmayla… Şansına inanamadı. Kilisedeki giyinme odasında akşamdan kalma bir şekilde beyninde her şey uğuldayarak otururken bu kadınla yatmanın bu kadar keyifli ve arzu dolu olabileceği aklına bile gelmemişti.

Ama bu mükemmellik onun bu sabah da kahvaltıyı karısıyla birlikte etmeden ata binmeye çıkmasına engel olamamıştı ve se-

bebini kendi de bilmiyordu. Bu ödleklikten de öte bir şeydi. Bedeni onun şehvetinden büyülenirken zihni bu bilgiye nereden sahip olduğunu merak ediyordu. En azından bir âşığı-belki de fazlası- olmuş olmalıydı, bunu öğrenmeyi isteyip istemediğini bilmiyordu. Ona bunu öğreten adamı ve o anı hayal etmeyi de. O tatlı ılık ağza giren...

Kükrer gibi bir ses çıkardı. Yanından geçmekte olan bir baca temizleyicisi ona garip garip bakarak ortalıktan toz oldu.

Jasper bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Sırtını kamburlaştırarak puslu havadan korunabilmek için yakasını iyice kaldırdı. Hava sonunda değişmişti ve bu sabah Londra klasik gri rengine bürünmüştü. Yine bir gece önceyi düşündü. Karısının geceliği uzun ve ince bedeninden yere düşerken pencereden yansıyan görüntüsünü hatırladı. O beyaz teniyle başka bir dünyaya ait gibiydi, açık kahverengi saçları kalçasına kadar uzanıyordu.

Muhtemelen onun bir korkak ya da daha kötüsü bir embesil olduğunu düşünmüştü. Sevişmeleri sona erdiği anda orada mükemmel geceye devam etmek yerine odasına giderek paletine uzanmıştı. Tam bir öküzdü. Ama o gözleri, göğsünü öperken onu inceleyen ya da Spinner's Falls hakkında sorular sorarken onu inceleyen o gözleri... Tanrım, nasıl bir adamla evlendiğinin farkında değildi. Belki de bu asaletsiz terk edişlerini sürdürmesi onun hayrınaydı. Artık içinde olmayan ve bir daha da *olamayacak* bir şeyi ona verebileceği umudunu boşu boşuna yaşatmamış olurdu.

Şu an kendi kafasını bile toplamaktan acizdi. Başını kaldırınca Matthew Horn'un evine gelmiş olduğunu gördü, bu duygusal anların sona ermiş olmasından mutluydu.

Jasper, Belle'den inerek dizginleri orada bekleyen çocuğa verdikten sonra basamakları hızla tırmandı. Bir dakika sonra

Horn'un kütüphanesini arşınlamaya başlamıştı, onun odaya gelmesini bekliyordu.

Tozlu ve kalın bir kitabı daha iyi görebilmek için eğildiği sırada kapıdan gelen Horn'un sesini duydu. "Okuyacak bir şeyler mi arıyorsun?"

"İnsanın neden bakır madenciliğinin tarihçesiyle ilgilenmek isteyeceğini gerçekten merak ettim," diyen Jasper doğrularak sırıttı. Horn yüzünü buruşturdu. "Babamındı. Ona pek bir fayda sağladığı da söylenemez zaten. Yatırım yaptığı maden tam bir çöküş yarattı." Odaya girdi ve kendini koltuklardan birine bırakarak bacak bacak üstüne attı. "Horn'lar hiçbir zaman başarılı yatırımcılar olamadılar."

Jasper sevimli bir tavırla yüzünü ekşitti. "Ne talihsizlik."

Horn omuz silkti. "Çay ister misin? Viski için henüz erken."

"Hayır. Teşekkür ederim." Jasper duvardaki çerçeveli haritaya bakarak üzerinde İtalya'yı bulmaya çalıştı."

"Spinner's Falls konusuyla ilgili olarak geldin değil mi?" diye sordu Horn.

"Hımm... hımm," dedi Jasper ona dönmeye gerek görmeden. İtalya'nın haritada olmaması mümkün müydü? "Hasselthorpe'a ne olduğunu duydun mu?"

"Hyde Park'ta vurulmuş. Bir suikast girişimi olduğunu söylüyorlar."

"Evet. Hem de Hasselthorpe bana yardım etmeye karar verdikten hemen sonra."

Odada bir anda oluşan sessizlik Horn'un kahkahasıyla bozuldu. "İkisinin bağlantılı olduğunu düşünüyor olamazsın!"

Jasper omuz silkti. Bundan elbette ki emin değildi ama bu çok büyük bir rastlantıydı.

"Bu Spinner's Falls meselesinin peşini bırakman gerektiğini düşünüyorum," dedi Horn usulca.

Jasper cevap vermedi. Bunu başarabilse zaten yapacaktı.

Horn iç geçirdi. "Pekâlâ, bu konuyu düşündüm."

Jasper dönerek ona baktı. "Öyle mi?"

Horn elini öylesine salladı. "Biraz işte. Anlayamadığım tek şey biri neden bize ihanet etsin? Bunun sonunda ne elde edecekti? Özellikle de bunu yapanın esir alınan bizlerden biri olduğunu düşünürsek. İnsanın sadece kendisini öldürtmesine yarayacak bir yöntem bu."

Jasper derin bir soluk verdi. "Onun esir alınmayı istediğini sanmıyorum... Yani hainin. Muhtemelen bir yerlere yatarak savaştan kaçacaktı."

"Esir alınanların hepsi sonuna kadar deli gibi savaştı ama."

"Evet, haklısın." Jasper yeniden haritaya döndü.

"Tekrar soruyorum koca bir alaya ihanet ederek hepimizin ölümünü istemenin ne gibi bir sebebi olabilir? Bence sen bu konuyu fikri sabit haline getirmişsin dostum. Bence bir hain yoktu. Spinner's Falls sadece büyük bir talihsizlikti, bu kadar basit."

"Belki de." Jasper haritanın dibine girdi burnu kâğıda değmek üzereydi. "Ama ben birinin bize ihanet etmesi için ortada iyi bir sebep olabileceğini düşünüyorum hâlâ."

"Neymiş o?"

"Para." Jasper haritadan vazgeçti. "Fransızlar onlara bu bilgiyi verecek olana çok para verirdi."

"Yani bir casus mu diyorsun?" Matthew'ın kaşları çatılmıştı. Buna pek ikna olmamış gibi duruyordu.

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben ya da benim gibi orada bulunmuş olan herhangi biri bu aşağılık yaratığın kolunu bacağını kopararak onu ortadan kaldırırdık, işte bu yüzden," dedi Matthew. Daha fazla oturamayacağını hissederek koltuğundan ayağa fırladı.

"Bu kişinin kayıplara karışmış olma sebebi de bu zaten," dedi Jasper usulca.

Matthew pencereden dışarı bakarak belli belirsiz omuz silkti.

"Bak bu fikirden ben de en az senin kadar hoşlanmıyorum," dedi Jasper. "Ama onca adam sadece bir kişinin açgözlülüğü yüzünden öldüyse, biz o ormanın içinde ilerleyerek, onca şiddete..." Durdu gerisini söyleyemeyecekti.

Jasper gözlerini yumdu ama karanlığın içinde hâlâ etlere batırılan o parlak çeliği görüp yanık et kokusunu almayı başarabiliyordu. Gözlerini açtı. Matthew ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu.

"Onu bulmamız –bulmam– ve adaletin gereğini yerine getirmemiz gerekiyor. Günahlarının bedelini ödemeli," dedi Jasper.

"Ya Hasselthorpe? Onu vurulmasından sonra gördün mü?"

"Beni görmeyi reddediyor. Ona bu sabah onunla görüşmek istediğimi bildirdim ama şehir dışındaki malikânesine gidip dinleneceğini söyleyerek beni reddetti."

"Lanet olsun."

"Bence de." Jasper yeniden haritaya döndü.

"Alistair Munroe ile konuşmalısın," dedi Horn onun arkasından.

Jasper döndü. "Sence hain o mu?"

"Hayır." Matthew başını iki yana salladı. "Ama oradaydı. Bizim hatırlayamadığımız bir şeyleri hatırlıyor olabilir."

"Ona yazmayı denedim." Jasper bıkkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Cevap yazmadı."

Matthew gözlerini ona dikti. "O zaman İskoçya'ya gitmem gerekiyor, yanılıyor muyum?"

Melisande, kocasını o gün ilk kez akşam yemeğinde gördü. Kendisinden kaçtığını düşünmeye başlamıştı ama o karşısında oturmuş çatalını bezelyelerine batırırken uşaklarla şakalaşıyordu.

"Günün nasıldı?" diye sordu Valeson derece rahat bir tavırla.

Bazen gerçekten de son derece çekilmez bir adam olabiliyordu. "Annenle öğle yemeği yedim."

"Öyle mi?" Uşaktan biraz daha şarap istedi.

"Hımm. Enginar dolmasıyla soğuk jambon yedik."

Vale ürperdi. "Enginar. Onların nasıl yeneceğini asla öğrenemedim."

"Yapraklarını dişlerinle sıyıracaksın. Bu kadar basit."

"Yapraklar. Kim yaprak yemeyi ister?" diye sordu aslında bir cevap beklemiyordu. "Ben istemem. Enginarı muhtemelen bir kadın buldu."

"Romalılar yerdi."

"*Romalı* bir kadın o zaman. Muhtemelen bir tabak dolusu yaprağı kocasının önüne koyup, 'Al da otla bakalım, hayatım' demiştir."

Melisande, Vale'in Romalı kadınla talihsiz kocasını taklit edişine gülmeye başladığını hissetti. "Her neyse annenin sunduğu enginarlar çok güzeldi."

"Hah," diye homurdandı Vale. "Artık sana işe yaramaz gençlik yıllarımı anlatıp durmuştur."

Melisande bezelyesinden yedi. "Bildin."

İrkildi. "Çok korkunç şeyler var mıydı?"

"Bebekken çok tükürüklüymüşsün."

"Bu sorunu halletmişim bak," diye mırıldandı.

"On altı yaşındayken sütçü kızla flört etmeye başlamışsın."

"Bunu unutmuştum bak," diye bağırdı Vale. "Şeker kızdı. Agnes, yoksa Alice miydi? Arabella da olabilir..."

"Arabella olduğunu sanmam," diye mırıldandı Melisande.

Onu duymazdan geldi. "Şeftali gibi bir teni ve kocaman..." Hızla öksürmeye başladı.

"Ayakları mı?" diye sordu Melisande en tatlı sesiyle.

"Evet, kesinlikle. Ayakları vardı." Gözlerinde şeytani parıltılar belirmişti.

"Hah," dedi Melisande gülmemek için zorlanıyordu. "Senin günün nasıldı?"

"Ah. İyi." Jasper ağzına iri bir parça et attı ve onu yutmadan önce vahşetle çiğnedi. "Matthew Horn'un evine gittim. Onu hatırladın mı? Annemin bahçe partisindeki delikanlı."

"Evet."

"Buna inanmayacaksın ama evinde üzerinde İtalya'nın olmadığı bir harita var."

"Belki de yanlış yere bakmışsındır," dedi nazik bir sesle.

"Hayır. Hayır." Başını iki yana sallayarak şarabından içti. "Rusya'nın altına, Afrika'nın da üzerine baktım. Orada olsaydı kesin görürdüm."

"Belki de haritayı yapanlar Roma'dan nefret ediyordu."

"Öyle mi dersin?" Bu fikirden çok etkilenmişti. "Bu yüzden İtalya'yı toptan ortadan kaldırmaya mı karar verdi?"

Melisande omuz silkti.

"Mükemmel bir fikir! İtalya yok olmuş olsaydı onca yıl boyunca Latince öğrenmeme hiç gerek kalmazdı."

"Ama öğrendin ve bu seni daha iyi bir insan haline getirdi."

"Pöh." Jasper bundan hiç emin değildi.

Melisande haşlanmış havuçlarını yedi. Çok güzel yapılmışlardı. Aşçı içine tatlı bir şey ilave etmişti... Bal gibi. O küçük kadına beğenisini iletmeyi unutmamalıydı. "Bay Horn ile hatalı haritasının dışında bir şey konuşmadınız mı?"

"Konuştuk, İskoçya'da oturan bir arkadaşımızdan bahsettik."

"Ya?" Vale şarabını içmeye devam ediyordu ve yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. Bu durum Melisande'nin daha da ilgisini çekti. "Adı nedir?"

"Sör Alistair Munroe. O da Alay'daydı ama asker değildi. Kraliyet tarafından Amerika'daki hayvan ve bitkileri incelemek üzere gönderilmişti."

"Sahi mi? Oldukça ilginç biri olmalı."

Vale kaşlarını çattı. "Birkaç saat süreyle eğreltiotlarından konuşmak istersen öyledir de denebilir."

Melisande şarabını yudumladı. "Eğreltiotlarını severim."

Vale'in kaşları daha çok çatıldı. "Her neyse, İskoçya'ya giderek onu görmeyi düşünüyorum."

Bir sessizlik oldu, Melisande soğumakta olan bezelye ve havuçlarıyla meşgul olmaya çalıştı. Ondan kaçmaya mı çalışıyordu? Melisande onun evinde ve onun yanında yaşamaktan çok mutluydu. Gündüzlerini ve gecelerinin büyük bir kısmını dışarıda geçiriyor olmasına rağmen sonunda eve döneceğini biliyordu. Onunla aynı evde olmak ruhunu besliyordu. Artık buna da sahip olamayacaktı.

Vale boğazını temizledi. "Sorun şu, Edinburgh'un kuzeyinde yaşıyor. Bu bir arabanın içinde kötü yollarda yapılacak bir haftalık bir yolculuk anlamına geliyor. Kötü hanlar ve daha da kötüsü yolda eşkıyalarla karşılaşma riski de var... yani çok kötü bir yolculuk olacak."

Çatık kaşlarını tabağına çevirdi. Etini küçük küçük kesmeye başladı. Melisande konuşmadan oturuyordu, artık yemeğini yemesi mümkün değildi çünkü boğazına bir şeyler tıkanmıştı. Çok fazla sevmediği ve iyi tanımadığı bir adamı, bunlar onun yorumuydu, görmeye gidiyordu. Neden?

"Tüm bunlara rağmen bana bu yolculukta eşlik etmek ister misin sevgili eşim?"

Melisande o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, başlangıçta bu sözler ona hiçbir anlam ifade etmedi. Başını kaldırdığında o mavi yeşil gözlerin kendisine odaklanmış olduğunu gördü. Yüreğinde bir anda bir huzur hissetti.

"Ne zaman yola çıkacaksın?" diye sordu.

"Yarın."

Gözleri irileşti. "O kadar çabuk mu?"

"Munroe ile konuşmam gereken çok önemli bir konu var. Bekleyemeyecek bir konu." Öne doğru eğildi. "Mouse'u da yanımıza alabilirsin. Hanlarda atları korkutmaması için tasmasını da almamız gerekecek elbette. Kolay bir şey olmayacak biliyorum, hatta canın çok da sıkılabilir ama..."

"Evet."

Gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Evet." Melisande gülümseyerek yemeğini yemeye başladı. "Seninle gelmek isterim."

"İskoçya'ya gidiyorlar," dedi uşak bezelye tabağını mutfağa getirdiğinde. Sally Suchlike çorba kaşığını neredeyse elinden düşürüyordu. *İskoçya'ya mı?* O barbar ülkeye? Oradaki erkeklerin sakallarının arasından gözlerinin bile görülmediği söylenirdi. Ayrıca İskoçların banyo yapmadığı da herkes tarafından bilinirdi.

Aşçı da buna benzer şeyler düşünüyordu. "Onlar daha yeni evli," dedi limon tatlılarının bulunduğu tabaklar tepsiye yerleştirirken. "Yazık, gerçekten çok yazık."

Bernie'ye başıyla tepsiyi almasını işaret ettikten sonra onu kolundan çekerek durdurdu. "Ne kadar kalacaklarını söylediler mi?"

"Bunu Leydi Ekselansları'na yeni söyledi ama birkaç hafta sürmek zorunda değil mi?" Uşak omuzlarını silkti, tepsi neredeyse düşecekti. "Hatta aylar bile olabilir. Yola hemen çıkıyorlar. Yarın."

Bernie mutfaktan ayrılırken mutfak hizmetçilerinden birisi gözyaşlarına boğuldu.

Sally yutkunmaya çalıştı ama ağzında hiç tükürük kalmamıştı. O da Leydi Vale ile birlikte İskoçya'ya gitmek zorundaydı. Hanımefendinin özel hizmetçisinin görevi buydu. Bu yeni konumu ve maaşındaki artış –ki gerçekten iyi bir artıştı– bir anda gözüne hiç de hoş görünmemeye başladı. Sally ürperdi. İskoçya dünyanın öbür ucundaydı.

"Bu şekilde bir tepkiye hiç gerek yok." Bay Pynch'in sesi akşam piposunu tüttürdüğü şöminen orada geldi. Sally onun bu sözü kendisine söylemiş olduğunu düşünerek başını kaldırdı ama o mutfak hizmetçisi Bitsy'ye dönmüştü.

"İskoçya o kadar da kötü bir yer değil," dedi Pynch.

"Daha önce İskoçya'ya gittiniz mi Bay Pynch?" diye sordu Sally. Oraya gitmiş ve dönmüşse hâlâ hayattaysa o kadar da kötü olmayabilirdi.

"Hayır," dedi Bay Pynch tüm umutlarını suya düşürerek. "Ama orduda pek çok İskoç tanıdım, hepsi de bizim gibiydi sadece konuşmaları biraz komik."

"Ya."

Sally aşçının ev sahiplerine hazırlamış olduğu sığır etinin kalanlarından ve kemiklerinin suyundan yapılmış olan çorbasına baktı. Çok güzel bir çorbaydı. Bir dakika öncesine kadar Sally onu büyük bir keyifle içiyordu. Ama şu an kâsenin üzerindeki yağları gördüğü anda midesi ters dönüveriyordu. İskoçları tanımakla İskoçya'ya gitmiş olmak arasında büyük fark vardı. Orduda İskoçlar muhtemelen daha önce bir yerlerde ehlileştirilmişti. Fikir sahibi olmak için kendi vatanındaki bir İskoç'la karşılaşmak gerekirdi. Belki de Londra'dan gelen sarışın kızlara özel bir ilgileri vardı. Belki de onu kaçırıp yataklarına atıp hunharca kullanmaya kalkışıyorlardı, daha kötüsü de olabilirdi.

"Dinle beni, küçük kız." Bay Pynch'in sesi çok yakınındaydı.

Sally başını kaldırınca adamın tam karşısına oturduğunu gördü. O oturduğu yerde düşünüp dururken mutfak hizmetçileri işlerinin başına dönmüşlerdi. Bitsy yıkadığı tabaklara başını eğmiş burnunu çekip duruyordu. Kimse masada karşılıklı oturan uşakla hanımın özel hizmetçisinin farkında bile değildi.

Bay Pynch'in gözleri ona dikilmişti ve parlıyordu. Sally o gözlerin yeşilinin bu kadar güzel olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Uşak dirseklerini masaya dayadı, uzun beyaz piposu bir elinde duruyordu. "İskoçya'da korkulacak bir şey yok. Orası da diğerleri gibi bir yer."

Sally kaşığıyla soğumaya yüz tutmuş olan çorbasını karıştırmaya devam etti. "Hayatım boyunca Greenwich'ten öteye gitmedim."

"Öyle mi? Nerede doğdun?"

"Seven Dials," dedikten sonra onun öyle bir cehennemden çıkmış olmasına ne tepki vereceğini bekledi, yine küçümseyecek miydi? O hafifçe başını salladıktan sonra piposundan bir nefes çekti ve dumanı Sally'nin gözlerine gelmemesi için havaya doğru üfledi. "Ailen hâlâ orada mı yaşıyor?"

"Sadece babam." Burnunu kırıştırarak itirafına devam etti, "Yani orada yaşıyordu. Onu yıllardır görmedim, artık orada olmayabilir."

"Baban kötü bir adam mıydı?"

"O kadar kötü sayılmaz." Parmağıyla çorba kâsesinin kenarıyla oynamaya başladı. "Beni çok dövmezdi ve mümkün olduğunca beslemeye çalışırdı. Ama oradan kurtulmak zorundaydım. Nefes alamıyordum."

Anlayışlı bakışlarını ona dikti.

Başını sallayarak piposundan bir nefes daha çekti. "Peki, ya annen?"

"Ben doğarken ölmüş." Çorba yeniden güzel kokmaya başlamıştı, bir kaşık aldı. "Kız ya da erkek kardeşim de yok. Ya da benim bildiğim kadarıyla yok."

Yine başıyla onayladı, piposunu tüttürürken onun çorbasını içmeye başlamış olmasından mutlu olmuş gibi görünüyordu. Mutfak ve alt kat hizmetlileri etraflarında koşuşturarak işlerini yapmaya devam ediyorlardı ama bu Bay Pynch ile Sally'nin mola zamanıydı.

Çorbasının yarısını içtikten sonra başını kaldırıp ona baktı. "Sen neredensin Bay Pynch?"

"Biraz uzaklardan. Cornwall'da doğmuşum."

"Sahi mi?" Merakla ona baktı. Cornwall'da İskoçya kadar yabancıydı ona. "Ama aksanın düzgün."

Omuz silkti. "Oradaki halk balıkçılıkla uğraşırdı. Bense hep oradan dışarı çıkmak istiyordum üniformalı ve kurdeleli adamlar davullarıyla oraya gelip orduya adam toplamaya başlayınca Kral'ın şilinlerinden faydalanmanın doğru olacağını düşünerek hemen onlara katıldım." Dudağının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Majesteleri'nin Ordusu'nda şık üniformalardan çok farklı şeyler olduğunu öğrenmem fazla zamanımı almadı."

"Kaç yaşındaydın?"

"On beş."

Sally çorbasına bakarak iri yarı ve kel Bay Pynch'in on beş yaşındaki halini hayal etmeye çalıştı. Başaramadı. O sanki hiç çocuk olmamış gibiydi. "Ailen hâlâ Cornwall'da mı yaşıyor?"

Başıyla onayladı. "Annem ve yarım düzine kadar kız ve erkek olan kardeşlerim. Babam ben sömürgelerdeyken ölmüş. Bunu iki yıl sonra İngiltere'ye döndüğümde öğrenebildim ancak. Annem bana bunun bir mektupla bildirilmesi için gereken parayı ödemiş ama o mektup hiç elime geçmedi."

"Eve dönüp babanın iki yıl önce öldüğünü öğrenmiş olmak son derece üzücü olmalı."

Omuz silkti. "Dünya bu şekilde dönüyor küçük kız. İnsan buna karşı koyamıyor, hayata kaldığı yerden devam ediyor."

"Sanırım öyle." Sakalları yüzlerini örten barbar İskoçları düşünerek kaşlarını çattı.

"Küçük kız." Bay Pynch kolunu uzatarak o iri ve küt tırnaklı eliyle Sally'nin eline hafifçe vurdu. "İskoçya'da korkulacak bir şey yok ve eğer bir şey olursa ben seni korurum."

Sally aptal aptal, Bay Pynch'in ona bakan yeşil gözlerinin içine baktı. Onun kendisini koruyacak olması, karın boşluğunda hafif bir ısının oluşmasına sebep olmuştu.

Geceyarısı olmasına rağmen Vale odasına gelmeyince Melisande onu aramaya karar verdi. Belki de onu görme gereğini hissetmeden bu geceyi sadece kendi yatağında geçirmek istemişti ama Melisande böyle olduğunu hiç sanmıyordu. Yan odadan gelen hiçbir ses yoktu. Bu adam bu kadar az uyku uyuduktan sonra sabahları Melisande uyanmadan kalkmayı ve sokağa çıkmayı nasıl başarıyordu? Bunu artık merak etmeye başlamıştı. Belki de uyuma ihtiyacı hissetmiyordu.

Öyle ya da böyle onun gelmesini beklemekten sıkılmıştı. Suchlike'ın toplanma çabalarıyla darmadağın olmuş olan odasından çıktı ve Jasper'ı aramaya başladı. Kütüphane ya da oturma odalarından birinde yoktu sonunda Oaks'a sormak zorunda kaldı. Sonra da kendisine haber vermeden evden çıkmış olduğunu öğrendiği sırada yanaklarının kızarmamış olduğunu umdu.

Aslında bir şeyleri tekmelemek istiyordu ama bir hanımefendi böyle şeyler yapmazdı, Oaks'a teşekkür ettikten sonra yeniden yukarı çıktı. Bunu neden yapıyordu? Önce ondan kendisiyle birlikte İskoçya'ya gitmesini istiyor sonra da kaçıyordu. Onunla arabada günler geçireceğinin farkında değil miydi yoksa yolculuğu arabanın üst kısmında bavullarla birlikte mi yapmayı planlıyordu? Bu gerçekten garipti. Önce onu gündüzleri takip etmeye başlamıştı sonra da ortalıktan kaybolmuştu hem de tam yakınlaşmaya başladıklarını düşündüğü sırada.

Melisande yatak odasının kapısına vardığı sırada derin bir nefes verdikten sonra kısa süreli bir tereddüt yaşadı. Vale'in oda kapısı hemen yandaydı. İçindeki dürtüyü engellemesi mümkün değildi. Kocasının oda kapısına doğru ilerleyerek kapıyı açtı. Oda boştu ama Bay Pynch'in de çalışmakla meşgul olduğu ortadaydı: Gömlekler, yelekler ve kravatlar düzgün sıralar halinde bavullara konmak üzere yatağa serilmişti. Melisande kapıyı arkasından yavaşça kapadı.

Yatağa doğru ilerleyerek koyu kırmızı renkli örtüye dokundu. Gecelerini burada geçiriyordu, bedeni burada sere serpe uzanıyordu. Sırtüstü mü uyuyordu, başını yarım çevirerek karınüstü mü? Bir çekmece dolusu gece giysisi olduğunu bilmesine rağmen her nedense onun çıplak uyuduğunu hayal ediyordu. Başka biriyle aynı yatağı paylaşmak çok mahrem ve samimi bir şeydi. Umutsuzlukla onunla aynı yatağı paylaşacağı günü bekliyordu. Geceyi kendisiyle geçirmesini ve o savunmasız halini onunla paylaşmasını.

İçini çekerek yataktan uzaklaştı. Şifonyerinin üzerinde annesinin çerçeveli küçük bir resmi duruyordu. Saç fırçasının üzerinde birkaç tel saçı kalmıştı. Bir tanesi neredeyse kızıldı. Elbisesinin kolundan mendilini çıkararak saçları onun içine özenle sakladı ve mendili yerine koydu.

Yatağın yanında duran komodine doğru ilerleyerek orada duran kitaba baktı –İngiliz Kralları Tarihçesi– oradan uzaklaşarak pencereye gitti. İkisinin odası da aynı yere bakıyordu; arka bahçe. Bakışlarını bıkkın bir tavırla odada gezdirmeye devam etti. Hakkında bilgi edinebileceği çok şey yoktu –giysiler, kitaplar, garip birkaç parça tel, bir çam kozalağı, ucu kırık kalemler, bir kalem açacağı ve mürekkep– bunlar ona kocası hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Jasper hakkında bir şeyler bulmayı umarak odaya gizlice girmesi zaten büyük bir aptallıktı. Bu aptal-

lığını onaylamayarak başını salarken bakışları giyinme odasına doğru kaydı. Orada gördüklerinden daha mahrem bir olması imkânsızdı ama buraya kadar gelmişti artık.

Melisande kapının kulpunu çevirdi. İçerde başka bir şifonyer daha vardı, giysilerin saklanması için yapılmış olan bölmeler, dar bir yatak ve karşı duvarda duvara dayalı ince bir palet ve bir battaniye. Melisande başını eğdi. Garip. Neden hem yatak hem de bir palet? Bay Pynch için bir tanesi yeterliydi. Peki, ya paletin anlamı neydi? Vale son derece cömert bir işverendi. O değerli uşağı için neden böylesine kötü bir yatak seçimi yapılmıştı?

Küçük odada ilerledi yatağın etrafından dolaşarak palete baktı. Hemen yanında tutacak yeri erimiş mumlarla kaplı bir mumluk duruyordu, battaniyenin altına bir kitap öylesine bırakılmıştı. Bakışlarını paletten yatağa kaydırdı, onun hiç kullanılmadığı ortadaydı... döşeğin üzerinde çarşaf yoktu. Melisande battaniyeyi kaldırarak altındaki kitabın adına baktı. John Donne'un bir şiir kitabıydı. Bir uşağın okuması için oldukça garip bir seçimdi, sonra yastıkta kalmış olan saç tellerine baktı. Koyu kızıla kaçan kahverengiydi.

Tam arkasında biri boğazını temizledi.

Melisande döndüğü anda kaşlarını kaldırmış olan Bay Pynch'i gördü. "Aradığınızı bulmanıza yardım edebilir miyim Leydim?"

"Hayır." Melisande titreyen ellerini eteğinin arasına gizlerken onu bulan kişinin Vale olmamasına için için sevindi. Gerçi kocasının eşyalarını karıştırırken onun özel uşağına yakalanmış olmak da yeteri kadar utanç vericiydi. Çenesini havaya dikerek kendi odasına doğru ilerlemeye başladı. Sonra tereddütle duraрак uşağa baktı. "Kocama oldukça uzun bir zamandan beri hizmet ediyorsunuz değil mi Bay Pynch?"

"Evet, Leydim."

"Hep böyle mi uyur?"

İri yarı, kel uşak kravatlardan birini yatağın üzerinden alarak özenle katlamaya başladı. "Evet, onu tanıdığımdan beri böyledir."

"Sebebini biliyor musun?"

"Bazı erkekler uykuya fazla ihtiyaç duymazlar," dedi uşak.

Melisande ona baktı.

Kravatı yerleştirdikten sonra o da başını kaldırıp Melisande'ye baktı. Üzerinde baskı oluşmuş gibi içini çekti. "Bazı askerler uyumaları gereken o derin uykuya dalmayı başaramazlar. Lord Vale... O birileriyle birlikte olmak ister. Özellikle de hava karardıktan sonra."

"Karanlıktan mı korkuyor?"

Doğrularak kaşlarını çattı, bakışlarında vahşi bir ifade vardı. "Savaşta bacağımdan vuruldum."

Melisande konunun değiştiriliş şeklinden irkilerek gözlerini kırpıştırdı. "Üzüldüm."

Uşak sevecen gözlerle ona bakarak durumu geçiştirircesine bir hareket yaptı. "Önemli değil. Sadece yağmurlu havalarda kendini hissettiriyor. Kurşunu yediğim anda yere düştüm. Savaşın ortasındaydık ve orada yatıyordum tam tepemde de bir Fransız süngüsünü bana saplamak üzere duruyordu ki Lord Vale geldi. Aslında aramızda eli tüfekli pek çok Fransız duruyordu ama o hiçbirini umursamadı. Ona ateş ettiler ama yere düşmedi, nasıl olduğunu bilemiyorum ama bu süre boyunca yüzünde hep bir gülümseme vardı. Onların hepsini yere indirdi, işini bitirdiğinde ayakta tek bir Fransız kalmamıştı."

Melisande ürkek bir nefes aldı. "Anladım."

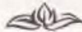
"İşte orada karar verdim Leydim," dedi Bay Pynch, "istediği takdirde Lord Vale'i cehenneme kadar takip ederim."

"Bunu benimle paylaştığınız için çok teşekkür ederim Bay Pynch," dedi Melisande. Kapıyı açtı. "Lord Vale'e sabah tam se kizde hazır olacağımı söyler misiniz?"

Bay Pynch eğildi. "Elbette, Leydim."

Melisande başını sallayarak odadan ayrıldı ama düşüncele rine engel olamıyordu. Bay Pynch hikâyesini anlattığı süre zar fında o küçük giyinme odasım tam bir muhafız edasıyla koru ması altına almıştı.

Bölüm On İki

Jack kaleye geri dönünce çok garip bir iş yaptı. Yeniden soytarı kostümlerini giyerek kalenin mutfağına indi. O sırada Kraliyet ailesinin yemekleri hazırlanıyordu ve herkes bir işle uğraşıyordu. Baş aşçı bağırıyor uşaklara oradan oraya koşuşturup duruyordu, mutfak hizmetçileri tabakları yıkıyor diğer aşçılar yiyecekleri kesiyor, karıştırıyor ya da pişiriyordu. Kimse çorbayı karıştıran küçük çocuğun yanına giden Jack'i görmedi.

"Hişşt," dedi Jack oğlana. "Bunu Prenses'in çorbasına koymama izin verirsen sana bir gümüş veririm."

Bu iş oğlanın hoşuna gitmişti. Oğlan arkasını döndüğü anda Jack bronz yüzüğü çorbanın içine atıverdi...

GÜLEN JACK'ten

Araba yolda bulunan bir çıkıntıya çarparak sallandı. Melisande de onunla birlikte sallandı, yolculuklarının ilk gününde arabaya direnmemeyi ve onunla birlikte sallanırsa yolun çok daha kolay geçeceğini öğrenmişti. Üçüncü günlerini yaşıyorlardı ve sallanmaya fazlasıyla alışmıştı. Omzu yanında kıvrılarak uyuklamakta olan Suchlike'a

çarptı. Mouse diğer yanında oturuyordu ve o da uyuyordu. Köpek ara sıra horluyordu.

Melisande pencereden dışarı baktı. Hiçliğin ortasında bir yerde ilerliyorlardı. İleri de mavi-yeşil tepeler vardı, arada bir çitler ve birtakım duvarlar görüntüye giriyordu. Hava kararmaya başlamıştı.

"Şu ana kadar bir yerde durmuş olmamız gerekmiyor muydu?" diye sordu kocasına.

Vale karşısındaki koltukta oturuyordu, bacaklarını çaprazlamasına uzatmıştı ayakları neredeyse Melisande'ninkilere değiyordu. Gözleri kapalıydı ama sorusuna hemen cevap vererek aslında uyumadığını ortaya koydu.

"Haklısın. Birkham'da durmamız gerekiyordu ama sürücü hanın kapalı olduğunu söyledi. Diğer hanı bulabilmemiz için ana yoldan ayrıldık ama sanırım yolu şaşırdı."

Vale tek gözünü aralayarak camdan dışarı baktı, havanın kararıyor olması ve kaybolmuş olma ihtimali onu korkutmamıştı.

"Evet, kesinlikle ana yolda değiliz," dedi. "Tabii, han ineklerin otladığı bir çayırın ortasında yer almıyorsa."

Melisande içini çekerek çevirmekte olduğu masalı bir kenara bıraktı. Artık masalı bitirmesine çok az kalmıştı, hikâye yavaş yavaş çözülüyordu. Bu, komik bir küçük adama dönüşmüş olan bir asker hakkındaydı. Küçük, komik ama son derece cesur olan bir asker hakkında. Normal bir masal kahramanı değildi ama Emeline'in masal kitabındaki hiçbir kahraman normal değildi. Çeviri artık bir sonraki günü beklemek zorundaydı. Hava fazlasıyla kararmıştı.

"Geri dönemez miyiz?" diye sordu yazı malzemelerinin bulunduğu çantaya uzanırken. "Metruk bir han, kimsenin olmadığı tepelerden çok daha iyidir."

"Kesinlikle aynı fikirdeyim, sevgili eşim ama korkarım Birkham'a ulaşmadan önce yine de karanlık çökecek, devam etmek daha iyi olacak."

Gözlerini yeniden kapadı ki bu son derece sinir bozucuydu.

Melisande pencereden dışarı bakarak dudaklarını büzdü. hâlâ uyumakta olan hizmetçisine bakarak sesini iyice kıstı. "Suchlike'a hava karardıktan sonra yol almayacağımıza dair söz verdim. Daha önce hiç Londra dışına çıkmamış."

"O zaman bu yolculukta çok şey öğrenecek," dedi kocası gözlerini açmadan. "Sakın korkma. Sürücü ve tüm uşaklar silahlı."

"Hah." Melisande kollarını kavuşturdu. "Bay Munroe'yu ne kadar tanıyorsun?"

Bundan önceki iki günü Vale'in adamla ne konuşmak istediğini çözmeye çalışmakla geçirmişti ama her seferinde konu değiştirilmişti, bu kez farklı bir taktik deniyordu.

"Sör Alistair Munroe," diye mırıldandı.

Onun asabi bakışlarının farkına varmış olmalıydı gözlerini açmadı ama gülümsedi. "Kral'ın hizmetindeki şövalyelerden biri. Yeni Dünya'daki hayvan ve bitkiler hakkında bir kitap yazdı. İşin aslında onlardan çok daha fazlasını yazdı. Balıklar, böcekler ve kuşlar da vardı. Bu oldukça büyük çaplı bir araştırmaydı ve içinde yer alan gravürler de son derece güzeldi. Kendi çizdiği taslakların boyanmış haliydi. Kral George onu çaya çağıracak kadar çok etkilenmişti ya da ben öyle duydum."

Melisande bu doğa bilimciyi kralla çay içerken hayal etti. "Kitabı yazabilmek için sömürgelerde oldukça uzun bir zaman geçirmiş olması gerekir. Hep sizin alayda mıydı?"

"Hayır. Alayların gidecekleri yöne göre hangi alaya katılacağına karar veriyordu. 28. Alay'a geleli üç ay kadar olmuştu," dedi Vale. "Bize Quebec'e gitmeden hemen önce katılmıştı."

Sesi uykulu çıkmaya başlamıştı ve bu durum Melisande'nin şüphelerini iyice artırdı. Bugüne kadar onu sorgulayamaması için iki kez derin uykuya dalmış numarası yapmıştı.

"Alaydayken onunla sohbet eder miydin? Nasıl biriydi?"

Vale çapraz duran bacaklarının duruşunu değiştirdi ama gözlerini açmadı. "Tam bir İskoç. Çok az konuşan, uzun sohbetlerden hazzetmeyen biridir. Espriden de fazla anlamazdı. Bak, bunu çok iyi hatırlıyorum. Tatsız biriydi."

Bir süre konuşmadı, Melisande mor renge bürünmeye başlayan tepeleri izledi.

Vale dalgın bir sesle konuşmaya başladı, "Kocaman bir sandığı olduğunu hatırlıyorum, deri ve pirinç karışımı. Onu özel olarak yaptırmıştı. İçi küçük küçük düzinelerce bölüme ayrılmıştı, hepsi çok akıllıca tasarlanmıştı. Değişik türleri saklamak için farklı boyutlarda kutu ve şişeleri de vardı, çiçek ve yaprakları kurutarak korumak için farklı bir düzeneği de bulunuyordu. Onu bir kez açmıştı, ordunun o güçlü askerlerini gerçekten görmen gerekirdi, yıllardır orduda bulunan ve kıllarını hiçbir şeye kıpırdatmayan o koca adamlar panayıra giden küçük birer çocuğa dönüşüvermişlerdi."

"Bu çok hoş olmalı," dedi Melisande usulca.

"Öyleydi. Öyleydi." Sesi karanlığın içinden uzak bir yerden gelir gibiydi.

"Belki ziyaretimiz sırasında bana da gösterir."

"Gösteremez," dedi karamsar bir sesle oturduğu yerden. "Kızılderililer bize saldırdığında yok edildi. Paramparça ettiler, içindeki her şey dağıldı ve yok oldu."

"Ne kötü! Zavallı adam. Koleksiyonunun o hale getirildiğini görmek onu çok üzmüştür."

Diğer taraftan ses gelmedi.

"Jasper?" Keşke yüzünü görebilseydi.

"Bunu göremedi," dedi birdenbire Vale'in sesi karanlığın içinden. "Yaraları... Katliam alanına bir daha geri dönemedi. Ben de dönmedim. Sandığın başına gelenleri aylar sonra öğrendik."

"Özür dilerim." Melisande boş gözlerle pencereden dışarı baktı. Niye özür dilediğini kendisi de bilmiyordu... Parçalanan sandık, kaybolan eserler, katliam ya da bir daha eskisi gibi olamayacak adam için mi? "Sör Alistair nasıl biri? Genç mi? Yaşlı mı?"

"Benden birkaç yaş daha büyük olabilir." Vale kısa bir tereddüt geçirdi. "Bilmen gereken bir şey var..."

Melisande ona doğru eğilerek sözünü kesti. "Bak." Pencerenin dışında bir hareketlilik gördüğünü düşünüyordu.

Karanlığın içinden bir çığlık duyuldu. Melisande irkildi. Suchlike küçük bir çığlık atarak uyandı Mouse ayağa kalkarak havladı.

Oldukça yüksek ama hışırtılı bir ses yeniden bağırdı. "Ya paranı ya canını!"

Araba sarsılarak durdu.

"Lanet olsun," dedi Vale.

Jasper hava kararmaya başladığından beri bunun olmasından endişeleniyordu. Soygunların en yoğun olduğu topraklarda ilerliyorlardı. Canını kaybetmekten korkmuyordu ama kimsenin Melisande'ye dokunmasına izin veremezdi.

"Ne?" diye konuşmaya başladığı anda Vale uzanarak elini ağzının üzerine koydu. O akıllı bir kadındı. Hemen sustu. Mouse'u kucağına alarak elini ağzına sardı.

Hanımın küçük hizmetçisi yumruğunu ağzına sokmuş fal taşı gibi açılmış gözlerle etrafına bakınıyordu. Ses çıkarmıyordu ama Jasper parmağını kendi dudaklarının üzerine koyarak ona da susmasını işaret etti. Kadınların onu bu karanlıkta yeterince görebildiklerinden pek de emin değildi.

Sürücü neden kaçmaya çalışmıyordu? Jasper kafasında seçenekleri değerlendirirken bu sorunun cevabını buldu. Adam bu yolları çok iyi bilmiyordu ve karanlıkta arabayı devirerek tümünü ölüme sürüklemekten korkuyordu.

"Çık oradan," diye bağırdı ikinci adam.

En az iki kişilerdi, daha fazlası da olabilirdi. Vale'in iki uşağı iki sürücüsü iki de atla eşlik eden adamı vardı, bunlardan bir tanesi Pynch idi. Yani altı kişilerdi. Peki, ya hırsızlar kaç kişiydi?

"Beni duydun mu? Çık dışarı!" diye tekrar bağırdı ikinci adam. Bir tanesi silahını arabayı hareket ettirememesi için sürücüye doğru tutmuş olmalıydı. Diğeri de dışarıda gidenlerle ilgileniyordu. Üçüncü ise değerli eşyaları almakla görevliydi o zaman... Tabii, sadece üç kişilerse... Daha fazlası varsa...

"Lanet olsun! Ya sen dışarı çıkarsın ya da ben içeri gelirim, bunu yaparsam ateş edeceğimden emin olabilirsin!" Melisande'nin hizmetçisi inledi, Mouse havlamaya çalıştı ama sevgili eşi onu sıkıca tutarak havlamasını da engelledi. Akıllı bir soyguncu onları dışarı çıkmaya zorlamak için dışarıdaki adamlarını teker teker vurma yolunu seçerdi. Ama bu son derece aptaldı...

Arabanın kapısı hızla açıldı ve tabancalı bir adam arabanın içine doğru eğildi. Jasper adamın silah tutan elini yakalayarak hızla çekti. Silah fırlayarak karşı pencereyi kırdı ve yere düştü

Hizmetçi çığlık attı. Soyguncu arabanın içine düştü. Jasper tabancayı ondan uzaklaştırdı.

"Bakma," Melisande'ye bu sözü söyledikten sonra silahın kabzasını adamın şakağına vurarak kafasını patlattı. Bu hareketi hızla birkaç kez daha yaptıktan sonra adamın öldüğünden emin oldu ve silahı elinden fırlattı. Silahlara dokunmaktan nefret ediyordu. Dışarıdan önce bir çığlık, ardından da bir silah sesi duyuldu.

"Lanet olsun. Yere eğilin," diye emretti Melisande ile kıza. Bir kurşun her an arabanın ahşabını delerek içeri girebilirdi. Melisande hiç karşı koymadan hizmetçi ve köpeğiyle birlikte karşı koltuğun üzerine uzandı.

Koşarak gelen ayak sesleri iyice yaklaşınca Jasper kadınların önüne geçerek durdu.

"Lordum!" Pynch'in geniş yüzü göründü. "İyi misiniz Lordum? Kadınlar da iyiler mi?"

"Evet, sanırım." Jasper, Melisande'ye dönerek ellerini onun yüzünde ve saçlarında gezdirdi. "İyi misin biricik sevgilim?"

"E... Evet." Hızla doğruldu, sırtı her zamankinden daha dikti, Vale'in yüreğine bir sancı girdi. Ya ona bir şey olursa, ya onu korumayı başaramazsa...

Hizmetçi tir tir titriyordu. Melisande köpeğini bırakarak kıza sarıldı ve sırtını sıvazlayarak onu rahatlatmaya çalıştı. "Geçti artık. Lord Vale ile Bay Pynch bize bir şey olmamasını sağladılar."

Mouse arabanın yerine atlayarak ölü soyguncuya hırlamaya başladı.

Pynch boğazını temizledi. "Soygunculardan bir tanesini yakaladık Lordum. Diğeri kaçtı."

Jasper ona baktı. Barut tozları Pynch'in yüzünün kararmasına yol açmıştı. Uşağı mükemmel bir vurucuydu.

"Şunu arabadan çıkarmama yardım et," dedi Pynch'e. "Melisande, biz her şeyin güven altında olduğunu anlayana kadar lütfen arabada oturun."

Çenesini havaya dikerek, cesur bir tavırla başını salladı. "Elbette."

Pynch ile hizmetçinin onları izliyor olması Jasper'ın eğilerek onu sertçe öpmesine engel olamadı. Bu çok hızlı gelişmişti. İşler başka yönde gelişmiş olsaydı onu şu an kaybetmiş bile olabilirdi.

Jasper arabadan atladı, karısını tehlikeye atam adamla tanışmak için can atıyordu. Buna rağmen önce Pynch'in ölü eşkıyayı arabadan çıkarmasına yardım etti. Melisande'nin adama çok yakından bakmamış olduğunu umuyordu. Adamın elmacık kemiğini ve şakağını paramparça etmişti. Mouse arabadan indi.

Jasper doğruldu. "Nerede o?"

"Şurada Lordum." Pynch yolun kenarındaki bir ağacı, orada yerde yatan bedeni ve başında duran uşakları işaret etti. Mouse yeri koklayarak onları takip etti.

Jasper gruba doğru ilerlerken sordu, "Vurulan oldu mu?"

"Uşak Bob'un kolunda bir sıyrık var," dedi Pynch. "Başka kimseye bir şey olmadı."

"Kontrol ettin mi?" Karanlıkta, o heyecan içinde insan bazen vurulduğunu fark etmeyebiliyordu ama Pynch de ordudandı ve bunu bilirdi. "Evet, Lordum."

Jasper başıyla onayladı. "Güzel. Adamlar biraz daha ışık yaksın. Işık bütün böcekleri kaçırır."

"Hemen, Lordum." Pynch arabaya doğru ilerlemeye başladı.

"Bakalım burada ne varmış?" diye sordu Jasper, uşakların yanına varınca.

"Soygunculardan bir tanesi Lordum," dedi Bob.

Sağ kolunun üst kısmına bir bez sarmıştı ama silahı hâlâ elindeydi ve onu hırsıza doğru tutuyordu. Pynch elinde ışıkla geldi, hep birlikte yerde yatan adama baktılar. Adam bile değildi, henüz yirmisine bile varmamış bir delikanlıydı, göğsünden kanlar fışkırıyordu. Mouse bir süre çocuğu kokladıktan sonra ilgisini yitirdi ve ağacın altına işemeye başladı.

"Yaşıyor mu?" diye sordu Jasper.

"Öyle de denebilir," dedi Pynch duygusuz bir sesle. Onu vuran kurşun Pynch'in silahından çıkmış olabilirdi ama adam çocuğa acımıyordu.

Zaten onlara ilk silah doğrultan çocuktu. Melisande'yi vurabilirdi. Bir an Melisande'yi yerde yatarken oğlanı da başında dururken hayal etti Jasper. O kanayan göğüs Melisande'nin olabilirdi. Nefes alabilmek için parçalanmış akciğerlerini zorlayan o olabilirdi.

Jasper arkasını döndü. "Onu olduğu yerde bırakın."

"Hayır."

Başını kaldırdığı anda Melisande'yi gördü, emrine karşı gelmişti ve tam orada duruyordu.

"Madam?"

Jasper'ın dondurucu ifadesine rağmen Melisande geri çekilmedi. "O da bizimle gelsin Jasper."

Ona baktı, kandillerin ışığında son derece ruhani ve kırılgan görünüyordu. Çok kırılgan. Usulca konuştu, "Seni öldürebilirdi, ruhum."

"Ama öldürmedi."

Kırılgan görünebilirdi ama yüreği demir gibiydi.

Bakışlarını ayırmadan başını salladı. "Onu bir battaniyeye sarın, Pynchon'ı atına al."

Melisande kaşlarını çattı. "Araba..."

"Onu yanına koymayacağım."

Melisande ona baktı, bu savaşı kazanamayacağını anlamış olmalıydı. Başıyla onayladı.

Jasper, Pynch'e baktı. "Hana vardığımızda yarasını sararsın. Burada gereğinden daha fazla durmak istemiyorum."

"Evet, Lordum," dedi Pynch.

Jasper karısının yanına giderek kolunu tuttu, hâlâ sıcacık ve yaşam doluydu. Başını eğerek kulağına fısıldadı "Bunu senin için yapıyorum, ruhum. Sadece senin için."

Melisande ona baktı, yüzü karanlıkta ay gibi parlıyordu. "Bunu kendin için de yap. Ne yapmış olursa olsun tek başına ölmeyi hak etmedi."

İtiraz etmeye gerek görmedi. İstiyorsa bu tip şeylere üzüldüğünü düşünebilirdi. Onu arabaya götürdü, içeri soktu ve kapıyı kapadı. Bu adam birkaç saat daha yaşasa da Melisande'ye artık zarar veremezdi, önemli olan da buydu.

Melisande akşam handaki oda kapısı kapanınca içini çekti. Vale her kaldıkları handa iki oda ayırtıyordu ve bu gecede bir şey değişmemişti. Yaşanan soyulma heyecanına ve arka odalardan birine taşınan ölmek üzere olan soyguncuya ve hanın tüm odalarının dolu olmasına rağmen bu değişmemişti. Melisande yine odasında yalnızdı.

Hancının karısına verilmiş olan yüklü bahşiş sonucunda kömürle doldurulmuş olan şöminesine yaklaştı. Alevler karşısında

dans ediyordu ama parmakları buz gibiydi. Hizmetliler evlenir evlenmez yatak odalarını ayıran hanım ve beylerinin dedikodusunu yapıyorlar mıydı? Melisande eş olarak görevlerini yapamamış konumuna düştüğü için büyük bir utanç hissetti. Mouse yatağın ayak ucuna sıçradı ve yatmadan önce her zamanki gibi üç turunu tamamladıktan sonra iç geçirdi.

En azından Suchlike bu uyku düzeni konusunda ağzını bile açmıyordu. Küçük hizmetçi onu her gün aynı neşeyle giydirip soyuyordu. Gerçi bu akşamki soygun hikâyesinden sonra gülümsemesi biraz zor olmuştu. hâlâ yaşadığı şokun etkisiyle titriyordu ve o şeker sohbetini de bu gece yapamamıştı. Melisande kıza acımış ve onu akşam yemeğini yemesi için aşağıya göndermişti.

Bu da yapayalnız kalmasına sebep olmuştu. Hancının karısının servis ettiği akşam yemeğini yiyecek iştahı da yoktu. Haşlanmış tavuk göze çok hoş görünüyordu ama hanın arkasında bir yerlerde ölmekte olan bir gencin bulunduğunu bilmek iştahını kaçırmıştı. Herkesin iznini istemiş ve erkenden odasına çekilmişti. Şimdi de keşke yemek salonunda kalsaydım diye düşünüyordu. Başını iki yana salladı. Uyanık kalmanın bir anlamı yoktu. Soyunmuştu ve aşağı inemezdi. Melisande yatağın üzerindeki örtüleri kaldırdı, oldukça temiz göründüklerini görünce içi rahatladı ve yatağa girdi. Çarşafları burnuna kadar çekip ışığı üfleyerek söndürdü. Şöminede titreşen alevlere bakarken göz kapakları ağırlaşmaya başladı.

Düşünceleri oradan oraya sürükleniyordu ilk eşkıyayı arabanın içine çeken Vale'in gözlerindeki parıltı ve vahşi ifade. Küçüklüğünde aşçının pişirdiği haşlanmış tavuk ve köfteler. O sallanan arabada ve kötü yollarda yapılan yolculuğun daha kaç gün süreceği. İskoçya'yı boylu boyunca katedip etmeyecekleri. Bu darmadağınık düşüncelerde zihninden uçuştu ve uykuya daldı.

Sırtındaki sıcaklığın farkına vardı. Güçlü kolları ve viski tadındaki dudakların dokunuşlarını da...

"Jasper?" diye mırıldandı uyur uyanık bir halde.

"Sus," diye fısıldadı.

Dudakları dudaklarına kapandı ve onu yoğun bir istekle öpmeye başladı, dili ağzının içindeydi. Tuz tadı aldığını düşündü. İnledi, uykuda yakalandığı için tüm kalkanları inik vaziyetteydi. Onun geceliğini çekip çıkardığını hissetti. Elleri memelerinin üzerindeydi, hafifçe okşuyordu sonra meme uçlarını acıtacak kadar çok sıkmaya başladı.

"Jasper," diye inledi.

Avuçlarını sırtında gezdirdi. Çıplaktı ve alev alev yanıyordu. Kaslarını hissedebiliyordu, ağırlığını vererek bacaklarının arasına yerleşti.

"Sus," diye fısıldadı tekrar.

Onun esas noktayı bulduğunu hissetti, içine doğru bastırmaya başlamıştı.

Bedeni yumuşacıktı, uykuluydu ama ellerinin her hareketine tepki veriyordu ama henüz hazır değildi. Geri çekildi ve küçük hareketlerle, onu yavaş yavaş genişleterek yeniden içeri doğru bastırmaya başladı. Elleri dizlerinin altına koyarak onları kaldırdı ve bacaklarının arasında bir beşikte sallanır gibi sallanmaya başladı. Sonra onu öptü, avuçlarını memelerinin üzerinde gezdirmeye devam etti. Onu hem uyarıyor hem de ona işkence ediyordu.

Melisande yükselerek ona daha sıkı tutunmak istedi ama bunu başaramadı, o kadar güçlü değildi. Kontrol tamamen Vale'deydi ve onunla kendi istediği şekilde sevişecekti. Melisande'nin yapabileceği tek şey bunu kabullenmekti.

Melisande onu saçlarından yakalayarak çekti ve öpüşüne cevap verdi. Hem çok cömertti hem de son derece itaatkâr.

Vale inledi. Kalçası daha hızlı çalışmaya başlamıştı ve penisi tamamıyla içine dolmuştu. Her bir darbeyi hissediyor ve onu her içine alışında daha da genişliyordu.

Vale öpüşmeyi keserek başını kaldırdı, nefesi sert ve kesik kesikti. Gözlerini açmadı; rüyadan uyanmak istemiyordu. Parmakları yanını okşayarak aşağı indi ve aralarına girdi, işini çok iyi biliyordu. Parmağını tam klitorisinin üzerine bastırdı.

"Benimle gel," diye fısıldadı, sesi arzuyla hışırdamaya başlamıştı. "Benimle gel."

Gözlerini açtı. Odaya mum getirmiş olmalıydı, yan tarafta hafif bir ışık vardı. Omuzları genişti ve kasları iyice şişmişti, nemli saçları yüzüne yapışmıştı, vahşi turkuaz gözleri ona dikiliydi, onu zorluyordu.

"Benimle gel," diye fısıldadı yeniden.

Dairesel hareketler yapmakta olan başparmağını içine yeniden dolarken mükemmel bir şekilde bastırdı. Melisande her şeyini ona açmıştı, bu ödül her şeyiyle onundu, fısıldamaya devam etti. "Benimle gel."

Onu nasıl reddederdi? İçini inanılmaz bir haz doldurdu yüzünü saklamak istedi. Bugüne kadar ona vermediği kontrolü tümüyle eline geçirmişti. Onu seyrediyordu. Ondan şu ana kadar sakladığı tüm sırlarını öğrenecekti.

"Benimle gel." Başını eğerek meme ucunu yaladı.

Melisande başını geriye atarak bir çığlık attı. Vale bu sesi dudaklarıyla bastırdı. Onu yalayarak yuttu, bu savaşın en büyük ödülüydü. Onu aşağı bastırarak keyifle sarsılmasını ve tatmin olmasını izledi. Onu dudakları, kalçası ve o başparmağıyla orada

tutup, örseledi, keyiflendirdi, delirtti. Böylesine bir orgazmı bugüne kadar hiç yaşamamıştı, acı verecek bir yoğunluktaydı. Gözlerini açtı, soluk soluğaydı ve onun işinin bitmemiş olduğunu gördü. O bir hazdan diğerine sürüklenmişti ama Vale daha yolun başındaydı. Kollarının üzerinde yükselerek içine girdi, sıcak, sert ve merhametsiz. Dudakları bükülmüştü gözlerinde delice bir şehvet ve bir şey daha vardı.

"Tanrım," diye kükrercesine inledi. "Tanrım. Tanrım. *Tanrım!*"

Başını geriye attı, bedeni delicesine kasılıyordu. Tohumları sıcak sıcak içine aktı. Melisande daha önce hiç hissetmediği bir mutluluk hissetti. Ona vermişti ve karşılığını ondan almıştı. Bu neredeyse kutsal bir şeydi.

Başı hafifçe yana eğildi, kolları hâlâ düzdü. Saçları yüzünü görmesini engelliyordu. Oradan bir damla sıvı sol memesinin üzerine düştü.

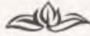
"Jasper," diye fısıldayarak onun ıslak yüzünü ellerinin arasına aldı. "Jasper."

Geri çekildi, onun bir anda içinden çıkmış olması Melisande'ye büyük bir acı verdi. Yataktan hızla indi, ropdöşambırını alarak üzerine geçirdi.

"Soyguncu delikanlı öldü."

Odadan çıktı.

Bölüm On Üç

O gece kraliyet salonunda heyecanlı bir çalkantı yaşanıyordu, ortalık dedikodularla kaynıyordu. Yılan ölmüştü ve bronz yüzük kaybolmuştu, onu saraya getiren olmamıştı. Yüzüğü alan bu cesur adam kimdi?

Jack, her zaman olduğu gibi Prenses'in sandalyesinin yanındaki yerini almıştı, Prenses yanına otururken onu garip bakışlarla süzdü.

"Ne oldu, Jack," diye bağırdı, "neredeydin? Saçların sırılsıklam."

"Küçük, gümüş renkli bir balığın peşine düşmüştüm," diyen Jack hızla bir perende attı. Prenses gülümseyerek çorbasını içmeye başladı, onu kâsesinin dibinde inanılmaz bir sürpriz bekliyordu! Bronz yüzük orada duruyordu. Bu ortalığın daha da karışmasına sebep oldu, baş aşçı hemen çağırılarak sorgulandı. Adam koskoca saray halkının önünde sorguya çekildi ama yüzüğün Prenses Surcease'nin kâsesine nasıl girdiğini bilemiyordu. Kral sonunda adamı bırakmaya karar verdi...

GÜLEN JACK'ten

Dün gece onun aç bir canavar olduğunu düşünmüş olmalıydı. Bu kahvaltıda düşünmek için hiç de hoş bir konu değildi, Jasper hancının karısının onlar için hazırlamış olduğu yumurtaya kaşlarını çatarak baktı. Lezzetliydi ama çay iyi değildi; zaten bu sabah keyfi hiç yerinde değildi.

Çay fincanının üzerinde sevgili karısına baktı. Gecenin bir yarısı tecavüze uğramış gibi durmuyordu. Tam tersine son derece canlıydı ve saçlarının her bir teli yine yerli yerindeydi. Bu durum canının daha da sıkılmasına sebep oldu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu, bu tam bir sohbet açılışıydı.

"Evet, teşekkür ederim." Masanın altında oturmakta olan Mouse'a ufak bir parça çörek verdi. Hiç kıpırdamamıştı, yüz ifadesinde de hiçbir değişiklik olmamıştı ama bunu yaptığını biliyordu. Hatta gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. O bakışlar aslında ne yaptığını bilmesine izin veriyordu.

"Bu gün İskoçya'ya gireceğiz," dedi. "Yarın Edinburgh'a varmış oluruz."

"Ya?"

Başını sallayarak çöreğine yağ sürdü, bu üçüncü çöreğiydi. "Edinburgh'da oturan bir teyzem var."

"Öyle mi? Bundan hiç bahsetmemiştin." Çayından bir yudum aldı.

"Evet, ama var işte."

"İskoç mu?"

"Hayır. İlk kocası bir İskoç'tu. Şu ana kadar üç kez evlendi." Yağ bıçağını tabağına bıraktı. "Adı Bayan Esther Whippering ve onunla bir gece geçireceğiz."

"Çok güzel."

"Artık yaşlandı ama çok zeki bir kadındır. Küçükken sürekli olarak kulağımı çekerdi."

Fincanının üzerinden ona baktı. "Neden? Ne yapardın?"

"Aslında hiçbir şey. Bana iyi geleceğini söylerdi."

"Bundan hiç şüphem yok."

Gençlik onurunu korumak için ağzını açtı ama o sırada kulağında soğuk ve ıslak bir şey olduğunu hissetti. Elini yağ bıçağına uzatmak üzere kaldırırken geri koydu. "Tanrım, bu da ne?"

"Sanırım o sadece Mouse," dedi Melisande sükûnetle.

Masanın altına baktığında parlayan iki siyah göz gördü. Karanlıkta tam bir şeytana benziyordu. "Ne istiyor?"

"Çöreğini."

Jasper karısına baktı, sinirlenmişti. "Onu alamaz."

Omuz silkti. "Ona birazını verene kadar seni rahat bırakmayacak."

"Kötü bir tavrı ödüllendirmenin hiçbir anlamı yok."

"Hımm. Hancının karısından bize yol için bir şeyler hazırlamasını isteyelim mi? İyi bir aşçıya benziyor."

Bacağının yeniden dürtüldüğünü hissetti. Sıcak bir ağırlık kucağının üzerine oturdu. "Bu mükemmel bir fikir. Öğle yemeği zamanında duracak bir han bulamayabiliriz."

Melisande başını sallayarak özel yemek salonunun kapısına doğru ilerlemeye başladı.

O arkasını döndüğü anda Jasper bir parça yumurtayı masanın altına doğru tuttu. Islak bir dil hemen parmaklarını yalamaya başladı. Melisande odaya döndüğünde kuşku dolu bakışlarını ona dikti ama bir şey söylemedi.

Yarım saat sonra atlar hazırdı, hanımefendinin özel hizmet-çisi biraz hava almak adına sürücünün yanına oturmuştu, Me-lisande ile Mouse arabaya binmiş bekliyorlardı, Jasper hancıyla son konuşmayı yaptı. Adama teşekkür ettikten sonra arabaya tır-mandı, tepeye vurduktan sonra yerine oturdu.

Araba ileri doğru atılırken Melisande nakışının üzerinden ona baktı. "Ona ne söyledin?"

Camdan dışarı baktı. Tepeler sisliydi. "Kime?"

"Hancıya."

"Ona bize sineksiz bir gece geçirttiği için teşekkür ettim."

Ona bakmaya devam etti.

İçini çekti. "Ona oğlanı gömmesi için para verdim. Başına dert açtığımız için de bunu hak etmişti. Senin bunu isteyeceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim."

Koltuğa yayılarak bacaklarını ileri doğru uzattı. "Yumuşa-cık bir kalbin var sevgili eşim."

Düşünceli bir tavırla başını iki yana salladı. "Hayır, sadece kalbim var."

"Seni gözünü dahi kırpmadan öldürmeye kalkışacak olan bir çocuğa bile üzülen bir kalbe."

"Bunu bilemezsin."

Tepelere baktı. "Dün gece kendisinden büyük iki adamla birlikte elinde bir silahla pusu kurmuştu bunu biliyorum. Onu kullanmayacaksa asla eline almamalıydı."

Melisande'nin bakışlarını üzerinde hissetti. "Dün gece ne-den ateş etmedin?"

Omuz silkti. "Adam silahını ateşlemişti ve aşağı doğru tutuyordu."

"Bay Pynch bu sabah bana koltuğun altında iki silah bulunduğunu söyledi."

Lanet olasıca Pynch ve onun boşboğazlığı. Melisande'ye baktı. İfadesinde suçlamadan çok bir merak vardı. İçini çekti. "Sanırım gereken zamanda kullanabilmen için sana yerlerini göstermem gerekecek. Ama Tanrı aşkına söz ver gerçekten kullanmayacağın sürece asla eline almayacaksın ve namlusunu her zaman yere doğru tutacaksın."

Kaşlarını kaldırdı ama bir yorum yapmadı.

Onun oturduğu tarafa geçerek biraz önce oturmakta olduğu yerdeki ince minderi kaldırdı. Tam altında menteşeli gizli bir kapak vardı. Kapağı açarak orada duran iki tabancanın ortaya çıkmasını sağladı. "Burada işte."

Melisande onlara bakarken Mouse yukarı sıçrayarak silahlara bakmaya başladı.

"Çok güzel," dedi Melisande. Bakışlarını büyük bir dürüstlükle ona dikti. "Dün bunları neden eline almadın?"

Jasper kapağı kapatmak için köpeği hafifçe yana itti, minderi de yerine koyduktan sonra tekrar eski yerine döndü. "Onları çıkarmadım çünkü silahlara karşı sebepsiz bir nefretim var, bilmen gerekiyorsa, sebebi bu."

Kaşlarını kaldırdı. "Savaş sırasında bu seni çok zorlamış olmalı."

"Ah, ordudayken gereğinden fazla tabanca ve tüfek kullandım ayrıca hiç de fena bir nişancı değilim. Ya da değildim... İngiltere'ye döndükten sonra elime bir kez bile silah almadım."

"Silahlardan niye nefret ediyorsun?"

Sol başparmağıyla sağ elinin içini ovuşturdu. "O hissi sevmi yorum –belki de ağırlığından dolayıdır– elime silahı yakıştırmı yorum." Ona baktı. "Başka çaresi olmadığını düşünseydim onları elime alırdım. Hiçbir zaman senin hayatını riske atmam ruhum."

Başıyla onayladı. "Biliyorum."

Bu basit kelime yüreğini uzun zamandır hissetmediği bir şeyle doldurdu... Mutluluk. Kendinden ve cesaretinden emin bir tavırla ona baktı, *Yardım et Tanrım, lütfen gerçeği hiç öğrenmesin*

Keşke Vale'e ondan ayrı uyumak istemediğini söyleyebilseydi. Başka bir hanın –bu seferki oldukça büyük bir handı– avlusunda durmuş seyis yardımcılarının atları çözmesini izleyerek Vale'in hancıyla konuşmasını bekliyordu. Akşam için odaları ayarlıyordu.

Onun odasını.

Han doluydu ve sadece bir oda boştu, odayı onunla paylaşmak yerine toplu odada uyuma kararı vermişti. Hancının bu konuda ne düşündüğünü Tanrı bilirdi. İçini çekerek Mouse'u tasmasıyla gezdiren uşağa baktı. Ya da uşağı gezdiren Mouse'a. Sürekli olarak tasmayı çekiştiriyor her bulduğu yükseltinin altına bacağını kaldırarak işiyordu.

"Hazır mısın hayatım?"

Melisande evliliklerindeki tersliği çözmeye çalışırken Vale hancıyla konuşmasını bitirmişti. Koluna girdi. "Evet."

"Mouse uşağın kolunu çıkaracak birazdan," dedi Vale içeri doğru yürürlerken. "Akşamları onun kimi yürüyüşe çıkaracağına dair zar attıklarını biliyor muydun?"

"Kazanan mı çıkarıyor?" diye sordu binaya girdiklerinde.

"Hayır, kaybeden," diye cevap verdikten sonra kaşlarını çat

İçeriden çığlık ve kahkahalar geliyordu. Han oldukça eski bir binaydı, kararmış kolonlar alçak çatıyı taşıyordu. Sol tarafta ortak bir mekân vardı, yuvarlak masalarla doluydu ve yaz olmasına rağmen ortada bir ocak yanıyordu. Bütün masalar doluydu –çoğu erkekti– bira içerek yemeklerini yiyorlardı.

"Buradan," diyen Vale onu arka tarafta bulunan küçük bir odaya soktu. Burası özel yemek odasıydı, tabaklar ve bir somun kara ekmek masanın üzerine konmuştu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Melisande oturması için sandalyesini tuttuğunda. Uşak, Mouse'u getirdiğinde yerine yeni oturmuştu. Köpek hızla ona doğru koştu, ayaklarının üzerine kalkarak okşanmayı bekledi. "Peki, ya sen nasılsın Bay Mouse? Yürüyüşün güzel geçti mi?"

"Neredeyse bir fare yakalıyordu Leydim," dedi uşak. "Ahırların orada. Çok hızlı bir köpek."

Melisande köpeğe gülümseyerek kulaklarını kaşıdı. "Aferin."

Hancı telaşlı adımlarla odaya daldı elinde bir şişe şarap vardı yanındaki kız da koyun etli güveci getiriyordu, odadaki tüm karmaşa bundan ibaretti. Beş dakika sonra Vale ile Melisande yeniden yalnız kalmışlardı.

"Yarın," diye konuşmaya başladı Vale ama diğer odadan gelen çığlık konuşmasının kesilmesine sebep oldu. Kaşlarını çatarak kapıya doğru baktı. Kapalı, özel bir odada oturuyorlardı ama dışarının gürültüsü onları hâlâ rahatsız ediyordu. Masanın karşısından mavi-yeşil gözlerini ona dikti. "Bu gece odanın kapısını kilitle ve dışarı çıkma. Bu kalabalıktan hoşlanmadım."

Melisande başıyla onayladı. Kapısını kilit bulduğu sürece hep kilitlerdi ya da arkasına bir sandalye dayardı. Vale yan odalar konusunda haklıydı.

"Odanın kapısı dün gece kilitli değildi."

O ateşli sevişmelerini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. "Kapının kilidi yoktu."

"Bu gece uşaklardan biri kapının önünde uyuyacak o zaman."

Yemeklerini sessizlik içinde bitirdiler. Melisande, Mouse ile birlikte odasına gittiğinde saat onu geçiyordu. Temiz geceliğini çıkaran Suchlike'ın esnemekte olduğunu gördü. Oda küçük ama temizdi, bir yatak, bir masa ve şömine önünde duran birkaç sandalye vardı. Birileri duvarlara birkaç küçük, at resmi bile asmıştı.

"Yemeğin nasıl geçti?" diye sordu Melisande hizmetçisine. Pencereye giderek ahırların önündeki avluya baktığını gördü.

"Çok güzeldi, Leydim," diye cevapladı Suchlike. "Gerçi o güveci pek yiyemedim."

"Öyle mi?" dedi Melisande elbisesinin bağlarını açarken.

"Bırakın ben yapayım Leydim," diyen Suchlike hemen üzerine atladı. "Evet, bir parça biftek olsaydı daha büyük bir keyifle yerdim. Bay Pynch de en sevdiği yemeğin balık olduğunu söylüyor. Buna inanabiliyor musunuz?"

"Balık seven pek çok insan vardır," dedi Melisande diplomatik bir tavırla. Korsajından kurtuldu.

Suchlike bundan kuşkuluydu. "Evet, Leydim. Bay Pynch bunun deniz kenarında büyümesinden kaynaklandığını söylüyor."

"Bay Pynch deniz kenarında mı büyümüş?"

"Evet, Leydim. Cornwall'da. Gerçekten çok uzak bir yerde doğmuş ve hiç de bir yabancı gibi konuşmuyor."

Melisande üzerindekileri çıkarmakla meşgul olan hizmetçisini süzdü. Uşağın onun için yaşlı ve biraz da ters olduğunu düşünmüştü ama kız onun hakkında konuşmaktan büyük bir keyif alıyordu. Bay Pynch'in kızın duygularını göz ardı etme

sini umdu. Bu konuyu Vale ile yarın sabah konuşmayı beyninin bir yerine kazıdı.

"İşte Leydim," diye mutlulukla söylendi, Suchlike geceliğini başından geçirirken. "Bunun içinde çok güzel görünüyorsunuz. Dantel size yakışıyor. Yatağınıza sıcak bir tava koydum ve bir sürahi dolusu da su getirdim. Şarabınız ve kadehler sehpanın üzerinde, belki yatmadan önce içmek istersiniz. Saçlarınızı örmemi istiyor musunuz?"

"Hayır, her şey harika," dedi Melisande. "Saçlarımı kendim tararım. Teşekkür ederim."

Hizmetçisi reveransını yaptıktan sonra kapıya yöneldi.

Melisande o sırada hatırladı. "Ah, Suchlike?"

"Leydim?"

"Adamlarımızın seni duyabilecekleri bir yerde yat. Lord Vale aşağıdaki kalabalıktan hiç hoşlanmadı."

"Bay Pynch de onlardan hiç hoşlanmadı," dedi hizmetçi. "Bu gece gözünü benden ayırmayacakmış."

Melisande içinde adama karşı bir şefkat uyandığını hissetti. En azından Suchlike'ı koruyordu. "Bunu duyduğuma sevindim. İyi geceler."

"İyi geceler Leydim. Rahat bir uyku dilerim." Suchlike odadan ayrıldı.

Melisande kendisine biraz şarap koyarak kadehinden bir yudum aldı. Vale'in mahzeninde yer alanlara benzemiyordu ama buruk bir lezzete sahipti. Saçlarındaki tokaları çıkararak sehpanın üzerine dizdi.

Saçlarını öne atarak iyice fırçaladı. Dışarıdan garip bir gürültü geldi. Fırçasını bırakmadan kapıya giderek sesleri dinledi,

bir dakika sonra tüm sesler kesildi. Melisande saç tarama işini bitirerek şarabının kalanını içti ve yatağına tırmandı.

Bir süre Vale'in bu gece odasına gelip gelmeyeceğini düşünerek yattı. Bunu yapabilmek için hancıdan odanın anahtarını istemesi gerekiyordu. Suchlike odadan çıktıktan sonra kapıyı kilitlemişti.

Uyuyakalmış olmalıydı, rüyasında Jasper'ı savaş alanında savaşırken gördü, top ateşinin altındaydı, gülüyor ve tabancasını eline almayı reddediyordu. Rüyasında ona bağırıyor ve kendini savunması için yalvarıyordu. Yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. Uyandı ve oda kapısına vurulan darbeleri ve çığlıkları duydu. Kapısı ardına kadar çarparak açılıp dört sarhoş içeri girdiği anda yatağında oturdu.

Melisande korku dolu gözlerle onlara bakmaya başladı. Mouse yataktan atlayarak havladı.

"Pek de güzel bir parçaymış," dedi bir tanesi o sırada arkasında bir kasırga esti. Vale adamın üzerine tırmanmış onu vahşice dövüyordu, bu arada hiç ses çıkarmıyordu. Çıplak ayaklıydı ve üzerinde sadece pantolonu vardı. Adamın saçlarından yakalayarak yüzünü döşemeye vurmaya başladı. Etrafa kanlar saçıldı.

Sarhoşların ikisi bu vahşetten irkildi ama üçüncüsü ileri atıldı. O, Vale'e yetişmeden önce Bay Pynch onu arkadan yakalayarak koridora sürükledi. Duvar sallandı küçük, at resimlerinden biri yere düştü. Vale yerde hareketsiz yatan adamın üzerinden kalkarak diğer ikisine döndü. Melisande küçük bir çığlık attı. Sarhoş olabilirdi ama yine de ikiye karşı birdi. Bay Pynch hâlâ koridorda diğer adamla uğraşıyordu.

Bir tanesi gülümsemeye çalıştı. "Sadece eğlenmek istemiştik

Vale adamın yüzüne vurdu. Adam bu şiddete dayanamayarak yere devrildi. Vale kaçmaya çalışan son adama döndü, adamı

ceketinden yakalayarak kendine çevirdi ve adamın kafasını duvara çarptı. Diğer at resmi de düştü. Mouse çerçeveye saldırdı. Bay Pynch kapı eşiğinde belirdi.

Vale son adamın üzerinde nefes nefese son adamın önünde durarak kapıya baktı. "Orada her şey yolunda mı?"

Bay Pynch başını salladı. Sol gözü kızarmış ve şişmeye başlamıştı. "Uşakları kaldırdım. Gecenin geri kalanını başka olay çıkmaması için koridorda geçirecekler."

"Peki, ya Bob?" diye sordu Vale. "Onun karımın kapısının önünde olması gerekiyordu."

"Hemen ne olduğunu öğreneceğim," dedi Bay Pynch.

"Öğrensen iyi olur," diye çıkıştı Vale. "Diğerlerine söyle buradaki pisliği temizlesinler."

"Lordum." Pynch koridorda yok oldu.

Vale sonunda Melisande'ye baktı. Yüzü çok vahşiydi yanağında bir kesik vardı ve kanıyordu. "İyi misin sevgili eşim?"

Başını salladı.

Vale arkasını dönerek duvara bir yumruk attı. "Sana bunun olmayacağına dair söz vermiştim."

"Jasper..."

"Lanet olsun!" Yerdeki serserilerden birini tekmeledi.

"Jasper..."

Bay Pynch tam o sırada yanında diğer hizmetlilerle birlikte geri geldi. Adamları odadan çıkardılar hiçbiri başını kaldırıp Melisande'ye bakamıyordu. Melisande hâlâ yatakta oturuyordu, çarşaflar çenesine kadar çekiliydi. Bob bembeyaz bir yüzle ortaya çıkarak hastalanmış olduğunu anlatmaya başladı. Vale ellerini yumruk yaparak adama arkasını döndü. Melisande, Bay

Pynch'in çenesiyle adama dışarı çıkmasını işaret ettiğini gördü. Zavallı Bob sürünerek dışarı çıktı.

Oda temizlenmişti. Hizmetlilerin hepsi çıktı, içeride sadece Vale kaldı, kafese kapatılmış bir aslan gibi odada dönüp duruyordu. Mouse kapıya doğru son bir kez havladıktan sonra övgüsünü almak üzere yatağa tırmandı. Melisande onun yumuşak kulaklarını okşarken kocasının bir sandalyeyi kapının önüne itişini izledi. Kapının çerçevesi dağıldığı için kilit tam olarak yerine oturmuyordu.

Melisande onu bir süre daha seyrettikten sonra içini çekerek yataktan indi. Çıplak ayaklarıyla masaya giderek bir kadehe şarap doldurarak ona uzattı.

Jasper gelip kadehi ondan aldı ve hiçbir şey söylemeden yarısını içti.

Onun hatası olmadığını söylemek istiyordu. Onun bunu önceden düşünerek kapısına bekçi koyduğunu ve tam zamanında yetiştiğini... Ama şu an söyleyeceği hiçbir şeyin onun kendine kızmasını engelleyemeyeceğini biliyordu. Bunu belki sabah söylemesi daha iyi olacaktı.

Bir süre sonra şarabın geri kalanını da içtikten sonra kadehi parmaklarının arasından kırılmasından korkar gibi yavaşça masaya bıraktı. "Yatağına git, ruhum, gecenin kalan kısmını burada geçireceğim."

Melisande yatağa dönerken sandalyelerden birini ateşin karşısına çekerek oturdu. Sırt dimdik duran ahşap bir sandalyenin rahat olmadığı kesindi, o bacaklarını uzatarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Melisande üzgün gözlerle onu izledi, onun yanında yatmasını diledi ve sonra gözlerini kapadı. Bu gece bir daha uyuyacağını biliyordu ama uyanık olduğunu belli ederse Vale

da üzülecekti. Uykuya dalmış taklidi yaptı. Bir süre kapıda bir ses duydu ve sandalye gıcırdadı. Vale yavaşça kıpırdandı sonra ortalık yeniden sessizliğe gömüldü.

Melisande göz kapaklarını araladı. Kocası köşede bir tür paletin üzerinde yatıyordu. Giyinme odasındakine çok benziyordu, hatta oydu. Yan yatarak sırtını duvara vermişti. Nefesi yavaşlayıp iyice sakinleşene kadar bekledi. Sonra biraz daha bekledi. Daha fazla bekleyemeyeceğini hissettiği anda yataktan inerek parmak uçlarında yürüyerek paletin başına kadar geldi. Bir süre onun bu sert yatakta yatışını izledi; sonra adımını üzerinden attı. Onunla duvarın arasına girerek onu biraz olsun rahatlatmak istiyordu. Ayağı tam üzerindeyken Vale bileğini yakaladı.

Vale başını kaldırıp ona baktı, mavi-yeşil gözleri iyice kararmıştı. "Yatağına git."

Melisande büyük bir özenle yanına diz çöktü. "Hayır."

Ayak bileğini bıraktı. "Melisande..."

Sesindeki yakarıyı duymazdan gelerek battaniyeyi kaldırdı ve tam arkasına yattı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Sus." Sırtını görüyordu. Elini kasılmış kaslarının üzerinden öne doğru kaydırarak ona sarıldı. Onun kokusunu içine çekti, bedeninin sıcaklığının tadını çıkardı. Sıcacıktı ve huzur veriyordu, yavaşça içini çekerek yüzünü omuzlarına sürttü. En başta çok gergindi sonra kasları gevşedi, onu kabul etmiş gibiydi. Melisande gülümsedi. Hayatı boyunca yalnız uyumuştu. Artık uyumayacaktı.

Sonunda yuvasındaydı.

Jasper sırtında gezinen kadın ellerinin temasıyla uyandı, ilk hissettiği duygu utançtı. Onun bir dilenci gibi tahta üzerinde uyuduğunu öğrenmiş olmasından duyduğu utanç. Normal erkekler gibi yatakta yatamıyor olmanın verdiği utanç. Sırrını öğrenmiş olmasının verdiği utanç. Eller karnının alt kısmına doğru ilerlemeye başlayınca şehvet duygusu öne geçti.

Gözlerini açınca hâlâ karanlık olduğunu fark etti, şömine-deki ateş de sönmek üzereydi. Normal şartlar altında hemen bir mum yakardı ama şu an karanlık canını sıkmıyordu. Eli biraz daha aşağılara uzanarak penisini tuttuğu anda inledi. O serin ve ince parmakların penisinin üzerinde yaptığı araştırma evinden uzak olan erkeklerin geceleri fantezisini kurdukları bir durumdu. Parmağını tam ucuna hafifçe bastırdıktan sonra elini etrafına sardı ve yavaşça yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı. Testislerinin sertleşerek gerildiğini hissetti; sırtına yaslanan o küçük, güzel memeleri de hissediyordu, bu sabahın bu saatinde dayanabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Sırtüstü döndü. "Üstüme tırman."

Saçları yüzünden aşağı dalgalanıyordu şömineden gelen loş ışıkta onun ölümlü varlığını ele geçirmek üzere oraya gelmiş olan büyülü bir orman perisine benziyordu. Doğrularak uzun bacağını kalçasının üzerinden diğer yana attı. Büyük bir ciddiyetle ve dimdik bir şekilde zonklamaya başlayan organının üzerine oturdu.

"Beni içine al sevgili eşim," diye fısıldadı. "Beni o güzel kukunun içine al."

Kaşlarının hafifçe çatıldığını gördü, sanki çay içerlerken uygunsuz bir cümle sarf etmişti. Akşamüstü çay içerken son derece ağırbaşlı ve kurumluydu ama geceleri tam bir yosmaydı.

"Sür beni," diye adam üsteledi. "Sırılsıklam olana kadar sür beni. İçini tohumlarımla doldurana kadar sür."

İnleyerek yükseldi. Yeniden aşağı doğru inerken ellerini hissetti, tek yapabildiği şey içinden gelen çığlığı tutmak oldu. Sımsıkı kadın sıcaklığı. Onu sarmıştı. Ona teslim olmuştu. Onu kullanıyordu. Geriye doğru bükülürken poposuna sımsıkı yapışarak onu sertçe üzerine bastırdı.

Ellerini göğsüne koyarak üzerinde kaydı, sırtı dimdikti, saçları yüzüne değiyordu. Dudaklarını ısırarak ona bindi, onu sürdü, pelvisini onunkine dayadı. Vale bekledi, öylece durup onu seyretti. Gözleri kapalıydı, güzel yüzünü geriye doğru atmıştı. Memesini avuçladığı anda geriye doğru büküldü. O güzel meme ucunu çimdikledi, onu inletene kadar bu işkenceye devam etti. Sonra yavaşça vurmaya başladı.

"Jasper," diye inledi. "Jasper..."

"Evet, aşkım?"

"Dokun bana."

"Dokunuyorum," dedi usulca ve son derece masum bir tavırla, alnı ter içinde kalmıştı.

Üzerinde sıçradı, onu cezalandırmak ister gibi kalçasını hafifçe çevirdi işte o anda Vale tüm mantığını yitirdi. Sonra konuştu. "Öyle değil, sen de biliyorsun."

Başını iki yana doğru sallayarak yeniden meme ucuna bir fiske vurdu. "Bunu istemek zorundasın ruhum."

Hıçkırdı.

Ona acıması gerekirdi ama o ne yazık ki son derece kötülüklerle dolu ve şehvet dolu bir adamdı, o ciddi dudakların arasından çıkacak olan sözleri duymak istiyordu. "Söyle."

"Ah, kukuma dokun!"

Bu sözleri duyduğu anda son koşuya geçti. İnleyerek onun üzerinde sarsılmakta olan vajinasını parmaklamaya başladı, pe-

nisi zaten içindeydi ve her şeyi hissediyordu bu kadarı gerçekten de çok fazlaydı.

Yere yığılırken çığlığını bastırabilmek için onun dudaklarını kullandı. Ve patlayarak tüm ruhunu ona akıttı.

Bölüm On Dört

Ertesi gün Kral ikinci yarışmayı açıkladı: Bir trol tarafından korunmakta olan bir dağın zirvesinde bulunan gümüş yüzük getirilecekti. Jack bu kez de herkesin gitmesini bekledi ve küçük enfiye kutusunu açtı. Gece ve rüzgârın karışımıyla yapılmış olan zırhlı elbise ve dünyanın en keskin kılıcı yeniden ortaya çıktı. Jack giysisini giydi, kılıcını kuşandı ve hooop! Faş! Son hızla yine gitmesi gereken yere varmıştı, kötü trol kılıcının tam karşısındaydı. Bu kavga ilkinden biraz daha uzun sürdü ama sonuç değişmedi. Jack gümüş yüzüğü aldı...

GÜLEN JACK'ten

Ertesi sabah Melisande uyandığında Vale odadan ayrılmıştı. Elini onun yastığının üzerinde gezdirdi. Hâlâ sıcaktı ve başını koyduğu yeri net olarak hissedebiliyordu. Kısa evliliğinde geçirdiği diğer sabahlarda olduğu gibi yine yalnızdı. Dün geceyi onun kolları arasında geçirmişti. Onun nefesini dinlemiş, kalp atışlarını takip etmiş, onun çıplak teniyle ısınmıştı.

Kalkıp Suchlike'ı çağırmadan önce bir süre gülümseyerek yattı. Yarım saat sonra kahvaltı etmeye hazır bir şekilde alt kata inmişti ama kocası ortada yoktu.

"Lord Vale ata biniyor Leydim," dedi koyun bakışlı bir uşak. "Ayrılma vaktine kadar döneceğini söyledi."

"Teşekkür ederim," diyen Melisande kahvaltısını etmek üzere yemek salonuna girdi. Onu kovalamanın bir anlamı yoktu. Nasıl olsa dönecekti.

Vale o gün yolculuğa atıyla devam etmeyi uygun gördü. Melisande arabada Suchlike ile birlikte oturdu.

Akşamüstü Edinburgh'a girdiler, Vale'in teyzesinin evine vardıklarında saat beşi geçiyordu. Vale arabanın kapısını açtı, Melisande, teyzesiyle selamlaşmadan önce sadece elini onun elinin üzerine koymayı başarabildi. Bayan Whippering ufak tefek, tıknaz bir kadındı, üzerinde sarı bir elbise vardı. Pembe yanakları, hiç eksik olmayan bir gülümsemesi ve oldukça yüksek tonda kullandığı bir sesi vardı.

"İşte Melisande, sevgili eşim," dedi Vale, teyzesine o konuşmasına nefes almak için ara verdiğinde.

"Seninle tanıştığıma çok sevindim hayatım," diye bağırdı Bay Whippering. "Bana Esther teyze de."

Melisande öyle yaptı

Esther teyze onları içeri aldı, evin üçüncü kocasıyla evlendiği zaman yeniden baştan aşağı dekore edildiği belliydi. "Yeni adama yeni ev," dedi Melisande'ye, büyük bir keyifle.

Jasper sadece sırıttı.

Güzel bir evdi. Edinburgh tepelerinden birinin üzerindeydi, beyaz taştan yapılmıştı, düzgün ve klasik hatlara sahipti. Esther teyze binanın içinde beyaz mermer kullanmayı tercih etmişti, döşemeler siyah beyaz damalı taştan yapılmıştı.

"Buradan," diye seslendi koridorda hızla ilerlerken. "Bay Whippering ikinizle de tanışmak için sabırsızlanıyor."

Onları duvarlarında iri meyve sepeti resimleri olan kırmızı oturma odasına soktu, şömine siyah sır üzerine yaldız kaplamalara sahipti. Çok uzun boylu ince, baston gibi bir adam kanepede oturuyordu. İçeri girdikleri sırada elindeki küçük kekini ağzına götürmek üzereydi. Esther teyze sarı eteklerini uçuşturarak hızla adamın üzerine doğru atıldı. "Kekler *olmaz* Bay Whippering! Sindirim sisteminize ne kadar zararlı olduğunu biliyorsunuz."

Zavallı adam keki bırakarak onlarla tanışmak üzere ayağa kalktı. Vale'den bile uzundu, uzun ceketinde birtakım dikiş hataları vardı. Yarım gözlüğünün üzerinden bakan gözleri çok tatlı gülümsüyordu.

"Eşim Bay Horatius Whippering," diye gururla gereken takdimi yaptı Esther teyze.

Bay Whippering Vale'i eğilerek selamladıktan sonra Melisande'nin elini tutarak ona çapkınca göz kırptı.

Tanışma merasimi sona erdikten sonra Esther teyze kendini kanepeye fırlattı. "Oturun, oturun ve bana yolculuğunuzu anlatın."

"Eşkıyaların saldırısına uğradık," dedi Vale.

Melisande kaşını kaldırarak ona bakınca göz kırptı.

"Olamaz!" Esther teyzenin gözleri irileşmişti, kocasına döndü. "Bunu duydunuz mu Bay Whippering? Yeğenimle karısına eşkıyalar saldırmış. Buna benzer bir şeyi daha önce hiç duymamıştım." Başını iki yana sallayarak çaylarını koydu. "Onları korkutup kaçırdığınızı düşünüyorum."

"Hem de tek başıma," diyen Vale alçakgönüllülükle gülümsedi.

"Bu kadar güçlü ve cesur bir kocan olduğu için çok şanslısın," dedi Esther teyze, Melisande'ye.

Melisande gülümsedi ve bir kahkaha atmamak için Vale ile göz göze gelmekten kaçındı.

"Bence hepsinin asılması gerekiyor, kesinlikle böyle düşünüyorum," diye devam etti küçük kadın. Vale'in, Melisande'nin ve kocasının çaylarını verirken, "İçine krema koymaman gerektiğini tekrar hatırlatırım, sindirim sisteminin durumunu biliyorsun sevgilim" diyerek uyardı kocasını. Sonra yerine oturarak kucağına bir tabak dolusu kek aldı, "seninle küçük bir tartışma yapmak zorundayım yeğenim," dedi.

"O niyeymiş sevgili teyzeciğim?" diye sordu Vale. En büyük keki seçerek ısırmıştı, kırıntılar gömleğine dökülüyordu.

"Bu telaşlı evlilik konusunda. Böyle bir aceleye hiç gerek yoktu tabii." Kurnaz bakışlarını onların üzerinde gezdirdi. "Özel bir sebebi yoksa?"

Melisande gözlerini kırpıştırdıktan sonra başını iki yana salladı.

"Hayır mı? Pekâlâ, o zaman bu acelenin sebebi neydi? Bu mektupta nişanlı değiştirdiğini okumaya çalışırken bir sonraki postadan... Bir sonraki postadaydı değil mi Bay Whippering?" diyerek kocasına döndü. Adam karısının monoloğundaki görevini bilerek başıyla onayladı. "Evet, öyleydi," diye devam etti Esther teyze. "Dediğim gibi bir *sonraki postadan* annenin senin evlendiğini bildiren mektubu çıktı. Bırakın Londra'ya gelmeyi, uygun bir düğün hediyesi düşünecek vaktim bile olmadı ve bunun sebebini öğrenmek istiyorum. Bay Whippering benimle üç yıl boyunca flört etmişti, öyle değil mi Bay Whippering?"

Başla bir onaylama daha.

"Ben buna rağmen düğün hazırlıklarını yapmak ve düzgün bir nişan dönemi geçirmek için bir dokuz ay daha beklemiştim. Neden böylesine bir telaş içinde evlenmiş olduğunuzu bir türlü anlayamıyorum." Nefes almak ve bir yudum çay içmek için durdu, bu sırada yeğenine kaşla çatıp duruyordu.

"Esther teyze, Melisande ile hemen evlenmek zorundaydım," dedi Vale masum bir yüzle. "Vazgeçmesinden korkuyordum. Etrafında pek çok aday vardı ve onları sopayla dövmem gerekiyordu. Ondan evet cevabını alır almaz, onu mihraba sürüklemem gerekiyordu."

Aynı masumiyetle gülümseyerek bu yalanlar silsilesine bir son verdi.

Kadın ellerini çırpmaya başladı. "O zaman yapman gereken buydu! Çok iyi yapmışsın! Bu kadar hoş bir hanımı eşin olarak seçtiğin için çok mutluyum. Omuzlarının üzerinde bir beyin taşıdığı kesin... yani senin aptallıklarını rahatlıkla dengeleyebilecek."

Vale elini göğsünün üzerine koyarak dramatik bir tavırla koltuğuna yığıldı. "Beni derinden yaraladınız hanımefendi."

"Öf," dedi teyzesi. "Sen aptalın tekisin, söz konusu kadınlar olduğunda benim sevgili Bay Whippering'im de dâhil olmak üzere bütün erkekler böyle."

Hepsi birden Bay Whippering'e dönünce adam mümkün olduğunca haylaz bir tavır takınmaya çalıştı. Dizlerinin üzerinde duran çay fincanı hareketlerini biraz kısıtladı.

"Size çok uzun ve mutlu bir evlilik diliyorum o zaman," dedi Esther teyze, ağzına küçük keklerden birini atarak. "*Ve de* verimli."

Melisande bu bebek konusundaki dokundurmayı duyunca yutkunarak dalgın gözlerle çay fincanına baktı. Jasper'ın küçük bir parçasını kucağında tutmak, onun kızıl kahverengi saçlarını okşamak, içini acı veren bir özlemle doldurdu. Bir bebek sahibi olmak ne güzel bir şeydi!

"Teşekkür ederim teyzeciğim," dedi Vale büyük bir ciddiyetle. "En az bir düzine çocuğun babası olmanın tadını çıkaracağım."

"Benimle alay ettiğinin farkındayım ama aile önemlidir. *Hem de çok önemli.* Bay Whippering ile mesele üzerinde çok fazla konuştuk ve ikimiz de çocukların erkekleri daha düzgün yaşamaya ittiğini düşünüyoruz. Ve sevgili yeğenim senin biraz durulmaya ihtiyacın var. Hatırlıyorum da..." Esther teyze şöminenin üzerinde duran saate bakarak kendi sözünü küçük bir çığlık atarak kendi kesti. "Bay Whippering! Saate bakın. Saate bakın! Bana neden bu kadar geç olduğunu söylemediniz?"

Bay Whippering irkilmişti.

Esther teyze yerinden kalkabilmek için koltukta sallanmaya başlamıştı. Kabarık etekleri, çay fincanı ve kek tabağı onun debelenmesine sebep oluyordu. "Akşam yemeğine misafirlerimiz var, hazırlanmalıyım. Ah, yardım et bana!"

Bay Whippering ayağa kalktı ve karısını kanepeden çekerek kaldırdı.

Ayağa kalktığı anda hizmetçi zilini çalmaya gitti. "Sör Angus gelecek oldukça titiz biridir ama bu sakın canınızı sıkmasın," dedi Melisande'ye dönerek. "İkinci kadeh şarabını içtikten sonra çok hoş hikâyeler anlatır. Meg size odanızı gösterecek, isterseniz banyo da yapabilirsiniz. Saat tam yedide aşağıda olun; Sör Angus tam o saatte kapıda belirecektir. Sonra diğerlerinin gelmesini beklerken biraz sohbet ederiz. Çok şeker insanları davet ettim bu akşam."

Ellerini küçük, heyecanlı bir kız gibi birbirine vurdu, Bay Whippering ona mutlulukla baktı. Melisande tabağını sehpaya koyarak doğruldu ama Esther teyze o sırada parmaklarını birer birer açarak davetlileri sıralıyordu.

"Bay ve Bayan Flowers... Seni Bay Flowers'ın yanına oturtacağım çünkü o çok kibardır ve bir hanımefendiye nasıl davranılması gerektiğini gayet iyi bilir. Bayan Charlotte Stewart, ve

iyi dedikodular ondadır. Yüzbaşı Pickering ve eşi –ordudaydı ve pek çok şey yaşadı, sen de bilirsin– Ah! İşte Meg de geldi."

Adının Meg olduğunu tahmin ettikleri bir hizmetçi odaya girerek reveransını tamamladı.

Esther teyze ona döndü. "Yeğenimle karısına odalarını göster... Mavi oda, yeşil değil. Yeşil daha büyüktür ama mavi çok daha sıcaktır. Yeşilde bir esinti var," dedi Melisande'ye. "Sakın unutmayın, tam yedide."

Hâlâ keklerini yiyerek oturmakta olan Vale yerinden doğruldu. "Endişelenme teyze, saat tam yedide en güzel halimizle aşağıda olacağız."

"Harika!" diye bağırdı teyzesi.

Melisande gülümsedi, bir şey söylemeye çalışmanın bir anlamı yoktu, hizmetçiyi takip etmeye başladı.

"Ah, neredeyse unutuyordum," diye arkalarından seslendi Esther teyze. "Bir çift daha var."

Melisande ile Vale nezaketle bu son çiftin adını da öğrenmek üzere arkalarını döndüler.

"Bay Timothy Holden ile karısı Leydi Caroline," dedi Esther teyze. "Eskiden Londra'da yaşıyorlardı ama Edinburgh'a taşındılar, onlarla bol bol sohbet edeceğinizi düşünüyorum. Bay Holden oldukça etkileyici bir adamdır. Belki de onu tanırsın?"

Melisande hayatında ilk kez ne diyeceğini bilemedi.

Jasper gecenin ilerleyen saatlerinde Melisande'de bir gariplik olduğunu düşündü. Masanın diğer ucunda kibar Bayan Flowers ile titiz Sör Angus'un arasında oturuyordu, Sör Angus'un dili üçüncü kadeh itibarıyla çözülmüştü. Melisande korsajı ve kolları yeşil çiçek ve yapraklarla süslü, kahverengi bir elbise giymişti. Çok gü-

zel görünüyordu, oval beyaz tenli yüzü ciddiydi, açık kumral saçları arkaya doğru toplanmıştı. Jasper odada onun dışında birilerinin Melisande'nin huzursuzluğunun farkında olup olmadığını merak etti.

Sevgili eşini inceleyerek şarabını yudumladı, dalgın gözlerle ona eğilerek bir şeyler anlatan Bayan Flowers'ı dinliyordu. Belki de tanımadığı insanlarla aynı masada oturmaktı onu rahatsız eden. Onun utangaç olduğunu biliyordu zaten bütün orman perileri öyle olmaz mıydı? Kalabalıktan ve uzun toplantılardan hoşlanmazdı. Jasper'ın tam tersiydi aynı şekilde hissetmese de onu anlayabiliyordu. Dışarı çıktıkları zamanlarda onun gerginliğini hep fark ediyordu.

Ama bu geceki huzursuzluğu daha farklıydı. Bir terslik vardı ve bunun ne olduğunu bilmemek canını sıkıyordu.

Hoş bir topluluktu. Esther teyzenin aşçısı çok iyiydi, yemek sade ama çok lezzetliydi. Dar uzun yemek odası samimi bir ışıkla aydınlatılmıştı. Uşaklar şarap dağıtımında son derece cömertti. Sağında Bayan Stewart oturuyordu. Beyaz pudralı peruğu ve allıklı yanaklarıyla oldukça görmüş geçirmiş bir kadındı. Jasper'a doğru eğildiğinde kadından yoğun bir paçuli kokusu geldi.

"Londra'dan bugün gelmiş olduğunu duydum, doğru mu?" diye sordu.

"Evet, efendim," diye cevapladı Jasper. "Güneşli Edinburgh'u ziyaret edebilmek için dağ taş demedik aştık."

"Neyse ki bu işi kışın yapmaya kalkışmadınız," dedi kadın açıksözlülükle. "İlk kardan sonra o yollarda ilerlemeye çalışmak tam bir azaba dönüşüyor. Gerçi şehir güzel oluyor, tüm pisliklerin üzeri kapanıyor. Kaleyi gördünüz mü?"

"Ne yazık ki hayır."

"Görmelisiniz, görmelisiniz." Bayan Stewart başını hızla sallayarak çenesinin iki yanında yer alan gıdısının titremesine se-

bep oldu. "Göz kamaştırıcı. İngilizler, İskoçya'nın güzelliğinin pek farkında değil."

Delici bakışlarını ona dikti.

Jasper hızla servis edilen kuzunun bir parçasını yuttu. "Ah, gerçekten çok güzel. Sevgili eşim ülkenin güzelliklerine hayran oldu."

"Bence siz de olmalısınız." Tabağındaki kuzuyu kesti. "Holden'lar buraya sekiz ya da on yıl önce taşındılar ve bu yaptıkları işten bir gün bile pişmanlık duymadılar. Öyle değil mi Bay Holden?" Masada tam karşısında oturmakta olan beyefendiye döndü.

Timothy Holden yumuşak yanaklı ve kırmızı dudaklı tiplerden hoşlanan kadınlar için ki pek çoğu gerçekten bunlardan hoşlanıyordu, oldukça yakışıklı bir erkekti. Ona yönelen kadın bakışlarından da bu net olarak anlaşılıyordu zaten. Kar beyazı bir peruk takmış, kırmızı kadife bir ceket giymişti, kollarında altın ve yeşil nakışlar vardı.

Bay Holden, Bayan Stewart'ın sorusuna başını eğerek cevap verdi. "Eşim ve ben Edinburgh'u çok seviyoruz."

Masanın diğer ucuna baktı ama baktığı kadın kendi karısı değil, Jasper'ın karısıydı. Jasper gözlerini kısarak şarabını yudumladı.

"Buradaki sosyete gerçekten üstün niteliklere sahip," dedi Leydi Caroline.

Kocasından oldukça yaşlıydı ve bir unvana sahipti. Bunun altında yatan bir hikâye olmalıydı mutlaka. Saçlarımn sarısı neredeyse beyaz gibiydi, pembe beyaz teni ona bir kâğıt görüntüsü veriyordu. Yüzündeki tek renk, mavi gözleriydi, zavallı kadın o renksiz teninde onlar da kötü hatta kırmızı gibi duruyordu, beyaz tavşana benziyordu.

"Bu mevsimde bahçe harika oluyor," dedi. "Belki de bu ziyaretiniz sırasında Leydi Vale ile bize çay içmeye gelirsiniz?"

Jasper göz ucuyla Melisande'nin sessizliğe gömüldüğünü gördü. Çok hareketsizdi, nefes alıyor muydu?

Nezaketle gülümsedi. "Bu güzel davetinizi maalesef reddetmek zorundayım, Edinburgh'da sadece bir gece kalacağız. Kuzeyde yaşayan bir dostumla yapmam gereken bir iş görüşmesi var."

"Öyle mi? O da kimmiş?" diye sordu Bayan Stewart.

Melisande yeniden rahatlamıştı, Jasper dikkatini yanında oturan kadına verdi. "Sör Alistair Munroe. Onu tanıyor musunuz?"

Bayan Stewart kendinden emin bir tavırla başını salladı. "Onu elbette biliyorum ama ne yazık ki hiç tanışmadım."

"Çok güzel bir kitap yazdı," dedi Sör Angus masanın diğer ucundan. "Mükemmel bir kitap. Kuşlar, hayvanlar, balıklar ve böceklerle ilgili. Son derece bilgilendirici."

"Onunla tanıştınız mı?" diye ısrar etti Esther teyze masa başından.

"Tanıştığımı söyleyemeyeceğim."

"İşte!" dedi Bayan Whippering zafer kazanmış bir edayla arkasına yaslanarak. "Senin dışında onunla tanışmış olan tek kişiyi dahi bilmiyorum sevgili yeğenim. Senin de onu uzun bir zamandan beri görmemiş olduğunu düşünüyorum, yanılıyor muyum?"

Jasper ciddiyetle başını salladı. Masaya bakarak kadehle oynama sırası ona geçmişti.

"Peki, hâlâ yaşayıp yaşamadığından haberdar mıyız?" diye sordu Esther teyze.

"Üniversiteye mektuplar yolladığını duydum," dedi solunda oturan Bayan Flowers "Orada ders veren bir amcam var ve Sör Alistair'in son derece saygın bir kişilik olduğunu söylüyor."

"Munroe, İskoçya'nın en değerli entelektüellerindendir," dedi Sör Angus.

"Tamam, olabilir," dedi Esther teyze, "Yine de adamın yüzünü bile görmedim. İnsanların onu yemek ya da partilere davet ettiğini biliyorum ama o hep reddediyor. Sorarım size neden saklanıyor?"

"Yaraları var," diye gürledi Sör Angus.

"Ah, bu sadece bir dedikodu," dedi Leydi Caroline.

Bayan Flowers öne doğru eğildi ve iri göğüsleri tabaktaki sosa girme tehlikesini yaşadı. "Yüzünün Amerika'daki savaş sırasında çok kötü bir şekilde yaralanmış olduğunu duydum, insanların dehşete kapılmaması için maske takıyormuş."

"Saçma!" diye homurdandı Bayan Stewart.

"Hayır, doğru," diyerek kendisini savundu Bayan Flowers. "Kız kardeşimin komşusunun kızı iki yıl önce tiyatroda Sör Alistair'in yüzünü görmüş ve bayılmış. Sonra aylarca ateşli yatmış ve çok zor iyileşmiş."

"Son derece aptal bir kızmış," diye kızdı Bayan Stewart, "bunun tek kelimesine bile inanmadım."

Bayan Flowers geri çekildi, alınmıştı.

Esther teyze araya girdi. "Yeğenim Sör Alistair'in vahim yaraları olup olmadığını biliyordur. Sonuçta adamla birlikteydi. Evet, Jasper?"

Jasper parmaklarının titremeye başladığını hissediyordu... İçindeki sıkıntının sinir bozucu fiziksel belirtisiydi bu. Kadehini

düşürmeden önce elinden bıraktı ve ellerini masa örtüsünün altına sakladı.

"Jasper?" diye tekrarladı teyzesi.

Lanet olsun hepsi ona bakıyordu. Boğazı kurumuştu ama kadehini eline bile alamıyordu.

"Evet," dedi sonunda. "Evet, bu doğru. Sör Alistair Munroe'nun yüzü yaralı."

Jasper, teyzesinin misafirlerini uğurlarken kolunu bile kıpırdatacak halinin olmadığını hissediyordu. Melisande yemekten kısa bir süre sonra izin isteyerek yanlarından ayrılmıştı. Esther teyzenin onlara vermiş olduğu yatak odasının kapısında durdu. Melisande muhtemelen yatmıştı. Kapının kulpunu onu uyandırmamak için yavaşça çevirdi. Odaya girdiğinde uyumadığını gördü. Uzaktaki duvarın dibine bir palet hazırlamakla meşguldü. Öylece durdu, kahkaha mı atsın küfür mü etsin karar veremedi.

Melisande başını kaldırıp ona baktı. "Bana yatağın üzerinden battaniyeyi verebilir misin?"

Sesinin nasıl çıkacağını bilemediğinden başını sallayarak yatağa gitti ve battaniyeyi aldı. Onun hakkında ne düşünüyordu? Şöminenin önünden geçerek battaniyeyi uzattı.

"Teşekkür ederim." Eğilerek onu çarşaflardan yapmış olduğu sert döşeğin kenarlarına sıkıştırmaya başladı.

Çılgın bir adamla evlendiği için üzülüyor muydu? Bakışlarını kaçırdı. Oda büyük değildi ama çok sevimliydi. Duvarlar griye çalan bir maviydi, yerde gül desenli soluk kahverengi bir halı vardı. Pencerenin önüne giderek dışarı bakmak için perdeyi kaldırdı ama o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremedi, perdeyi

bıraktı. Suchlike işini bitirip gitmiş olmalıydı. Melisande soyunmuştu. Üzerinde dantelli geceliği ve sabahlığı vardı.

Ceketini çıkararak yeleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Güzel bir yemekti."

"Öyleydi."

"Leydi Charlotte oldukça eğlenceli bir kadın."

"Hımm."

Kravatını çıkardı ve onu parmaklarının arasında tutarak boş gözlerle incelemeye başladı. "Sanırım bu ordudan kalma bir şey."

Melisande durdu. "Ne?"

"Bu." Gözlerine bakmadan çenesiyle paleti işaret etti. "Hepimizin birtakım tuhaflıkları var yani savaştan dönenlerin. Bir kısmı ani ses duyduklarında irkiliyor. Bir kısmı kan görmeye dayanamıyor. Bir kısmı geceleri onları uyutmayan kâbuslar görüyor. Bir kısmı da..." Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Ortalıkta yatmaya tahammül edemiyor. Geceleri saldırıya uğrayacağını düşünerek uyuyamıyor ve buna bir türlü... Bir türlü engel olamıyor. Yanık bir mum ışığında sırtını duvara vererek uyuması gerekiyor, böylelikle saldırganlara karşı her an hazırlıklı olabilir."

Gözlerini açarak devam etti, "Korkarım ki bu içten gelen ve engellenemez bir şey. Buna bir türlü çözüm getiremiyor."

"Anladım," dedi.

Bakışları yumuşacıktı, kocasının bir deli olduğunu duymamış gibiydi. Eğilerek paleti oluşturmaya devam etti. Gerçekten anlamış gibi duruyordu. Bunu nasıl başarmıştı? Kocasını yarım bir erkek olarak nasıl kabul ediyordu? O kendini edemiyordu.

Masadaki sürahiden kadehine şarap koydu. Onu içerken ateşe bakarak odalarına gelirken koridorda düşündüklerini hatırladı.

Jasper şarap bardağını bırakarak yeleğinin düğmelerini çözmeye devam etti. "Çok hayalperest bir tip olduğumu düşünebilirsin ama Holden'larla tanıştırıldığımız sırada Timothy Holden'ın seni daha önceden tanıyor olduğunu düşündüm."

Cevap vermedi.

Yeleği sandalyenin üzerine atarak Melisande'ye baktı. Yatağa gereğinden fazla sert davranıyordu. "Sevgili eşim?"

Doğrularak ona baktı, sırtı yine dikti, çenesi de havaya kalkmıştı, yine ölüm mangasının karşısına geçmiş gibi duruyordu. "Onunla nişanlıydım."

Vale ona baktı. Bir şey olduğunu biliyordu *–birisi–* Melisande bu nişanlılıktan daha önce hiç bahsetmemişti. Bu kendi aptallığıydı. Ve şimdi biliyordu... İçinde bir kıskançlığın büyüdüğünü hissetti. Bir zamanlar başka bir adamla evlilik yoluna çıkmıştı. O kırmızı dudaklı Timothy Holden'a âşık olmuş muydu?

"Onu sevdin mi?" diye sordu.

Bir süre ona baktıktan sonra paleti oluşturma işine geri döndü. "On yıl önceydi. On sekiz yaşındaydım."

Başını eğdi. Sorusunu cevaplamamıştı. "Nerede tanıştınız?"

"Bu geceki gibi bir akşam yemeğinde." Yastığı alarak yüzünü düzeltti. "Yanımda oturuyordu ve çok kibardı. Ben onunla hemen sohbet etmeye başlamayınca diğer erkeklerin yaptığı gibi pes ederek arkasını dönmedi."

Jasper gömleğini çıkardı. O da o kaba adamlardan biriydi, bundan hiç kuşkusu yoktu.

Melisande yastığı paletin üzerine koydu. "Beni park gezilerine götürdü, balolarda benimle dans etti, bir erkeğin bir kadına yaptığı tüm kurları yaptı. Aylar boyunca bunları yaptıktan sonra babamdan evlenmek için izin istedi. Babam da olur dedi."

Ayakkabı ve çoraplarını çıkarmak için oturdu. "Peki, neden onunla evlenmedin?"

Omuz silkti. "Evlenme teklifini kasım ayında yaptı, haziran ayında evlenmeyi planlıyorduk."

Jasper irkildi. Haziran ayında evlenmişlerdi. Yanına giderek sabahlığını çıkarmasına yardım etti. Sonra elinden tutarak onunla birlikte palete uzandı. Melisande başını omzuna yerleştirdi. Parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirmeye başladı. Komik ama bu paleti Melisande ile paylaşmak ona huzur veriyordu ve kendini çok rahat hissediyordu.

"Gelinliğimi almıştım," dedi usulca, nefesi göğsünde dolaşıyordu. "Davetiyeler gönderilmiş, düğün günü planlanmıştı. Sonra bir gün Timothy geldi ve bana başka bir kadını sevdiğini söyledi. Ben de doğal olarak onun gitmesine izin verdim."

"Doğal olarak," diye hırladı Jasper.

Holden aşağılık herifin tekiydi. Genç ve kibar bir kızı mihraba yürümek üzereyken ortada bırakmak sadece bir alçağa yaraşır bir işti. On yıl önce olan bu olayın açtığı yaraları tedavi etmek istercesine karısının saçlarını okşamaya devam etti, bu arada evliliklerini ve düğün gecelerini düşündü. Sonunda içini çekerek sordu. "Âşığın oldu."

Bunu sorma zahmetine katlanmamıştı. Yine de Melisande reddetmeyince hafif bir şok yaşadı.

"Evet, bir süre."

Kaşlarını çattı. Sesi çok ifadesizdi. Huzursuzlanmaya başladı. "Seni zorlamadı, değil mi?"

"Hayır."

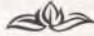
"Ya da tehdit filan etmedi?"

"Hayır. Çok nazikti."

Jasper gözlerini yumdu. Tanrım, bundan nefret ediyordu. Saçında dolaşmakta olan elleri durdu, hatta elindeki parçayı çok sıkı tuttuğunun farkındaydı. Nefes vererek yumruğunu açtı. "Peki, o zaman nedir? Bana söylemediğin bir şeyler daha var, ruhum."

Melisande uzun bir süre susunca bunun sadece kıskançlık olduğunu düşünmeye başladı. Belki de başka bir şey yoktu. Ama o içini çekerek, derinlerden gelen boğuk bir sesle konuşmaya başladı. "Nişanı bozduktan kısa bir süre sonra hamile olduğumu anladım."

Bölüm On Beş

Jack gümüş yüzükle geri döndüğünde hızla üzerini değiştirdikten sonra soluğu yine mutfakta aldı. Aynı küçük çocuk yine Prenses'in çorbasını karıştırıyordu. Jack çocuğa yine çorbayı karıştırıp karıştıramayacağını sordu. Flop! Gümüş yüzük çorbaya karıştı ve Jack aşçı onu görmeyi başaramadan mutfaktan ayrıldı. Hızla merdiveni tırmanarak Prenses'in yanındaki yerini aldı.

"Gün boyunca nerelerdeydin Jack?" diye sordu Prenses Surcease onu görür görmez.

"Orada burada, biraz da başka yerde, güzel hanımım."

"Peki, ya koluna ne oldu?"

Jack koluna bakınca trolün kılıcının orada bir kesik açmış olduğunu gördü. "Ah, Prensesim bugün sizin için dev bir böcekle güreş tuttum."

Jack bütün saray kahkahadan kırılana kadar hoplayıp zıplamaya devam etti...

GÜLEN JACK'ten

Melisande, Vale'in saçını okşayan parmaklarının durduğunu fark etti. Onu hemen mi boşayacaktı? Kalkıp gidecek miydi? Yoksa bunları duymamış gibi yaparak bir daha bu konuyu hiç açmayacak mıydı? Nefesini tutarak bekledi.

Parmakları saçında yeniden belli belirsiz bir hareket yaptı. "Anlat bana."

Gözlerini kapatarak anlatmaya başladı, çok uzun bir zaman önce kalbini neredeyse durduracak kadar çok acıtan şeyleri hatırladı. "Sabahları midem bulanmaya başladığı anda ne olduğunu anlamıştım. Kadınların kafalarının karıştığını ve aylar boyunca ne olduğunu anlamaya çalıştıklarını duymuştum ama ben çok emindim."

"Korktun mu?" Sesi çok düzdü ve ne hissettiğini anlamak mümkün değildi.

"Hayır. Pekâlâ," diye değiştirdi, "ilk anladığım anda, evet. Ama sonra bebeğimi istediğimi anladım. Ne olursa olsun bana mutluluk getirebilirdi."

Melisande yüzünü göremiyordu, elinin altındaki göğsün yükselip indiğini fark edebiliyordu sadece. Göğüs kafesinin altındaki boşlukta kıvırcık tüyleri vardı. İşaret parmağını onların arasına sokarak bu mutluluğu kısa bir süre içinde olsa yaşamış olduğunu kendine hatırlattı. Güçlü. Kısa süreli.

"Ailene söyledin mi?

"Hayır, hiç kimseye söylemedim. Emeline'e bile. Yapmamı isteyecekleri şeyden korktum sanırım. Bebeğimi benden alırlardı." Nefesini düzeltmeye çalışarak kararlı bir şekilde anlatmaya devam etti bu konuyu bir kez daha konuşacak gücü kendinde bulamazdı. "Bir plan yaptım. Gidip büyük ağabeyim Ernest ile yaşayacaktım, karnım belli olmaya başlayınca da dadımın kulübesine gidecektim. Bebeği doğuracaktım ve onu birlikte büyütecek

tik. Dadım ve ben. Çok çocukça ve aptal bir plandı ama o zaman olabileceğini düşünmüştüm. Ya da çok istiyordum ve buna inanmaktan başka çarem yoktu."

Yanaklarından akmaya başlayan yaşları hissetti, o da göğsüne düştüklerini hissediyor olmalıydı. Sesi gittikçe boğuklaşıyordu. O saçını okşamaya devam etti, bu Melisande'yi rahatlatıyordu.

Yutkunarak üzücü hikâyesini bitirdi. "Ernest'te çok uzun kalmadım, bir sabah uyandığımda bacaklarım kan içindeydi, beş gün boyunca yoğun kanamam oldu ve bebeğim öldü."

Melisande sustu, boğazı şişmişti ve daha fazla devam edemeyecekti. Gözlerini kapatarak yaşların akmasına izin verdi, şakaklarından onun göğsüne dökülmeye devam ettiler. Sadece bir kez hıçkırdı. Orada kederle titreyerek yatmaya devam etti. Bu aslında eski bir yaraydı ama umulmadık anlarda, savunmasız yakalanmak onu hemen yeniliyordu, canı çok acıyordu. Yaşama şansını ele geçirmişti ve hayat onu elinden almıştı.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı Vale. "Bebeğini kaybettiğin için çok üzgünüm."

Konuşamadı sadece başını salladı.

Vale yüzünü görebilmek için başını hafifçe tutarak kaldırdı. Turkuvaz gözleri duygu yüklüydü. "Sana bir bebek vereceğim ruhum. Sana istediğin kadar çok bebek vereceğime şerefim üzerine yemin ederim."

Melisande ona hayretle baktı. Olanlardan utanmıyordu –kim olduğundan da– ama onun öfkesini bekliyordu, şefkatini değil. Vale onu öptü, dudakları usulca dudaklarının üzerinde gezindi, ant içiyordu, sanki kutsal bir yemin… Vale örtüyü üzerlerine çekerek Melisande'nin tarafındakileri iyice sıkıştırdı ve ona daha sıkı sarıldı. "Uyu artık sevgili eşim."

Huysuz bir tavırla söylediği bu sözcükler ve elleri onu huzura kavuşturdu. Melisande gözlerini kapadı, yaşlar bir süre sonra durdu, Jasper'ın kalp atışlarını dinlemeye başladı. Düzgün ve çok güçlüydü, onun ritmiyle uykuya daldı.

Ertesi sabah gün oldukça ağırbaşlıydı, gökyüzü griydi ve yağmur çiseliyordu. Esther teyze onları güzel bir kahvaltının ardından el sallayarak uğurladı. Köşeyi döndükten sonra Melisande camdan ayrılıp Vale'e baktı.

"Sör Alistair'in evine ne zaman varırız?"

"Terslik olmazsa bugün," diye cevap verdi Vale.

Bacaklarını her zamanki gibi çaprazlamasına uzatmıştı, bedeni de rahat bir şekilde koltuğa serilmişti ama dudağının köşesinde bir somurtma vardı. Onun hakkında ne düşünüyordu? Bu sabah kalktıktan sonra, giyinirlerken ya da kahvaltı ederlerken her zamanki gibi davranmıştı ama dün geceki itirafı onda bir şok yaratmış olmalıydı. Bir erkek, bakire diye evlendiği bir kadının bir zamanlar bir sevgilisi olmuş olmasını ummazdı, hele ondan hamile kalmış olmasını hiç ummazdı.

Melisande bakışlarını Vale'den kaçırdı ve dalgın gözlerle camdan dışarı bakmaya başladı. Vale yaptığı açıklamayla başa çıkmayı başarmıştı ama bu konuyu düşünecek vakit bulduğunda canı sıkılacak mıydı? Evlendiklerinde bakire olmaması fikri zaman içinde onu zehirleyecek miydi? Ona sırtını dönecek miydi? Bu soruların cevabını bilemiyordu dağları seyretmeye devam etti.

Öğle yemeklerini yemek için geniş bir akarsuyun yanında durdular, jambon, ekmek ve peynir yiyerek Esther teyzenin onların yanına koymayı unutmadığı şarabı da içtiler. Mouse ortalıkta koşuşturarak civardaki ineklere havladı –gözlerinde bile tüyle

vardı– sonunda Vale bağırarak onu durdurdu. Teriyer yanlarına gelerek oradaki kemiği kemirmeye başladı.

Akşamüzerini yolda geçirdiler hava kararmaya başlamıştı, Vale'in huzursuzlandığını gören Melisande sordu.

"Yolumuzu mu kaybettik?"

"Sürücü son durduğumuz yerde yolu gayet iyi bildiğini söyledi," dedi Vale.

"Sör Alistair'i daha önce hiç ziyaret etmedin mi?"

"Hayır."

Yaklaşık bir yarım saat daha yol aldılar, Suchlike yanında uyukluyordu. Arabanın sallantısından yolun iyice bozulduğu anlaşılıyordu. Son gün ışığı uzantısı da kaybolurken dışarıdaki adamlardan birinin bağırdığını duydular. Melisande camdan dışarı bakınca ileride duran dev binanın ana hatlarını görmeyi başarabildi.

"Arkadaşın bir kalede mi yaşıyor?"

Vale de aynı yere bakıyordu. "Öyle görünüyor."

Araba dar bir giriş yolunu döndü, zıplayarak büyük yapıya doğru ilerliyorlardı. Suchlike içini çekerek uyandı. Melisande binanın hiçbir yerinde ışık göremiyordu.

"Sör Alistair geleceğimizi biliyor değil mi?"

"Ona yazdım," dedi Vale.

Melisande kuşkuyla kocasına baktı. "Cevap yazdı mı?"

Vale onu duymamış gibi yaptı, dev binanın önüne gelince durdular. Dışarıda birtakım sesler oldu ve bir süre sonra arabanın kapısı açıldı.

Bay Pynch ışığı yukarı doğru tuttu, kasvetli bir görünüme sahip olan yüzünde gölgeler oynaşıp duruyordu. "Kimse kapıyı açmıyor Lordum."

"O zaman daha sert çalalım," dedi Vale.

Arabadan indi ve Melisande'ye yardım etmek için döndü. Suchlike dikkatli adımlarla indi, Mouse hızla aşağı atlayarak çalılıklara doğru koştu. Hava gerçekten de çok kararmıştı, rüzgâr esiyordu, Melisande titredi.

"Al." Vale arabaya uzanarak koltuğun altında bulunan pelerini çıkardı. Onu Melisande'nin omuzlarına sardıktan sonra girmesi için kolunu uzattı. "Gidelim mi sevgili eşim?"

Melisande koluna girerken ona iyice yaklaşarak fısıldadı. "Jasper, Sör Alistair evinde değilse ne yapacağız?"

"Muhakkak birileri vardır, korkma."

Onu üzerinden geçen sayısız ayağın eskitmiş ve orta bölümünü çökertmiş olduğu taş basamaklardan çıkardı. Kapının yüksekliği en az üç metreydi ve üzerinde çok güzel demir menteşeler vardı.

Vale kapıyı yumrukladı. "Hey! Açın! Burada sıcak bir ateşe ve yumuşak yatağa ihtiyaç duyan yolcular var. Hey! Munro! Gel ve bizi içeri al!"

Beş dakika boyunca bu işi yapmaya devam ettikten sonra durdu, yumruğu havada asılı kalmıştı. Melisande ona baktı. "Ne?"

"Şişşt."

Ve Melisande de duydu. Evin içinden garip bir hışırtı geliyordu, bir yeraltı canavarı gün yüzüne çıkıyor gibiydi. Vale yeniden kapıyı yumruklamaya başlayınca Melisande ürktü. "Hey! Gel ve bizi içeri al!"

Kapının sürgüsü gürültülü bir şekilde geri çekildi ve kapı aralandı. Kısa boylu bir adam eşikte belirdi. Oldukça şişmandı, kırlaşmaya başlayan, zencefil rengi saçları başının iki yanından karahindibalar gibi sarkıyordu. Kafasının tepesi keldi. Uzun bir gecelik giymişti, ayağında da çizmeleri vardı, somurtarak onlara baktı.

"Ne?"

Vale etkileyici bir şekilde gülümsedi. "Ben Vikont Vale'im ve bu da sevgili eşim. Efendini görmeye geldik."

"Hayır, göremezsiniz," dedi yaratık ve kapıyı kapatmaya niyetlendi.

Vale elini kapının arasına koyarak onu durdurdu. "Evet, göreceğiz."

Küçük adam kapıyı itmeye çalıştı ama başarılı olamadı. "Kimse bana ziyaretçi geleceğini söylemedi. Odalar temiz değil yeni erzak da alınmadı. Geri dönmek zorundasınız."

Bu süre zarfında Vale'in gülümsemesi yok olmuştu. "İçeri girmemize izin ver yerleşme işini daha sonra hallederiz."

Küçük adam yine itiraz etmek için ağzını açtı ama tam o sırada Mouse yanlarına geldi. Köpek Sör Alistair'in hizmetkârına baktı ve onun düşman olduğuna karar verdi. Dört ayağını sıkıca yere yapıştırarak adama havlamaya başladı. Zencefil rengi saçlı adam küçük bir çığlık atarak geriye doğru sıçradı. Vale'e gereken de buydu. Kapıyı iterek sonuna kadar açtı ve Bay Pynch ile birlikte içeri girdi.

"Biz hazır olana kadar arabada kal," dedi Melisande, Suchlike'a ve adamların peşinden sükûnetle kaleye girdi.

"Yapamazsınız! Yapamazsınız! Yapamazsınız!" diye bağırıyordu küçük adam.

"Sör Alistair nerede?" diye sordu Vale.

"Dışarıda! Atla gezmeye çıktı ve saatler boyunca dönmeyebilir!"

"Karanlıkta mı ata biniyor?" diye sordu Melisande, bu garipti. Şehir dışındaki yollar çukur ve tümseklerle doluydu, her yerde kayalar vardı. Gece ve tek başına atla gezmenin hiç de güvenli olmadığını düşündü.

Küçük adam geniş koridorda hızla önlerinden ilerliyordu. Onu takip ettiler, adam kapılardan birini açtı. "İsterseniz burada bekleyebilirsiniz. Benim için fark etmez."

Gitmek üzere arkasını döndü ama Vale onu yakasından yakaladı. "Dur." Vale Melisande'ye baktı. "Ben Pynch ile birlikte yatak odalarını ve biraz yiyecek bulurken burada Mouse ile birlikte bekleyebilir misin?"

Oda karanlıktı ve hiç iç açıcı değildi. Melisande çenesini havaya dikti. "Elbette."

"Cesur, tatlı karım." Jasper dudaklarını yanağında gezdirdi. "Pynch, Leydi Ekselansları için birkaç mum yak, sonra bu iyi insan bizi kalede gezdirecek."

"Evet, Lordum." Bay Pynch kandilinin ateşiyle dört tane mum yaktı –odada sadece bu kadar vardı– ve adamlar odadan çıktılar.

Melisande uzaklaşan ayak seslerini dinledikten sonra ürpererek etrafına bakındı. Bir tür oturma odasıydı ama hiç hoş değildi. Sandalyeler ve koltuklar gruplar halinde sağa sola serpiştirilmişti, hepsi birbirinden çirkindi. Ahşap oymalı tavan çok yüksekti ve mumlar oymaları tam olarak aydınlatamıyordu. Melisande yine de aşağı sarkan, eski örümcek ağlarını gördü. Duvarlar da koyu renk ahşap kaplamaydı ve doldurulmuş hayvan kafalarıyla dekore edilmişti; üzerinde güve yenikleri olan bir ge-

yik, bir porsuk ve bir tilki. Camdan yapılmış olan gözleri karanlıkta garip bir biçimde parlıyordu.

Silkinerek odanın diğer ucunda bulunan gri taştan yapılmış olan, dev şömineye doğru emin adımlarla ilerledi. Çok eski olduğu kesindi –muhtemelen ahşap oyma duvarlardan bile eskiydi– içi simsiyahtı. İçinde birkaç çalı çırpı ve bir kütük bulunan sepeti buldu, onları örümcekleri düşünmemeye çalışarak özenle şöminenin içine yerleştirdi. Mouse ne yaptığını görebilmek için yanına geldi ama sıkılarak yine araştırmalarına devam etmek üzere gölgelere daldı.

Melisande ayağa kalkarak ellerini silkeledi. Şömine rafını araştırarak sonunda ince mum kavanozunu bulmayı başardı. Bir tanesini mumdan yakarak ince dalların üzerine doğru tuttu ama çalılar tutuşmadı ve mum bir süre sonra söndü. Melisande yeni bir tane alıp yakmak üzereyken Mouse havladı.

İrkilerek döndü. Arkasında bir adam duruyordu, uzun boylu, zayıf, omuz hizasına gelen saçları yüzünün bir yanını örtüyordu. Ayaklarının dibinde duran Mouse'a bakıyordu, Melisande hareket edince başını ona çevirdi. Yüzünün sol tarafı yara izleriyle doluydu ve göz deliği boştu.

Melisande mumu düşürdü.

Munroe'nun uşağı evde temiz çarşaf olmadığını söyleyip duruyordu, Vale, adamı boynundan yakalayıp sarsmak üzereyken Mouse'un havlamasını duydu. Pynch'e baktı, tek kelime bile etmeden dönerek karanlık koridorda koşmaya başladılar ve merdiveni indiler. Jasper küfür etti. Melisande'yi yalnız bırakmamalıydı.

Jasper oturma odasının dışında durarak sessizce ilerlemeye devam etti. Mouse yeniden havlamamıştı. Jasper odayı inceledi. Melisande diğer uçta duruyordu, sırtı şömineye dönüktü. Mo-

use tam önündeydi, bacakları gergindi ama sessizdi. Tam karşılarında onlara bakarak duran deri tozluklu eski avcı ceketi giymiş olan bir adam vardı.

Jasper gerildi.

Munroe ona dönünce Jasper irkilmesine engel olamadı. Adamı son gördüğünde yaraları tazeydi ve kanıyordu. Zaman onları iyileştirmişti ama sol tarafta tüm izlerini bırakmıştı ve diğer halinden daha iyi bir görüntü oluşturmayı başaramamıştı.

"Renshaw," diye hırladı Munroe. Sesi hep boğuktu ama Spinner's Falls'tan sonra iyice çatallanmıştı, o zaman attığı çığlıklar bunu yapmış olabilir miydi? "Ama artık Vale'sin değil mi? Lord Vale."

"Evet." Jasper odaya girdi. "Bu da sevgili eşim Melisande."

Munroe başını salladı Melisande'ye dönmemişti. "Sana gelmemeni yazmıştım."

"Öyle bir mektup almadım," dedi Jasper tüm dürüstlüğüyle.

"Bazıları bunu da bir davet olarak algılamaz," dedi Munroe soğuk bir sesle.

"Öyle mi?" Jasper öfkesini bastırabilmek için derin bir nefes aldı. Munroe'ya çok şey borçluydu –asla geri ödeyemeyeceği şeyler– ama bu konu Munroe'yu da ilgilendiriyordu. "Gelmek zorundaydım. Spinner's Falls hakkında konuşmamız gerekiyor."

Munroe tokat yemiş gibi oldu. Jasper'a baktı, ela gözü hafifçe kapalıydı ve oradan bir şey anlaşılmıyordu. Sonra başıyla onayladı. "Pekâlâ, ama çok geç oldu ve eşin oldukça yorgun görünüyor. Wiggins size odalarınızı gösterecek. Çok rahat olduklarını söyleyemem ama sıcak olacakları kesin. Sabah konuşacağız ve ondan sonra gideceksin."

"Söz veriyor musun?" diye sordu Jasper. Munroe'nun onlar gidene kadar ortalıktan kaybolmasına tahammül edemezdi. Munroe'nun dudağı hafifçe büküldü. "Sözüm söz. Yarın sabah konuşacağız."

Jasper başını salladı. "Müteşekkirim."

Munroe omuz silkerek odadan çıktı. Küçük kızıl saçlı adam –yani Wiggins– kapıda duruyordu, homurdanarak konuşmaya başladı. "Sanırım odalarınızdaki ateşi yakmayı başarabilirim."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve oradan uzaklaştı.

Jasper nefes vererek Pynch'e baktı. "Hizmetlilerin yerleşme işleriyle ilgilenir misin lütfen? Bak bakalım mutfakta yiyecek bir şeyler var mı? Onlara bir oda da ayarla."

"Elbette, Lordum." Pynch odadan ayrıldı.

Jasper sevgili eşiyle yalnız kaldı. İsteksiz bir tavırla dönüp ona baktı. hâlâ ateşin önünde duruyordu. Başka bir kadın şu ana kadar çoktan histeri krizine kapılmış çığlıklar atıyor olurdu. Ama Melisande bunu yapmazdı.

Melisande ona bakarak konuştu, "Spinner's Falls'ta ne oldu?"

Sally Suchlike kömürleri dikkatle yaydıktan sonra ocağın içindeki büyük halkaya çaydanlığı astı. Bu Sally'nin hayatında gördüğü en büyük ocaktı. İçine bir adam girip rahatlıkla durabilirdi. İnsan niye bu kadar büyük bir ocağa ihtiyaç duyardı, bunu bilmiyordu. Normal boyutlu bir ocakta çalışmak çok daha kolaydı.

Çaydanlığın içindeki su kısa süre sonra kaynadı, içine Bay Pynch'in kilerde bulduğu kesilmiş tavşanı attı. Hanımın hizmetçi olarak üst düzey bir hizmetkârdı ve yemek yapmazdı ama onlara yemek hazırlayacak kimse yoktu. Bay Pynch'in tavşan yahnisi yapmayı çok iyi bildiğine hiç şüphe yoktu –hatta onun şu an

yapmaya çalıştığı şeyden çok daha iyi olacağı da kesindi– ama oda hanım ve beylerinin yatabileceği bir yer bulmakla meşguldü.

Sally kestiği havuçları da karışıma ekledi. Biraz kurumuşlardı ama işe yaramak zorundalardı. Biraz da soğan ekledikten sonra hepsini karıştırmaya başladı. Göze şu an oldukça kötü görünüyordu ama belki pişince daha hoş olurlardı. İçini çekerek yakında bulunan bir sandalyeye oturdu ve şalını omuzlarına sıkıca sardı. İşin aslında yemek pişirmekten hiç anlamıyordu. Mutfak hizmetçisi olduğu zamanlarda daha çok tabak yıkama ve temizlik işleriyle ilgilenmişti. Bay Pynch ona tavşan, havuç ve soğanı vererek onları haşlamasını söylemişti ve o da bunu yapmıştı. O Wiggins denen kızıl saçlı, ters adamdan yardım alamayacakları ortadaydı. Sally adama bakınca masallardaki trolleri hatırlıyordu. Bay Pynch arkasını döndüğü anda adam ortalıktan kaybolmuştu. Renshaw'un hizmetkârlarını bilmedikleri bir evde tek başlarına bırakmıştı.

Sally yerinden kalkarak kaynamakta olan karışıma baktı. Belki de bir şeyler daha eklemesi gerekiyordu. Tuz! Evet, tuz koymalıydı. Bay Pynch yemeğe tuz koymayı bile bilmediğini öğrenirse ona kesinlikle aptal muamelesi yapardı. Büyük dolabın karşısına geçerek karıştırmaya başladı. Gerçi dolap neredeyse boştu, tuz ve un bulmayı başardı.

On dakika sonra Bay Pynch mutfağa girdiğinde un, yağ, tuz ve su ile hamur yapmaya çalışıyordu. Elindeki kandili masanın üzerine bıraktıktan sonra onun hamurla boğuştuğu yere gelerek sesini çıkarmadan dirseğinin dibinde durmaya başladı.

Sally ona kızarak söylendi. "Yahninin içine atmak için hamur parçaları. Aşçının yaptığı gibi yapmaya çalıştım ama ne kadar başarabildim bilmiyorum her an zamk tadında da olabilir. Ben aşçı değilim bunu biliyorsun. Hanımefendinin özel hizmet-

çisiyim ve yemek pişirmeyi bilmiyorum. Yaptığımla yetinmeli ve tadı kötüyse bunu bana asla söylememelisin."

"Şikâyet etmiyorum ki," dedi Bay Pynch yumuşak bir sesle.

"Etme zaten."

"Ayrıca küçük hamurları severim."

Sally birdenbire utanarak gözüne gelen saçlara üfledi. "Sever misin?"

"Evet ve onlar çok güzel görünüyorlar. Kâseyi ateşin yanına taşıyayım mı, böylece onları kaynayan yemeğe daha kolay atarsın."

Sally omuzlarını dikleştirerek başını salladı. Hamurlardan kurtulmak için ellerini ovuşturdu. Bay Pynch büyük kâseyi aldı. Birlikte ocağın önüne gittiler ve küçük hamurları kaşıkla yahninin içine atmaya başladılar. Hamurların daha iyi pişmesi için üzerlerine demir kapak koyduktan sonra Bay Pynch'e döndü. Yüzünün ateş yüzünden terlemiş olduğundan emindi. Saçları aşağı düşmüş ve yüzüne yapışmıştı ama adamın gözlerinin içine bakarak konuştu. "Evet, şimdi ne var?"

Bay Pynch iyice yaklaştı, "Mükemmel."

Ve onu öptü.

Melisande battaniyeleri yere sererken kocasının odada gezinmesini izledi. Bu gece çok tedirgindi, her an kontrolünü yitirip koşarak odadan kaçacak gibiydi. Sör Alistair gecenin karanlığında ata binerek ne yapıyordu? O da kendi iblislerinden mi kaçıyordu?

Vale hâlâ odadaydı ve buna müteşekkirdi. Spinner's Falls konusunda sorduğu soruya hâlâ cevap vermemişti. Bir kadeh viski içmiş ve odada gezinmeye başlamıştı. Onu rahatlatıyor olmalıydı.

"Quebec'ten hemen sonra oldu," dedi birdenbire. Pencereye bakıyordu, ona bile söylemiyor olabilirdi ama odada başka kimse yoktu. "Eylül ayıydı ve kışı geçirmek üzere Edward Kalesi'ne gitmemiz emredilmişti. Savaş sırasında zaten yüz adamımızı kaybetmişti ve üç düzine adamı da bu yürüyüşe dayanamayacak kadar yaralı oldukları için orada bırakmak zorunda kaldık. Sayımız çok azalmıştı ama büyük savaş sona ermişti. Onu kazanmıştık –Quebec bize teslim olmuştu– Fransızlar artık dayanamayacaktı ve savaşı tamamıyla kazanmış olmamıza çok az kalmıştı. Sonunda şansımız dönmüştü."

Viskisinden bir yudum daha aldıktan sonra konuşmasına devam etti, "Umut doluyduk. Savaş yakında bitecekti ve evlerimize dönecektik. Tek isteğimiz buydu; eve ve ailemize dönmek. Savaşın ardından biraz dinlenmek."

Melisande battaniyelerin üzerine bir çarşaf koydu. Durduğu yerden hafif küf kokusu almıştı ama eldeki buydu. Çalışırken genç Jasper'ı dünyanın öbür ucundaki bir ormanda sonbaharda yürürken hayal etmeye çalıştı. Savaşı kazandıkları için mutlu olmalıydı. Ve yakında evine döneceği için seviniyordu.

"Dar bir patikada ilerliyorduk, bir yanımızda dağlar diğer yanımızda bir çağlayanın döküldüğü derin bir uçurum vardı. Adamlar ancak iki kişi yan yana yürüyebiliyordu. Reynaud atıyla yanıma gelerek bu durumun canını sıktığını söyledi; yürüyüş yaklaşık bir kilometrelik bir kuyruk oluşmasını sağlamıştı. Bu konuyu Albay Darby'ye danışmaya karar verdik, yavaşlamalı ve kuyruğun sonunun bize daha yakın olmasını sağlamalıydık."

Sesi ifadesizdi, Melisande oturarak onu izlemeye devam etti. Yüzü hâlâ pencereye dönüktü, geniş sırtı da dimdik. Gidip onu kollarının arasına almak istedi ama bu konuşmasını engelleye-

bilirdi. Bu sözlerin onu için için yiyen yaralardaki tüm cerahati dışarı akıtacağını hissediyordu.

"Savaşırken düşünmezsin," dedi, sesi çok dalgındı. "Duygular ve dürtüler düşüncelerin yerini alır. Johnny Smith'in okla vurulduğunu görünce dehşete kapılırsın. Kızılderililerin çığlıklar atarak adamlarına saldırdığını görünce öfkelenirsin. Adamlarını öldürmeye başlamışlardır. Altındaki atın vurulduğunu görünce korkarsın. İçini bir panik kaplar, atlamalı mıyım, yoksa bir savaş baltasıyla öldürülmek üzere onun altında mı kalmalıyım diye düşünürsün ama cevabı bulamazsın."

Melisande onun söylediklerini çözmeye çalışırken viskisinden bir yudum daha aldı. Onun yıllar önce yaşamış olduğu bu deneyim Melisande'nin şu anda bile kalp atışlarının hızlanmasına sebep oldu.

"Sanırım iyi savaştık," dedi Vale. "Ya da bana öyle söylediler. Savaşı değerlendirmeyi başaramıyorum. Etrafında bir sürü adam oluyor ve üzerinde durduğun küçük toprak parçasını savunmaya uğraşıyorsun. Teğmen Clemmons düştü, Teğmen Knight da ama Albayımız'ın, yani Darby'nin düşüşünü görene kadar kaybetmekte olduğumuzu hiç düşünmedim. Ya da hep birlikte öldürüleceğimizi."

Küçük bir kahkaha attı, sesi kupkuruydu, her zamanki kahkahasına hiç benzemiyordu. "O sırada korkmam gerekirdi ama ne gariptir ki korkmadım. Ceset denizinin ortasında durarak kılıcımı savurmaya devam ettim. Ve o vahşilerden birkaç tanesini daha öldürmeyi başardım; evet bunu başardım ama yeterli değildi. Yetmedi."

Melisande onun hüzünlü sesini dinledikçe gözlerine yaşlar dolmaya başladığını hissetti.

"Son adamım da düşünce hepsi birden üzerime geldiler. Başıma bir darbe alarak yere serildim. Aslında Tommy Pace'in bedeninin üzerine düştüm." Dönerek viski sürahisinin bulunduğu masaya gitti. Kadehini doldurdu ve içti. "Beni neden öldürmediklerini bilemiyorum. Öldürmeleri gerekirdi; neredeyse herkesi öldürmüşlerdi. Kendime geldiğimde boynumdan Matthew Horn ile Nate Growe'a bağlıydım. Etrafıma bakındım ve Reynaud'nun da benim gibi başka bir gruba bağlı olduğunu gördüm. Ne kadar rahatladığımı anlatmam imkânsız. En azından Reynaud yaşıyordu."

"Ne oldu?" diye fısıldadı Melisande.

Ona baktı, odada olduğunu unutmuş gibiydi. "Günler boyunca bizi ormanda yürüttüler. Çok az su ve yemeksiz yapılan günler boyu bir yürüyüş, bir kısmımız yaralıydı. Matthew Horn kolunun üst kısmından vurulmuştu. John Copper yaralarından dolayı yürüyemeyecek duruma geldiğinde onu ağaçların arasına götürerek öldürdüler. Sonra Matthew tökezlemeye başladı, omzumu sırtına yaslayarak onu devam etmeye zorladım. Bir askeri daha kaybetmeye tahammülüm yoktu. Birini daha kaybedemezdim."

Melisande dehşet içinde inledi. "Yaralı mıydın?"

"Hayır." Yüzünde korkunç bir gülümseme vardı. "Başımdaki şişi saymazsak oldukça iyi durumdaydım. Fransızların hegemonyası altında olan bir Kızılderili kasabasına geldik."

Viskisinden biraz daha içti, bardağı boşalmak üzereydi, gözlerini kapadı.

Melisande hikâyenin bu kadarla kalmadığının farkındaydı. Sör Alistair'in yüzündeki yaraların bir sebebi olmalıydı. Derin bir nefes alarak kendini duyacaklarına hazırladı ve sordu, "Orada neler oldu?"

"*Sıra dayağı* adını verdikleri bir karşılama töreni düzenlediler. Kadınlı erkekli Kızılderililer karşılıklı iki uzun sıra oluşturdular. Bu hattın arasında esirleri birer birer koşturdular. Esirler koşarken onlara sopalarla vurup tekme atıyorlardı. Yere düşen olursa onu daha kötü dövüyorlardı. Hiçbirimiz düşmedik."

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye soludu Melisande.

"O sırada biz de öyle demiştik ama artık bundan emin değilim."

Omuz silkerek biraz daha viski içti. İskemlelerden birine oturdu, dili hafifçe dolanmaya başlamıştı.

"Jasper?" Daha ileri gitmemek belki de daha iyi olacaktı. Melisande daha sonra duyacaklarından korkmaya başlamıştı. O da çok fazlasına dayanmıştı, vakit çok ilerlemişti ve fazlasıyla yorgundu. "Jasper?"

Onu duymuyor gibiydi. Büyülenmişçesine viski bardağına bakıyordu. "Ve sonra gerçek eğlence başladı. Reynaud'yu götürdüler. Munroe ile Horn'u kazıklara bağladılar. Ellerine ateşli sopalar aldılar ve... Ve..."

Nefesi iyice hızlanmıştı. Gözlerini kapatarak yutkundu, yine de içindekileri kelimelere dökemiyordu.

"Yapma, yeter yapma," diye fısıldadı Melisande. "Bana anlatmak zorunda değilsin."

Ona baktı, karmakarışık, hüzün dolu trajik bakışlardı. "Onlara işkence yaptılar. Onları yaktılar. Sopalar kor gibiydi ve kadınların elindeydi, kadınların! Ve sonra Munroe'nun gözü. Tanrım! Bu en kötüsüydü. Durmaları için çığlık attım bana tükürdükten sonra parmaklarını kesmeye başladılar. Öğrenmiştim, ne yaparlarsa yapsınlar sessiz kalmam gerekiyordu, duygu gösterileri daha da kötü şeyler yapmalarına sebep oluyordu. Denedim Melisande, çok uğraştım ama çığlıklar, kan..."

"Sanırım anlıyorum," dedi Melisande usulca. "Kadın ya da erkek fark etmez eğer sadece bir tanesi tüm duygusal yükü taşıyorsa gerçekten sevebilmesi mümkün değildir. İnsanın kendini aşka açık tutması gerekir. İncinmeye hazır olmalıdır."

"Bu şekilde düşünmemiştim ama bu da doğru olmalı. Aşk kesinlikle teslimiyettir." Başını iki yana salladı. "Öylesine teslim olmak çok büyük bir cesaret gerektirir."

Melisande yere bakarak başıyla onayladı.

"Ben o kadar cesur bir kadın değilim," dedi Bayan Fitzwilliam. "İşin aslında hayatımda yaptığım her seçim korkulardan yola çıkarak yapılmıştır."

Melisande ona baktı. "Bence seçtiğin yol son derece cesaret gerektiren bir yol."

"Beni aslında tanımıyorlar," dedi Bayan Fitzwilliam başını iki yana sallayarak. "Korkuyla yönetilmeyi hiçbir zaman tercih etmezdim."

"Özür dilerim."

Bayan Fitzwilliam bunu kabul etti. "Keşke değiştirebilseydim."

Ben de, diye düşündü Melisande. Kısa bir an içinde olsa fazlasıyla bir yakınlığa sahip olmuşlardı, saygın bir hanım ve el altında tutulan bir metres. Jamie bağırınca ikisi birden dönüp baktılar. Çamurun ortasına düşmüştü.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Bayan Fitzwilliam. "Onu eve götürsem iyi olacak. Hizmetçim giysilerinin halini görünce kimbilir neler söyleyecek?"

Ellerini çırparak çocuklarına seslendi. İkisi de hayal kırıklığına uğramıştı ama yavaşça yanlarına geldiler.

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Fitzwilliam.

Melisande kaşlarını kaldırdı. "Ne için?"

"Benimle konuştuğunuz için. Bu sohbet gerçekten çok hoşuma gitti."

Melisande biran Bayan Fitzwilliam'ın ne sıklıkla başka kadınlarla sohbet etme imkânını bulduğunu düşündü. O bir kapatmaydı ve bu nedenle saygın hanımlar arasında rağbet göremezdi ama bir dükün metresi olarak da pek çok kadından çok daha üst seviyede bir konuma sahipti. Çok kısıtlı bir çevresi olmalıydı, hatta yalnızdı.

"Ben de çok hoşlandım," dedi Melisande hızla. "Keşke daha fazla konuşabilsek."

Bayan Fitzwilliam ürkeklikle gülümsedi. "Belki de bunu yaparız."

Çocuklarını toparlayarak ona veda etti, Melisande yeniden Mouse ile baş başa kalmıştı. Geldikleri yola dönerek dönüşe geçti. Arabası onu bekliyordu, bir uşak da fark ettirmeden hep onu izliyordu. Bayan Fitzwilliam'a söylediklerini düşündü, gerçek aşk kırılgandı. Kendini ne zaman bu kırılganlığa hazır hissedeceğini merak ediyordu.

"Munroe sana hainin kim olabileceği konusunda yardım edebildi mi?" diye sordu Matthew Horn o akşamüstü.

Jasper omuz silkti. Hyde Park'ta ata biniyorlardı ve çok huzursuzdu. Belle'i dörtnala sürmek ve ter içinde kalmak istiyordu. Kırılma noktasına varmak üzereydi. Bu haini bulamazsa hayatına devam edemeyeceğini hissediyordu. Hayatına devam etmek istiyordu oysa.

Bu yüzden sesi çok sert çıktı, "Munroe paranın izini sürmem gerektiğini söyledi."

"Ne?"

"Ah, sevgilim. Ah, sevgilim." Melisande yanına gitti. Eğilerek onu kollarının arasına aldı, başını tutarak göğsüne yasladı.

"İkinci gün bizi kampın diğer tarafına götürdüler," diye fısıldadı Vale. "Reynaud'yu orada yakıyorlardı. Hazırlanan ateşin üzerinde çarmıha gerilmişti. Sanırım ölmüştü çünkü hiç kıpırdamıyordu. Tanrı'ya şükrettim. En yakın arkadaşım öldüğü ve daha fazla acı çekmeyeceği için Tanrı'ya şükrettim."

"Şişşt," diye fısıldadı Melisande. "Şişşt."

Ama susmadı. "Sonra alevler söndü bizi yeniden diğer tarafa götürerek işkencelerine devam ettiler. Munroe'nun yüzü, Horn'un göğsü ile. Hiç durmadılar."

"Ama sonunda kurtuldun, değil mi?" diye sordu çaresizlik içinde. Bu acıları bir kenara bırakıp daha çok umut içeren kısma geçmeliydi. Kurtulmuştu. Yaşıyordu.

"İki hafta sonra. Bana Onbaşı Hartley'nin dönerek bizi kurtardığı anlatıldı. Bunu gerçekten hatırlamıyorum, kendimden geçmişim."

"Yaralıydın ve acı çekiyordun," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Melisande. "Bu anlaşılabilir bir durum."

Vahşi bir hareketle kollarının arasından çekildi. "Hayır! Hayır! Çok iyiydim. Her yerim sağlamdı."

Melisande baktı. "Ama ya işkence?"

Gömleğini yırtarak açtı ve göğsünü gösterdi. "Beni daha önce de gördün tatlı karım. Vücudumun herhangi bir yerinde bir tek iz var mı?"

Melisande şaşkınlıkla onun pürüzsüz göğsüne baktı. "Hayır..."

"Çünkü bana dokunmadılar. Diğerlerine işkence yaptıkları o günler boyunca bana el bile sürmediler."

Ulu Tanrım. Melisande göğsüne bakmaya devam etti. Vale gibi bir adam için oradan tek bir yara bile almadan çıkmış olmak en büyük yarayı almış olmaktan çok daha acıydı. Derin bir nefes aldıktan sonra onun da beklemekte olduğu soruyu sordu. "Ama neden?"

"Çünkü ben tanıktım, Reynaud'nun ölümünden sonra orada kalan en yüksek rütbeli subaydım. Benim izlememi istediler, her irkilişimde biraz daha derin kesikler açtılar, koru daha derine ittiler."

Korkunç bir şekilde gülümsedi gözlerinde şeytani parıltılar vardı. "Anlamıyor musun? Onlar işkence çekerken ben orada oturmuş seyrediyordum."

Bölüm On Altı

Prenses Surcease çorbasını içti ve bu kez de kâsenin dibinde gümüş yüzüğün durduğunu gördü. Kral baş aşçıyı kükreyerek çağırttı, zavallı adam yine saray halkının karşısına çıktı. Ama ona sorulan sorulara hep aynı cevabı veriyordu. Yeminler ederek o yüzüğün Prenses'in çorbasına nasıl karıştığını bilmediğini söylüyordu. Sonunda Kral onu yeniden mutfağına gönderdi. Orada bulunanlar başlarını önlerine eğerek düşünmeye devam ettiler. Gümüş yüzüğü kim kazanmıştı?

Prenses Surcease ses çıkarmadan oturuyor, düşünceli gözlerle soytarısını inceliyordu...

GÜLEN JACK'ten

Melisande, Mouse'un kapıya vuran tırnak sesleriyle uyandı. Dönüp Vale'e baktı. Bir kolunu başının üzerine atmış uyuyordu, örtüler uzun bedeninin yarısını örtüyordu. Son birkaç gecede onun huzursuz bir şekilde uyuduğunu keşfetmişti. Gece kolunu ya da bacağını onun üzerine atıyordu, bazen de uyanıp yüzünü boynuna gömmüş olduğunu görüyordu. Pek çok kez dönüyor tüm örtüleri de beraberinde götürüyordu. Melisande bunu umursamıyordu. Onunla birlikte uyumak tüm battaniyeleri kaybetmeye değerdi.

Dün gece yaptığı yorucu itirafların ardından bir süre daha dinlenmesi gerekiyordu. Melisande yavaşça örtülerin arasından süzüldü ve kalktı. Basit bir üst ve etek giydikten sonra pelerinine sarındı ve Mouse'u alarak odadan çıktı. Merdivenlerden inip mutfağa giden karanlık koridora girdiler.

Melisande durdu. Mutfak çok büyüktü, geniş kubbeli bir tavanı vardı, duvarlar ve tavan beyaza boyanmıştı ve aralarda kabaran yerler vardı. Çok eskiydi. Köşede yerde duran iki palet gördü. Bir tanesinde Suchlike uyuyordu, Bay Pynch diğer paletten başını kaldırdı. Melisande başıyla onu selamladıktan sonra bahçeye açılan kapıdan dışarı çıktı.

Mouse dışarı çıkınca işini yapmaya başlamadan önce daireler çizerek keyifle koştu. Burası hafif eğimli oldukça büyük bir bahçeydi, bakımsız ve vahşiydi. Biraz ilerisi kademelendirilmişti, bir zamanlar çok güzel bir bahçe olduğu kesindi. Melisande yürümeye başladı. Güzel bir gündü, güneş yeşil tepelerin ardından yüzünü göstermiş sabah pusunu dağıtmakla meşguldü. Melisande durup arkasını dönerek kaleye baktı. Gündüz gözüyle hiç de o kadar korkunç görünmüyordu. Soluk pembe taştan yapılmıştı, kademeli kalkan duvarları vardı, pek çok yerde farklı boyutlarda bacalar yer alıyordu. Dört köşede dört kule vardı, yapıya daha da eskiden kalma ihtişamlı bir hava katıyorlardı. Burası kışın çok soğuk olmalıydı.

"Beş yüz yaşında," dedi arkasından gelen hışırtılı bir ses.

Melisande arkasına dönüp bakarken Mouse da hızla gelip havlamaya başlamıştı.

Sör Alistair yanında başı beline kadar gelen iri bir köpekle orada duruyordu. Hayvanın tüyleri oldukça kabarık ve griydi. Mouse karşısında durmuş delice havlıyordu. Büyük köpek kıpır

damadı. Sadece uzun burnunu öne doğru uzatmıştı ve bu küçük şeyin ne kadar çok gürültü yaptığını düşünüyordu.

Sör Alistair kaşlarını çatarak teriyere baktı. Bu sabah saçları taranmış ve arkada toplanmıştı, hasarlı gözünü siyah bir bantla kapatmıştı.

"Yavaş ol delikanlı," dedi İskoç aksanıyla, "kendini bu kadar yorma."

Yere diz çökerek yumruğunu burnuna doğru uzattı, Mouse koklamaya başladı. Melisande Sör Alistair'in sağ elinin işaret ve küçük parmaklarının olmadığını dehşet içinde fark etti.

"Çok cesur bir delikanlı," dedi Sör Alistair. "Adı nedir?"

"Mouse."

Başını sallayarak ayağa kalktı, aşağıya kadar uzanan arazide gözlerini gezdirdi. Büyük köpeği iç geçirerek ayaklarının dibine uzandı. "Dün gece sizi korkutmak istememiştim."

Melisande ona baktı. Bu yandan bakıldığında yaraları fazla görünmüyordu, yakışıklı bile sayılabilirdi. Burnu düz ve kibirliydi, çenesi keskin biraz da inatçıydı. "Korkutmadınız. Birdenbire orada belirmenizden ürktüm."

Onu yerinden sıçratmak istercesine yüzünü döndü. "Öyle olduğundan eminim."

Melisande çenesini havaya dikti, pes etmeyecekti. "Jasper bu izlerden dolayı onu suçladığınızı düşünüyor. Suçluyor musunuz?"

Bu açıksözlülüğüne kendi de şaşırdı. Konu kendisiyle ilgili olsaydı onunla bu şekilde yüzleşmezdi. Ama bu adamın Jasper'ı daha fazla incitmeye niyeti olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

Adam bakışlarını ondan ayırmadı, samimiyetinden rahatsız olmuş olabilirdi. Melisande kimsenin ona yaralarından bahsetmiş olduğunu sanmıyordu. Sonunda adam yeniden bakımsız

bahçesine bakmaya başladı. "Dileğiniz buysa kocanızla izlerim konusunda konuşurum Leydim."

Jasper uyandığında yalnızdı, kollarının arası boştu. Sadece birkaç gece olmuştu ama bu garip bir histi. Olmaması gereken bir his. Karısını yanında istiyordu, o yumuşacık kıvrımlarının bedenine değmesini, saçlarının kokusunu, tenine dokunuşunu... Onunla uyumak hayat veren bir iksiri içmek gibiydi... O huzursuz gecelere geride kalmıştı. Lanet olsun! Nereye gitmişti?

Kalkıp hızla giyindi, gömleğinin düğmelerini iliklerken küfür ediyordu. Kravatını bağlamadı ve üzerine hızla ceketini geçirdikten sonra odadan çıktı.

"Melisande!" diye bağırdı koridora çıkınca geri zekâlılara yaraşır bir hareketle. Kale çok büyüktü ve yakınlarda değilse onu duyma ihtimali yoktu. Yine de bağırdı.

"Melisande!"

Aşağı inerek mutfağa gitti. Pynch oradaydı, ateşi karıştırıyordu. Arkasında paletin üzerinde Melisande'nin küçük hizmetçisi uyuyordu. Jasper kaşlarını kaldırdı. İki palet vardı ama olsun. Pynch başıyla bahçeye çıkan kapıyı işaret etti.

Jasper dışarı çıkınca güneş yüzünden gözlerini kısmak zorunda kaldı. Sonra Melisande'yi gördü. Orada durmuş Munroe ile konuşuyordu, içini bir kıskançlık kapladı. Munroe yaralı bir münzevi olabilirdi ama kadınlara nasıl davranılması gerektiğini çok iyi bilirdi. Ve Melisande adama çok yakın duruyordu.

Jasper onlara doğru yürüdü. Mouse onu gördü varlığını fark ettiğini bildirmek için bir kez havladıktan sonra ona doğru koşmaya başladı. Munroe döndü. "Sonunda uyandın demek Renshaw?"

"Artık Vale," diye kükredi Jasper. Kolunu Melisande'nin beline doladı.

Munroe bu hareketi kaçırmadı ve bandın üzerindeki kaşı hafifçe yukarı kalktı. "Elbette."

"Kahvaltını ettin mi sevgili eşim?" Jasper, Melisande'ye doğru eğildi.

"Henüz yapmadım Lordum. Mutfağa gidip neler olduğuna bakayım mı?"

"Wiggins'i sabah yumurta ve ekmek alması için en yakındaki çiftliğe gönderdim," diye mırıldandı Munroe. Yanakları hafifçe kızarmıştı, misafirlerini ağırlayış şeklinden az da olsa utanmış gibiydi. Hışırtılı sesiyle konuşmaya devam etti, "kahvaltıdan sonra sizi en üst kuleye çıkarmak isterim. Oradaki manzara buradakinden çok daha güzel."

Jasper karısının bedenindeki titremeyi hissederek onun yüksek faytonun kenarına nasıl tutunduğunu hatırladı. "Belki başka bir zaman."

Melisande boğazını temizleyerek Jasper'dan uzaklaştı. "Beyler mutfağa gidip Mouse için yiyecek bir şeyler bulmak üzere izninizi rica ediyorum."

Jasper eğilerek sevgili eşini mutfağa göndermekten başka çaresi kalmamıştı, onun gidişini izledi.

Munroe da düşünceli bakışlarla onu izledi. "Eşin son derece etkileyici biri. Çok da zeki."

"Hımm," diye onayladı Jasper. "Yükseklik korkusu var."

"Ah." Munroe kuşku dolu bakışlarını Jasper'a çevirdi. "Onun senin tipin olabileceğini hiç düşünmezdim."

Jasper kaşlarını çattı. "Tipim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Kesinlikle var. Altı yıl önce, iri göğüslü, kıt zekâlı ve düşük ahlaklı kadınlardan oluşuyordu."

"O altı yıl önceydi. O zamandan bugüne pek çok şey değişti."

"Evet değişti," dedi Munroe. Otların bürüdüğü bahçede yürümeye başladı, Jasper da peşine düştü. "Sen Vikont oldun, St. Aubyn öldü, ben de yüzümün yarısını yitirdim ki bu arada bunda senin bir suçun yok, sana kızmıyorum."

Jasper durdu. "Ne?"

Munroe da durarak yüzünü ona döndü. Bandın olduğu yeri gösterdi. "Bunun için. Seni suçlamıyorum hiç de suçlamadım."

Jasper bakışlarını kaçırdı. "Nasıl suçlamazsın? Ben dağılınca gözünü çıkardılar." O inleyince esir arkadaşına bunu yapmışlardı.

Munroe bir süre sessiz kaldı. Jasper ona bakamıyordu. Bu İskoç bir zamanlar oldukça yakışıklı bir adamdı. Çok konuşkan biri değildi ama bir münzevi de değildi. Ateşin başında diğerleriyle birlikte oturur onların şakalarına kahkahalarla gülerdi. Munroe artık gülüyor muydu?

Sonunda konuşan Munroe oldu. "Cehenneme düşmüştük değil mi?"

Jasper çenesini sıkarak başıyla onayladı.

"Onlar sadece insandı, iblis değil."

"Ne?"

Munroe başını geriye atarak sağlam gözünü kapadı. Rüzgârın tadını çıkarıyordu sanki. "Bize işkence yapan Wyandot Kızılderilileri. Onlar da insandı. Hayvan, vahşi ya da yaratık değillerdi, sadece basit insanlardı. Gözümü çıkarmaya da onlar karar verdi, sen değil."

"İnlemeseydim..."

Munroe içini çekti. "Gıkını bile çıkarmasan da bunu yapacaklardı."

Jasper bakakaldı.

Munroe başını salladı. "Evet. Bu işi çok araştırdım. Savaş esirleriyle ilgilenme şekilleri bu. Onlara işkence ediyorlar." Dudağının yarasız tarafı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bizim yankesicilik yapan küçük çocukları astığımız gibi. Bu da onların yöntemi."

"Bu işe nasıl bu kadar sakin yaklaşabiliyorsun?" dedi Jasper. "Öfkelenmiyor musun?"

Munroe omuz silkti. "Araştırma yapmak üzere eğitildim. Her neyse seni hiçbir şekilde suçlamıyorum. Karın bunu sana söylemem konusunda fazlasıyla kararlıydı."

"Teşekkür ederim."

"*Sadakat* ve *azmi* de eşinin erdem listesine eklememiz gerektiğini düşünüyorum." Onu nasıl bulduğunu bir türlü anlayamıyorum."

Jasper homurdandı.

"Senin gibi bir hergele onu hiç hak etmiyor, bunu sen de biliyorsun."

"Onu hak etmemem onu yanımda tutmak için savaşmamam anlamına gelmez."

Munroe onayladı. "Büyük bir akıllılık."

Yeniden yürümeye başladılar. Bir sessizlik oldu Jasper bunun garip bir şekilde son derece samimi bir durum olduğunu hissetti. Munroe ile hiçbir zaman yakın dost olmamışlardı... ilgi alanları çok farklıydı; kişilikleri de hiç benzemiyordu. Ama oradaydı. Şu an ölmüş olan o adamları tanıyordu, o cehennemde boynundan bir iple bağlanmış olarak onlarla birlikte yürümüştü ve düşmanlarından işkence görmüştü. Ona anlatması gereken

ya da ondan saklaması gereken hiçbir şey yoktu. Oradaydı ve hepsini biliyordu.

İkinci kota vardılar Munroe durup manzaraya baktı. Biraz ileride bir akarsu vardı sağında da bir koruluk. Güzel bir ülkeydi. Munroe'nun tazısı onları takip ediyordu içini çekerek Munroe'nun ayaklarının dibine uzandı.

"Buraya neden geldin?" diye sordu Munroe. "Seni affettiğimi söylemem için mi?"

"Hayır," dedi Jasper, sonra dün gece Melisande'ye yapmış olduğu itirafı düşünerek kısa bir tereddüt yaşadı. "Bu da olabilir ama tek sebep değil."

Munroe ona baktı. "Ya?"

Jasper anlatmaya başladı. Samuel Hartley'yi ve o kahrolasıca mektubu, Newgate Hapishanesi'nde kahkahalar atarak konuşan Dick Thornton'ı ve onlara ihanet eden kişinin esir düşenlerden biri olduğuna dair iddialarını ve Jasper onunla bu konuyu konuştuktan hemen sonra Lord Hasselthorpe'a yapılan suikast girişimini anlattı. Munroe onu dikkatle ve hiç sesini çıkarmadan dinledi sonunda başını iki yana sallayarak bir yorum yaptı. "Büyük saçmalık."

"Bir hain olduğuna ve ihanete uğramış olduğumuza mı inanmıyorsun?"

"Hayır, buna inandım. Çünkü o kadar Wyandot Savaşçıları'nın kalabalık bir grup olarak orada bekliyor olmasının başka bir açıklaması olamaz. İnanmadığım kısmı hainin esir düşenler arasında olması. Bunu hangimiz yapmış olabiliriz? Ben olduğumu mu düşündün?"

"Hayır," dedi Jasper ve bu da doğruydu. Munroe'nun hain olduğunu bir an bile düşünmemişti.

"Geriye sen, Horn ve Growe kalıyorsunuz, tabii orada ölenlerden birinin olduğunu düşünmüyorsan. Canlı ya da ölü fark etmez bunu kimin yapmış olabileceğine dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Hayır, lanet olsun." Jasper yüzünü güneşe çevirdi. "Biri bize ihanet etti. Biri Fransızlara ve onların yerli müttefiklerine bizim oradan geçeceğimizi bildirdi."

"Bu konuda sana katılıyorum ama yarı deli bir katilin bu kişinin aramızdan biri olduğunu söylemiş olması saçma geliyor. Bu işin peşini bırak dostum. Thornton seninle oynamış."

"Bırakamam," dedi Jasper. "Bırakamam, bunu unutamam."

Munroe içini çekti. "Olaya başka bir açıdan bak. Neden böyle bir şeyi yapmış olalım?"

"Yani hepimize birden ihanet etmekten mi bahsediyorsun?"

"Evet, kesinlikle. Muhakkak bir sebebi olmalı. Fransızlara duyulan sempati bile olabilir."

Jasper başını iki yana salladı.

"Reynaud St. Aubyn'in annesi Fransız'dı," dedi Munroe ifadesiz bir sesle.

"Saflık etme. Reynaud öldü. O lanet olası köye varmamızdan çok kısa bir süre sonra öldürüldü. Ve o tanıdığım en sadık İngilizlerden biriydi."

Munroe elini kaldırdı. "Bu işin peşine düşen sensin, ben değilim."

"Evet, bu doğru ama ihanet için kafamda başka bir sebep var... Para." Jasper dönerek kaleye baktı. Munroe'nun hain olduğunu düşünmüyordu ama onun Reynaud'yu suçlaması Jasper'ı huzursuz etmişti.

Munroe onun bakışlarını izledikten sonra bir kahkaha attı, sesi kullanılmamaktan hışırdıyordu. "Bizi Fransızlara satmış olsam kalem bu kadar bakıma muhtaç olmazdı."

"Parayı bir yerlere saklamış olabilirsin."

"Sahip olduğum para, kazandığım ve bana miras kalanlardan ibarettir. Yani tümüyle bana ait. Bunu para için yapmış olan biri o zaman borç içinde olup şimdi de zengin olan kişidir diye de düşünebiliriz. Maddi durumun nasıl? Kumar oynamayı çok severdin."

"Hartley'ye söyledim, sana da aynı şeyi söyleyeceğim, kumar borçlarımı çok uzun bir zaman önce ödedim."

"Neyle?"

"Bana kalan mirasla. Araştırmak istersen avukatlarım sana istediğin belgeleri gösterebilir."

Munroe omuz silkti ve yeniden yürümeye başladı. "Horn'un mali durumunu inceledin mi?"

Jasper ona yetişti. "Şehirde annesiyle birlikte yaşıyor."

"Babasının borsada çok para kaybetmiş olduğuna dair söylentiler var."

"Sahi mi?" Jasper diğer adama baktı. "Evi Lincoln Inns Field'da."

"Parası olmayan bir adam için oldukça lüks bir semt."

"İtalya ve Yunanistan'da gezecek kadar parası da vardı," dedi Jasper.

"Ve Fransa'da."

"Ne?" Jasper durdu.

Munroe'nun onun durduğunu anlaması biraz zaman aldı. Birkaç adım daha attıktan sonra arkasına dönüp baktı. "Matthew Horn geçen sonbaharda Paris'teydi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Munroe başını eğerek gören gözünü Jasper'a çevirdi. "Bir münzevi hayatı yaşıyor olabilirim ama İngiltere'de ve Avrupa'da bulunan doğa bilimcilerle iletişim halindeyim. Kışın bir Fransız botanikçi bana yazmıştı. Paris'te gittiği bir yemeği anlatmıştı. Orada sömürgelerde savaşmış olan Horn adlı biriyle tanışmıştı. Ben onun bizim Matthew Horn'umuz olduğunu düşünüyorum, sen ne dersin?"

"Olabilir." Jasper başını iki yana salladı. "Paris'te ne yapıyordu?"

"Tarihî eserleri mi geziyordu?"

Jasper kaşını kaldırdı. "Biz Fransızlarla düşmanken mi?"

Munroe omuz silkti. "İnsanlar Fransız meslektaşımla olan ilişkime de kötü gözle bakabilir."

Jasper bıkkınlıkla iç geçirdi. "Tam bir kördüğüm. Mümkün olan tüm ihtimallerin peşine düşüyorum, boş olduğunu biliyorum ama o katliamı unutamıyorum. Sen unutabiliyor musun?"

Munroe acıyla gülümsedi. "İzleri yüzüme kazınmışken mi? Hayır, asla unutamam."

Jasper yüzünü esintiye çevirdi. "Neden Londra'ya eşimle beni ziyaret gelmiyorsun?"

"Çocuklar beni görünce ağlamaya başlıyor Vale." Munroe bu gerçeği duygusuz bir tavırla ortaya koymuştu.

"Edinburgh'a gidiyor musun?"

"Hayır. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Kendini kalene hapsettin."

"Bunu bir trajediymiş gibi dile getiriyorsun." Munroe'nun dudağı hafifçe kıvrıldı. "Öyle değil. Ben kaderimi kabullendim. Kitaplarım ve araştırmalarım var ayrıca yazıyorum. Ben... İyiyim."

Jasper kuşkulu bakışlarını ona dikti. Bir köpek ve asık suratlı bir hizmetkârla birlikte bir kalede yaşamak ne kadar iyi olabilirdi?

Munroe, Jasper'ın bunu kabul etmeyeceğini biliyordu. Eve doğru döndü. "Gel. Daha kahvaltımızı etmedik, karının bizi bekliyor olduğundan eminim."

Eve doğru yürümeye başladı.

Jasper bir küfür savurarak onu izledi. Munroe güvenli kozasından çıkmaya hazır değildi, bu inatçı İskoç buna hazır olana kadar onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Jasper onun bir gün içinde bu kıpırtıyı hissetmesini umdu.

"Bu adamın kesinlikle bir kâhyaya ihtiyacı var," dedi Melisande arabayla Sör Alistair'in kalesinden ayrılırlarken. Köşede oturan Suchlike bunu başını sallayarak onaylıyordu.

Vale ona eğlenerek baktı. "Adamın çarşaflarının durumundan hoşlanmadın mı ruhum?"

Melisande dudaklarını büzdü. "Küflü çarşaflar, her yer tozlu, kiler neredeyse boş ve o korkunç hizmetkâr. Hayır, hiç hoşlanmadım."

Vale güldü. "Pekâlâ, bu gece temiz çarşaflarda yatalım. Esther teyze bizi dönmeden önce de ağırlamak istiyordu. Munroe hakkında birkaç dedikodu duymak isteyeceğinden de eminim."

"Buna hiç kuşkum yok."

Melisande nakışını eline alarak, ipek ipliklerini karıştırmaya başladı, limon sarısı arıyordu. İşlenecek çok az yer kalmıştı ve aslanın yelesinin gölgelerini atmak için en uygun renk buydu.

Suchlike'a dönerek onun uyuduğundan emin oldu. "Sör Alistair öğrenmek istediğin şeyi sana söyledi mi?"

"Bir şekilde." Camdan dışarı baktı, Melisande iğnesini dikkatle batırarak onun konuşmasını bekledi. "Spinner's Falls'ta biri bize ihanet etti ve ben de bu kişiyi bulmaya çalışıyorum."

İlk dikişi atarken kaşlarını iyice çattı... Zıplayan bir arabada ince iş yapılmıyordu. "O kişinin sör Alistair olduğunu mu düşünüyordun?"

"Hayır, ama kim olduğunu bulmamda bana yardımcı olabilirdi."

"Olabildi mi?"

"Bilmiyorum."

Bu cevapta bir hayal kırıklığı vardı ama Jasper keyifli görünüyordu. Melisande aslanın yelesini işlemeye devam ederken kendi kendine gülümsedi. Belki Sör Alistair kocasının içini biraz olsun rahatlatmıştı.

"Sütlü pelte," dedi birkaç dakika sonra.

Jasper ona baktı. "Ne?"

"Bana en sevdiğim yemeğin ne olduğunu sormuştun, hatırladın mı?"

Başıyla onayladı.

"Sütlü pelte. Ben küçükken her Noel'de evde yapılırdı. Aşçı onu pembe renkli yapardı ve onu bademlerle süslerdi. Ben en küçük olduğum için en küçük porsiyon bana konurdu, ağızda erirdi ve mükemmel bir lezzeti vardı. Her yıl o günün gelmesini sabırsızlıkla beklerdim."

"Her akşam yemeğinde pembe renkli sütlü pelte yiyebilirsiniz," dedi Vale.

Melisande onun bu içgüdüsel teklifine gülümsememek için kendini zorlayarak başını iki yana salladı. "Hayır, bu onun özelliğini yitirmesine sebep olur. Sadece Noel'de."

Onunla birlikte Noel'i planlamak içini ısıtmıştı. Pek çok Noelleri olacaktı. Bundan daha güzel bir şey düşünemiyordu.

"Sadece Noel'de o zaman," dedi karşısında oturan Vale. Bir iş anlaşması yapıyor gibi ciddiydi. "Ama sana ait kocaman bir kâse olacak."

Melisande homurdanır gibi bir ses çıkarırken gülümsediğini fark etti. "Koca bir kâse sütlü pelteyi ne yapacağım?"

"İçine bata çıka yersin," dedi hâlâ çok ciddiydi. "Hepsini bir seferde bitirirsin. Ya da saklarsın ve ona bakıp ne kadar kaygan ve tatlı olduğunu hayal edersin..."

"Saçma."

"Ya da her akşam sadece bir kaşık yersin. Sadece bir kaşık ve ben tam karşında oturup onu yiyişini kıskançlıkla izlerim."

"Sana ait bir kâse de olmayacak mı?"

"Hayır. Seninkinin özel olma sebebi de bu zaten." Arkasına yaslanarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, bu fikrini sevmişti. "Evet, sana her Noel'de bir kâse pembe sütlü pelte vermeyi taahhüt ediyorum. Cömert bir koca olmadığımın söylenmesini hiç istemem." Melisande onun bu deli saçmalarına gözlerini devirerek tepki verdi ama bir yandan da gülümsüyordu. Jasper ile geçireceği Noel'i sabırsızlıkla bekliyordu. Güzel bir gün geçirdiler ve akşam yemeğinden önce Esther teyzenin evine varmayı başardılar.

Arabaları Esther teyzenin Edinburgh'daki evinin önünde durduğunda o da çayı birlikte içmiş olduğu misafirlerini geçirmekle meşguldü. Timothy ile karısını tanıması için çok zaman geçmesi gerekmedi. Melisande ona baktı, ilk aşkına. Bir zamanlar o yakışıklı yüzü görmek bile nefesinin kesilmesine sebep olurdu. Timothy'yi kaybetmenin acısıyla başa çıkabilmesi yıllarını almıştı. Artık bu acıyı hissetmiyordu, sanki nişanı bozulan o değil de başka bi-

bir kızdı. Ona bakınca aklına ilk gelen şey şu olmuştu: *Şükürler olsun Tanrım.* İyi ki onunla evlenmek zorunda kalmamıştı.

Vale kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra arabadan atladı.

"Esther teyze!" diye seslendi, diğer çifti görmemiş gibi davranıyordu. Teyzesine doğru ilerlerken, bir yolunu bulup Timothy Holden'a çarptı. Kısa boylu adam tökezledi, Jasper ona yardımcı olmak için uzandı ama tam tersine ona vurmuş olmalıydı çünkü adam çamurlu sokakta poposunun üzerine düştü.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Melisande ve arabadan inerek kocası "nezaketiyle" eski âşığını öldürmeden önce oraya gitmeye çalıştı. Mouse da atlayarak yere düşen adamın karşısına gidip havlamaya başladı.

Melisande oraya varamadan önce Vale Timothy'ye elini uzatarak kalkmasına yardımcı oldu. Salak Timothy kendisine uzatılan eli tutunca Melisande gözlerini yumdu. Vale adamı o kadar hızlı çekti Timothy bir şişe mantarı gibi havaya fırlayarak bir kez daha tökezledi. Vale başını adamın kulağına doğru eğdi ve Timothy'nin suratı kül grisine döndü. Sıçrayarak geri çekildi ve başka bir yardım daha almadan karısını tutarak hızla arabalarına yöneldi.

Mouse son bir kez havladı, adamı kaçırmış olmaktan mutluydu.

Vale eğilerek köpeği okşadı ve ona bir şeyler mırıldandı, Mouse kuyruğunu sallamaya başlamıştı.

Melisande tuttuğu nefesi bırakarak orada duran bu iki erkeğe doğru ilerledi. "Timothy'ye ne söyledin?"

Vale doğrularak masum bakışlarını ona çevirdi. "Ne?"

"Jasper!"

"Ah, tamam, ama çok bir şey söylemedim. Teyzemi bir daha ziyaret etmemesini rica ettim."

"Rica mı ettin?"

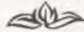
Dudaklarında tatmin dolu bir gülümseme belirdi. "Bay Timothy Holden ile eşini bir daha burada göreceğimizi hiç sanmıyorum."

İçini çekerken onun duygularına gösterdiği bu ilgiden mutlu olduğunu saklamadı. "Bu çok gerekli miydi?"

Kolunu tutarak okşadı. "Ah, evet, ruhum. Kesinlikle evet."

Onu Esther teyzeye doğru götürürken yeniden teyzesine seslendi. "Biz geldik teyzeciğim, sana münzevi Sör Alistair'den haberler getirdik."

Bölüm On Yedi

Ertesi gün Kral son yarışmayı açıkladı. Ağzından alevler püsküren bir ejderha tarafından korunan bir yeraltı mağarasında altın bir yüzük vardı. Jack gece ve rüzgârın karışımıyla yapılmış olan zırhlı giysisini giyip dünyanın en keskin kılıcını kuşandı ve kısa bir süre sonra mağaranın girişindeydi. Ejderha alevler püskürerek dışarı çıktı, Jack onunla savaşmaya başladı, ejderha gerçekten çok büyüktü. Gün boyu savaşa devam ettiler. Ejderha ölüp Jack altın yüzüğü avuçlarının arasına aldığında hava kararmak üzereydi. . . .

GÜLEN JACK'ten

Melisande bir hafta sonra Mouse ile birlikte Hyde Park'ta yürüyordu. Londra'ya bir gece önce dönmüşlerdi. Üçüncü gün yenen iğrenç kabak ve et sayılmazsa dönüş yolculuğu olaysız geçmişti. Melisande dün gece odasının köşesine yerde bir palet hazırlamıştı ve Vale tüm geceyi orada geçirmişti. Bu garip bir düzendi ama onunla birlikte uyumaktan çok mutluydu ve bunu hiç umursamıyordu. Onunla uyuyacaksa hayatının sonuna kadar yerde yatabilirdi. Suchlike palete kuşku dolu gözlerle bakmış ama hiç sesini çıkarmamıştı. Belki de Bay Pynch ona Lord Vale'in değişik uyuyuş şeklinden bahsetmişti.

Rüzgâr eteklerini uçuşturdu. Vale sabah Bay Horn ile Spinner's Falls hakkında konuşmaya gitmişti. Melisande bunu düşününce

hafifçe somurttu. Sör Alistair ile konuştuktan sonra biraz huzur bulacağını ve bu işin peşini bırakacağını ummuştu. Ama onda hiçbir farklılık olmamıştı, hâlâ azimliydi. Londra'ya dönüş yolunda çoğunlukla bu hainin kim olabileceği konusundaki fikirlerinden bahsetmiş ve planlar yapıp durmuştu. Melisande sükûnetle onun karşısında oturarak nakışını işlemişti ama yüreği gittikçe daha çok acıyordu. Vale onca yıldan sonra bu haini bulduğunda ne olacaktı. Ya da hiç bulamazsa ne olacaktı? Hayatının sonuna kadar bu verimsiz araştırmayı sürdürecek miydi?

Ona yapılan bir çağrı bu iç karartıcı düşüncelerinden sıyrılmasına sebep oldu. Başını kaldırınca Bayan Fitzwilliam'ın Mouse'a sarılan oğlu Jamie'yi gördü. Köpek coşkuyla oğlanın yüzünü yalıyordu. Jamie'yi hatırlamıştı. Kız kardeşi de arkasında durmuş dikkatle Mouse'un boynunu okşuyordu.

"İyi günler," diye seslendi Bayan Fitzwilliam. Çocuklarından biraz daha uzakta duruyordu. Onlara doğru yürümeye başladı. "Güzel bir gün değil mi?"

Melisande gülümsedi. "Evet, öyle."

Kenarda durarak çocuklarla köpeği izlediler.

Bayan Fitzwilliam içini çekti "Jamie'ye bir köpek almalıyım. Çok yalvarıyor. Ama Ekselansları hayvanları yasakladı. Onu hapşırtıyorlarmış, pis olduklarını söylüyor."

Melisande kadının hamisinden bu şekilde ulu orta bahsetmesini yadırgamıştı ama bunu saklamaya çalıştı. "Köpekler bazen gerçekten çok pis olabiliyor."

"Hımm. Sanırım öyle ama erkek çocukların da onlardan bir farkı yok." Bayan Fitzwilliam burnunu kırıştırdı bu hareketi onun daha da göz alıcı olmasını sağladı. "İşin aslında artık bizi çok sık ziyaret etmiyor. Geçen yıl boyunca toplasan toplasan bir ay eder. Onun bir Osmanlı Sultanı gibi kendisine yeni bir kadın

daha bulmuş olduğunu düşünüyorum. Kadınlarını bir arada tutarlarmış... yani Osmanlılar. Hatta oraya *harem* adı verilirmiş."

Melisande kızarmasına engel olmaya çalışarak ayakkabılarına baktı.

"Ah, çok özür dilerim," dedi Bayan Fitzwilliam. "Sizi utandırdım, değil mi? Hep yanlış sözler söylüyorum özellikle de asabım bozulduğunda. Ekselansları hep ağzımı sıkıca kapalı tutmam gerektiğini söylüyor çünkü açtığım anda işin büyüsü kaçıyormuş."

"Hangi işin büyüsü?"

"Mükemmeliyetin."

Melisande gözlerini kırpıştırdı. "Ne çirkin bir söz!"

Bayan Fitzwilliam başını düşünüyormuş gibi yana eğdi. "Öyle değil mi? Bunu o zaman fark etmemiştim. Onunla ilk tanıştığımız zamanlar ona çok hayrandım sanırım. Ama çok gençtim, on yedi yaşındaydım."

Melisande kadına nasıl Lister Dükü'nün metresi olduğunu sormayı çok istiyordu ama alacağı cevaptan korkuyordu. "Onu sevdin mi?" diye sordu.

Bayan Fitzwilliam güldü. Çok hoş bir kahkahası vardı ama aslında acı doluydu. "İnsan güneşi sevebilir mi? Isı ve ışık verir ama insan onu gerçekten sevebilir mi?"

Melisande sessiz kalmayı tercih etti vereceği cevap kadının daha da üzülmesine yol açabilirdi.

"İnsan sevebilmek için eşit şartlarda olmalı," dedi Bayan Fitzwilliam. "Temelde eşit olmalı. Para ya da seviyeden bahsetmiyorum. Hamilerine âşık olan ve hamilerinin de onları gerçekten sevdiğini bildiğim pek çok kadın tanıdım. Ama onlar... Ruhen aynı seviyedeydi hep. Anlatabiliyor muyum?"

"Sanırım anlıyorum," dedi Melisande usulca. "Kadın ya da erkek fark etmez eğer sadece bir tanesi tüm duygusal yükü taşıyorsa gerçekten sevebilmesi mümkün değildir. İnsanın kendini aşka açık tutması gerekir. İncinmeye hazır olmalıdır."

"Bu şekilde düşünmemiştim ama bu da doğru olmalı. Aşk kesinlikle teslimiyettir." Başını iki yana salladı. "Öylesine teslim olmak çok büyük bir cesaret gerektirir."

Melisande yere bakarak başıyla onayladı.

"Ben o kadar cesur bir kadın değilim," dedi Bayan Fitzwilliam. "İşin aslında hayatımda yaptığım her seçim korkulardan yola çıkarak yapılmıştır."

Melisande ona baktı. "Bence seçtiğin yol son derece cesaret gerektiren bir yol."

"Beni aslında tanımıyorlar," dedi Bayan Fitzwilliam başını iki yana sallayarak. "Korkuyla yönetilmeyi hiçbir zaman tercih etmezdim."

"Özür dilerim."

Bayan Fitzwilliam bunu kabul etti. "Keşke değiştirebilseydim."

Ben de, diye düşündü Melisande. Kısa bir an içinde olsa fazlasıyla bir yakınlığa sahip olmuşlardı, saygın bir hanım ve el altında tutulan bir metres. Jamie bağırınca ikisi birden dönüp baktılar. Çamurun ortasına düşmüştü.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Bayan Fitzwilliam. "Onu eve götürsem iyi olacak. Hizmetçim giysilerinin halini görünce kimbilir neler söyleyecek?"

Ellerini çırparak çocuklarına seslendi. İkisi de hayal kırıklığına uğramıştı ama yavaşça yanlarına geldiler.

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Fitzwilliam.

Melisande kaşlarını kaldırdı. "Ne için?"

"Benimle konuştuğunuz için. Bu sohbet gerçekten çok hoşuma gitti."

Melisande biran Bayan Fitzwilliam'm ne sıklıkla başka kadınlarla sohbet etme imkânını bulduğunu düşündü. O bir kapatmaydı ve bu nedenle saygın hanımlar arasında rağbet göremezdi ama bir dükün metresi olarak da pek çok kadından çok daha üst seviyede bir konuma sahipti. Çok kısıtlı bir çevresi olmalıydı, hatta yalnızdı.

"Ben de çok hoşlandım," dedi Melisande hızla. "Keşke daha fazla konuşabilsek."

Bayan Fitzwilliam ürkeklikle gülümsedi. "Belki de bunu yaparız."

Çocuklarını toparlayarak ona veda etti, Melisande yeniden Mouse ile baş başa kalmıştı. Geldikleri yola dönerek dönüşe geçti. Arabası onu bekliyordu, bir uşak da fark ettirmeden hep onu izliyordu. Bayan Fitzwilliam'a söylediklerini düşündü, gerçek aşk kırılgandı. Kendini ne zaman bu kırılganlığa hazır hissedeceğini merak ediyordu.

"Munroe sana hainin kim olabileceği konusunda yardım edebildi mi?" diye sordu Matthew Horn o akşamüstü.

Jasper omuz silkti. Hyde Park'ta ata biniyorlardı ve çok huzursuzdu. Belle'i dörtnala sürmek ve ter içinde kalmak istiyordu. Kırılma noktasına varmak üzereydi. Bu haini bulamazsa hayatına devam edemeyeceğini hissediyordu. Hayatına devam etmek istiyordu oysa.

Bu yüzden sesi çok sert çıktı, "Munroe paranın izini sürmem gerektiğini söyledi."

"Ne?"

"Bize ihanet eden adam muhtemelen Fransızlar için çalışıyordu. Bunu ya siyasi görüşlerinden dolayı yapıyordu ya da onlarda para alıyordu. Munroe esir alınanların mali durumlarını incelemem gerektiğini söyledi."

"Kim onların parasını alarak o cehennemde esir olmayı kabul eder?"

Jasper omuz silkti. "Belki de yakalanmayacaktı. Belki de planlarında bir terslik oldu."

"Hayır." Horn başını iki yana salladı. "Hayır. Bu çok komik. Fransız bir hain olsaydı Kızılderililer bize saldırmadan önce Spinner's Falls'a yaklaşmazdı. Hastalanırdı, geride kalırdı ya da kaçardı."

"Ya bunu yapamadıysa? Ya o bir subaysa? Zaten oradan gideceğimizi çok az subay biliyordu..."

Horn homurdandı. "Adamların arasında pek çok söylenti dolaşıyordu. Orduda sırların nasıl saklandığını sen de çok iyi bilirsin."

"Olabilir," dedi Jasper. "Ama o bir subaysa kaçma ihtimali pek yoktu. Quebec sonrasında zaten çok az sayıda subay kalmıştı, hatırladın mı?"

Horn atının dizginlerini çekerek onu durdurdu. "Orada bulunan herkesin mali durumunu inceleyecek misin?"

"Hayır, ben..."

"Yoksa sadece esir düşenlerinkine mi bakacaksın?"

Jasper, Horn'a baktı. "Munroe bana bir şey daha söyledi."

Horn gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Senin Paris'te olduğunu."

"Ne?"

"Fransız dostlarından biri ona Paris'te Horn isimli biriyle akşam yemeği yediğini yazmış."

"Bu çok saçma," diye bağırdı Matthew. Yüzü kızarmıştı ve dudaklarında acı bir ifade vardı. "Horn o kadar da bulunmaz bir isim değil. Bir başkası olmalı."

"Yani geçen sonbaharda Paris'te değil miydin?"

"Hayır." Horn'un burun delikleri genişledi. "Hayır, Paris'te değildim. İtalya ve Yunanistan'a gittim. Sana da bunu söyledim."

Jasper sessizliğini korudu.

Horn dizginlerini sımsıkı tutarak eyerinde öne doğru uzandı, bedeni öfkeyle gerilmişti. "Şerefimi ve ülkeme olan sadakatimi mi sorguluyorsun?" Bu ne cüret bayım? Bu ne cüret? Senin yerinde bir başkası olsaydı onu şu an düelloya davet etmiştim."

"Matthew," diye başladı Jasper ama Horn atını dizginleyerek hızla oradan uzaklaşmıştı.

Jasper onun gidişini izledi. Bir dostuna hakaret etmişti. Atını evine doğru sürdü, ona hiçbir zararı dokunmamış olan bir adamı incitmişti. Horn haklıydı: Munroe'nun Paris'teki dostu yanılmış olmalıydı.

Eve döndü, kafası karışmıştı, Melisande'nin dışarıda olduğunu öğrenince içi daha da çok karardı. Onu görüp onunla Horn ile yaptığı iğrenç geziyi anlatmak istiyordu. Küfür ederek çalışma odasına gitti.

Pynch odasının kapısını çalıp içeri girmeden önce, kadehine brendiyi daha yeni doldurmuştu. Jasper dönerek uşağa kaşlarını çattı. "Adamını buldun mu?"

"Evet, Lordum," dedi Pynch odaya girerken. "Bay Horn'un baş uşağı birlikte savaştığım bir askerin ağabeyi."

"Konuştu mu?"

"Evet, Lordum. Bugün yarım gün çalışıyormuş ve onunla bir meyhanede buluştum. Ona birkaç içki ısmarladım ve biraz kardeşini andık. Quebec'te ölmüştü."

Jasper başını salladı. Pek çoğu Quebec'te ölmüştü.

"Dördüncü içkiden sonra Bay Horn'un uşağının dili çözüldü ve ben de konuyu efendisine getirmeyi başardım."

Jasper brendisinden iri bir yudum aldı artık Pynch'in söyleyeceklerini duymak istediğinden emin değildi. Ama bu işe bulaşmıştı ve Londra'ya döner dönmez Pynch'i bu araştırmayı yapması için görevlendirmişti. Şimdi geri çekilmek ödleklik olurdu.

Ona sarhoşluklarında ve o kötü kâbuslarıyla savaşırken bakmış olan sadık uşağını inceledi. Pynch ona hep en iyi hizmeti vermişti. O iyi bir adamdı.

"Ne söyledi?"

Uşağı ona baktı, yeşil gözlerinde bir hüzün vardı. "Bay Matthew Horn'un babasının ölümünden sonra mali bir krize girdiklerini söyledi. Annesi hizmetkârların pek çoğunu işten çıkarmak zorunda kalmış. Hatta evi satacakları konusunda birtakım söylentiler de çıkmış. Sonra Bay Horn sömürgelerdeki savaştan dönmüş. Hizmetliler işlerine geri alınmış, yeni bir araba satın alınmış, Bayan Horn da altı yılın sonunda ilk kez yeni giysilere sahip olmuş."

Jasper dalgın gözlerle boş kadehine baktı. İstediği bu değildi. Bu aradığı huzur hiç değildi. "Bay Horn'un babası ne zaman ölmüş?"

"1758 yazında," dedi Pynch.

Quebec düşmeden önceki yaz. Spinner's Falls'tan hemen önceki yaz.

"Teşekkür ederim," dedi Jasper.

Pynch tereddüt etti. "Her zaman bu tür bir finansal gücü açıklayabilecek bir miras olması muhtemeldir."

Jasper kaşlarını kaldırdı. "Hizmetkârların haberdar olmadığı bir miras mı?" Bu mümkün değildi. "Teşekkür ederim."

Pynch eğilerek odadan çıktı.

Jasper brendisini yeniden doldurduktan sonra şöminedeki ateşe bakmaya başladı. İsteği bu muydu? Hornhinse onu yetkililere teslim edebilecek miydi? Gözlerini yumdu ve içkisini yudumladı. Olayları başlatmıştı ve bundan sonra olacakları kontrol edebileceğinden pek emin değildi.

Başını kaldırınca Melisande'nin eşikte durduğunu fark etti.

Jasper kadehini boşalttı. "Sevgili karım. Neredeydin?"

"Hyde Park'ta yürüdüm."

"Öyle mi?" Sürahinin bulunduğu yere giderek kadehine biraz daha brendi koydu. "Ne olduğu belirsiz kadınlarla mı buluşuyordun?"

Melisande'nin bakışları buz gibi oldu. "Seni kendi haline bıraksam daha iyi olacak."

"Hayır. Hayır." Gülümseyerek kadehini kaldırdı. "Yalnız kalmaktan nefret ettiğimi bilirsin. Ayrıca kutlamalıyız. Eski bir dostu ihanetle suçlamaya çok yaklaştım."

"Sesin hiç de mutlu çıkmıyor."

"Tam tersine huşu içindeyim."

"Jasper..." Melisande önünde kavuşturmuş olduğu ellerine bakarak doğru kelimeleri seçmeye çalıştı. "Bu av artık senin için bir takıntıya dönüştü. Spinner's Falls'ta ne olduğunu öğrenmeye çalışman artık sana zarar veriyor. Bu işin peşini bıraksan... Olmaz mı?"

Yeniden brendisini içti. "Bunu neden yapayım? Spinner's Falls'ta ne olduğunu biliyorsun. Bunun benim için ne demek olduğunu da."

"Orada kapana kısılmış olduğunu görebiliyorum ve bir türlü ileri gidemiyorsun."

"En yakın dostumun ölümünü izledim."

"Biliyorum. Belki de bu yakın dostunu artık rahat bırakman gerekiyor."

"Ben olsaydım, orada ölen ben olsaydım, Reynaud haini bulana kadar işin peşini bırakmazdı."

Sessizce onu izledi, çekik gözleri gizemliydi, ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

Vale'in brendisinin kalanını yudumlayan dudakları büküldü. "Reynaud pes etmezdi."

"Reynaud öldü."

Vale donakaldı ve bakışlarını usulca ona çevirdi.

Melisande'nin çenesi havaya dikilmişti, dudakları gergindi, çok ciddiydi. Kızılderililerin o çığlıklarına bile karşı koyabilir gibi duruyordu.

"Reynaud öldü," diye tekrarladı. "Ve sen o değilsin."

Melisande o akşam saçlarını fırçalarken kocasını düşündü. Vale tartışmalarının ardından tek kelime bile söylemeden çalışma odasını terk etmişti. Makyaj masasından kalkarak odasında gezinmeye başladı. Paletleri hazırdı, servis masasındaki şarap sürahisi yeni doldurulmuştu. Bu hazırlıklar kocası için yapılmıştı ve o hâlâ gelmemişti.

Saat onu geçiyordu ve hâlâ ortada yoktu.

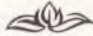
Akşam yemeğini onunla birlikte yemişti. Ondan sonra haber vermeden dışarı çıkmış olabilir miydi? Evliliklerinin ilk günlerinde böyle bir alışkanlığı vardı ama o zamanlardan sonra pek çok şey değişmişti. Değişmemiş miydi?

Melisande sabahlığını üzerine geçirerek aklından geçeni yapmaya karar verdi. O gelmezse kendisi giderdi. Onun odasına açılan kapının önüne giderek kulpu çevirdi.

Hiçbir şey olmadı.

Melisande bir süre kulpa baktı ne hissedeceğine karar vermiyordu. Kapı kilitliydi. Gözlerini kırpıştırarak toparlanmaya çalıştı. Belki de yanlışlıkla kilitlenmişti. Zaten onun odasına gitme gibi bir alışkanlığı yoktu. Hep bunun tersi olurdu. Melisande koridora çıkarak Vale'in diğer kapısına yöneldi. Onu da denedi, kilitliydi. Bu çok aptalcaydı. Kapıyı çalarak bekledi. Bekledi. Bir kez daha çaldı. Beş dakika sonra gerçeği algıladı: Onu içeri almayacaktı.

Bölüm On Sekiz

Jack telaşla kaleye döndüğünde vakit gerçekten de çok geç olmuştu. Mutfağa koşup çocuğa rüşvet vermeden önce giysilerini değiştirecek zamanı zor buldu. Sonra hızla, yemeğin yenmeye başladığı ziyafete koştu.

"Jack," dedi Prenses onu görür görmez, "neredeydin ve o bacağındaki yanık nasıl oldu?"

Jack başını yere çevirince ejderhanın bacağını yaralamış olduğunu gördü. Aptalca bir dönüş yaparak dans etmeye başladı.

"Bataklıklarda görülen küçük bir yakamozum," diye bağırdı, "Kral'ın semenderini görmeye giderken rüzgârla ateşe savruldum!"

GÜLEN JACK'ten

Melisande sabah kalktığında Jasper ortalıkta yoktu. Kahvaltı salonunu boş görünce dudaklarını sarkıttı. Ondan mı kaçıyordu? Bir gün önce çok açıksözlü davranmıştı... Belki de bu fazla gelmişti. Reynaud'yu sevdiğini biliyordu ve bu hüzünlü kaybı kabullenmekte zorlanıyordu. Ama üzerinden yedi yıl geçmişti. Bu Spinner's Falls'taki

haini bulmak üzere düzenlediği av, hayatını yavaş yavaş yok ediyordu, bunu göremiyor muydu? Karısı olarak ona doğruları göstermesi gerekmiyor muydu? Ona mutluluğu bulması ya da en azından tatmini için yardım etmesi gerekmiyor muydu? Onu buncayıl sevdikten sonra evliliklerinde bu noktaya kadar gelmeyi başarmışken bir anda arkasını dönüp gidemezdi. Bu hiç adil değildi. En azından onu dinlemesi gerekmez miydi? Bunu ona borçlu değil miydi?

Sıcak çikolata ve çörekle yaptığı hafif bir kahvaltının ardından evde tek başına dolanıp duramayacağına karar verdi. Kalçasına vurarak Mouse'u çağırdıktan sonra giriş holüne çıktı.

"Mouse'u yürüyüşe çıkarıyorum ," dedi Oaks'a.

"Elbette, Leydim." Baş uşak parmaklarını şaklatarak bir uşağın ona eşlik etmesi için gereken haberi verdi.

Melisande'nin dudakları gerildi. Tek başına yürümeyi tercih ederdi ama bu bir seçenek değildi. Oaks'a başını sallayarak açtığı kapıdan dışarı çıktı. Güneş bulutların ardına gizlenmişti, hava sabaha göre oldukça karanlıktı. Ama onu yolundan alıkoyan bu değildi. En alt basamakta Bayan Fitzwilliam ile iki çocuğu duruyordu ve Bayan Fitzwilliam'ın ellerinde iki küçük bavul vardı.

"Günaydın," dedi Melisande.

Mouse çocukları karşılamak üzere basamaklardan hızla indi.

"Ah, Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Bayan Fitzwilliam. Sesi kötüydü, gözleri parlıyordu, yaşların akmasını zorlukla engeller gibi bir hali vardı. "Rahatsız etmemeliydim. Çok özür dilerim. Lütfen beni affedin."

Gitmek üzere arkasını döndü ama Melisande koşarak basamakları indi. "Lütfen kal. İçeri gelip bir çay içmek istemez misin?"

"Ah." Bir damla yaş kadının yanağından aşağı süzüldü. Onu küçük bir çocuk gibi elinin tersiyle sildi. "Tam bir korkak olduğumu düşünüyor olmalısınız."

"Hiç de değil." Melisande kadının koluna girdi. "Aşçının bugün çok güzel kurabiyeler pişirdiğini biliyorum. Lütfen içeri girin."

Çocuklar kurabiye sözünü duyunca mutlu olmuşlardı Bayan Fitzwilliam da bunun farkındaydı. Başıyla onaylayarak onunla birlikte içeri girdi. Melisande camlı kapıların bahçeye açıldığı küçük oturma odasını tercih etti.

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Fitzwilliam oturunca. "Hakkımda kimbilir neler düşünüyorsunuz?"

"Arkadaşlığınızı seviyorum," dedi Melisande.

Hizmetçi çayla kurabiyeleri getirdi. Melisande teşekkür ettikten sonra onu odadan gönderdi.

Jamie ile Abigail'e baktı. "Kurabiyelerinizi bahçede Mouse ile yemek ister misiniz?"

Çocuklar keyifle yerlerinden sıçradılar. Dışarı çıkana kadar heyecanlarını bastırmayı başardılar ama Jamie dışarı çıktığı anda bir çığlık atarak koşmaya başladı. Melisande gülümsedi. "Çok tatlı çocuklar."

Bir fincana çay koyarak Bayan Fitzwilliam'a uzattı.

"Teşekkür ederim." Bayan Fitzwilliam çayından bir yudum aldı. Bu onu biraz olsun rahatlatmıştı. Başını kaldırıp Melisande'nin gözlerinin içine baktı. "Ekselansları'nı terk ettim."

Melisande kendine de çay koydu. Fincanı dudaklarından indirdi. "Sahi mi?"

"O beni başından attı," dedi Bayan Fitzwilliam.

"Çok üzüldüm." Eski bir gömlek gibi bir kenara atılmak ne kötü bir şeydi?

Kadın omuz silkti. "Bu ilk kez değil, hatta ikinci de değil. Ekselansları dönem dönem öfkelenir. Ayağını yere vurur, bağırır ve beni artık istemediğini söyleyerek evinden gitmemi ister. Beni asla incitmez; bunu düşünmenizi istemem. O sadece... Bağırıp durur."

Melisande çayını yudumlarken insanı fiziksel anlamda incitmenin dışında incitme yollarının da var olduğunu düşündü.

"Peki, ya bu kez?"

Bayan Fitzwilliam omuzlarını dikleştirdi. "Bu kez onun sözünü dinlemeye karar verdim ve oradan ayrıldım."

Melisande başıyla onayladı "Güzel."

"Ama..." Bayan Fitzwilliam yutkundu. "Beni geri isteyecek. Bunu yapacağını biliyorum."

"Daha önce yeni bir metresi olduğunu söylediğini hatırlıyorum," dedi Melisande ifadesiz bir sesle.

"Evet. Bundan eminim ama bir önemi yok. Ekselansları sahip olduğu şeylerden vazgeçmekten hoşlanmaz. O insanları ya da eşyaları istese de istemese de elinin altında tutmaktan hoşlanır çünkü onlar ona aittir." Bayan Fitzwilliam bu sözleri söylerken dışarı baktı. Melisande'de onun bakışlarını takip ederek bahçede Mouse ile oynayan çocuklara baktı.

İçini çekti, Bayan Fitzwilliam'ın neden korktuğunu sonunda anlamıştı. "Anlıyorum."

Kadın çocuklarına öylesine büyük bir sevgiyle bakıyordu ki Melisande bir an için orada fazlalık olduğunu hissetti.

"Onları aslında hiç umursamıyor. Ve onlara iyi de davranmıyor. Onları uzaklaştırmalıyım. Bunu yapmak zorundayım." Melisande'ye baktı. "Param var ama beni takip edecektir. Buraya gelirken bile takip edilmiş olabilirim. Uzaklarda bir yer bulmalı

yım. Onun bakmayı akıl dahi etmeyeceği bir yer. İrlanda ya da Fransa'yı düşündüm ama Fransızca bilmiyorum, ayrıca İrlanda'da kimseyi tanımıyorum."

Melisande ayağa kalkarak köşede duran masanın üzerini karıştırmaya başladı. "Çalışmak ister misin?"

Bayan Fitzwilliam'ın gözleri irileşti. "Elbette, ama ne yapabilirim bilemiyorum. Kalemim oldukça iyidir ama hiçbir aile çocuklarını eğitmem için beni tutmaz çünkü benim de çocuklarım var. Ve söylediğim gibi Fransızca bilmiyorum."

Melisande kâğıt, mürekkep ve kalem buldu. Yüzünde kararlı bir gülümsemeyle masaya oturdu. "Bir eve bakabileceğini düşünüyor musun?"

"Kâhya olarak mı?" Bayan Fitzwilliam ayağa kalkarak dolanmaya başladı. "Bu işten fazla anlamam. Ve hiç..."

"Endişelenme." Melisande yazmayı bitirdi ve uşak zilini çaldı. "Aklımdaki kişi sana sahip olduğu için çok mutlu olacaktır, o mevkide uzun süre kalmayacaksın... Sadece Dük senin izini kaybedene kadar."

"Ama..."

Uşaklardan biri odaya girince Melisande ona kapalı ve mühürlü notu uzattı. "Bunu dul Vikontes'e götürün. Çok acilen yardımına ihtiyaç duyduğumu da söyleyin."

"Elbette, Leydim." Adam eğilerek odayı terk etti.

"Dul Vikontes Vale'in kâhyası olmamı mı istiyorsunuz?" diye soran Bayan Fitzwilliam iyice şaşırmıştı. "Bunun olabileceğini hiç..."

Melisande kadının ellerini tuttu. "Ondan arabasını ödünç istedim. Takip edilmiş olabileceğini söyledin. Araba arka tarafa ahırların önüne gelecek. Seni ve çocukları hizmetli kılığına soka-

rak oradan kaçıracağız. Seni izleyenler Leydi Vale'in arabasının peşine düşmeyecektir. Güven bana, Bayan Fitzwilliam."

"Ah, lütfen Helen deyin," dedi Bayan Fitzwilliam dalgınlıkla. "Keşke... Keşke size teşekkür edebilmemin bir yolu olsa."

Melisande sormadan önce kısa bir süre düşündü, "El yazının güzel olduğunu söylemiştin değil mi?"

"Evet?"

"O zaman benim için yapabileceğin bir iyilik var." Melisande ayağa kalkarak yeniden masaya gitti, çekmecesini açarak içinden bir defter çıkardı ve onu Helen'in oturduğu yere getirdi. "Bu çocuk kitabını bir arkadaşım için tercüme ettim ama el yazım çok kötü. Bana onu ciltlettirebilmem için temize çekebilir misin?"

"Ah, elbette." Helen defteri alarak üzerini okşadı. "Ama... Ama beni nereye gönderiyorsunuz? Çocuklarım ve ben nereye gidiyoruz?"

Melisande yavaşça gülümsedi, şu an kendini çok mutlu hissediyordu. "İskoçya'ya."

Jasper akşamüstü döndüğünde Melisande dışarı çıkmıştı. Bu nedense onu çok rahatsız etti. Karısından yaklaşık bir gündür kaçıyordu ve şimdi onu görmek istediğinde de o yoktu. Vefasız kadın.

Kafasının içinden geçenlere kulak asmayarak odasına giden merdiveni çıkmaya başladı. Oda kapısının önünde durarak onun kapısına baktı. Dayanamayarak onun odasına girdi. Yaklaşık bir ay önce sorularına cevap bulmak için yine bu odaya girmişti ve çok fazla şey elde edememişti. Sonra onunla birlikte İskoçya'ya gitmiş, onun kendisinden önce bir âşığı olduğunu ve hamile kaldığını öğrenmişti, onunla mükemmel sevişmeler yaşamıştı ama hâlâ, hâlâ ondan bir şeyler gizlediğini düşünüyordu

Tanrım! Bunca zaman geçmişti ve hâlâ onunla neden evlendiğini bile bilmiyordu.

Jasper odada dolandı. Melisande ona evlenmeyi teklif ettiği gün komik bir kibir yaşamakla meşguldü. Onun başka talipleri olmadığını düşünmüştü. Zamanı geçmişti ve evde kalmıştı. Bu son evlilik şansıydı. Ama onunla birlikte yaşamaya başladıktan sonra, onunla sohbet edip onunla seviştikten sonra tüm bu teşhislerinin yanlış olduğunun farkına varmıştı. Bir erkek hayatını adamak için kesinlikle böyle bir kadın arar ve asla bulamazdı. Onu bulunca da... Onu elinden kaçırmak istemez ve sonuna kadar mutlu etmeye çalışırdı.

Melisande'nin seçme hakları olmuştu. O zaman neden onu seçmişti?

Jasper kendini çekmecelerin önünde buldu. Teneke enfiye kutusunun bulunduğu en alt çekmeceyi açmadan önce bir süre durdu. Onu aldıktan sonra doğruldu. İçinde küçük köpek ve gümüş düğme hâlâ duruyordu ama kurutulmuş menekşe yok olmuştu. Onları parmağıyla bir kez daha karıştırdı. Menekşeden açılan yere başka şeyler konmuştu: küçük bir dal ve birkaç tel saç. Küçük dalı aldı, iğnemsi yaprakları vardı, yukarı doğruda küçük lavanta tohumları uzanıyordu. İskoçya'dan getirilmiş olan bir çalıydı. Saçlar da Vale'e aitti.

Kaşlarını çatmış enfiye kutusuna bakarken arkasındaki kapı açıldı.

Bulduklarını saklamak gibi bir kaygıya kapılmadı. Aslında bu yakalanıştan mutlu bile olmuştu. Melisande'ye döndü. "Sevgili eşim."

Melisande kapıyı yavaşça kapadıktan sonra bir hazine kutusuna bir de ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Bir şeyi bulmak için uğraşıyorum," dedi.

"Neyi?"

"Benimle neden evlendiğini."

Vale en mahrem sırlarını elinde tutarak karşısında dururken yeryüzünün en aptalca sorusunu sormuştu. Onun bu kadar aptal olabileceğine inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Jasper ona doğru yürüdü enfiye kutusu hâlâ parmaklarının arasındaydı. Maun rengi saçları arkada toplanmıştı ama dışarı fırlayan teller vardı, yüzü hüzünlüydü ve hatları belirginleşmişti, gözlerinin altındaki torbalar geceyi uykusuz geçirdiğini gösteriyordu. Geniş omuzları kızıl kahverengi ceketiyle örtülüydü, dirseğinde bir leke vardı, ayakkabıları da sürtmekten yıpranmıştı. İnsan birine bu kadar kızarken bir yandan da kendisi için ne kadar önemli olduğunu düşünebilir miydi?

Bütün kusurlarıyla ne kadar mükemmel olduğunu...

"Benimle neden evlendiğini bulmaya çalışıyorum tek karım ve ruhum," dedi, tüm dikkatini ona adamıştı.

"Aptal mısın?"

Onun tonlamasından etkilenmeyerek başını eğdi, bu tavrı onu kızdırmamış tersine daha da meraklanmasına sebep olmuştu. "Hayır."

"Belki de çocukken kafanın üzerine düştün," dedi tatlı bir sesle. "Ya da ailenizde delilik baki."

Başını yavaşça iki yana salladı, hâlâ ona doğru yürümeye devam ediyordu. "Bildiğim kadarıyla öyle bir şey yok."

"Yani bu sadece sana has bir aptallık."

"Diğer erkeklerden daha geri zekâlı olduğumu hiç sanmıyorum." Onun tam karşısında duruyordu, yüzüne doğru eğilmişti, çok yakınındaydı, çok samimiydiler.

"Ah, elbette," dedi onu hızla iterek, "öylesin."

Bir milim bile gerilememişti, lanet olasıca. Onun –*onun*!– enfiye kutsunu cebine koyarak bir elini saçlarının arasına soktu. Başını kendine doğru çekerek nemli dudaklarını boynunda dolaştırmaya başladı.

"Söyle bana," diye homurdandı, sesinin titreşimlerini teninde hissediyordu.

"Sen tarihin gördüğü en *aptal*, en geri zekâlı," onu tekrar itti, yine kıpırdamadı göğsüne vurduğu yumruklarını avucunun içine aldı, "salak adamsın."

"Buna hiç şüphe yok," diye içini çekti, dudakları hâlâ boynundaydı.

Yumruklarını hissetmiyor ya da umursamıyordu. Elbisesinin boynundaki dantelleri yırtarak dudaklarını göğüslerine doğru kaydırmaya başladı. "Söyle bana, tatlı karım."

"Seni izledim," diye soludu, "*yıllar boyunca*. Kadınlara nasıl baktığını... O ruhsuz güzel kadınlara. İstediğini seçişini izledim. Onlara asılmanı, kur yapmanı ve onları baştan çıkarmanı. Seçtiğinden sıkıldığında yeniden birini aramaya başlamanı."

Elbisesinin üst kısmındaki tüm dantelleri yırtarak, bağlarını gevşetti ve çıplak meme ucuna ulaştı. Bir avucunu bir memesinin üzerine koyduktan sonra diğerini emmeye başladı.

Melisande çığlık attı.

Başını kaldırdı. "Söyle bana."

Melisande ona bakınca dudaklarının öfkeyle büküldüğünü hissetti. Aslında acıyla. "Seni gördüm. Onları kenara çekip kulaklarına fısıldarken gördüm. Seni bir kadınla onu yatağına atmak üzere odadan ayrılırken gördüm."

Yüzü dağılmıştı, yaşlar hızla yanaklarından aşağı süzülüyordu ve Jasper hâlâ onu seyrediyordu. Yüzünde bir kararlılık vardı, meme uçlarıyla oynaşan başparmakları son derece nazikti.

Onun nezaketini istemiyordu. Duvarlarında bir delik açılmıştı ve yıllar boyunca içinde tuttuğu tüm duyguları ortaya dökülmüştü. Omuzlarını yakaladı, onlara tutunarak yükseldi ve kulağını ısırdı. Başını hızla geri çekerek hızlı bir hareketle onu kucaklayarak ayaklarını yerden kesti. Melisande uzun bir çığlık atarken onu omzuna atarak yatağa götürdü. Onu yatağa fırlatınca Melisande'nin çığlığı kesildi. O kıpırdayamadan üzerine tırmandı ve bileklerini bir elinin içine hapsetti.

Kapı çalındı.

"Git buradan!" diye bağırdı gözlerini Melisande'den ayırmadan.

"Lordum! Leydim!"

"Kimse o kapıyı açmayacak. Duydunuz mu beni?"

"Lordum..."

"Lanet olsun! Bizi rahat bırakın!"

Uşağın uzaklaşan ayak seslerini dinlediler. Jasper eğilerek kadının ensesini yaladı. "Söyle bana."

Melisande büküldü ama onu bacaklarıyla bastırdı, Melisande buna karşı koyamadı. "Onca yıl boyunca..."

Kravatını çıkararak ellerini yatağın arkasına bağladı. "Onca yıl boyunca ne? Melisande, söyle bana."

"Seni gördüm," diye soludu. Başını çevirerek kravattan kurtulmaya çabaladı ama başaramadı. "Seni seyrettim."

"Savaşmayı bırak," diye emretti. "Canını acıtacaksın, tatlı kadın."

"Acımak mı?" Bir kahkaha attı, histeri krizinin eşiğindeydi

Cebinden küçük bıçağını çıkararak giysilerini kesmeye başladı, her bir dokunuş tenini daha da çok uyarıyor ve hassaslaştırıyordu. "Söyle bana."

"Onlarla yattın, her gün başka bir kadınla." Kıskançlığını, her birinin yüreğinde açtığı yarayı ve verdiği acıyı hatırladı. Vale korsajını tümüyle çıkardı. "O kadar çoktudı ki bir süre sonra kaydını tutamaz oldum. Sen tutabildin mi?"

"Hayır," dedi usulca.

Eteklerini de keserek yere attı. Ayakkabılarını çıkarıp fırlattı. "İsimlerini bile hatırlamıyorum."

"Lanet olsun sana." Çırılçıplaktı üzerinde sadece çorap ve jartiyerleri kalmıştı. Elleri arkadan bağlıydı ama bacakları serbestti. Onu kasıklarından tekmeledi.

Jasper üzerine yığıldı, kalçasını onunkine bastırdı. Dudakları yeniden göğüslerindeydi, elleri de bacaklarının arasındaki tüylerle oynuyordu. "Söyle bana."

"Yıllar boyunca seni seyrettim," diye fısıldadı. Yaşlar yanaklarının üzerinde kurumaya başlamıştı. İçini bir sıcaklık kaplıyordu. Ona dokunuyordu. Tam *oraya* dokunmalıydı. "Seni seyrettim ve sen beni hiç görmedin."

"Şimdi görüyorum," dedi meme ucunu yalayarak. Dili göğüslerinin arasında dolaşıyor, meme uçlarının etraflarında daireler çiziyordu. Yumuşacık. Sevgi dolu.

Lanet olasıca.

"Adımı bile bilmiyordun."

"Şimdi biliyorum." Tenini dişledi.

Acıyla haz birbirine karıştı, bir eli de hâlâ meme ucuyla oynuyordu. Sessizce yalvararak kıvrandı, bu yakarıya cevap vererek meme ucunu daha yavaş emmeye başladı.

"Sen..." Yutkundu düşüncelerine odaklanmaya çalışıyordu. "Varlığımın bile farkında değildin."

"Şimdi farkındayım."

Bedeninin üzerinde aşağı doğru kaydı, bacaklarını ayırarak omuzlarına yerleştirdi. Melisande kıvranarak buna engel olmaya çalıştı ama daha önceki başarısızlıklarına sadece bir yenisi eklendi. Başını eğerek kadınlığını yaladı.

Karnı yaşadığı şokla kasıldı, ellerini yumruk yaptı, gözlerini kapadı ve sadece hissetti. Dilinin ıslak dokunuşunu, kalçasını sıkan bir eli ve tepeciğini okşayan diğer eli. Yaladı, durmadan yaladı, her darbe son derece yavaş son derece mahremdi. Her darbe klitorisini uyarıyordu. İçindeki gerilim gittikçe artıyordu, parmaklarını kastı. Jasper ellerini harekete geçirerek katmanlarını araladı, onu daha açık daha kırılgan bir hale getirmişti.

Dudaklarını ısırarak bekledi.

Dudaklarını tomurcuğunun üzerine yerleştirerek emdi. O dayanamayacak hale gelene kadar, okşadı, ısırdı, yaladı, itti, çekti ve sonunda Melisande kırıldı. Pelvisini yüzüne bastırarak geriye doğru büküldü, içine yayılan ateşi hissediyordu, kalp atışlarının her birini hissediyordu. Elleriyle aşağı bastırarak, yalamaya ve emmeye devam etti. Melisande yeni bir şok dalgasıyla inledi, sesi odada yankılandı. Başka bir zamanda çıkardığı bu erotik seslerden utanarak onları tutmaya çabalardı ama şu an...

Aman Tanrım. Şu anda şehvetli bir yaratığa dönüşmüştü.

İki parmağını içine soktu bir yandan da yalamaya devam ediyordu, Melisande titredi. Bütün vücudu gerildi, büküldü, kasları kasıldı, bekliyordu. Dayanamadı. Çok zayıftı.

Parmaklarını içinde hareket ettirirken tenini emdi. İçindeki tüm kaslar kasılarak gevşedi. İnleyerek, titreyerek, sarsılarak orgazmın doruk noktasına ulaştı. İçindeki kor, mutlu bir haz seline

dönüştü. Tüm kasları boşaldı. Onun kıpırdadığını hissetti. Gözlerini tembelce araladığında bacaklarını aşağı indirdiğini gördü. Onları bir yosmaya yakışır şekilde açık olarak yatağın üzerine yerleştirdi. Ayağa kalkıp üzerindekileri çıkarırken ona açılmış olan o güzel manzarayı seyrediyordu.

"Geçmişi değiştiremem," dedi. "Seni tanımadan önce birlikte olduğum kadınlarla yatmamışım gibi de yapamam. Senin *kim* olduğunu bilmeden önce."

Gözlerinin içine baktı, o mavi gözler o kadar parlaktı ki bütün odayı aydınlatıyorlardı. "Ama sana bundan sonra hayatımın sonuna kadar başka bir kadınla yatmayacağımı söyleyebilirim. Tek istediğim sensin. Tek gördüğüm sensin."

Pantolonunun içinden çıktı, Melisande onun erekte olduğunu gördü, penisi ilkel bir gururla başını yukarı dikmişti. Yatağa çıktı ve sinsice onun üzerine tırmandı. Kollarındaki kaslar iyice şişmiş ve gerilmişti. Yutkundu. "Çöz beni."

"Hayır," dedi, sükûnetle sesi çatallanmaya başlamıştı. Eğilerek dişlerini boynuna geçirdi. Melisande yeni bir beklentiyle titredi.

Bacaklarını iyice ayırarak kalçasını araya yerleştirdi, penisi en hassas noktasının tam üzerine değiyordu. Melisande inledi.

"Islanmışsın," diye homurdandı. "Islaksın ve beni bekliyorsun, öyle mi?"

Melisande yutkundu.

"Öyle değil mi?" Organının ucunu hafifçe sürttü. "Söyle bana Melisande."

"E... evet."

"Evet, ne?" Kalçasını kalçasına yaslayarak, penisini katmanlarının arasındaki en hassas sinirlere değdirdi, Melisande delirmek üzereydi.

"Evet, senin için ıslandım," diye fısıldadı.

Kıpırdamaya çalıştı, kalçasını yükselterek ona ulaşmak istedi ama çok ağırdı ve duruşu da sabitti.

"Şimdi seninle sevişeceğim," diye fısıldadı boynunda dudaklarını gezdirirken. "İçine gireceğim ve sadece ikimiz olacağız Melisande. Diğer tüm anıların hiçbir anlamı yok, sadece biz olacağız."

Gözlerini açarak onu izlemeye başladı. Üzerindeydi, göğsü terlemiş ve parlıyordu. O da kendisi kadar kötü durumdaydı, bu Melisande'nin gülümsemesine yol açtı.

Jasper gözlerinin içine baktı. "Ama hâlâ öğrenmem gereken bir şey var."

Kalçasını hafifçe oynattı. Penisinin ucu yeniden ona dokundu. Melisande yutkundu, şehvet aklını başından almak üzereydi. "Ne... ne?"

"Gerçeği istiyorum."

Penisini içeri doğru hafifçe itti.

"Sana gerçeği söyledim."

Geri çekildi, Melisande ağlamak üzereydi.

Yeniden yaklaştırarak klitorisine değdirdi ve hafifçe itti. Kolları iki yanında gergin duruyordu, bedenini onlar taşıyordu. "Hepsini değil. Bütün gerçeği değil. Seni istiyorum. Tüm sırlarını istiyorum."

"Başka sırrım yok," diye fısıldadı. Kolları titriyordu ama tepesinde durmaya devam ediyordu, memeleri onların arasında birer füze halini almıştı.

Geri çekildi ve penisini tümüyle içine soktu. Melisande tısladı. Dopdolu, tastamam. Cennet buydu. Ama durdu. "Söyle bana."

Onu içinde tutabilmek için bacaklarını kalçasına sardı. "Be... benim sırrım yok..."

Kaşlarını çatarak kalçasını geri çekti. Bacaklarıyla sarmış olmasına rağmen bu hareketi çok kolayca yapıvermişti. "Bunu istiyor musun? İstiyor musun?"

"Evet!" Gururu ve utanmayı bir yana bırakmıştı. Onu içinde hissetmesi gerekiyordu. Onu istemekten delirme raddesine gelmişti.

"O zaman bana benimle neden evlendiğini söyle."

Ateş saçan gözlerle ona baktı. "Becer beni."

Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı, yüzünden aşağı bir damla ter aktı. Onun da daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı, Melisande bunun farkındaydı.

"Hayır. Seninle sevişeceğim benim tatlı, sevgili eşim."

Yeniden hepsini birden içine soktu. Vahşice bastırıyordu, kontrolünü yitirmişti artık. Melisande ise bunu umursayacak halde bile değildi. Kendini geriye atarak gözlerini kapamıştı. Onun bedeninin kendisinden ne kadar haz aldığını fark ediyordu. Öne doğru eğilerek, titreşen memelerini yaladığı anda Melisande yıldızları gördü, göz kapaklarının ardında yanıp sönüyorlardı. İnlediği anda dili bu kez ağzını ele geçirdi. Penisi içine tekrar tekrar girip çıkarken tüm bedeni sarsılıyordu.

Aniden durunca Melisande gözlerini açtı. Başını geriye atmıştı, gözleri boş bakıyordu yüzünde mutlu bir kasılma vardı.

"Melisande!" diye bağırdı.

Başı yanına, yastığın üzerine düştü, ciğerleri hava alabilmek için savaşıyordu. Çok ağırdı ve Melisande'nin kolları hâlâ bağlıydı. Hiç önemli değildi. Onun altında mutlulukla boğulabilirdi. Yüzünü ona dönerek biraz önce ısırarak kanattığı kulağını yaladı ve sonunda söyledi. Ona istediği şeyi verdi.

"Seni seviyorum. Seni hep sevdim. Seninle bu yüzden evlendim."

Bölüm On Dokuz

Prenses Surcease'ye çorbası getirildi ve çorbasını sonuna kadar içtiğinde bu kez de altın yüzük karşısında duruyordu. Aşçı yeniden Kral'ın karşısına getirildi, kral bağırdı, çağırdı, saydı, sövdü ama zavallı aşçı yine bir şey bilmiyordu.

Yüzüğü parmaklarının arasında çevirip duran Prenses sessizliğine bir son verdi. "Çorbam için sebzeleri kim doğruyor?"

Aşçı göğsüne vurdu. "Ben, Majesteleri!"

"Çorbayı kaynaması için ateşe koyan kim?"

"Ben, Majesteleri!"

"Peki, kaynarken çorbayı karıştıran kim?"

Aşçının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Küçük yamak."

Bir anda ortalık karıştı!

"Küçük yamağı buraya getirin," diye bağırdı Kral...

GÜLEN JACK'ten

Jasper ertesi sabah uyandığında daha gözlerini açmadan yalnız olduğunu fark etti. Melisande'nin sıcaklığının olması gereken yer buz gibiydi. Portakal çiçeği kokusunu alabiliyordu ama o odada yoktu. İçini çekti, tüm kasları sonuna kadar kullanılmaktan ağrıyordu. Onu çok yormuştu ama duymak istediği şeyi duymuştu. Onu seviyordu.

Melisande ona âşıktı.

Bunu düşününce gözlerini açtı. Muhtemelen bu sevgiyi hak etmiyordu. O son derece akıllı, duyarlı güzel bir kadındı kendisi de en yakın dostunun yakılarak öldürülüşünü izlemiş olan bir erkek. Yaraları fiziksel anlamda işkence görenlerden çok daha derine işlemişti. Onun taşıdığı izler ruhundaydı ve hâlâ kanamaya devam ediyorlardı. Değil Melisande'nin, hiçbir kadının sevgisine layık değildi. Ama daha da kötüsü, ki bu onu daha da aşağılık bir adam yapıyordu, onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Sevgisine layık olmayabilirdi ama onu ölene kadar yanında tutmaya kararlıydı. Onun bu konudaki fikrini değiştirmesine asla izin vermeyecekti. Melisande'nin sevgisi yaralarına merhem oluyordu ve bu hazinesinden hayatının sonuna kadar vazgeçmeyecekti.

Bu düşünceler daha da huzursuzlanmasına yol açtı, yattığı yerden kalktı. Pynch'i çağırma gereği hissetmeden tek başına yıkanıp giyindi. Aşağı indiğinde Oaks'tan Melisande'nin annesine gitmiş olduğunu ve daha en az bir saat dönmeyeceğini öğrendi.

Jasper hayal kırıklığıyla karışık bir huzur hissetti. Onun kendisine olan aşkını yeni öğrenmişti... Bu his dokunulamayacak kadar hassas ve tazeydi. Kahvaltı odasında dolanırken eline bir çörek alarak dalgın dalgın ısırdı. Oturup kahvaltı edemeyecek kadar huzursuzdu. Arılar damarlarına girmiş, tüm bedeninde vızıldayarak dolaşıyorlardı.

Çöreğini iki ısırışta bitirdikten sonra evin önüne doğru ilerledi. Melisande daha birkaç saat dönmeyebilirdi ve oturup bek-

leyemeyecekti. Zaten halletmesi gereken bir iş vardı ve bunu hemen yapmalıydı. Matthew ile ilgili konuyu bir sonuca kavuşturmalıydı. Bu da yine çıkmaz bir sokak olabilirdi, belki de o zaman sevgili eşine hak vermek zorunda kalacaktı.

Belki de Spinner's Falls ve Reynaud ile vedalaşma zamanı gelmişti.

"Pynch'e buraya gelmesini söyleyebilir misin lütfen," dedi Oaks'a. "İki tane de at hazırlasınlar."

Beklerken koridoru adımlayıp durdu.

Pynch arka taraftan geldi. "Lordum?"

"Matthew Horn ile konuşmaya gideceğim," dedi Jasper. Kapıya doğru yürürken Pynch'e onunla birlikte ilerlemesini işaret etti. "Bana eşlik etmeni rica ediyorum, herhangi bir terslik..." Elini öylesine salladı.

Uşak anlamıştı. "Elbette, Lordum."

İki adam atlarına bindiler, Jasper atını tırısa kaldırdı. Hava iç sıkıcı bir griliğe sahipti. Bulutlar iyice alçalmış yağmur tehdidi savuruyorlardı.

"Bundan hiç hoşlanmıyorum," diye mırıldandı giderken. "Horn iyi bir aileden gelen iyi bir beyefendi ve ben onu dostum olarak görüyorum. Eğer kuşkularımız doğruysa..." Başını sallayarak sustu. "Kötü olacak. Çok kötü olacak."

Pynch cevap vermedi, atlarını konuşmadan sürmeye devam ettiler. Jasper görevinden hiç hoşlanmıyordu ama yapılması gerekiyordu. Horn hainse bu işe bir adalet getirilmesi gerekiyordu.

Yarım saat sonra, Jasper atını Matthew Horn'un evinin önünde durdurdu. Eski tuğlalara bakarak ailenin kaç nesilden beri orada oturduğunu düşündü. Horn'un annesi yatalaktı ve hep bu evin içinde yaşıyordu. Jasper içini çekerek atından indi ve ciddi bir

yüzle basamakları tırmandı. Kapıyı çalarak beklemeye başladı, Pynch'in bir alt basamakta durduğunun farkındaydı.

Uzun bir bekleyiş oldu. Evden çıt bile çıkmıyordu. Jasper bir adım geri çekilerek üst kat pencerelerine baktı. Dikkatini çeken bir şey olmadı. Kaşlarını çatarak kapıyı bu kez daha sert çaldı. Hizmetliler neredeydi? Horn onlara Vale'i içeri almamalarını mı tembih etmişti?

Elini yeniden vurmak üzere kaldırdığı sırada kapı gıcırdayarak açıldı. Bezgin görünen genç bir uşak orada belirdi.

"Efendin evde mi?" diye sordu Jasper.

"Öyle olduğunu sanıyorum efendim."

Jasper başını yana eğdi. "O zaman onu görebilmem için bizi içeri alır mısın?"

Uşak kızardı. "Elbette, efendim." Kapıyı ardına kadar açtı. "Kütüphanede beklerseniz ben gidip Bay Horn'a haber veririm."

"Teşekkür ederim." Jasper Pynch ile birlikte odaya girerek etrafına bakındı.

Her şey Matthew'ı son ziyaret ettiğindeki gibiydi. Şöminenin üzerindeki saatin tik takları ve sokaktan geçen arabaların camlardan sızan gürültüsü duyuluyordu. Jasper İtalya'nın yer almadığı haritaya doğru ilerleyerek yeniden onu incelemek istedi. Harita iki büyük berjerin ve bir sehpanın üzerinde asılıydı. Oraya yaklaşınca bir inilti duydu. Jasper köşeye bakmak için koltuğun arkasına doğru eğilirken Pynch de yanına gelmek üzere yola çıktı.

Koltukların arkasında iki kişi vardı, bir kadın kucağında yatan adama sarılmıştı. Öne arkaya sallanıyor ve inliyordu. Adamın ceketinde kan lekesi vardı ve göğsünde de bir hançer saplıydı. Öldüğü aşikârdı.

"Burada neler oldu?" diye sordu Jasper.

Kadın başını kaldırdı. Mavi gözlü güzel bir kadındı ama yüzü ve dudakları bembeyazdı.

"Bir servet yapacağımızı söylemişti," dedi. "Şehir dışına gidip kendi meyhanemizi açabilecektik. Benimle evlenecekti ve zengin olacaktık."

Yeniden yere baktı, sallanmaya devam ediyordu.

"Baş uşak, Lordum," dedi Pynch arkasından. "Bay Horn'un kâhyası... Benim konuştuğum kişi."

"Pynch git, yardım getir," dedi Jasper. "Ve Horn iyi mi diye bak."

"İyi mi?" Pynch odadan çıkarken kadın bir kahkaha attı. "Bunu yapan o. Adamımı bıçakladı ve onu bir çöp gibi buraya attı."

Jasper boş gözlerle kadına baktı. "Ne?"

"Adamım bir mektup buldu," diye fısıldadı kadın. "Bir Fransız'a yazılmıştı. Adamım, Bay Horn'un sömürgelerdeki savaş sırasında Fransızlara birtakım sırlar satmış olduğunu söyledi. Mektubu efendisine satarak bir servet yapacaktık. Sonra da meyhanemizi açacaktık."

Jasper, kadının yanına diz çöktü. "Horn'a şantaj yapmaya mı kalkıştı?"

Kadın başıyla onayladı. "Zengin olacağız, dedi. O, Bay Horn'la konuşurken ben perdenin arkasına saklanmıştım Ona mektuptan bahsetti. Ama Bay Horn..."

Sözleri yavaş yavaş söndü.

"Bunu *Matthew* mı yaptı?" Jasper sonunda olayın dehşetini kavramayı başarmıştı. Kâhyanın başı ölü bedeninin üzerinde sallanıyordu.

"Lordum," dedi Pynch arkasından.

Jasper başını kaldırdı. "Ne var?"

"Diğer hizmetkârlar Bay Horn'u hiçbir yerde bulamadıklarını söylüyorlar."

"Mektubu aramaya gitti," dedi kadın.

Jasper kaşlarını çatarak ona baktı. "Onun adamında, yani kâhyada olduğunu sanıyordum."

"Hayır." Kadın başını iki yana salladı. "Onu üzerinde taşımayacak kadar akıllıdır."

"Nerede o zaman?"

"Efendisi asla bulamaz," dedi kadın dalgın bir tavırla. "Onu sakladım. Taşrada oturan kız kardeşime gönderdim."

"Aman Tanrım," dedi Jasper. "Kardeşin nerede oturuyor? Tehlikede olabilir."

"Oraya bakamaz," diye fısıldadı kadın. "Adamım adını söylemedi. O sadece Bay Horn'un masasındaki kâğıtları araştırmasını isteyen adamın adını söyledi."

"Kimmiş o?" diye fısıldadı Jasper dehşetle.

Kadın başını kaldırarak gülümsedi. "Bay Pynch."

"Lordum, Bay Horn sizin uşağınız olduğumu biliyor." Pynch'in yüzü kâğıt gibi olmuştu. "Bunu biliyorsa..."

Jasper ayağa fırlayarak kapıya doğru koşmaya başlamıştı bile ama Pynch'in cümlesinin sonunu yine de duydu.

"... Mektubun sizde olduğunu düşünecektir."

Mektup. Onda olmayan mektup. Matthew doğal olarak mektubun onun evinde olduğunu düşünecekti. Biricik karısının şu ana kadar çoktan dönmüş olduğu evde. Yalnız ve savunmasızdı ve Matthew'ın onun dostu olduğunu sanıyordu.

Tanrım yardım et. *Melisande.*

"Annem yatalak," dedi Matthew Horn, Melisande'ye, o da başını salladı başka ne yapması gerektiğini bilemiyordu. "Değil Fransa'ya gitmek yerinden bile kıpırdayamıyor."

Melisande yutkunarak kelimelerini özenle seçti. "Çok üzüldüm."

Bu kurulacak en yanlış cümleydi. Bay Horn silahını çekerek ona dayadığında Melisande yerinden sıçradı. Buna engel olamamıştı. Silahlardan hiç hoşlanmazdı –ateşlendiklerinde çıkan gürültü onu rahatsız ederdi– merminin tenine girdiğini düşündü. Acıtırdı. Hem de çok. Bu ödleklikti farkındaydı ama engel olamıyordu.

Dehşete kapılmıştı.

Bay Horn kapıya geldiğinde zaten bir garipti. Son derece telaşlı bir hali vardı. Onu oturma odasının kapısında gördüğünde daha öğlen bile olmamasına rağmen sarhoş olduğunu düşünmüştü.

Vale'i görmek için diretmişti, onun evde olmadığını söyleyince de çalışma odasını görmek istemişti. Bundan hiç hoşlanmamış ve bir terslik olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. O Jasper'ın masasını karıştırmaya başladığında Oaks'u bularak Bay Horn'un dışarı atılmasını söylemek için kapıya doğru yönelmişti. İşte o zaman adam silahını çıkarmıştı. Onun silahı tutan eline bakınca ceketinin kolundaki koyu renkli lekeyi fark etmişti. Kâğıtları karıştırırken de kolu onların üzerinde birtakım izler bırakmıştı.

Kolundan akan şey kana benziyordu.

Melisande ürpererek sakin olmaya çalıştı. Lekenin kan lekesi olduğundan emin değildi, bir yanlış anlamadan dolayı histeri krizine kapılmamalıydı. Vale birazdan eve dönerdi ve işleri yoluna koyardı. Tabii, Bay Horn'un elinde bir silah tuttuğunu bilmiyordu. Bunun farkında olmadan o kapıdan girecekti. Bay Horn'un deliliği Jasper odaklıydı. Onun canını yakar mıydı?

Melisande derin bir nefes aldı. "Ne arıyorsunuz?"

Bay Horn masadaki kâğıtlara vurdu. Hepsi ortalığa saçıldı, daha küçük olanlar havada uçuştu. "Bir mektup. *Benim mektubum*. Vale onu benden çaldı. Nerede o?"

"Ben... bilmi..."

Silahı iyice bastırdı, ikisinin arasında sıkışmıştı âdeta, sol eliyle kadının yüzünü tutarak canını acıtana kadar sıktı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "O hem hırsız hem de şantajcı. Onun dostum olduğunu sanıyordum. Onun..." Gözlerini kapadı, tekrar açarak öfkeyle ona baktı. "Bana zarar vermesine izin vermeyeceğim duydun mu? Bana mektubun nerede olduğunu söyle, nereye saklamış olabilir? Aksi takdirde seni öldürmekten hiç çekinmem."

Melisande titredi. Onu öldürecekti. Bu işten canlı kurtulacağını hiç sanmıyordu. Jasper eve şimdi girerse o da öldürülebilirdi. Bunu fark edince daha net düşünebilmeye başladı. Bay Horn'u giriş kapısından ne kadar uzağa götürebilirse eve dönen Vale'in tehlikenin farkına varması için ona o kadar çok zaman tanımış olurdu.

Dudaklarını ıslattı. "Yatak odasında. Sanırım... yatak odasında."

Bay Horn tek kelime bile etmeden onu ensesinden yakalayarak koridora doğru itti. Silah hâlâ yanına dayalıydı. Koridor boştu. Melisande, Tanrı'ya şükretti. Bay Horn'un hizmetkârlara ne yapacağını kestiremiyordu. Birini gördüğü anda ona ateş edebilirdi.

Peş peşe basamakları tırmandılar, ensesini çok sıkıyor ve canını acıtıyordu. En üst basamak da sona erince Melisande döndü ve yüreğinin duracağını sandı. Suchlike yatak odasından çıkıyordu.

"Leydim?" Suchlike'ın sesinde endişe vardı. Bakışları Melisande'den Bay Horn'a kaydı.

Onu esareti altına alan adam konuşmadan Melisande hızla söze başladı. "Burada ne halt ediyorsun kızım? Sana binici kostümümün öğlene kadar hazır edilmesi gerektiğini söylemedim mi ben?"

Suchlike'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Melisande bugüne kadar onunla hiç bu şekilde konuşmamıştı. İşler daha da kötüleşti. Mouse odadan burnunu çıkararak koridora fırladı. Melisande ile Bay Horn'a doğru koşarak vahşice havlamaya başladı. Melisande, Bay Horn'un yanına dayadığı silahı hareket ettirdiğini hissetti. Mouse tam ayaklarının dibindeydi, hızla köpeği tekmeledi. Zavallı Mouse acıyla devrildi.

Melisande, Suchlike'a baktı. "Şu köpeği de mutfağa götür. Hemen. Kostümümü hazırlamayı da unutma, yoksa seni bu akşamüstü işten atarım."

Suchlike, Mouse'u sevmezdi ama ileri atılarak köpeği hızla kollarının arasına aldı. Gözleri yaşlarla dolarak hızla yanlarından ayrıldı.

Hizmetçi görüş alanının dışına çıkınca Melisande derin bir nefes aldı.

"Çok güzel," dedi Bay Horn. "Vale'in odası hangisi?"

Melisande odayı gösterdi, Horn onu oraya doğru sürükledi. Kapı açılırken Melisande yeni bir korkuya kapıldı. Ya Bay Pynch içerideyse? Adamın nerede olduğunu bilmiyordu.

Neyse ki oda boştu.

Bay Horn hızla giyinme odasına giderek Vale'in özenle asılmış olan giysilerini yere fırlatmaya başladı.

"Bana işkence yapılırken oradaydı. Onu bir kazığa bağladılar ve kafasını eğmesine engel oldular, bizi seyretmek zorundaydı. Kendimden çok, onun için üzülmüştüm." Durarak içini

çekti. "Göğsümü yakarlarken onun mavi gözlerinde gördüğüm kederi hâlâ hatırlıyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyor. Bana ne yaptıklarını biliyor. İngiliz ordusunun o lanet olası fidyeyi geciktirdiğini biliyor."

"Yaralarından Jasper'ı mı sorumlu tutuyorsun?" diye fısıldadı Melisande.

"Aptal olma," diye terslendi. "Vale ona yapılanlara engel olamazdı biz de bize yapılanlara. Onu ihanetinden dolayı suçluyorum. Neyi, niye yaptığımı en iyi anlayacak olan oydu."

Çekmeceleri boşalttıktan sonra Melisande'yi diğer dolabın önüne çekti. "O ne demek olduğunu biliyor. Oradaydı. Beni nasıl yargılar? Buna nasıl cüret eder?"

Melisande adamın gözlerindeki buz gibi ifadeyi ve kararlığı görünce dondu. Bay Horn köşeye sıkışmıştı ve Melisande'nin yalan söylediğini anlamasına da çok az kalmıştı.

Jasper eve döndüğünde yüreği yerinden fırlayacak gibiydi. Atın dizginlerini seyis çocuğa fırlatıp Pynch'i beklemeden basamakları tırmandı. Kapıyı hızla açarak içeri girdi ve kayarak durdu.

Melisande'nin hizmetçisi Mouse'a sarılmış girişte ağlıyordu. Oaks ve iki uşak onun etrafını sarmıştı. Jasper'ın içeri girdiğini gören Oaks ona döndü adamın yüzü çökmüştü. "Lordum! Leydi Vale'in başının dertte olduğunu düşünüyoruz."

"Nerede o?" diye sordu Jasper.

"Üst katta," diye inledi hizmetçi. Mouse kurtulmak için kollarının arasında debeleniyordu. "Yanında bir adam var, ah Lordum, sanırım adamın silahı var."

Jasper damarlarındaki kanın donduğunu hissetti, kristalleşen buzlar canını acıtıyordu. Hayır, Tanrım. Hayır.

"Onları nerede gördün Sally?" dedi Pynch, Jasper'ın arkasından.

"Merdivenin üst basamağında," dedi Suchlike. "Sizin odanızın önünde Lordum."

Mouse bir kez daha debelenince kollarını inleyerek açtı ve onu bıraktı. Köpek, Jasper'a koşarak bir kez havladı ve merdivene döndü. İlk basamağı çıktıktan sonra tekrar havladı.

"Burada kalın," dedi Jasper hizmetkârlara. "Çok kişi görürse..." Sustu, bu ihtimali yüksek sesle dile getirmek istemiyordu. Merdiveni çıkmaya başladı.

"Lordum," diye seslendi Pynch.

Jasper başını çevirerek baktı.

Uşak ona iki tabanca uzatmıştı. Pynch gözleri onunkilerle buluştu. Jasper'ın silahlar hakkında ne hissettiğini gayet iyi biliyordu. Yine de onları uzatmıştı. "Silahsız gitmeyin."

Jasper tek kelime etmeden silahları aldı ve yoluna devam etti. Mouse havlayarak önünden koşuyor ve heyecanla soluyordu. İlk sahanlığa vardıktan sonra yatak odalarının bulunduğu ikinci kata çıktılar. Jasper en üst basamakta durarak kulak kabarttı. Mouse ayağının dibinde durmuş sabırla onu izliyordu. Jasper hâlâ alt katta ağlayan hizmetçinin hıçkırıklarını duyabiliyordu ve boğuk birtakım mırıltılar da algılıyordu, belki de Pynch kızı sakinleştirmeye çalışıyordu. Onun dışında hiçbir ses yoktu. Sessizliğin ne ifade ettiğini düşünmemeye çalıştı.

Parmak uçlarına basarak odasının kapısına gitti, Mouse ses çıkarmadan onu izliyordu. Kapı aralıktı. Eğildi kapıyı açtığı anda tam hedef haline gelmek istemiyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Jasper derin bir nefes aldıktan sonra köpeğe baktı. Mouse'un odada olabileceklerle ilgisi yoktu, onu izliyordu. Jasper içinden bir küfür savurarak odaya girdi. Matthew'ın buraya girmiş olduğu kesindi. Elbiseleri yerlerdeydi, hiç kullanmadığı yatağının çarşafları da yere atılmıştı. İlerleyerek giyinme odasına baktı orası da darmadağındı ama kimse yoktu. Odasına geri döndüğünde Mouse yerdeki yastığı kokluyordu. Jasper yastığa bakınca dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

Yastıkta kan lekesi vardı.

Gözlerini yumdu. *Hayır*. Hayır, o incinmiş olamazdı; ölmüş olamazdı. Buna inanarak akıl sağlığını koruması imkânsızdı. Gözlerini açarak silahlarını hazırladı. O kattaki diğer odalara baktı. On beş dakika sonra umutsuzlukla soluyordu. Mouse peşinden her odaya giriyor her yeri kokluyordu ama hiçbiriyle ilgilenmiyordu.

Jasper hizmetlilerin yatak odalarının bulunduğu bir üst kata, çatı aralığına çıktı. Matthew'ın Melisande'yi buraya getirmiş olmasının bir anlamı yoktu. Belki de aşağı inmiş ve uşaklardan kaçarak mutfaktan çıkıp gitmişti. Ama öyle olsa en azından biri onu duyardı. Aşağıdan bağırtılar gelirdi. Lanet olsun! Horn neredeydi? Melisande'yi nereye götürmüştü?

En üst kata çıktıkları anda Mouse gerilerek havladı. Halısız dar koridorda koşarak bir kapıyı tırnaklamaya başladı. Jasper, köpeği takip ederek büyük bir dikkatle kapıyı açtı. Burada çatıya çıkan dar ahşap bir merdiven vardı. Yukarıda dar bir parapet vardı ama sadece süs amaçlıydı, Jasper oraya bir kez olsun çıkmamıştı.

Mouse yanından hızla geçerek dik basamakları tırmandı. Küçük kaslı bedeni her basamakta sarsılıyordu. En üst basamağa varınca burnunu yarım kapının ucuna sokup sızlanmaya başladı.

Jasper tabancalarını sımsıkı tutarak basamakları ses çıkarmadan tırmandı. Tepeye varınca köpeği kenara itti ve ona sertçe baktı.

"Burada kal."

Mouse kulaklarını arkaya yatırdı ama oturmadı.

"Burada kal," diye emretti Jasper. "Aksi takdirde seni odalardan birine kilitlerim."

Köpek kelimeleri anlamıyordu ama tonlamanın farkındaydı, poposunu yere koydu. Jasper kapıya döndü. Onu açarak dışarı süzüldü.

Bulutlar sözünü tutmuş ve yağmur başlamıştı. Soğuk, gri damlalar çatıdan aşağı süzülüyordu. Bu kapı sadece çatı tamiri ve temizliği için kullanılıyordu. Önünde bir kişinin zorlukla durabileceği, dar taş kaplama bir alan vardı. Çatının geri kalanı eğimliydi. Jasper yavaşça doğruldu, rüzgâr ve yağmurun ensesinden içeri süzüldüğünü hissediyordu. Yüzünü arka bahçeye doğru döndü. Solunda boş bir çatı vardı, sağında da boş bir çatı vardı. Çatının en dik yerine baktı.

Ulu Tanrım. Matthew, Melisande'yi evin ön tarafına bakan parapete doğru eğmişti. Parapet ancak dize kadar yükseliyordu ve Melisande'nin oradan düşmesini engellemenin bir yolu yoktu. Beyninin sokaktaki parke taşların üzerinde dağılmamasını sağlayan tek şey Matthew'ın onu tutan koluydu. Jasper onun yükseklik korkusunu hatırladı, karısı şu an dehşete kapılmış olmalıydı.

"Daha fazla yaklaşma!" diye bağırdı Matthew. Başında şapka ya da peruk yoktu, yağmur kızıl sarı rengi saçlarını koyulaştırarak kafasına iyice yapıştırmıştı. Mavi gözleri umutsuzlukla parlıyordu. "Daha fazla yaklaşma onu atarım!"

Jasper, Melisande'nin güzel kahverengi gözlerine baktı. Saçlarının bir kısmı dağılmış, ıslak teller yanaklarına yapışmıştı. İki eliyle Matthew'ın koluna yapışmıştı, başka çaresi de yoktu.

Ona baktı ve o sırada yeryüzündeki en inanılmaz şey gerçekleşti. Gülümsedi.

Tatlı, cesur kız. Jasper bakışlarını Matthew'a çevirdi. Sağ elindeki silahı ona doğrulttu. "Onu düşürürsen kafanı dağıtırım."

Matthew ufak bir kahkaha attı, Melisande iniltisini yuttu. "Geri çekil Vale. Hemen."

"Ya sonra ne olacak?"

Matthew ifadesiz bir yüzle ona baktı. "Beni mahvettin. Yaşanacak bir hayatım, geleceğim, umudum kalmadı. Annem olmadan Fransa'ya kaçamam. Burada kalırsam beni sırları Fransızlara satmak suçuyla asarlar. Annem hakir görülür; krallık tüm varlığıma el koyar ve onu sokağa atar."

"İntihar mı edeceksin?"

"Neden olmasın?"

"Melisande'nin gitmesine izin ver," dedi Jasper. "Onun olanlarla bir ilgisi yok. Onu bırakırsan silahımı indireceğim."

"Hayır!" diye bağırdı Melisande, iki adam da onunla ilgilenmedi.

"Hayatımı kaybettim," dedi Matthew. "Neden senin bana yaptığını yapıp senin hayatını da mahvetmeyeyim?"

Hafifçe döndü, Jasper kendini çatının kenarına attı. "Yapma! Mektubu sana vereceğim."

Matthew tereddüt etti. "Baktım. Sende değil."

"Evimde değil. Onu başka bir yere sakladım." Hepsi yalandı ama Jasper sesinin mümkün olduğu kadar samimi çıkmasına çalışıyordu. Melisande'yi oradan indirmenin bir yolunu bulmak için zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Öyle mi?" Matthew umutlanmıştı.

"Evet." Jasper yavaşça çatıya bindi, diğer bacağını da çekerek yukarı tırmandı. Melisande ile Matthew yaklaşık üç metre ötesindeydi. "Kenardan çekil, onu sana getireyim."

"Hayır. Sen mektubu getirene kadar burada duracağız."

Matthew mantıklı konuşuyordu ama bugün zaten bir kişiyi öldürmüştü. Jasper, Melisande'yi onunla yalnız bırakamazdı.

"Mektubu getireceğim," dedi Jasper. Biraz daha ilerledi. "Sana mektubu vereceğim ve olanları unutacağım. Ama lütfen önce bana karımı ver. O, benim için Spinner's Falls'un intikamını almaktan çok daha önemli."

Matthew titremeye başlayınca Jasper korkuyla dondu. Bu adamın bir hastalığı mı vardı?

Matthew'ın boğazından kuru bir kahkaha koptu. "Spinner's Falls mu? Hey, ulu Tanrım, benim oradaki hain olduğumu mu sandın? Bütün bunlar bu yüzden mi oldu? Ben Spinner's Falls'ta kimseye ihanet etmedim. Çok sonraydı. İngiliz ordusu bizi orada iki hafta boyunca işkenceye maruz bıraktıktan sonra oldu. Ondan sonra Fransızlarla anlaştım. Bunu yapmamam için bir sebep kalmamıştı. Sadakatimi göğsümden söküp almışlardı."

"Ama Hasselthorpe'u vurdun, sen vurmuş olmalısın."

"Ben değildim Vale. Onu başkası vurdu."

"Kim?"

"Nereden bileyim? Hasselthorpe muhtemelen Spinner's Falls hakkında söylemesi istenmeyen bir şeyler biliyordu."

Jasper gözlerini kırpıştırarak yağmur damlalarından kurtulmaya çalıştı. "Yani bu konuyla hiçbir ilgin..."

"Ah, Vale," diye fısıldadı Matthew, yüzünde çaresizlik vardı. "Hayatımı mahvettin. Sana inanıyordum, beni anladığını sanıyordum. Neden bana ihanet ettin? Neden?"

Jasper, Matthew'ın silahını kaldırarak Melisande'nin başına tutuşunu dehşet içinde izledi. Çok uzaktı, zamanında yetişemezdi. Seçme şansı yoktu. Silahını ateşleyerek Matthew'ı elinden vurdu. Kanlar saçlarına sıçrarken Melisande irkildi. Matthew acıyla çığlık atarak silahını düşürdü.

Matthew, Melisande'yi parapetten itti.

Jasper ikinci tabancasını ateşledi ve Matthew'ın başı arkaya savruldu. Jasper kaygan taşların üzerinde koşmaya başladı, beyninde bir çığlık uğulduyordu. Matthew'ın cesedini yana iterek parapetten aşağı baktı, Melisande'nin sokağa serilmiş olan bedenini göreceğini düşünüyordu ama bir anda onun yüzüyle karşılaştı. Bir metre aşağıdan ona bakıyordu.

Nefes alınca çığlık kesildi. İşte o zaman, bağıranın kendisi olduğunu anladı. Elini aşağı uzattı. Melisande süs parapete sıkıca tutunmuştu.

"Elimi tut," diye hırladı, boğazı kurumuştu.

Melisande gözlerini kırpıştırdı, sersemlemiş gibiydi. Evlenmeden önce Leydi Eddings'in kapısının önünde olanları hatırladı. Arabadan inmek için yardımını geri çevirmişti.

Daha aşağı eğildi. "Melisande. Güven bana. Şimdi elimi tut."

O güzel dudaklarını aralayarak nefeslendi ve bir elini parapetten ayırdı. Jasper onu hemen bileğinden yakaladı. Hemen geri çekilerek onu yukarı çekti.

Melisande parapetin üzerine çıktı ve adamın kollarının arasına yığıldı. Jasper ona sımsıkı sarıldı. Onu tuttu, saçlarındaki portakal kokusunu içine çekti, nefesini yanağında hissetti. Ve kendisinin delice titrediğini fark etti. Melisande sakinleşti. "Silahlardan nefret ettiğini sanıyordum."

Geri çekilerek kadının yüzüne baktı. Yanağında bir çürük vardı, saçlarında da sıçramış bir parça kan ama hayatında gördüğü en güzel kadındı.

Konuşmadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Silahlardan nefret ederim. Onlardan gerçekten iğrenirim."

Güzel kaşları çatıldı. "O zaman nasıl?.."

"Seni seviyorum," dedi. "Bunu bilmiyor musun? Senin için gerekirse cehennemde dizlerimin üzerinde sürünürüm. Lanet olası bir silahı ateşlemek, konu sen olduğunda bir hiçtir, sevgili karıcığım."

Dudaklarını yüzünde gezdirirken onun irileşen gözlerine baktı ve cümlesini tekrarlarken onu öpmek üzere eğildi, "Seni seviyorum Melisande."

Bölüm Yirmi

Küçük mutfak yamağı Kral'ın karşısına getirildi, tir tir titriyordu. İtiraf etmesi çok da uzun sürmedi. Üç seferinde de Prenses'in soytarısı Jack kazandaki çorbayı karıştırmak için ona para vermişti... Son seferi de bu geceydi. Haa! Misafirler inledi, Prenses Surcease düşünceli gözlerle baktı, Kral öfkeyle kükredi. Muhafızlar, Jack'e Kral'ın karşısında diz çöktürdüler, biri kılıcını boğazına dayadı.

"Konuş!" diye bağırdı Kral. "Konuş ve bize yüzükleri kimden çaldığını açıkla!" Haliyle kimse bu çelimsiz, şekilsiz soytarının yüzükleri kendi başına almış olabileceğine inanmıyordu. "Konuş! Yoksa kafanı bedeninden koparttıracağım!"

GÜLEN JACK'ten

BİR AY SONRA...

Sally Suchlike, hanımının yatak odasının önünde tereddütle duruyordu. Sabahın ilerleyen saatleriydi ama hanımının içerde yalnız olduğundan emin olamıyordu. Ellerini ovuşturarak o çirkin keçi adamla çıplak kadın heykeline bakmaya başladı, düşünmeye çalışıyordu ama heykel de onu başka düşüncelere sevk ediyordu. O

keçi adam Bay Pynch'e çok benziyordu bir an için merak etti onun da o kadar devasa...

Tam arkasında bir erkek boğazını temizledi.

Sally küçük bir çığlık atarak arkasına döndü. Bay Pynch çok yakınındaydı onun göğsünün sıcaklığını hissedebiliyordu. Uşak yavaşça tek kaşını kaldırdı bu onu keçi adama daha da çok benzetmişti. "Koridorda ne diye oyalanıyorsun Bayan Suchlike?"

Sally başını eğdi. "Hanımımın odasına girip girmemem gerektiğine karar vermeye çalışıyorum."

"Neden giremeyecekmişsin?"

Şaşırmış gibi yaptı. "Çünkü yalnız olmayabilir."

Bay Pynch üst dudağını kaldırarak hafifçe gülümsedi. "Buna inanmakta zorlanıyorum. Lord Vale her zaman yalnız uyur."

"Öyle mi?" Sally ellerini beline koydu, karnında bir ısınma hissediyordu. "Pekâlâ, neden gidip efendinin odasına yalnız mı değil mi diye bakmıyorsun? Odasında bile olmadığına dair bahse girerim."

Uşak buna cevap bile vermedi. Onu baştan aşağı süzdükten sonra Lord Vale'in odasına girdi. Sally onu beklerken bir nefes verip ellerini yanaklarına doğru sallayarak biraz olsun serinlemeye çalıştı.

Çok beklemesi gerekmedi. Bay Pynch efendisinin odasından çıkarak kapıyı usulca kapadı. Onun bulunduğu yere doğru geldi, hatta o gerileyerek duvara yapışana kadar da üzerine doğru gelmeye devam etti.

Bay Pynch başını eğerek kulağına fısıldadı. "Oda boş. Her zamanki pişmanlık gösterime razı mısın?"

Sally yutkundu, korsesi sıkmaya başlamıştı. "E... evet."

Bay Pynch eğilerek dudaklarıyla kadının dudaklarını örttü

Koridorun sessizliği Bay Pynch'in yoğun nefes alışı ve Sally'nin küçük iniltisiyle bozuldu. Bay Pynch başını kaldırdı. "Bu heykel seni neden bu kadar çok etkiliyor? Seni ne zaman koridorda yakalasam hep onu seyrettiğini görüyorum."

Sally kızardı çünkü Bay Pynch boynunu dişlemeye başlamıştı. "Sana benzediğini düşünüyorum. Küçük keçi adamın."

Bay Pynch başını kaldırarak çevirdi ve heykele baktı. Sonra Sally'ye döndü, bir kaşı iyice havalanmıştı. "Sahi mi?"

"Hımm," dedi Sally. "Ve merak ediyorum da..."

"Evet?"

Omzunu ısırınca düşünmesi daha da zor oldu.

Sally yine de cesaretini topladı. "Her yerin o keçi adama benziyor mu?"

Bay Pynch omzunun üzerinde kısa bir süre durdu. Sally fazla mı açıksözlü oldum diye düşünmeye başladı. Adam başını kaldırınca gözlerindeki parıltıyı gördü. "Bayan Suchlike bu sorunuzu cevaplamaktan büyük bir mutluluk duyarım ama ondan önce yapmamız gereken bir şey var."

"Neymiş o?" diye sordu nefes nefese.

Yüzündeki alaycılık yok olmuştu. Bir anda ciddileşmişti ve yeşil gözleri onu neredeyse tereddütle süzüyordu. Boğazını temizledi. "Benimle evlenmen gerektiğini düşünüyorum Bayan Suchlike, bu tartışmaya ancak bu şekilde devam edebiliriz."

Sally geri çekilerek ona baktı, ne diyeceğini bilemez haldeydi.

Adam kaşlarını çattı. "Ne?"

"Benim için çok yaşlı olduğunu söylemiştin," dedi Sally.

"Söyledim..."

"Ve benim de kendi başıma karar veremeyecek kadar genç olduğumu."

"Söyledim."

"Ve başka erkeklere bakmam gerektiğini de. Uşak Sprat gibi yaşıma daha uygun olan erkeklere."

Kaşları iyice çatıldı. "Sana genç Sprat'a bakman gerektiğini hiç söylemedim. Baktın mı?"

"Hayır," diye itiraf etti.

Bu sözleri söyleyerek kalbini çok kırmıştı çünkü Sally ondan başkasını istemediğini biliyordu. Onu ayakta tutan tek şey sabahları peşinden gelerek her seferinde bu aptalca iddiayı kaybetmeye devam etmesi olmuştu. Bay Pynch onunla flört etmekten kendini alamıyordu. Sally bunu zaten başaramıyordu.

İstemiyordu da.

"Güzel," diye kükredi bu kez de.

Başını salladı.

Bay Pynch ona baktıktan sonra onay istiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Evet?"

"Evet, ne?"

İçini çekti. "Sally Suchlike benimle evlenecek misin?"

"Ah." Sally eteğini düzeltmeye başladı, elbette, onunla evlenmeyi istiyordu ama o aklı başında bir kızdı ve kesinlikle emin olmalıydı. Evlilik büyük bir adımdı. "Benimle neden evlenmek istiyorsun?"

Yüzündeki ifade pek çok kızı ürkütüp kaçıracak cinstendi ama Sally onu çok uzun zamandır inceliyordu ve güvende olduğunu biliyordu. "Bugüne kadar fark etmediysen söyleyeyim, seni on beş günden beri bu koridorda her gün öpüyorum. Benden çok küçüksün ve benim için çok güzelsin, kısa bir süre sonra

benim gibi bir adamla evlendiğin için pişman olacağını da biliyorum ama yine de seninle evlenmek istiyorum."

"Neden?"

Ona bakmaya devam etti Bay Pynch'in saçları olsaydı hepsini öfkeden orada yolardı. "Çünkü seni seviyorum aptal kız!"

"Güzel," diye mırladı Sally ve kollarını onun boynuna doladı. "O zaman seninle evlenirim. Ama çok yanılıyorsun bunu bil."

Sally'nin sözleri uşağın coşkulu öpücüğüyle kesildi, Bay Pynch bir süre sonra başını kaldırarak sordu.

"Hangi konuda yanılıyor muşum?"

Sally onun kızgın yüzüne bakarak bir kahkaha savurdu. "Seninle evlenmekten pişmanlık duyacağım konusunda. Bundan hiç pişmanlık duymayacağım çünkü ben de seni seviyorum."

Bu sözler ona coşkulu bir öpücük daha kazandırdı.

Melisande gerinerek kocasının üzerine doğru yuvarlandı. "Günaydın," diye fısıldadı.

"Kesinlikle aydınlanmış," dedi. Sesi çok tembel çıkıyordu, yorgun olduğuna dair tek belirti buydu.

Yüzünü omzuna yaslayarak gülümsemesini sakladı. Onunla ağır ağır sevişecek diye gerçekten çok hırpalanmıştı. Sabahları onu uyandırmaktan çok hoşlanıyordu. Giyinme odasının kapısının ardından tırnak sesleri ve bir sızlanma duyuldu.

Melisande, Vale'in göğüs kafesini dürttü. "Onu şimdi dışarı çıkarman gerek."

İnledi. "Mecbur muyum?"

"Tırmalamaya devam edecek ve sonra da havlamaya başlayacak ve sonra Sprat kapıya gelerek Mouse'u dışarı çıkarıp çıkaramayacağını soracak."

"Aman Tanrım, şu küçücük şey uğruna yaşanan hengâmeye bak," diye mırıldandı Vale, yerinden kalkarak çıplak bir şekilde kapıya doğru ilerledi.

Melisande yarı kapalı gözleriyle onu izledi. Gerçekten çok güzel bir poposu vardı. Ona bunu söylese ne yapardı?

Jasper giyinme odasının kapısını açtı. Mouse ağzında bir kemikle birlikte dışarı çıktı. Ödülünü kemirmeye başlamadan önce paletin ayakucunda üç tur attı. Paletleri son bir ay içinde ince bir döşek ve birkaç yastık ilavesiyle büyümüş iri bir yer yatağına dönüşmüştü. Melisande yatağını odadan attırmıştı, palet şimdi iki pencerenin arasında duvarın önünde gururla duruyordu. Geceleri tek mum ışığını eşliğinde yatarken Osmanlı saraylarından birinde olduğunu hayal ediyordu.

"Bu köpeğin kendine ait bir yatağı olmalı," diye mırıldandı Vale.

"Onun yatağı var," dedi Melisande. "Ama içinde uyumuyor."

Vale köpeğe kaşlarını çattı. Ama Mouse'a kemiği veren de oydu ve bu kaş çatılmasını odada ciddiye alan kimse yoktu.

"Çarşafların altında uyumadığına sevin bence," dedi Melisande.

"Çok *seviniyorum*. O soğuk burnu bir daha popomda hissetmek istemiyorum." Bu kez kaşlarını ona çattı. "Sırıtıyor musun yoksa, sevgili eşim?"

"Pardon ama bu bir sırıtma değil."

"Öyle mi?" Üzerine doğru gelmeye başladı, kasları mükemmel görünüyordu çok ilgili bir erkek görüntüsüne bürünmüştü. "Sen bu ifadeyi nasıl açıklıyormuşsun bakalım?"

"Manzaranın tadını çıkarmak olarak," dedi.

"Sahi mi?" Bir gece önce ceketini fırlattığı yere doğru ilerlemeye başladı. "Belki de senin için bir *gavot** yapmamı istersin?"

Ceketinin cebinden küçük bir şey alışını izlerken başını eğdi. "Bu hoşuma gidebilir."

"Öyle mi, seni doyumsuz, açgözlü kadın?"

"Öyle." Paletin üzerinde gerinerek memelerinin örtünün üzerine çıkmasını sağladı. "Ama doyurulabileceğimi biliyorsun."

"Bu olabilir mi?" diye mırıldandı. Bakışları memelerine kilitlenmişti ve dikkati dağılmıştı. "Çok denedim ama hâlâ isteklisin. Sen insanı tüketirsin."

Melisande'nin dudakları keyifle kıvrıldı, onun gururla erekte olmuş penisine bakıyordu. "Hiç de tükenmiş gibi bir halin yok."

"Bu çok kötü bir şey," diye sohbete devam etti. "Bana baktığın anda utanç verici bir şekilde uyarılıyorum."

Kollarını ona uzattı. "Buraya gel aptal adam."

Sırıtarak yanına diz çöktü.

"Ne saklıyorsun orada?" diye sordu çünkü bir elini arkasında tutmaya devam ediyordu.

Yanına uzanınca yüzündeki gülümseme söndü, dirseğinin üzerinde doğruldu. "Sana vermem gereken bir şey var."

"Sahi mi?" Kaşları çatılmıştı. Lal taşı küpelerden sonra ona hiçbir şey vermemişti.

---

* Fransız halk dansı türü. (ed.n.)

Elini arkasından çıkararak avucunu açtı. İçinde küçük enfiye kutusu duruyordu. Hazinelerini sakladığı teneke enfiye kutusuna çok benziyordu ama bu kutu yeniydi.

Kaşlarını kaldırarak bakışlarını avucundan yüzüne çevirdi. "Aç," dedi boğuk bir sesle.

Kutuyu avucundan aldığında ağırlığına şaşırdı. Yeniden yüzüne baktı. Parlayan turkuvaz gözleriyle onu izliyordu.

Kutuyu açtı.

Ve nefesi kesildi. Enfiye kutusunun dışı teneke olabilirdi ama içi altın ve kıymetli taşlardan yapılmıştı. İnciler, yakutlar, elmaslar, zümrütler, safirler, ametistler ve adını bilmediği diğer tüm taşlar karşısında pırıl pırıl parlıyordu. Altın kaplama kutunun içinde bir gökkuşağı vardı.

Gözlerinde parlayan yaşlarla Jasper'a baktı. "Neden? Bunun anlamı ne?"

Kutuyu tutan elini avuçlarının arasına alarak ters çevirdi ve dudaklarını parmaklarında gezdirmeye başladı. "O sensin."

O görkemli, parıltılı, muhteşem kutuya bir kez daha baktı. "Ne?"

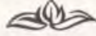
Jasper boğazını temizledi başı hâlâ eğikti. "Seninle ilk tanıştığımda aptalın tekiydim. Ve ondan önce de aptaldım. Sadece arkasına saklandığın tenekeyi gördüm. Biraz daha öteye bakamayacak ve o güzellikleri göremeyecek kadar aptal, boş ve sersemdim tatlı karım."

Turkuvaz gözlerini ona çevirdiğinde Melisande onlardaki hayranlığı gördü. "Seni artık gördüğümü anlamanı istiyorum. Ne kadar muhteşem olduğunun farkındayım ve beni bırakmana asla izin vermeyeceğim. Seni tüm ruhumla seviyorum."

Melisande hazine kutusuna son kez baktı. Çok özel ve güzeldi. Jasper onu böyle görüyordu demek bu zevkten ölmesine bile sebep olabilirdi. Kapağını dikkatle kapayarak yanına koydu. Bu ona verebileceği en güzel en değerli hediyeydi. Kocasını kollarının arasına çekti ve ona söyleyebileceği tek şeyi söyledi. "Seni seviyorum."

Ve onu öptü.

Sonsöz

Kılıç, Jack'in boğazına batıyordu ama o cesaretini yitirmeden konuştu.

"Yüzükleri kimin kazandığını size tüm samimiyetimle söylerdim," dedi, "ama ne yazık ki bana inanmazsınız."

Kral bağırdı, Jack bu kraliyet öfkesinin sesini bastırabilmek için sesini daha da yükseltti. "Ayrıca yüzükleri kimin kazanmış olduğunun hiçbir önemi yok. Önemli olan şimdi kimde oldukları."

Kral bir anda sustu, ziyafette bulunan bütün gözler Prenses Surcease'ye çevrildi. Elbisesine asılı mücevher torbasına uzanmakta olan Prenses de orada bulunanlar kadar şaşkındı. Torbasından bronz ve gümüş yüzükleri çıkardı, altın yüzük zaten avucundaydı. Üçünü bir araya getirdi.

"Yüzükler Prenses Surcease'de," dedi Jack. "Bu da ona kocasını seçme hakkını veriyor."

Kral bir süre düşünüp taşındıktan sonra Jack'in haklı olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

"Evlenmek için kimi seçeceksin kızım?" diye sordu Kral. "Burada dünyanın dört bir köşesinden gelmiş olan erkekler var. Kadınların gördükleri anda yere düşüp bayılacağı cinsten yakışıklı, zengin ve cesur erkekler. Söyle bana hangisinin kocan olmasını istiyorsun?"

"Hiçbirinin." Prenses Surcease gülümseyerek Jack'in güdük bacaklarının üzerinde doğrulmasına yardım etti. "Soytarı Jack ile evleneceğim, soytarı olabilir ama o beni güldürüyor ve ben onu seviyorum."

Sonra şoka girmiş olan saray eşrafının ve asil babasının şaşkın bakışlarına aldırmadan eğilerek Soytarı Jack'i uzun, aşağı doğru eğik burnunun ucundan öptü.

Bir anda çok garip bir şey oldu! Jack büyümeye başladı, bacakları ve kolları uzayarak kalınlaştı, burnu ve çenesi eski haline döndü. Jack eski haline dönmüştü, uzun boyu ve güçlü yapısıyla, gece ve rüzgârdan oluşan zırhına bürünmüş, dünyanın en keskin kılıcını kuşanmış olarak orada duruyordu. Mükemmel bir görüntüye sahipti.

Zavallı Prenses Surcease karşısında duran bu yakışıklı yabancıdan hiç hoşlanmamıştı. Bağırarak ağlamaya başladı. "Benim Jack'im nerede? Nerede benim tatlı soytarım?"

Jack, Prenses'in önünde diz çökerek onun küçük ellerini kendi iri ellerinin arasına aldı. Başını eğerek sadece onun duyabileceği bir sesle konuştu. "Ben senin soytarınım, tatlı Prensesim. Senin için şarkı söyleyip dans eden soytarı benim. Seni seviyorum ve eğer seni yeniden güldürecekse yeniden o eğri büğrü adama dönüşmeyi isterim."

Bu sözlerin ardından Prenses gülümseyerek onu öptü. Jack'in şekli değişmişti ama sesi aynıydı. O Soytarı Jack'inin sesiydi, sevdiği adamın.

Evlenmek için seçtiği adamın.